LUCINDA
RILEY
CAMERA
CU FLUTURI
LITERA
blue
MOON

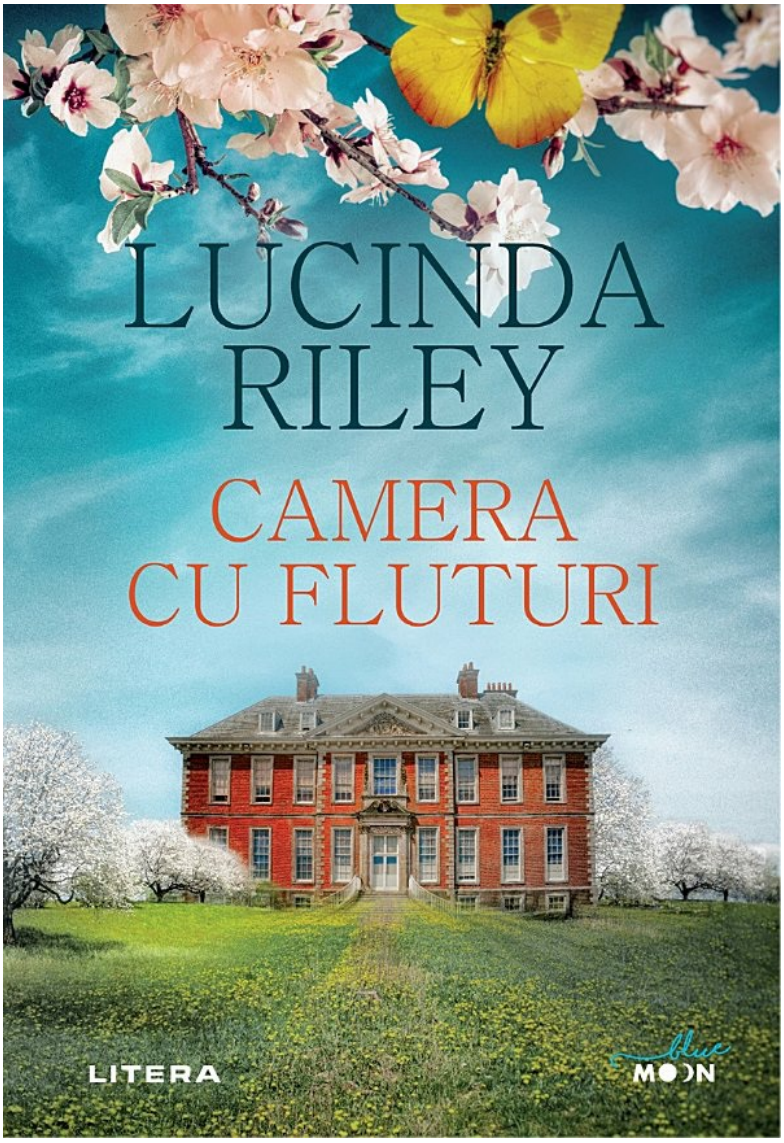
LUCINDA
RILEY
CAMERA
CU FLUTURI
LITERA
blue
MOON

LUCINDA RILEY

CAMERA CU FLUTURI

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA COJOCARU

LITERA
București
2021

The Butterfly Room
Lucinda Riley
Copyright © 2019 Lucinda Riley
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
Mobil: 0770 408 924
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Camera cu fluturi
Lucinda Riley

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Laurenția Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA
Camera cu fluturi / Lucinda Riley;
trad. din lb. engleză şi note: Gabriela Cojocaru. –
Bucureşti : Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6945-2
ISBN EPUB 978-606-33-7151-6

I. Cojocaru, Gabriela (trad. ; note)

821.111

Mamei soțului meu, Valerie, cu multă dragoste

POSY

Fluturele amiral roșu[1] (Vanessa atalanta)

Fluture de zi, mare, foarte frumos colorat, ale cărui larve trăiesc pe urzici

Admiral House. Suffolk

Iunie 1943

– Ține minte, draga mea. Ești o zână cu aripi diafane ce plutește ușor deasupra ierbii, gata să-și prindă prada în plasa de mătase. Privește! mi-a șoptit la ureche. E chiar pe marginea frunzei. Ia-ți zborul acum!

Pe când îmi spunea acestea, am închis ochii și m-am ridicat pe vârfuri, imaginându-mi că mă înalț ușor de la pământ. Apoi am simțit cum tata mă împinge blând cu mâna. Am deschis ochii și am văzut două aripi de culoarea zambilelor albastre. După doi pași am aruncat plasa peste frunza firavă a tufei de liliac pe care stătea un exemplar din Marele Albastru.

Fluturele era neliniștit de adierea stârnită la apropierea pânzei și se pregătea să-și ia zborul. Era însă prea târziu, pentru că eu, Posy, prințesa zânelor, îl prinsesem. Nu urma să-i fac nici un rău, desigur. Tatăl meu, Lawrence, regele oamenilor magici, urma să-l studieze, apoi să-l elibereze. Însă nu înainte de a-i servi o porție mare din cel mai bun nectar.

– Ce deșteaptă e Posy a mea! a spus tata când mă întorceam la el printre tufe, întinzându-i mândră fluturele prins în plasă.

Stătea ghemuit pe vine, astfel încât privirile noastre mulțumite și pline de bucurie s-au întâlnit. S-a aplecat să privească fluturele rămas nemișcat, cu picioarele subțiri agățate de pereții închisorii albe în care se afla. Părul șaten-închis al tatei strălucea în lumina soarelui ca suprafața lustruită a mesei din sufragerie. Uleiul pe care îl folosea tata pentru a-și netezi părul mirosea minunat și mă făcea să mă simt acasă. Îl iubeam pe tata mai mult decât orice pe lume. O iubeam și pe mama, firește, dar nu o cunoșteam la fel de bine ca pe tata. Ea stătea mai mult în camera ei. Avea mai tot timpul migrene, iar când putea ieși era prea ocupată pentru a-și petrece timpul cu mine.

– E un exemplar uimitor, draga mea, a spus tata, ridicând privirea spre mine. Foarte greu de întâlnit prin locurile astea și sigur că de viță nobilă.

– Ar putea fi un fluture prinț? am întrebat.

– Foarte probabil, a fost de părere tata. Trebuie să-l tratăm cu respectul cuvenit.

– Lawrence, Posy! E ora prânzului, s-a auzit o voce dincolo de frunziș.

Tata s-a ridicat. Era mai înalt decât tufișul de liliac. A făcut semn cu mâna către terasa Admiral House.

– Venim, iubito, a strigat el destul de tare deoarece eram departe de casă.

Ochii lui au zâmbit la vederea soției sale și a mamei mele, necunoscuta regină a oamenilor magici. Numai eu și tata știam de jocul acela.

De mână cu tata, am pornit peste pajiștea ce mirosea a iarbă proaspăt tunsă. Asociam mirosul acela cu zilele fericite petrecute în grădină alături de prietenii părinților mei care, cu paharul de șampanie într-o mână și cu ciocanul de crichet în cealaltă, loveau puternic în minge peste terenul tuns de tata pentru astfel de ocazii.

După începerea războiului, zilele fericite au fost din ce în ce mai rare, asta făcând să le prețuim și mai mult amintirea. Tot din cauza războiului tata se alesese cu o infirmitate și

pentru asta trebuia să meargă mult mai încet, lucru care nu mă deranja câtuși de puțin. Petreceam astfel mai mult timp împreună. Starea lui se îmbunătățise mult față de cum fusese când ieșise din spital și venise acasă într-un scaun cu rotile. Mama și Daisy îl îngrijiseră, iar eu îi citisem povești. Nu mai avea nevoie nici de baston pentru a merge, în afară de ocaziile în care se îndepărta prea mult de casă.

– Posy, du-te și spală-te pe mâini și pe față. Spune-i mamei că îl conduc pe noul nostru oaspete în camera lui, mi-a spus tata când am ajuns în fața scărilor ce duceau spre terasă.

– Bine, tati, i-am răspuns înainte să se facă nevăzut în spatele unui tufiș.

Se dusese spre folly[1], un castel care, cu turnul lui făcut din cărămidă de culoarea nisipului, arăta ca din povești. Tata petrecea mult timp singur acolo. Eu nu aveam voie decât în camera rotundă de dincolo de ușa de la intrare. Era un loc foarte întunecos și mirosea a șosete murdare. Mergeam acolo doar când mă trimitea mama să-l chem pe tata la masă.

În camera de jos tata își ținea echipamentul pentru exterior, cum îi spunea el. Rachetele de tenis, bețe de crichet și cizme de cauciuc murdare de noroi. Nu am fost niciodată invitată să urc scările ce duceau în spirală până sus. Le urcasem în secret odată când tata fusese chemat de mama să vorbească la telefon. Am fost foarte dezamăgită să văd că tata nu omisese să încuie ușa mare de stejar de la capătul scărilor. În zadar am încercat din toate puterile să răsucesc mânerul ușii. Văzusem de afară că, spre deosebire de camera de jos, camera de sus avea multe ferestre. Folly îmi amintea de farul din Southwold, cu singura diferență că în loc de lumina puternică, avea deasupra o coroană aurie.

Urcând treptele dinspre terasă, am răsuflat ușurată la vederea pereților din cărămidă roșie tiviți de verdele-deschis al plantelor agățătoare. Masa de fier, cândva neagră, acum mai degrabă verde, fusese pregătită pe terasă. Pe ea se aflau doar trei șervete și pahare de apă, ceea ce însemna că numai noi aveam să luăm prânzul. Era un lucru destul de neobișnuit. M-am gândit cât de bine era să mă bucur singură de prezența părinților mei. Am trecut de ușile largi ale salonului și de canapele acoperite în mătase de Damasc și așezate lângă un cămin înconjurat de marmură. Căminul era atât de mare încât, cu un an în urmă, Moș Crăciun reușise să coboare o bicicletă pe hornul lui. Prin labirintul de coridoare am ajuns la toaleta de jos. Am închis ușa în spatele meu, am răsucit robinetul de argint cu ambele mâini și m-am spălat bine. M-am ridicat apoi pe vârfuri pentru a mă uita în oglindă. Mama era foarte preocupată de aspectul fizic și se supăra foarte tare dacă nu veneam la masă impecabil. Tata spunea că asta se datora rădăcinilor sale franțuzești.

Ceea ce nu putea controla totuși erau cârlionții părului meu castaniu care scăpau mereu din împletituri și mi se revărsau pe ceafă și pe frunte. Într-o noapte l-am întrebat pe tata dacă îmi putea da puțin din uleiul de păr pe care îl folosea, dar asta nu făcuse decât să îl distreze foarte tare și să-și răsucească pe deget una dintre șuvițele mele.

– Îmi plac foarte mult cârlionții tăi, fetița mea dragă. Nu îți face griji. Dacă ar fi după mine, te-aș lăsa să-ți porți părul liber peste umeri.

În timp ce mă întorceam de-a lungul coridoarelor, mă gândeam ce bine ar fi fost să am părul drept, de culoarea ciocolatei albe, ca al mamei. Părul meu era precum cafeaua cu

lapte sau așa credea mama. Eu îl vedeam ca un mousse de ciocolată.

– Iată-te, Posy! Unde ți-e pălăria de soare? m-a întrebat Maman când am ajuns pe terasă.

– Cred că am uitat-o în grădină când am prins fluturi cu tata.

– De câte ori să-ți spun că soarele îți arde fața și în curând vei arăta ca o prună uscată? La patruzeci de ani vei arăta ca la șaizeci.

– Da, Maman, am spus, gândindu-mă că patruzeci de ani era o vârstă destul de înaintată ca să nu-mi mai pese cum arăt.

– Cum se simte azi a doua mea fată?

Tata a apărut și a cuprins-o pe mama în brațe. Apa din carafa pe care mama o avea în mână s-a vărsat pe piatra de pe jos.

– Fii atent, Lawrence!

Maman a pus carafa pe masă, încruntându-se la tata și smulgându-se din strânsoarea lui.

– Nu e o zi minunată de trăit? a spus tata zâmbind și s-a așezat în fața mea. E o vreme foarte bună pentru weekend și pentru petrecerea noastră.

– Dăm o petrecere? am întrebat când s-a așezat și mama lângă el.

– Da, draga mea. Tatăl tău este destul de bine pentru a relua vechile obiceiuri. Am hotărât împreună cu mama să facem o petrecere cât se mai poate.

Daisy, singura servitoare pe care o mai aveam, pentru că celelalte plecaseră la alte treburi legate de război, ne-a servit carne și ridichi. Uram ridichile. Dar numai asta ne mai rămăsese în grădină. Toate celelalte legume fuseseră duse celor de pe front.

– Pentru cât timp pleci, tată? am întrebat cu jumătate de gură.

Mi se pusese un nod mare în gât, de parcă îmi rămăsese o ridiche acolo. Eram pe punctul să izbucnesc în plâns.

– Nu pentru mult timp. Este pe sfârșite, dar trebuie să mă duc să ajut. Nu-mi pot dezamăgi camarazii, nu-i așa?

– Nu, tati, am reușit să spun. Nu vei fi rănit iar, nu?

– Nu, chérie[2]. Tata e invincibil. Nu-i așa, Lawrence?

Mama i-a aruncat un zâmbet scurt. Asta m-a făcut să înțeleg că și ea era la fel de îngrijorată ca și mine.

– Da, iubito, a spus tata și a strâns-o tare de mână. Sigur că da.

– Tati, am putea merge azi la plajă? E foarte cald, am întrebat a doua zi la micul dejun, în timp ce înmuiam soldățeii de pâine prăjită în ou. Nu am mai fost de foarte mult timp.

Tata s-a uitat lung la mama, dar ea era ocupată cu cititul scrisorilor și nu a observat. Mama mereu primea o mulțime de scrisori din Franța. Toate erau scrise pe hârtie foarte fină, mai fină decât aripile unui fluture. Asta se potrivea foarte bine cu mama, pentru că tot ceea ce avea legătură cu ea era foarte delicat și fragil.

– Tati? Plajă? am insistat.

– Draga mea, mi-e teamă că plaja nu e locul potrivit la momentul acesta. E plină de mine și de bombe. Îți amintești când ți-am povestit despre Southwold?

– Da, tati.

M-am uitat la ou și m-am cutremurat amintindu-mi cum Daisy mă dusese în brațe la

adăpostul Anderson, care crezusem că se numea așa pentru că acesta era numele nostru de familie. Mabel îmi spusese mai apoi că și familia ei avea un adăpost Anderson, dar numele ei era Price. Părea că cerul se umpluse de tunete și fulgere, dar tata spunea că nu Dumnezeu era cel care le trimitea, ci Hitler. Sub adăpost stătusem toți înghesuiți unul într-altul, iar tata ne-a spus că ne prefacem că suntem o familie de arici și să mă ghemuiesc ca un pui de arici. Mama s-a supărat când l-a auzit comparându-mă cu un arici. Dar chiar așa păream, adăpostiți sub pământ în timp ce, deasupra noastră, alți oameni se ocupau cu războiul. În cele din urmă zgomotul acela înfiorător a încetat și tata ne-a spus că putem merge înapoi la culcare.

A doua zi dimineață am găsit-o pe Daisy plângând în bucătărie. Nu am putut afla însă cu nici un chip ce o neliniștea. Nici lăptarul nu a venit în dimineața aceea, iar mama mi-a spus că nu voi mai merge la școală pentru că școala nu mai era acolo.

– Cum de nu mai e școala, Maman?

– A căzut o bombă pe ea, chérie, mi-a răspuns mama trăgând dintr-o țigară.

Începuse și ea să fumeze, iar mie îmi era teamă că va da foc scrisorilor pe care le ținea foarte aproape de față când le citea.

– Ce s-a întâmplat cu căsuța noastră de pe plajă? l-am întrebat pe tata.

Îmi plăcea foarte mult căsuța noastră de culoarea untului. Se afla la capătul șirului de case, iar dacă te uitai dintr-un anume unghi, părea că nu mai era nimeni pe plajă pe o distanță de câțiva kilometri. Dacă însă întorceai privirea, te aflai destul de aproape de vânzătorul de înghețată de lângă dig. Eu și tata făceam cele mai sofisticate castele de nisip, cu șanțuri și turnuri suficient de mari pentru ca racii care se aventurau destul de aproape să poată intra. Maman nu venea niciodată la plajă. Spunea că era prea mult nisip. Asta mi se părea că era un fel de-a spune că marea era prea udă.

De fiecare dată când mergeam cu tata ne întâlneam cu un bătrân care purta o pălărie cu boruri largi și care scormonea nisipul cu ajutorul unui baston diferit de cel pe care îl folosise tata. Bătrânul avea la el un sac, iar din când în când se oprea și săpa.

– Ce face? îl întrebam pe tata.

– Adună obiecte pe care marea le aduce din larg de pe vasele naufragiate sau de pe alte țărmuri. Piaptănă nisipul.

– A, înțeleg, am spus, deși nu înțelegeam foarte bine. Bărbatul nu avea nici un pieptăn sau ceva care să semene cu ceea ce folosea Daisy pentru a-mi aranja părul în fiecare dimineață. Crezi că va găsi vreo comoară îngropată?

– Sunt convins că, dacă va săpa pentru mult timp, într-o bună zi sigur va găsi.

Am privit cu luare aminte cum trăgea ceva afară dintr-o gaură, după care curăța obiectul de nisip doar pentru a descoperi un ceainic de tablă.

– Ce dezamăgire! am oftat.

– Amintește-ți, draga mea, că gunoiul cuiva poate fi aur pentru altcineva. Probabil că toți facem acest lucru, a spus tata, ferindu-și ochii de lumina soarelui. Toți suntem într-o continuă căutare în speranța că vom găsi comoara care ne va îmbogăți viețile, iar când în loc de un giuvaier găsim un ceainic, nu trebuie să renunțăm.

– Tu încă mai cauți, tati?

– Nu, prințesa mea. Eu am găsit, a zâmbit el și m-a sărutat pe creștet.

Am reușit să îl conving pe tata să mă ducă la înot într-un râu. Daisy m-a ajutat să îmi pun costumul de baie și mi-a așezat pălăria de soare pe cap. M-am urcat în mașina tatei. Maman era foarte ocupată cu pregătirea petrecerii de a doua zi și asta îmi convenea de minune. Puteam fi singură cu regele zânelor cu care urmam să aduc în curtea noastră toate creaturile din râu.

– Astea sunt vidre? l-am întrebat pe tata în timp ce străbăteam câmpurile verzi și nesfârșite, lăsând marea în urma noastră.

– Trebuie să fie foarte multă liniște pentru a putea vedea vidre. Crezi că poți păstra tăcerea, Posy?

– Desigur.

După destul de mult timp am văzut apa albastră a râului șerpuind dincolo de stufăriș. Tata a parcat mașina și amândoi am pornit spre mal. Duceam cu noi tot echipamentul științific, aparatul de fotografiat, plase de prins fluturi, borcane de sticlă cu limonadă și sendvișuri cu carne de vită.

Cum am intrat în apă, libelulele care zburau pe suprafața apei au dispărut rapid. Apa era potrivit de rece, dar eu îmi simțeam capul și fața fierbinți sub pălărie, așa că am aruncat pălăria pe mal. Între timp, își pusese și tata costumul de baie.

– Sigur că vidrele care au fost cândva aici au fugit după tot zgomotul care a fost, a spus tata înaintând cu pași mari spre apă. Era așa de înalt că apa abia de îi ajungea la genunchi. Uite niște plante carnivore! Să luăm câteva acasă pentru colecția noastră?

Am băgat amândoi mâna în apă și am smuls florile galbene din rădăcină. Înăuntru trăiau o mulțime de insecte. Am umplut un borcan cu apă, după care am pus planta înăuntru pentru a-l transporta în siguranță.

– Îți amintești denumirea științifică?

– Utri-cu-la-ria! am răspuns mândră, ieșind din apă și așezându-mă lângă el pe iarba de pe plajă.

– Ești o fetiță deșteaptă. Vreau să-mi promiți că vei continua să crești colecția noastră. Dacă vezi vreo plantă interesantă, să o presezi cum te-am învățat. Până la urmă, am nevoie să mă ajuți cu cartea, Posy.

Mi-a întins un sendviș din coșul de picnic. L-am primit, păstrându-mi o mină serioasă și studioasă. Voiam ca tata să aibă încredere în mine că îi voi continua munca. Înainte de război fusese botanist și lucra la o carte de când mă știam. De multe ori se încuia în folly pentru a se gândi și a scrie, după cum îmi spunea. Uneori aducea cartea acasă pentru a-mi arăta desenele pe care tocmai le făcuse. Erau minunate. Îmi explica cum totul era despre mediul în care trăiam. Ilustrațiile erau cu insecte, fluturi și plante. Odată îmi spusese că dacă un singur lucru s-ar schimba, întregul echilibru ar fi afectat.

– Privește aceste musculițe, mi-a spus tata într-o noapte caniculară, arătând spre un roi agasant. Sunt cruciale pentru ecosistem.

– Dar ne pișcă, am spus, omorând una dintre ele.

– Asta e natura lor, a râs tata. Dar ele reprezintă hrana multor specii de păsări. Fără această sursă solidă, numărul lor ar scădea brusc. Dacă nu ar mai fi aceste păsări, tot lanțul trofic ar fi afectat. Fără păsări, alte insecte precum greierii nu ar mai avea de cine

să fie mâncați și ar deveni atât de mulți încât ar distruge toată vegetația, iar fără vegetație...

– Animalele erbivore nu ar mai avea ce mânca.

– Da. Înțelegi? Totul se află într-un echilibru vulnerabil. Până și cea mai mică bătaie de aripă a unui fluture poate aduce schimbări majore în lume.

La asta mă gândeam când mâncam sendvișul.

– Ți-am adus ceva, a spus tata băgând mâna în rucsac, de unde a scos o cutie de metal lucioasă pe care mi-a întins-o.

Am deschis-o și am dat cu ochii de o mulțime de creioane foarte ascuțite și în toate culorile curcubeului.

– În lipsa mea trebuie să continui să desenezi, pentru ca atunci când mă voi întoarce să-mi arăți ce progrese ai făcut.

Am încuviințat din cap. Eram prea bucuroasă de cadoul primit pentru a mai putea spune ceva.

– La Cambridge ne-au spus să privim cu atenție în jur, a continuat tata. Foarte mulți oameni nici nu observă frumusețea și vraja lumii în care trăiesc. Dar tu, Posy, vezi lucrurile mai bine decât majoritatea oamenilor. Când desenăm natura, începem să o înțelegem. Vedem părțile din care e făcută și cum sunt acestea legate între ele. Studiind și desenând ceea ce vezi, îi poți face și pe ceilalți să înțeleagă miracolul naturii.

Când am ajuns înapoi acasă, Daisy m-a certat pentru că îmi udasem părul și m-a trimis direct la baie. Nu înțelegeam ce rost avea să îmi ud din nou părul. Când am fost gata de culcare, după ce Daisy a închis ușa camerei mele, m-am dat jos din pat și mi-am scos creioanele colorate, simțindu-le vârfurile ascuțite și totuși moi. M-am gândit că dacă, până când se întorcea tata din război, îmi dădeam toată silința, i-aș fi putut arăta că sunt suficient de bună pentru a merge și eu la Cambridge – chiar dacă eram fată.

A doua zi dimineață am văzut pe fereastră cum multe mașini treceau prin fața casei. Toate erau pline ochi de oameni. Am auzit-o pe mama cum explica faptul că toți prietenii ei și-au pus laolaltă toate bonurile de benzină pentru a se întoarce de la Londra. Le spunea emigranți. De fapt émigrés, pentru că ea vorbise franceză cu mine de când eram mică. În dicționar scria că „émigrés" erau cei care se mutau din țara lor în alta. Maman spunea că toți cei care locuiau la Paris se mutaseră în Anglia să scape de război. Știam că nu putea fi adevărat, dar la petrecerile lor mereu veneau mai mulți prieteni francezi de-ai mamei decât prieteni englezi de-ai tatei. Acest lucru nu mă deranja câtuși de puțin. Îmi plăceau fracurile lor colorate și cravatele stridente, la fel și rochiile de satin ale femeilor și rujul lor roșu. Ceea ce îmi plăcea cel mai mult însă era faptul că mereu îmi aduceau cadouri. Era ca o zi de Crăciun.

Tata îi numea prietenii boemi ai mamei. Am aflat din dicționar că asta însemna oameni creativi, artiști, muzicieni, pictori. Cândva, Maman cântase într-un renumit bar de noapte din Paris. Îmi plăcea foarte mult să ascult vocea ei gravă și mătăsoasă precum ciocolata caldă. Ea nu știa că ascultam pentru că ar fi trebuit să dorm la orele acelea, dar lucrul acesta era imposibil când era o petrecere în casa noastră. Așa că mă strecuram pe scări și trăgeam cu urechea la ce vorbeau și la cântecele ei. În nopțile acelea Maman părea că

revine la viața. Era ca și cum între petreceri ea juca rolul unei păpuși neînsuflețite. Îmi plăcea foarte mult să o aud râzând pentru că atunci când eram doar noi nu făcea asta foarte des.

Și prietenii tatei erau drăguți, deși, fiind toți îmbrăcați în aceleași culori, albastru și maro, îmi era greu să-i deosebesc. Cel mai mult îmi plăcea de nașul meu, Ralph, care era cel mai bun prieten al tatei. Mi se părea foarte atrăgător cu părul lui negru și ochii mari și căprui. Semăna cu prințul care o sărutase pe Albă-ca-Zăpada într-o imagine din cartea mea de povești. Și el cânta foarte frumos la pian. Înainte să înceapă războiul participase la concerte. Toți adulții pe care îi cunoșteam fuseseră altceva înainte de război. Din cauza unor probleme de sănătate, unchiul Ralph nu putea să lupte în război sau să piloteze avioane. Se ocupa de munca de birou, după cum spuneau cei mari. Îmi imaginam că asta nu însemna altceva decât că stătea în spatele unui birou toată ziua.

Când tata era plecat cu avionul, unchiul Ralph venea să ne viziteze pe mine și pe mama, iar asta ne bucura foarte tare. Obișnuia să ia prânzul cu noi duminica, după care ne cânta la pian.

Nu de mult mi-am dat seama că tata fusese plecat în război patru din cei șapte ani ai mei, lucru care trebuie să fi fost îngrozitor pentru mama, care nu ne avea decât pe mine și pe Daisy.

M-am urcat pe scaunul de la fereastră și mi-am lungit gâtul pentru a o vedea pe mama cum își întâmpină prietenii pe scările ce duceau la ușa de dedesubtul camerei mele. Era atât de frumoasă în ziua aceea, îmbrăcată într-o rochie bleumarin care se potrivea perfect cu ochii ei minunați. Când a venit și tata și a cuprins-o pe după talie, m-am simțit foarte fericită. Apoi în camera mea a intrat Daisy care mi-a adus rochia făcută chiar de ea din niște perdele vechi de culoare verde. În timp ce mă pieptăna și îmi prindea părul cu o fundă verde, am hotărât să nu mă mai gândesc la plecarea tatei din ziua următoare, când liniștea puternică precum cea de dinaintea unei furtuni se va așterne iar peste Admiral House și locuitorii ei.

– Ești gata să cobori, Posy? m-a întrebat Daisy.

Era roșie la față, transpirată și obosită. Poate pentru că era într-adevăr foarte cald și fusese nevoită să pregătească mâncare pentru toți invitații fără nici un ajutor. I-am zâmbit cât am putut de drăguț.

– Da, Daisy. Sunt gata.

Adevăratul meu nume nu era Posy. Primisem numele mamei mele, Adriana, dar pentru că ar fi fost foarte dificil ca amândouă să răspundem la același nume, au hotărât să mă strige pe al doilea nume, Rose, după bunica mea englezoaică. Daisy îmi spusese că tata îmi spunea Rosy Posy pe când eram foarte mică și astfel s-a întâmplat că al doilea nume a rămas definitiv. Eram mulțumită de asta pentru că mi se părea că mi se potrivește mai bine decât oricare dintre celelalte două nume pe care le aveam.

Câteva dintre rudele mai în vârstă din partea tatei încă îmi spuneau Rosy și răspundeam de fiecare dată pentru că fusesem învățată să răspund politicos. La petrecere însă, toată lumea mă cunoștea drept Posy. Toți m-au îmbrățișat și m-au sărutat și mi-au dat pachețele legate cu fundițe și pline cu dulciuri. Prietenii mamei îmi aduceau migdale

glazurate, care nu îmi plăceau foarte mult. Știam însă că, din cauza războiului, ciocolata se găsea foarte greu.

M-am așezat pe bancheta pusă pe terasă pentru ca toată lumea să stea pe ea. Simțeam căldura soarelui direct pe vârful pălăriei și ascultam discuțiile din jurul meu. Mi-aș fi dorit ca fiecare zi la Admiral House să fie ca aceea. Tata și Maman să stea mereu așezați ca un rege și o regină, în mijlocul tuturor. Arătau atât de fericiți că aproape îmi venea să plâng.

– Te simți bine, dragă Posy? m-a întrebat unchiul Ralph care stătea chiar lângă mine. E foarte cald, a adăugat el ștergându-și fruntea cu o batistă imaculată.

– Da, unchiule. Doar mă gândeam la cât de fericiți sunt tata și mama azi și cât de trist e că tata va trebui să se întoarcă la război.

– Da.

Ralph s-a uitat și el spre părinții mei și s-a întristat brusc.

– Cu puțin noroc, războiul se va sfârși curând, a spus într-un târziu. Apoi ne vom putea continua viețile.

După prânz, mi s-a permis să joc crochet și m-am descurcat surprinzător de bine. Poate și din cauza faptului că adulții băuseră destul de mult vin și își pierduseră precizia loviturilor. Îl auzisem pe tata spunând că va termina vinul din pivniță pentru petrecerea aceea și se părea că invitații băuseră deja cea mai mare parte din băutură. Nu înțelegeam de ce adulții își doreau să se îmbete. Nu făceau decât să devină din ce în ce mai zgomotoși și mai ridicoli. Poate voi înțelege când voi fi mare. Am traversat pajiștea către terenul de tenis și am văzut un bărbat îmbrățișând două femei. Toți trei zăceau adormiți sub un copac. Pe terasă cineva cânta de unul singur la saxofon și asta m-a făcut să mă gândesc ce lucru bun era faptul că nu aveam vecini în imediata apropiere.

Știam că eram norocoasă să locuiesc la Admiral House.

Cândva după ce am început școala, o prietenă pe nume Mabel m-a invitat la ceai acasă la ea. Am fost foarte mirată să constat că ușa de la intrare dădea direct în sufragerie. În spate era o bucătărioară mică, iar toaleta era în curte. Erau patru frați și surori și toți stăteau în același dormitor. Pentru prima dată înțelegeam că veneam dintr-o familie bogată și că grădina noastră era cât un parc. Când Daisy a venit să mă ia acasă, am întrebat-o care era cauza acelei diferențe.

– Așa au fost aruncate zarurile, Posy, a spus Daisy cu un ușor accent din regiunea Suffolk. Unii oameni sunt norocoși, alții nu.

Daisy era foarte mândră de ceea ce spunea, cu toate că uneori n-o înțelegeam. Am fost totuși bucuroasă că zarurile mă rostogoliseră către cei norocoși și m-am hotărât să mă rog mai mult pentru cei care nu avuseseră același noroc.

Nu eram sigură dacă profesoara mea, domnișoara Dansart, mă plăcea. Chiar dacă ne încuraja pe toți să ridicăm mâna ori de câte ori știam răspunsul la întrebare, întotdeauna eu eram cea care ridica prima mâna. Ea își dădea puțin ochii peste cap, iar buzele i se țuguiau într-un fel când spunea pe un ton obosit: „Da, Posy".

Odată, pe terenul de joacă, pe când săream coarda în apropiere, am auzit-o spunându-i unei alte profesoare: „Unicul copil, înconjurată doar de adulți... precoce..."

Când am ajuns acasă am căutat cuvântul „precoce" în dicționar. După întâmplarea asta

nu am mai ridicat mâna, chiar dacă abia de puteam ține răspunsul pentru mine.

La ora șase toată lumea s-a trezit și s-a pregătit de cină. M-am dus la bucătărie, unde Daisy mi-a arătat mâncarea.

– Pâine cu gem pentru tine, domnișoară Posy. Domnul Ralph mi-a adus doi somoni și nu știu cum să le dau de capăt.

Daisy a râs la propria glumă și dintr-odată mi s-a făcut foarte milă de ea pentru că trebuia să muncească atât de mult mereu.

– Vrei să te ajut?

– Vor veni băieții lui Marjory din sat să pună masa și să servească. Mulțumesc că te-ai oferit. Ești o fată bună.

După ce mi-am terminat ceaiul, m-am furișat afară din bucătărie înainte ca Daisy să-mi spună să urc în camera mea și să mă pregătesc de culcare. Era o seară atât de frumoasă încât îmi doream să mă întorc și să mă bucur de ea. Când am ajuns pe terasă, soarele se afla chiar deasupra stejarilor și poleia fâșii de iarbă în auriu. Păsările cântau de parcă era abia miezul zilei și era încă destul de cald pentru a nu fi nevoie de șal. M-am așezat pe scări, netezindu-mi rochia peste genunchi și studiind un amiral roșu care se așezase pe o plantă dintre cele care coborau spre grădină. Trăisem cu credința că numele casei noastre venea de la fluturii care zburau atât de frumos printre tufișuri și am fost foarte tristă să aflu că de fapt venea de la un stră-stră-stră-străbunic care fusese amiral în marină.

Chiar dacă tata îmi spusese că amiralii roșii erau foarte obișnuiți în acea zonă, iar mama îi numea astfel pe unii dintre copiii de la școală, mie mi se părea că erau cei mai frumoși fluturi cu aripile lor roșu cu negru și pete albe pe margine. Îmi aminteau de avioanele pe care le pilota tata. Dintr-odată, gândul acela m-a întristat pentru că mi-a readus în minte faptul că tata urma să plece a doua zi pentru a zbura din nou.

– Bună, draga mea, ce faci aici singură?

La auzul vocii lui am tresărit, pentru că tocmai mă gândeam la el. M-am uitat în sus și l-am văzut venind spre mine din partea cealaltă a terasei. Și-a aruncat țigara pe care o fuma și a strivit-o cu piciorul. Știa că uram mirosul.

– Nu-i spune lui Daisy că m-ai văzut, tati. O să mă trimită la culcare imediat, am spus în grabă când s-a așezat lângă mine pe treaptă.

– Promit. Pe de altă parte, nimeni nu ar trebui să fie în pat într-o seară minunată ca aceasta. Cred că iunie e cea mai frumoasă lună în Anglia. Întreaga natură se trezește după somnul lung din iarnă, se întinde și cască, apoi își dezvelește frunzele și florile pentru ca noi să le putem admira. Până în august toată această energie va fi epuizată de căldură și gata să meargă din nou la culcare.

– Exact ca noi, tati. Mă bucur când merg la culcare iarna.

– Chiar așa, draga mea. Nu uita că suntem imposibil de separat de natură.

– Biblia spune că Dumnezeu a făcut tot ce e pe Pământ, am rostit eu cu emfază ce învățasem la orele de religie.

– Așa e. Cu toate astea, îmi este greu să cred că a reușit să facă asta doar în șapte zile, a adăugat el chicotind.

– E un lucru miraculos, tati, nu crezi? Așa cum Moș Crăciun duce cadouri tuturor într-o singură noapte.

– Cu siguranță. Lumea e un loc magic și trebuie să ne considerăm norocoși că suntem aici. Să nu uiți niciodată asta.

– Nu, tati. Tata?

– Da, Posy.

– La ce oră pleci mâine?

– Trebuie să prind trenul de la prânz.

Mi-am coborât privirea spre pantofii negri.

– Mi-e teamă să nu fii din nou rănit.

– Nu te teme, draga mea. Sunt invincibil, așa cum spune mama, a răspuns el zâmbind.

– Când te întorci?

– Imediat ce pot. Nu ar trebui să fie mult până atunci. Ai grijă de mama până mă întorc, OK? Știu că nu îi place deloc să fie singură.

– Mereu încerc să fac asta, tati. E tristă pentru că te iubește și îi este dor de tine, nu-i așa?

– Da, Posy. Și eu o iubesc. Și pe tine. Doar asta mă ține în viață când zbor. Abia ne căsătoriserăm când a izbucnit războiul, știi...

– Asta după ce ai auzit-o cântând în barul din Paris și te-ai îndrăgostit de ea și ai adus-o repede în Anglia să te căsătorești cu ea înainte să se răzgândească, am spus visătoare.

Povestea de dragoste a părinților mei era mai frumoasă decât oricare alta din cărțile pe care le citisem.

– Doar dragostea face ca viața noastră să fie magică, Posy. Chiar și în cea mai grea zi de iarnă, dragostea poate face ca lumea să arate la fel de frumoasă ca acum. Tata a oftat adânc și mi-a luat mâna într-a lui. Promite-mi că atunci când vei întâlni dragostea, nu o vei lăsa niciodată să dispară din viața ta.

– Promit, tati, am spus, privindu-l cu solemnitate.

– Bine. Trebuie să mă schimb pentru cină.

M-a sărutat pe buclele din creștet, s-a ridicat și a luat-o înapoi spre casă.

Nu știam atunci că aceea avea să fie ultima discuție serioasă cu tatăl meu.

A doua zi după-amiază tata a plecat. La fel și toți invitații. În seara aceea aerul era foarte cald și greu, de parcă era complet lipsit de oxigen. Peste casă s-a așternut tăcerea. Daisy a ieșit cu prietena ei Edith după ceai, așa cum făcea în fiecare săptămână, deci nu se mai auzea nici măcar murmurul vocii ei în timp ce spăla vasele. Mă oferisem să spăl eu paharele în lipsa ei, dar Daisy mi-a spus că aș face mult mai bine să nu mă amestec în treburile astea, lucru care mi s-a părut destul de nedrept.

Maman s-a retras în camera ei imediat ce ultima dintre mașini a dispărut după castani. Avea iar migrenă. Daisy era de părere că asta se datora băuturii din seara precedentă. Eu am rămas în camera mea, așezată pe scaunul de lângă geam, privind spre intrarea casei noastre. Oricine ar fi venit la noi, aș fi fost prima care-l vedea. Tata obișnuia să-mi spună că eram micul lui observator, iar de când Frederick, administratorul nostru, plecase pe front, eu eram cea care deschidea ușa de la intrare.

De aici vedeam perfect aleea pe care veneau mașinile. De ambele părți ale aleii stăteau înșiruiți castani și stejari bătrâni. Tata îmi spusese că unii dintre copaci fuseseră plantați cu trei sute de ani în urmă, pe vremea când primul amiral construise casa. Lucrul acesta mi s-a părut fascinant, pentru că asta însemna că arborii trăiau de cinci ori mai mult ca oamenii. Dacă Enciclopedia Britannica spunea adevărul, speranța de viață a oamenilor era de 61 de ani pentru bărbați și 67 de ani pentru femei. Dacă îmi încordam privirea, vedeam pe cer o linie subțire gri-albăstruie chiar deasupra copacilor. Era Marea Nordului care se afla la doar vreo opt kilometri depărtare de Admiral House. Mă înfricoșa gândul că peste câteva zile tata ar fi putut zbura deasupra mării în micul său avion.

– Întoarce-te teafăr și repede, am șoptit către norii grei care se lăsaseră peste soarele ce asfințea gata să-l strivească.

Aerul era încă nemișcat, iar pe fereastră nu intra nici o adiere. Din depărtare s-a auzit un tunet și am sperat că Daisy nu avusese dreptate când spusese că Dumnezeu era supărat pe noi. Nu îmi dădeam seama dacă Dumnezeu era cel de pe crucifixul ei sau cel de pe al vicarului. Poate că Dumnezeu era ca un părinte și atunci putea fi amândoi.

Primele picături de ploaie s-au transformat în foarte scurt timp într-un torent, iar pe cer supărarea lui Dumnezeu lovea sub formă de fulgere. Am sperat că tata ajunsese în siguranță la bază, altfel ar fi putut să se ude foarte tare sau, mai rău, să-l trăsnească vreun fulger. Am închis geamul pentru că pervazul începuse să se ude și mi-am dat seama că și stomacul meu scotea aproape aceleași sunete ca și cerul. M-am dus în bucătărie să caut pâinea cu gem pe care mi-o lăsase Daisy pentru cină.

În timp ce coboram treptele de stejar în lumina obscură, m-am gândit la cât de diferită era liniștea de atunci față de agitația din ziua precedentă, de parcă un roi de albine plecase la fel de neașteptat precum venise. A urmat încă o serie de tunete și m-am consolat cu gândul că nu eram genul să mă sperii de furtuni sau de singurătate.

– Ooo, Posy, casa ta îmi stârnește teamă, mi-a spus Mabel când a venit odată la ceai. Uită-te la toți oamenii ăștia! a adăugat ea arătând spre tablourile strămoșilor Anderson care străjuiau scările. Mi-ar fi foarte frică să ies din camera mea noaptea pentru a merge la toaletă.

– Sunt rudele mele foarte îndepărtate și sunt sigură că ar fi foarte prietenoase dacă s-ar întoarce să ne salute.

Eram destul de tristă că nu îi plăcea Admiral House la fel de mult ca mie.

Pe când traversam holul și coridorul pe care răsuna ecoul pașilor mei, nu am simțit nici un pic de teamă, chiar dacă mama, care cu siguranță încă dormea în camera ei, nu m-ar fi auzit dacă țipam.

Știam că eram în siguranță acolo, dincolo de pereții solizi ai casei.

Am încercat să aprind lumina în bucătărie, dar părea să nu mai funcționeze. Am aprins atunci o lumânare de pe unul dintre rafturi. Mă pricepeam foarte bine la aprinderea lumânărilor pentru că din cauza războiului apăreau destul de des probleme cu electricitatea. Îmi plăceau mult lumânările și felul în care luminau locul în care te aflai și în care făceau ca și cele mai urâte fețe să pară drăguțe.

Am luat pâinea pe care Daisy mi-o lăsase tăiată – îmi era permis să aprind lumânări, dar nu aveam voie să mă ating de cuțitele ascuțite – și am uns-o cu un strat gros de unt

și gem. Apoi am luat lumânarea și farfuria și am urcat înapoi în camera mea să privesc furtuna. Mă gândeam la cât de îngrijorată era Daisy în privința mea când plecase. Cu atât mai mult acum când tata nu era acasă.

„Nu e bine ca o fetiță de vârsta ta să fie singură într-o casă așa de mare", bolborosea ea. Îi explicasem că nu eram singură pentru că Maman era acolo și că aveam deja șapte ani, iar Daisy, scoțându-și șortul de bucătărie și atârnându-l în cuierul din spatele ușii de la bucătărie, mi-a spus să mă duc și să o trezesc pe mama cu orice preț dacă voi avea nevoie de ajutor. I-am promis că așa voi face, dar bineînțeles că nu am făcut-o niciodată, nici chiar când am fost bolnavă și stomacul mă durea foarte tare. Știam că mama va fi foarte supărată dacă o trezeam. Avea nevoie să doarmă. Nu mă deranja să stau singură. După ce tata a plecat în război, m-am obișnuit cu asta. Aveam în bibliotecă întreaga colecție din Enciclopedia Britannica pe care să o citesc. Terminasem primele două volume, dar mai rămăseseră douăzeci și două. Calculasem că le voi termina când voi fi adult.

În seara aceea, fără electricitate, era prea întuneric să citesc. Din lumânare mai rămăsese foarte puțin, așa că am rămas să privesc cerul încercând să nu mă gândesc că tata plecase, pentru a nu începe să plâng la fel de mult ca ploaia care bătea în geam.

Ceva roșu în colțul ferestrei mi-a atras brusc privirea. Era un fluture. Un amiral roșu. M-am ridicat pe scaun și am văzut că micuțul făcea tot ce putea pentru a se adăposti de furtună sub marginea tocului ferestrei. Trebuia să-l salvez, așa că am deschis fereastra cu mare atenție și am scos mâna afară. Chiar dacă nu se mișca, am avut nevoie de ceva timp pentru a-l putea prinde între degetul arătător și cel mare. Nu voiam să-i distrug aripile fragile și foarte ude pe care și le ținea închise.

– Te-am prins, am șoptit trăgându-mi mâna complet udă înapoi și închizând fereastra cu cealaltă. Acum, micuțule, mă întreb cum îți voi putea usca aripile, i-am spus privindu-l cum stătea în palma mea.

Mă gândeam la felul în care se usucă fluturii când sunt afară în mediul lor natural pentru că se udau tot timpul.

– Un vânticel cald, am spus și am început să suflu încet către el.

La început fluturele nu s-a mișcat, dar apoi, pe măsură ce suflarea mea devenea din ce în ce mai stinsă, și-a deschis aripile și le-a scuturat. Nu mai avusesem niciodată un fluture în palmă, așa că m-am aplecat asupra lui să-i studiez mai bine culorile vii și modelul curios de pe aripi.

– Ești foarte frumos, i-am spus. În seara asta nu te poți duce înapoi pentru că te vei îneca. Rămâi deci pe marginea ferestrei ca să-ți poți vedea prietenii, iar mâine-dimineață îți voi da drumul.

L-am apucat cu vârfurile degetelor cu foarte mare grijă și l-am așezat pe pervaz. Apoi l-am privit pentru o vreme, întrebându-mă dacă fluturii dormeau cu aripile deschise sau închise. Cum însă mi se închideau ochii de somn, am tras perdelele astfel încât micuța vietate să nu fie tentată să zboare prin cameră și să rămână lipită de tavan. Nu aș fi putut-o lua de acolo niciodată și ar fi putut muri de foame sau de frică.

Am luat lumânarea, am traversat camera și m-am urcat în pat, fericită că reușisem să salvez o viață și poate pentru asta tata nu va mai fi rănit din nou.

– Noapte bună, fluturaș! Dormi bine până mâine-dimineață, i-am spus și după ce am stins lumânarea am adormit imediat.

Când m-am trezit, am văzut fâșii de lumină traversând tavanul. Veneau dintre faldurile perdelelor. Erau de culoarea aurului, ceea ce însemna că soarele era deja sus. Amintindu-mi de fluture, m-am dat jos din pat și am tras perdelele cu grijă.

Am rămas fără aer când am dat cu ochii de fluture. Avea aripile închise și zăcea pe o parte, cu piciorușele sale minuscule în sus. Pentru că partea din interior a aripilor era maro-închis, arăta ca o molie mare și foarte moartă. M-au podidit lacrimile. L-am atins ca să mă asigur că era într-adevăr mort. Nu s-a mișcat, așa că am fost sigură că sufletul lui era deja în ceruri. Poate că murise pentru că nu îi dădusem drumul în noaptea precedentă. Tata îmi spusese de foarte multe ori că fluturii trebuie eliberați foarte repede. Chiar dacă nu îl ținusem într-un borcan, fusese totuși în interior. Sau poate că murise de pneumonie sau de bronșită.

Am rămas acolo privindu-l și am înțeles că ceea ce se întâmplase era un semn rău.

Toamna 1944

Îmi plăceau zilele în care vara începea să se stingă și se instala anotimpul rece și lung. Deasupra copacilor se lăsa ceața ca o pânză de păianjen uriașă. Aerul mirosea a lemn umed și fermentat. Învățasem de curând cuvântul acela. Fusesem într-o excursie cu școala la o fabrică de bere și văzusem procesul de fermentare.

Pentru mama, clima din Anglia era deprimantă. Își dorea să trăiască undeva unde era cald și soare tot timpul anului. Mie mi se părea că ar fi fost foarte plictisitor. Trecerea anotimpurilor și transformarea magică a culorilor de la verdele de smarald la bronzul strălucitor erau fascinante. Sau poate că eu duceam o viață foarte plicticoasă.

Era chiar plicticoasă de când plecase tata. Nu mai fusese nici o petrecere și nu ne mai vizitase nimeni în afară de unchiul Ralph, care venea destul de des și aducea flori și țigări pentru mama, iar uneori ciocolată pentru mine.

Singura întâmplare care întrerupea monotonia aceea era excursia pe care o făceam la Cornwall în fiecare august pentru a o vizita pe bunica. De obicei mama mergea cu mine, iar tata venea pentru câteva zile dacă își putea lua liber. În anul acela însă, mama m-a anunțat că eram suficient de mare să merg singură.

– Pe tine vrea să te vadă, Posy, nu pe mine. Pe mine m-a urât dintotdeauna.

Eram sigură că nu era adevărat. Nimeni nu o putea urî pe mama, care era atât de frumoasă și avea o voce atât de minunată. Dar am plecat totuși singură, însoțită doar de Daisy, care a fost tot timpul într-o dispoziție foarte proastă.

Bunica locuia chiar la ieșirea dintr-un sat care se numea Blisland și se afla pe coasta de vest a Bodmin Moor. Deși casa ei era destul de mare, mobila de culoare închisă și pereții cenușii mi se păreau destul de sumbri în comparație cu încăperile luminoase de la Admiral House. Împrejurimile erau însă interesant de explorat. De câte ori venea tata, ieșeam amândoi peste mlaștini și culegeam flori sălbatice care creșteau prin tufișuri.

Din păcate, de data aceasta tata nu putuse veni, iar vremea a fost foarte ploioasă. Nu am putut ieși din casă. În timpul după-amiezilor lungi și umede, bunica m-a învățat să fac

pasiențe și am mâncat multe prăjituri, dar am fost foarte bucuroasă când a venit timpul să plecăm înapoi. Odată ajunse acasă, ne-am dat jos din trăsura cu care Benson, grădinarul nostru, obișnuia să aducă oamenii de la gară. I-am lăsat pe Benson și pe Daisy să aducă bagajele înăuntru și am alergat în casă să o caut pe mama. Din salon se auzea „Blue Moon" de la gramofon, iar mama și unchiul Ralph dansau.

– Posy! a spus mama venind să mă îmbrățișeze. Nu am auzit că ați venit.

– Probabil din cauza muzicii, Maman, am răspuns, gândindu-mă cât de frumoasă și fericită arăta cu obrajii îmbujorați și cu părul lung și blond despletit și căzându-i pe spate.

– Sărbătorim, Posy, a răspuns unchiul Ralph. Avem vești bune din Franța. Se pare că Jerry va renunța la luptă în curând, iar războiul va lua sfârșit.

– A, bine, am răspuns. Asta înseamnă că tata se va întoarce acasă?

– Da.

A urmat o pauză, după care mama mi-a spus să mă duc în camera mea să mă spăl și să mă schimb după călătoria lungă. Am plecat, sperând că unchiul Ralph avusese dreptate când spusese că tata se întoarce curând. De când și la radio se tot vorbea despre victoria din ziua D, speranța nu m-a mai părăsit. Dar trecuseră trei luni și tata nu se întorsese. Maman se dusese să-l viziteze de câte ori tata avea câteva zile libere, pentru că era mai ușor așa. Când am întrebat-o de ce totuși nu era deja acasă, deși războiul aproape că se terminase, a ridicat din umeri.

– E foarte ocupat, Posy. Va veni când va putea.

– Dar de unde știi că e bine? Ți-a scris?

– Da, draga mea. Ai răbdare. Durează mult până se termină un război.

Rezervele de mâncare erau din ce în ce mai mici. Ne mai rămăseseră două găini pe care le țineam în viață pentru ouă. Chiar dacă nici ele nu mai aveau ce mânca. Eu mergeam însă să vorbesc cu ele în fiecare zi, pentru că Benson îmi spusese că găinile fericite fac mai multe ouă. După o vreme, Ethel și Ruby nu au mai făcut nici un ou.

– Unde ești, tati? întrebam cerul, gândindu-mă cât de fericită aș fi dacă dintr-odată dintre nori ar apărea un aruncător de flăcări, iar tata ar ateriza pe pajiște.

A venit și noiembrie. În fiecare după-amiază după școală, îmi petreceam timpul căutând cremene pentru focul pe care îl aprindeam cu mama în sufragerie seara, pentru că era o încăpere mult mai mică și mai ușor de încălzit decât salonul de oaspeți.

– Posy, m-am gândit la Crăciun, mi-a spus mama într-o seară.

– Poate că tata se va întoarce până atunci și vom petrece împreună.

– Nu, nu se va întoarce până atunci, iar eu am fost invitată la Londra să petrec Crăciunul cu prietenii mei. Desigur că ar fi foarte plictisitor pentru tine să stai numai printre adulți. De aceea i-am scris bunicii tale și ea este dornică să te primească de Crăciun.

– Dar eu...

– Posy, te rog să înțelegi că nu putem rămâne aici. Este foarte frig în casă, nu mai avem cărbuni pentru foc.

– Dar avem bușteni și...

– Nu mai avem ce mânca, Posy. Bunica ta nu mai are servitoare și vrea să o ia pe Daisy până când găsește pe cineva din apropiere.

Mi-am mușcat buzele gata să izbucnesc în lacrimi.

– Dar dacă se întoarce tata și nu ne găsește aici?

– O să-i scriu.

– Poate nu va primi scrisoarea. Pe de altă parte, mai bine rămân aici nemâncată decât să mă duc la bunica. O iubesc, dar e bătrână și casa ei nu e casa mea.

– Destul! Am hotărât deja. Ține minte că toți trebuie să facem tot ce putem pentru a supraviețui ultimelor luni ale războiului ăstuia nemilos. Cel puțin, îți va fi cald și vei fi în siguranță. Și vei avea ce mânca. E mult mai bine decât pentru foarte mulți alții care fac foamea sau au murit deja.

Nu o mai văzusem niciodată pe mama atât de supărată, așa că, în ciuda torentului de lacrimi care stătea gata să izbucnească din ochii mei, am înghițit și am dat din cap.

– Bine, Maman.

Maman a părut mai veselă după aceea, chiar dacă eu și Daisy mergeam prin casă ca niște fantome palide, blestemate pentru tot restul vieții lor.

– Dacă aș avea cea mai mică posibilitate, nu aș pleca, mi-a spus Daisy în timp ce mă ajuta să îmi închid valiza. Dar stăpâna spune că nu mai are nici un ban cu care să mă plătească. Ce pot să fac? Nu pot să trăiesc pe nasturi, nu?

– Sunt sigură că lucrurile se vor îndrepta după terminarea războiului și după ce tata se va întoarce acasă, i-am răspuns consolându-mă pe mine însămi.

– Sigur nu poate fi mai rău decât a fost. Lucrurile au ajuns destul de departe aici, a spus Daisy întunecată. Sunt aproape sigură că vrea să ne înlăture pe amândouă pentru a putea...

– Ce să poată?

– Nu-ți face probleme, domnișoară. Cu cât se va întoarce mai repede tatăl tău, cu atât mai bine.

În luna care a urmat, casa a rămas încuiată. Totuși, Daisy a trebuit să curețe fiecare colțișor.

– Dar de ce faci curățenie dacă nu va mai fi nimeni aici? am întrebat-o.

– Nu mai pune atâtea întrebări, domnișoară Posy. Mai bine dă-mi o mână de ajutor, mi-a spus ea și a ridicat o grămadă de cearceafuri albe pe care le-a întins ca pe niște pânze de corabie. Hai să le punem împreună peste paturi și peste mobilă în toate cele douăzeci și șase de camere ale casei, până când va arăta de parcă o întreagă familie de fantome s-a mutat aici.

Imediat ce a început vacanța școlară, mi-am scos creioanele colorate și hârtia albă și am desenat ce mai era prin grădină. Nu a fost un lucru ușor pentru că totul era mort.

Într-o zi geroasă de decembrie am ieșit în grădină cu lupa. Nu ninsese, însă peste toate tufele se așternuse o pojghiță de gheață. Mi-am pus mănușile pentru a putea ține lupa și a studia plantele. Tata mă învățase unde trebuia să mă uit pentru a găsi fluturele Marele Albastru.

În acest timp am văzut că la folly ușa era deschisă și Daisy tocmai ieșea cu brațele pline de soluții pentru curățenie. Era foarte roșie la față.

– Domnișoară Posy, ce faci afară fără mănuși? m-a certat ea. Pune-le înapoi, altfel îți

vor îngheța mâinile și îți vor cădea degetele.

Apoi s-a dus țintă spre casă, iar eu, privind spre ușa de la folly care nu se închisese în urma ei și fără să mă gândesc prea mult, m-am furișat înăuntru. Ușa s-a închis în urma mea.

Era foarte întuneric, dar în scurt timp ochii mi s-au obișnuit cu bezna și am reușit să disting formele pieselor pentru crichet și crochet și locul în care tata ținea încuiată o armă și unde îmi spusese să nu umblu niciodată. M-am uitat în susul scărilor care duceau în camera tatei și am rămas nemișcată într-o nehotărâre chinuitoare. Dacă Daisy lăsase ușa de jos deschisă, poate că și camera tatei rămăsese la fel. Îmi doream atât de mult să văd ce era în camera aceea.

În cele din urmă curiozitatea a câștigat. Am luat-o repede în sus pe scările în spirală pentru ca nu cumva să se întoarcă Daisy. Când am ajuns în fața ușii, am pus mâna pe clanță și am apăsat. Daisy nu o încuiase. O secundă mai târziu mă aflam în camera secretă a tatei.

Mirosea a parafină. Pereții circulari erau luminați dinspre ferestrele pe care Daisy tocmai le spălase. Pe peretele din fața mea atârna o întreagă colecție de fluturi amiral roșu. Fluturii fuseseră aliniați în rânduri de câte patru în spatele unei sticle înrămate.

Am înaintat un pas, nedumerită cum de fluturii puteau sta atât de nemișcați și ce puteau găsi de mâncare în închisoarea aceea de sticlă.

Apoi am văzut că erau pironiți în niște ace. M-am uitat în jur și am văzut că și ceilalți pereți erau acoperiți cu fluturi.

Cu un geamăt de groază, m-am întors și am luat-o la fugă pe scări și afară în grădină. Dând cu ochii de Daisy, care se apropia dinspre casă, m-am întors și am alergat în spatele edificiului, iar apoi în pădurea care îl înconjura. După ce m-am îndepărtat suficient de mult, m-am aruncat lângă un stejar bătrân, gâfâind.

– Erau morți! Erau morți! Erau morți! Cum de m-a putut minți? țipam printre sughițuri.

Am rămas în pădure pentru foarte mult timp până am auzit-o pe Daisy strigându-mă. Nu-mi doream decât să îl pot întreba pe tata de ce îi omorâse, când erau atât de frumoși? Cum de îi putuse atârna ca pe niște trofee pentru a-i privi morți, acolo pe pereți?

Nu-l puteam însă întreba pentru că nu era acolo. Trebuia să am convingerea că avusese un motiv întemeiat pentru ceea ce făcuse.

M-am ridicat și am început să mă îndrept încet spre casă. Singurul gând pe care îl aveam era că nu voiam să mai pun niciodată piciorul în folly.

Construcție ornamentală ridicată în parcuri sau grădini, fără un anume scop practic, dar căreia i se pot da anumite întrebuințări

„Draga mea" (în limba franceză în original)

ADMIRAL HOUSE

Septembrie 2006

Capitolul 1

Posy era în grădina de legume, adunând morcovi, când îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar și răspunse.

– Bună, mamă, nu te-am trezit, nu-i așa?

– Nu, nici vorbă! Și chiar dacă m-ai fi trezit, mă bucur mult să te aud. Ce faci, Nick?

– Sunt bine, mamă.

– Cum e în Perth? întrebă Posy ridicându-se și trebăluind prin grădină și prin bucătărie.

– Vremea a început să se încălzească, în timp ce în Anglia se răcește. Tu cum ești?

– Sunt bine. Nimic nou. Lucrurile nu se prea schimbă pe aici, precum știi.

– Te sun să-ți spun că mă întorc în Anglia la sfârșitul lunii.

– O! Nick! Minunat! După atâția ani.

– După zece ani, confirmă fiul ei. E timpul să mă întorc acasă, nu crezi?

– Ba da. Sunt nespus de fericită, dragul meu. Doar știi cât îmi e de dor.

– Și mie, mamă.

– Cât vei sta? Ai putea rămâne până în iunie când voi sărbători împlinirea a șaptezeci de ani să fii invitatul meu de onoare? zâmbi Posy.

– Vom vedea cum merg lucrurile, dar chiar dacă va trebui să mă întorc aici, cu siguranță voi fi prezent la petrecerea ta.

– Să vin să te iau de la aeroport?

– Nu, nu-ți face griji. Voi mai rămâne la Londra cu prietenii mei, Paul și Jane. Am niște probleme de rezolvat. Te sun când termin ce am de făcut și vin cu mașina la Admiral House să te văd.

– Abia aștept, dragul meu.

– Și eu, mama. A trecut foarte mult timp. Închid acum, dar vorbim curând.

– Bine. O, Nick, încă nu îmi vine să cred că vii acasă.

Nick simți o tensiune în vocea ei.

– Nici mie, mama. Te îmbrățișez și te voi suna imediat ce mă organizez. Pa, pa!

– Pa, dragul meu!

Posy se lăsă să cadă pe scaunul de piele de lângă Aga. Era foarte emoționată.

Dintre cei doi fii ai săi, despre Nick avea cele mai vii amintiri. Poate pentru că se născuse curând după moartea tragică a tatălui său. Întotdeauna simțise că Nick îi aparținea în exclusivitate.

Vestea morții soțului ei în vârstă de treizeci de ani făcuse ca Nick să vină pe lume înainte de vreme. Având-l deja pe Sam, un băiețel de trei ani, Posy rămăsese fără nici un pic de timp pentru ea însăși.

Se văzuse nevoită să se descurce singură și să ia decizii majore într-un moment în care era mai vulnerabilă ca niciodată. Trebui să renunțe la planurile pe care și le făcuse împreună cu Jonny și mai ales la cel de a introduce Admiral House într-un circuit comercial. Cei doi micuți aveau nevoie de dragostea și atenția ei mai mult ca niciodată.

Posy se gândea că dacă ar fi fost să existe un moment foarte nepotrivit pentru a

rămâne fără soțul ei, acela fusese. După doisprezece ani în care lucrase peste tot în lume, Jonny hotărâse să se retragă din armată și să îndeplinească visul soției lui: să se întoarcă la Admiral House și să ofere tinerei lor familii un cămin adevărat.

Posy puse ceainicul pe foc. Își aminti de luna toridă a lui august din urmă cu treizeci și patru de ani când Jonny o condusese peste câmpurile din Suffolk. Era deja însărcinată cu Nick. Din cauza emoției amestecate cu grețurile de dimineață, fuseseră nevoiți să se oprească de două ori, iar când în cele din urmă trecuseră de porțile de fier, lui Posy i se tăiase respirația. Amintirile o năpădiseră imediat ce dăduse cu ochii de Admiral House. Era aproape neschimbată. Poate puțin mai veche și trecută prin intemperii. Exact ca ea însăși. Jonny îi deschisese portiera și o ajutase să coboare, iar Sam venise în grabă lângă ea apucând-o strâns de mână. Apoi urcaseră împreună scările ce duceau spre ușa din față.

– Vrei să o deschizi tu? îl întrebase punându-i cheia mare și grea în mânuță.

Micuțul dăduse din cap, iar ea îl săltase, ca să poată introduce cheia în broască.

Împreună împinseseră ușa, iar soarele intrase în casa întunecată. Posy își amintise unde se afla întrerupătorul. Brusc, lumina invadase întregul hol și cu toții priviseră spre candelabrul care atârna la șase metri deasupra lor.

Toată mobila era acoperită de cearceafuri albe, iar pe podea se așternuse un strat gros de praf care se ridica sub pașii grăbiți ai lui Sam când o luase la fugă pe treptele în spirală ale magnificei scări. Lui Posy i se umpluseră ochii de lacrimi. O năpădiseră amintiri din copilărie, despre părinții ei, despre Daisy. Închise ochii strâns și când îi deschise îl văzuse pe Sam făcându-i cu mâna din capul scărilor. Urcase la el pentru a vedea împreună restul casei.

Lui Jonny îi plăcuse mult casa, cu excepția eforturilor evidente pe care le-ar fi presupus întreținerea ei.

– E o casă impresionantă, draga mea, spusese el când se așezaseră în bucătărie.

Și aici pe Posy o năpădiseră amintirile cu Daisy frământând tăiței pe masa din lemn de stejar.

– E deja nevoie de puțină renovare.

– Nu a mai fost locuită în ultimul sfert de veac, îi răspunsese Posy.

După ce se instalaseră în casă, discutaseră despre cum ar putea folosi casa pentru a obține un venit suplimentar atât de necesar și hotărâseră ca după renovare să o închirieze ca pensiune.

După atâția ani în serviciul militar, în mod ironic, moartea lui Jonny survenise doar la câteva luni după aceea, când dinții de metal ai unei mașini agricole îl loviseră frontal în timp ce încerca să stabilizeze o frecvență radio la trei kilometri depărtare de Admiral House.

Posy rămăsese cu o pensie și niște polițe de asigurare de viață. De la bunica ei, care murise cu câțiva ani înainte, moștenise moșia acesteia. O vânduse și investise toți banii. La astea se adăugau banii pe care îi primise după ce mama ei murise de pneumonie la vârsta de cincizeci și cinci de ani.

Se gândise să vândă Admiral House, dar agentul imobiliar pe care îl adusese pentru evaluare îi spusese că puțini oameni mai doreau o casă atât de mare, iar dacă ar fi găsit

pe cineva interesat să o cumpere, banii pe care i-ar primi ar fi sub valoarea reală a casei.

Posy adora casa, iar după moartea lui Jonny, avea nevoie să trăiască între pereții aceia unde își petrecuse copilăria. Ajunsese astfel la concluzia că dacă va cheltui cu măsură, fără a se atinge de economii și de banii depuși în investiții pentru a-i completa venitul, va reuși ca împreună cu copiii ei să o scoată la capăt.

În primele luni de după moartea lui Jonny, în care se simțise foarte singură și deprimată, bucuria de a-l vedea pe Nick crescând frumos și fericit fusese unica ei mângâiere și rază de speranță. Desigur că lui Nick îi era mult mai ușor decât lui Sam. El nu își cunoscuse tatăl. Sam însă era suficient de mare pentru a simți trecerea sinistră a morții prin viața lui. Posy își amintea cum – preț de câteva săptămâni – Sam întrebase în fiecare noapte despre tatăl lui, în timp ce ea nu făcea decât să privească îndurerată nedumerirea din ochii lui mari și albaștri. În cele din urmă îi spusese că tatăl lui se urcase la ceruri pentru a-i privi de acolo și că nu se va mai întoarce niciodată. De atunci Sam nu o mai întrebase nimic.

Posy stătea lângă apa care începuse să fiarbă și asculta șuieratul aburilor. Amestecă granulele de cafea cu lapte și turnă apă fierbinte. Luă cana și se apropie de fereastră, privind castanul bătrân care dăduse atâtor generații de copii fructele sale. Chiar atunci se formau cojile verzi de castane, anunțând sfârșitul verii și apropierea toamnei. Asta o duse cu gândul la începutul anului școlar, moment care o înfiorase de fiecare dată pentru că mereu însemna uniforme noi și scoaterea valizelor din pivniță, după care tăcerea la fel de înfiorătoare care se așternea după ce copiii plecau.

Posy se gândise foarte mult dacă să-și trimită băieții la școală cu internat. Chiar dacă toți cei din familia ei și a lui Jonny stătuseră la internat, lucrurile se schimbaseră la sfârșitul anilor ’70. Din propria experiență știa însă că pe lângă educație, școala o și disciplinase și o ajutase să fie independentă. De asemenea, și Jonny și-ar fi dorit ca fiii lui să învețe tot acolo unde studiase și el. Așa că Posy folosise banii investiți și trimisese copiii la școală în Norfolk, nu atât de departe încât să nu poată merge pentru a-i vedea cum joacă într-un meci de rugby sau într-o piesă de teatru, dar nici prea aproape pentru a fi tentată să-i aducă acasă de câte ori vreunuia dintre ei i se făcea dor de casă.

Sam fusese cel care o chemase cel mai des. Nu reușea să se adapteze și mereu se certa cu câte un prieten. După trei ani însă, când începuse și Nick școala, lucrurile se schimbaseră. Abia de mai primise vești de la Sam.

În primii ani de văduvie, când băieții erau încă mici, Posy și-ar fi dorit mult să aibă timp pentru ea, dar după ce amândoi plecaseră la școală și rămăsese singură, simțise adierea rece a singurătății cum trece de pereții umezi și se cuibărește în inima ei.

Pentru prima dată în viața ei, Posy își aminti cum dimineața căuta cu înfrigurare un motiv să se dea jos din pat. Tot ceea ce dăduse sens vieții ei dispăruse, abia de mai putea continua să trăiască. După ce băieții plecaseră la școală, agonia pusese din nou stăpânire pe ea. Până atunci văzuse depresia ca pe o slăbiciune, dar, rămasă singură, Posy se simțise foarte vinovată că își putuse imagina că depresia putea fi un lucru atât de ușor de controlat. Își dăduse atunci seama că avea nevoie să își ocupe timpul cu ceva pentru a nu se mai gândi permanent la fiii ei.

Într-o dimineață de toamnă se dusese în biroul tatălui ei și găsise în sertarul biroului lui

câteva proiecte pentru amenajarea grădinii. Dintr-o privire, înțelesese că tatăl ei își dorise să transforme grădina în ceva spectaculos. Datorită faptului că fusese ferită de lumina soarelui, cerneala rămăsese foarte vizibilă pe hârtia pergamentului, la fel și liniile meticulos trasate de tatăl ei și proporțiile parcului. Proiectul arăta că, pe lângă folly, tatăl ei se gândise să mai creeze un spațiu pentru o grădină de fluturi plină de flori perene, pline de nectar, despre care Posy știa că ar fi fost o explozie de culoare. Drumul către livada plină de pomii ei preferați, meri, peri, pruni și smochini era străbătut de plante agățătoare.

Alături de bucătăria de vară, tatăl lui Posy proiectase un spațiu mare pentru o seră și unul mai mic pentru o grădină închisă pe care notase „loc de joacă pentru Posy". Aleile fuseseră concepute să conecteze diferitele părți ale grădinii. La vederea celor scrise lângă planul unui mic lac lângă terenul de crochet – „pentru a răcori spiritele înfierbântate" – pe Posy o pufnise râsul. Mai era proiectată și o grădină de trandafiri pe care scria „pentru Adriana".

În aceea după-amiază, Posy se dusese în grădină luând cu ea sfoară și bețe pentru a marca marginile celor proiectate de tatăl ei și în care urma să pună liliac albastru și narcise multicolore. Toate aceste flori nu aveau nevoie de foarte multă îngrijire și primăvara erau foarte căutate de albine.

Câteva zile mai târziu, cu mâinile în pământul moale, Posy zâmbise pentru prima dată după foarte mult timp. Mirosul jilav, căldura soarelui care îi atingea capul și truda pentru a planta bulbii ce urmau să o întâmpine plini de culoare în următoarea primăvară îi amintiseră de timpul pe care îl petrecuse la Kew.

În acea zi se trezise în ea o pasiune ce avea să o însuflețească pentru următorii douăzeci și cinci de ani. Împărțise toată suprafața în secțiuni și în fiecare primăvară și toamnă, mereu în altă parte, lucra terenul, combinând ideile ei cu cele ale tatălui. Inclusese în proiect și construcția unui parter dedesubtul terasei, unde pusese suporturi pentru ghivece de lavandă și trandafiri. Întreținerea acelui aranjament de flori presupunea foarte multă muncă, dar priveliștea pe care o oferea din casă era sublimă.

Grădina devenise centrul vieții ei, confidentul și partenerul ei. De abia de mai avea timp pentru altceva.

– E fascinant, mama! îi spusese Nick când revenise acasă în vacanța de vară.

– Dar pentru cină ce ne-ai pregătit, întrebase Sam dând cu piciorul în minge de-a lungul terasei.

Posy își amintise atunci că Sam spărsese deja ferestrele de trei ori când era mic.

În timp ce frământa aluatul pentru prăjiturile pe care le pregătea pentru nepoți, Posy simți un puternic sentiment de vinovăție față de Sam. Deși îl iubea foarte mult, fiul cel mare fusese mereu o persoană mult mai dificilă decât fratele lui mai mic. Poate că motivul era doar faptul că ea și Nick aveau mult mai multe în comun. Amândoi iubeau lucrurile vechi, în timp ce Sam le disprețuia. Amândoi erau calmi și iubeau frumosul, Sam era agitat, nu avea nici un pic de răbdare și se enerva din orice.

Adevărul era că – se gândea Posy amestecând ouăle cu aluatul – chiar dacă îți iubești copiii nu înseamnă că îți și plac în aceeași măsură. Ceea ce însă o întrista foarte tare era faptul că băieții nu erau apropiați. Își aminti cum Nick, pe când mergea încă de-a

bușilea, își urma peste tot fratele prin grădină, căutându-i compania, dar pe măsură ce creștea începuse să-l evite din ce în ce mai mult în timpul vacanțelor, preferând să stea cu ea în bucătărie sau să repare mobilă veche în grajd.

Cei doi băieți erau foarte diferiți. Sam foarte extravertit, Nick foarte introvertit. Chiar dacă viețile lor rămăseseră conectate, fiecare luase o altă direcție în viața lui.

După ce terminase școala, Sam nu reușise să termine facultatea și se mutase la Londra. Încercase să se ocupe de calculatoare și ajunsese managerul unei agenții imobiliare. În scurt timp însă, tot ceea ce reușise să facă se dusese pe apa sâmbetei. Se întorsese la Southwold după zece ani, însurat, iar după încă câteva încercări de a face ceva, încă se mai chinuia să-și facă propria afacere imobiliară.

De fiecare dată când venise să-i ceară bani, Posy îl încurajase cum putuse mai bine. De curând însă, se hotărâse să nu îl mai împrumute cu nimic, în ciuda oricăror insistențe din partea lui Sam. Investise foarte mult în grădina ei și îi mai rămăseseră foarte puțini bani. Cu un an în urmă vânduse o figurină prețioasă pentru a avea cu ce să-l împrumute pe Sam să finanțeze un plan de afaceri în industria filmului. Toți banii obținuți pe figurină se duseseră pentru totdeauna când, după nouă luni, compania lui Sam sucombase.

Sam se însurase cu o fată minunată, un adevărat înger, care reușise să zâmbească atunci când soțul ei o anunțase că vor fi nevoiți să se mute într-un apartament mai mic din cauza lipsei banilor. Amy îi dăruise lui Sam doi copii sănătoși, Jake și Sara, și reușise în tot acest timp să-și păstreze o slujbă de recepționeră la un hotel local, slujbă care le aducea un venit constant și atât de necesar. Tot ea fusese cea care îl încurajase pe Sam cu stoicism, căpătând imaginea unui înger în cartea lui Posy.

Întoarcerea lui Nick în Anglia îi umplea acum inima de bucurie. După ce terminase școala, Nick refuzase ofertele mai multor universități de prestigiu și se hotărâse să intre în comerțul cu antichități. Lucrase pentru o vreme la un colecționar, după care plecase ucenic la un comerciant din Lavenham, făcând zilnic naveta de la Admiral House.

La douăzeci și unu de ani își deschisese propriul magazin în Southwold, devenind renumit pentru obiectele deosebite și acțiunile de la bursa de valori. Posy nu putea fi mai fericită, dat fiind că fiul ei alesese să trăiască alături de ea. Doi ani mai târziu însă, Nick închiriase casa de alături pentru a avea mai mult spațiu să-și extindă înfloritoarea afacere. De câte ori era plecat cu treburi, Posy rămânea la magazin și servea clienții. După două luni, Nick angajase o asistentă, Evie Newman. O fată micuță de statură și cu trăsături deosebite, care îi dădeau mai degrabă aerul unui copil, decât cel al unei femei. Ochii ei mari și căprui însă aveau un farmec încântător. Când Nick i-o prezentase pe Evie, Posy știuse, după felul în care acesta o privea, că fiul ei se îndrăgostise. Fata avea însă un prieten de foarte multă vreme și îi era foarte devotată. Posy îl cunoscuse odată și fusese foarte surprinsă că Evie îl găsea pe tipul acela atrăgător în vreun fel. Brian era sociolog de profesie, divorțat și mai în vârstă cu cincisprezece ani decât Evie. Era foarte mândru de părerile lui și nu pierdea nici o ocazie să și le spună. Posy nu-l agrease din prima clipă.

Cum Nick petrecea foarte mult timp pe drum în căutare de obiecte, Posy o învățase pe Evie cum să se descurce în noua sa poziție și, în ciuda diferenței de vârstă, deveniseră foarte bune prietene. Fata își pierduse ambii părinți când era foarte mică și locuia cu

bunica ei în Southwold, într-o casă construită în stil victorian. Neavând o fiică a ei, Posy deveni foarte atașată de Evie.

Uneori, Evie și Nick plecau împreună și Posy rămânea să aibă grijă de magazin. Îi plăcea să vadă cum fetei îi străluceau ochii de fiecare dată când se întorceau din călătorie aducând cu ei câte un șifonier elegant pe care îl luaseră pe nimic din vreun castel din sudul Franței.

Totuși, în ciuda promisiunii pe care și-o făcuse de a nu deveni dependentă de prezența lui Nick, după ce pentru mulți ani conviețuiseră la Admiral House, Posy rămăsese absolut șocată și devastată când într-o bună zi fiul ei îi dăduse vestea că urma să vândă tot și să plece în Australia. Asta după ce Evie îi anunțase că Brian obținuse o slujbă la universitatea din Leicester și o ceruse în căsătorie.

Posy încercase să afle de ce fiul ei voia să renunțe la tot ceea ce reușise să construiască și să se mute în celălalt capăt al lumii, dar Nick nu fusese dispus să se deschidă față de ea. Bănuise că plecarea lui avea legătură cu plecarea fetei, dar totuși lucrurile nu îi erau clare.

Afacerea se vânduse foarte ușor, iar Nick plecase imediat după aceea către Perth, luând cu el toți banii pentru a o lua de la capăt atât de departe. Posy se simțise fără nici un reper după plecarea lui și pe lângă toate astea nu reușise să înțeleagă de ce Evie nu venise să-și ia la revedere de la ea înainte de a părăsi Southwold pentru totdeauna. Ajunsese la singura concluzie că fata nu era obligată să-i împărtășească sentimentele pe care le nutrea față de ea.

Imediat după venirea iernii, Posy simți din nou înfrigurarea singurătății. Grădina ei dormea și ea din cauza anotimpului rece, iar Posy nu mai avea nimic de făcut până la primăvară. Trebuia să găsească urgent ceva cu care să-și umple timpul. Astfel reușise să găsească un loc de muncă într-o galerie de artă din Southwold, trei zile pe săptămână. Deși nu îi plăcea în mod deosebit pictura modernă, slujba îi aducea niște bani în plus și îi umplea cât de cât timpul. Cum nu îi spusese proprietarului galeriei vârsta sa adevărată, zece ani mai târziu Posy lucra încă acolo.

„Aproape șaptezeci de ani", își spunea în sinea ei în timp ce introducea prăjiturile în cuptor. Apoi, ieșind din bucătărie, se gândi ce sarcină dificilă era aceea de mamă. În ciuda faptului că fiii ei erau deja adulți, ea nu încetase să-și facă griji pentru ei. Când fuseseră mici, știa mereu unde și cum sunt. Erau în grija și controlul ei, dar, după ce crescuseră și plecaseră care încotro, lucrurile nu mai stăteau deloc așa.

Simți o ușoară durere în picioare în timp ce urca scările și asta o făcu să-și amintească toate lucrurile la care încercase să nu se gândească până atunci. Deși avea o vârstă la care ar fi putut începe să se plângă de sănătate, Posy știa că avea norocul să fie într-o formă foarte bună. „Dar cât va mai dura asta?" se întrebă ea ridicând privirea către portretul unui strămoș, care atârna deasupra balustradei scărilor.

Intrând în dormitor, Posy se îndreptă spre fereastră și trase draperiile grele. Nu avusese niciodată bani să le înlocuiască, iar imprimeul original nu se mai vedea aproape deloc.

De aici avea cea mai bună privelițte asupra grădinii pe care o făcuse. La începutul toamnei, când natura începea să se pregătească pentru anotimpul rece, razele oblice ale soarelui atingeau frunzele deja aurii și ultimii trandafiri încărcați de miros. Bucătăria din

grădină era plină de dovleci mari și portocalii, iar merii din livadă încărcați de fructe roșii. Parterul de dedesubtul ferestrei ei arăta pur și simplu fascinant.

Posy își întoarse privirea de la frumusețea de afară și se uită la dormitorul uriaș în care dormiseră generații întregi de Andersoni. Ochii săi trecură repede peste tapetul de pe pereți care începuse să se desprindă pe la colțuri și pe care se vedeau urme de umezeală, apoi spre covorul care se deteriorase de vreme și, în cele din urmă, peste mobila la fel de veche. „Și asta e doar o cameră. Mai sunt încă douăzeci și cinci care au nevoie de restaurare completă. Să nu mai vorbim de pereții edificiului", își spuse Posy în sinea ei.

În timp ce se dezbrăca, Posy se gândi că, de-a lungul timpului, nu făcuse casei decât reparații minime. Acest lucru se datora și lipsei banilor, dar și faptului că își concentrase toată atenția asupra grădinii, în timp ce casa se descompunea neobservată.

„Locuiesc într-o casă al cărei sfârșit a venit de mult", oftă Posy și fu nevoită să recunoască faptul că începuse să simtă locul acela ca pe un lanț care o strângea de gât. Deși se bucura de o stare de sănătate foarte bună, Posy era foarte îngrijorată de ziua de mâine. Știa că dacă casa nu va fi renovată în cel mai scurt timp, urma să se deterioreze iremediabil. Gândul de a renunța la tot și de a se muta într-o casă mai mică i se păru foarte ademenitor, dar în același timp știa că acest pas trebuie făcut cu chibzuință. Nu se gândise încă la vânzarea casei unuia dintre fiii săi, dar acum că Nick se întorcea, poate că ar fi trebuit să se gândească la asta.

Posy se privi în oglindă. Începuse să albească, iar ridurile din jurul ochilor și felul în care stătea carnea pe ea o deprimară. Se uită în altă parte. Era mai bine așa, pentru că, în ciuda vârstei și a felului în care arăta, se simțea încă tânără și plină de entuziasm, se simțea aceeași Posy care dansase și râsese și iubise cândva.

„Dumnezeule, îmi lipsește să fac dragoste", își spuse ea în timp ce căuta lenjerie în sertarul dulapului. De treizeci și patru de ani nu o mai atinsese nici un bărbat.

După moartea lui Jonny întâlnise câțiva bărbați care fuseseră interesați să aibă o relație cu ea, în special imediat după ce rămăsese singură. Dar atenția ei fusese concentrată asupra copiilor, iar apoi asupra grădinii, iar după câteva întâlniri, Posy nu mai avusese entuziasmul necesar pentru a intra într-o relație.

„Iar acum e prea târziu", continuă ea, privindu-se în oglindă și dându-se cu o cremă ieftină pe față, singura rutină de îngrijire personală pe care o avea. „Nu fi lacomă, Posy, nimeni nu poate spera la două iubiri într-o singură viață."

Ridicându-se din fața oglinzii, Posy își îndreptă gândurile spre ceva mult mai frumos și care era pe cale să se întâmple: întoarcerea fiului ei din Australia. Se duse în bucătărie, scoase prăjitura din cuptor și o lăsă să se răcească. Apoi ieși în grădina din spatele casei. Intră în mașină și porni spre aleea din fața casei, apoi coti și ieși pe șoseaua spre Southwold.

În ciuda aerului răcoros care venea dinspre mare, coborî geamul mașinii și trase în piept aroma proaspătă, amestecată cu miros de gogoși și pește cu cartofi prăjiți ce venea dinspre țărm. Șoseaua era străjuită de căsuțe albe, cochete, cu mici magazine la parter, iar pe acoperișurile de paie patrulau pescărușii.

Orașul nu se schimbase aproape deloc de când îl știa, dar, din păcate, litoralul fusese invadat de cei din clasa medie, care își construiseră aici case de vacanță. Asta urcase

prețul imobilelor la sume exorbitante și, deși acest lucru era bun pentru economia micii așezări, dezechilibrase dinamica perfectă de dinainte. Vara, orașul devenea incredibil de aglomerat, iar parcarea un coșmar. Către sfârșitul lui august, vilegiaturiștii plecau ca niște vulturi care se înfruptaseră împreună dintr-un hoit.

În septembrie, orașul părea părăsit, ca și cum cineva îi luase toată energia și plecase cu ea. După ce parcă pe strada principală, Posy dădu cu ochii de un afiș care făcea reclamă la reduceri de sfârșit de sezon, apoi începu să meargă cu pași repezi, salutând cunoscuții pe care îi întâlnea. Faptul că făcea parte dintr-o comunitate îi dădea un sentiment plăcut.

Se opri la un stand de ziare și își luă cotidianul Telegraph.

Cum ieși din magazin, deschise ziarul și începu să citească, astfel încât se ciocni cu un trecător.

– Scuză-mă, te rog, spuse observând o fetiță cu ochii căprui.

– Nu-i nici o problemă, ridică din umeri fetița.

– Dumnezeule, iartă-mă că mă uit așa la tine, dar semeni foarte mult cu cineva.

– O! îngăimă copilul și se mută jenată de pe un picior pe altul.

Posy se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă și să intre în magazin.

– La revedere!

– La revedere!

Se întoarse și merse mai departe. Tocmai atunci o silueta cunoscută veni alergând în josul străzii.

– Evie, tu ești, nu-i așa?

Tânăra se opri ca lovită de trăsnet, roșind.

– Da. Bună, Posy, răspunse încet.

– Cum ești, draga mea? Ce faci în Southwold? Ai venit să-ți vizitezi prietenii?

– Nu. Ne-am mutat înapoi acum câteva săptămâni. Locuim aici acum.

– Adevărat?

– Da.

– Înțeleg.

Posy observă că Evie nu voia să se uite în ochii ei. Era mult mai slabă decât înainte, iar minunatul ei păr lung și negru era acum tuns foarte scurt.

– Cred că tocmai am văzut-o pe fiica ta în fața standului de ziare. Cred că seamănă foarte mult cu tine. Deci v-ați întors pentru totdeauna?

– Doar noi două, răspunse Evie. Scuză-mă, te rog, Posy, sunt foarte grăbită acum.

– Sigur. Eu lucrez la Mason's Gallery, a treia intrare după The Swan. Poate treci o dată să luăm prânzul împreună. M-aș bucura mult. Cum o cheamă pe fiica ta?

– Clemmie.

– De la Clementine? Precum soția lui Winston Churchill?

– Da.

– Ce nume frumos! La revedere, Evie, și bine ai revenit!

– Mulțumesc. La revedere!

Evie plecă în căutarea fiicei sale, iar Posy își continuă drumul spre galerie, nedumerită de disconfortul pe care era evident că tânăra îl simțise în prezența ei. Ce făcuse pentru a merita asta, se întrebă în timp ce scotea cheile din geantă. Descuie, intră și căută

întrerupătorul. Din ceea ce îi spusese Evie, fata nu mai era împreună cu Brian, partenerul ei din trecut, iar reacția pe care o avusese când dăduse cu ochii de Posy o făcea să creadă că data următoare va trece de cealaltă parte a străzii doar pentru a nu o mai întâlni.

În cei aproape șaptezeci de ani de viață, Posy învățase că oamenii erau foarte ciudați și te puteau surprinde oricând. Cu siguranță că Evie avea motive care justificau comportamentul ei. Posy se duse în biroul din spatele galeriei și puse ibricul pe foc pentru a-și face o a doua cană de cafea.

Și-ar fi dorit mult să știe care erau motivele fetei.

Capitolul 2

– Te rog, Jake, du-te și caută-ți pantofii acum!

– Dar, mami, nu mi-am terminat cerealele Coco Pops și…

– Nu mă interesează! Vom întârzia. Du-te acum.

Îndată ce Jake ieși din bucătărie, Amy Montague șterse cu o cârpă gura murdară de cereale a fiicei sale de patru ani, Sara, și îngenunche să îi pună pantofii. Vârfurile erau roase și picioarele fetei abia mai intrau. Sarei îi curgea nasul, părul îi rămăsese încâlcit de peste noapte, iar pantalonii care fuseseră înainte ai lui Jake îi erau scurți până la jumătatea tibiilor.

– Arăți ca o țigăncușă, oftă Amy, luând o perie de pe bufet și încercând să pieptene cârlionții blonzi și dezordonați ai Sarei.

– Au, mami! țipă Sara.

– Îmi pare rău, dragă, dar domnișoara Ewing se va întreba ce fel de mamă sunt dacă te trimit la școală în halul acesta.

– Merg la școală? Sarei îi căzu fața. Dar o urăsc, mami.

– O, draga mea, învățătoarea ta spune că te-ai acomodat foarte bine. După școală, Josie te va lua și te va duce împreună cu Jake acasă la ea. Mami o să vă ia de acolo când termină lucrul, adăugă Amy.

– Dar nu îmi place școala și nu îmi place Josie. Vreau să stau cu tine, mamă.

Fața micuței se încruntă și începu să plângă.

– Sara, dragă, ție chiar îți place școala și o placi pe Josie. Și mami va lua niște prăjitură cu ciocolată pentru ceai, bine?

– Bine, dădu Sara din cap, cumva îmbunată.

– Jake?! Plecăm acum! strigă Amy, trăgând-o pe Sara în hol.

Își puse haina și fetei hanoracul, apoi căută neîndemânatic după chei în geantă.

Jake veni, sărind pe scări, cu pantofii în mână.

– Încalță-te, Jake.

– Dar vreau să o faci tu, mami. Tata încă doarme?

– Da. Amy îngenunche și îi trase pantofii în picioare. În regulă, hai să mergem!

– Dar vreau să îi spun la revedere, se smiorcăi Jake în timp ce Amy o luă pe Sara de mână și deschise ușa.

– Ei bine, nu poți.

– De ce nu?

– Este obosit. Acum hai să plecăm.

După ce-i lăsă pe copii la școală, Amy conduse la garaj să lase mașina pentru reparațiile de care avea nevoie. Se stricase nu demult. Mergând în pas vioi acasă, realiză că mai avea numai o oră până să plece la serviciu; o oră în care să facă ordine în bucătărie, să spele și să facă o listă de cumpărături. Chiar nu știa cum se va descurca fără mașină, iar viața ei dificilă era pe cale să devină aproape imposibilă. În afară de asta, nu avea nici o idee cum vor plăti reparațiile, dar trebuiau să găsească bani cumva, era clar.

Amy coti pe aleea din fața căsuței nefericite care devenise casa lor în urmă cu șase săptămâni. Situată pe un drum de la periferia orașului și separată de mare doar de niște mlaștini, era, în esență, un fel de cabană de plajă acoperită, absolut încântătoare când soarele strălucea. Era destinată cu adevărat pentru a fi folosită doar vara și Amy știa că pereții ei subțiri de carton și ferestrele mari nu vor oferi cine știe ce protecție împotriva condițiilor atmosferice vitrege la iarnă. Nu avea încălzire ca lumea, cu excepția unui cămin cu lemne în camera de zi și care, când îl încercase noaptea trecută, mai mult afumase decât dăduse căldură. Casa avea doar două dormitoare la etaj, care erau așa de înghesuite că majoritatea lucrurilor lor rămăseseră în cutii, într-o baracă amplasată în grădina din spate.

Deși știa că mândria lui Sam primise o lovitură serioasă când lipsa banilor îi forțase să plece din ultima lor locuință și nu voia să îl mai supere spunându-i cât de mult detesta noua lor casă, lui Amy îi era greu să își păstreze obișnuita atitudine optimistă. Știa că soțul ei se străduise mult pentru ei toți, dar părea să aibă mereu ghinion, cu afaceri riscante care eșuau una după alta. Cum putea să-i spună că Sara avea nevoie de niște pantofi noi, cât de mic îi era paltonul de iarnă lui Jake sau cât de extenuată era încercând să țină casa și să pună mâncare pe masă cu suma de mizerie pe care o primea de la slujba ei de recepționeră la un hotel local?

Sam era în bucătărie, purtând doar boxeri și căscând în timp ce puse la fiert ceainicul.

– Bună, draga mea. Îmi pare rău că am venit așa de târziu noaptea trecută. Eu și Ken am avut o mulțime de lucruri de discutat.

– A mers bine întâlnirea?

Amy își ridică privirea spre el nervoasă, observând că ochii lui albaștri erau congestionați și simțind mirosul rânced de alcool din respirația lui. Era bucuroasă că fusese adormită când venise el.

– Extrem de bine. Sam se uită în jos la ea. Cred că, într-adevăr, voi fi în stare să refac averea familiei Montague, foarte curând.

De obicei, asemenea comentarii erau de ajuns să-i ridice moralul lui Amy, dar, în dimineața aceea, cuvintele lui Sam sunară în gol.

– Făcând ce anume, exact?

El o îndepărtă și o ținu de mâini în fața lui.

– Draga mea, îl ai în față pe directorul general oficial al companiei de dezvoltare imobiliară Montague Limited.

– Adevărat?

– Da. Vrei o cană de ceai?

– Nu, mulțumesc. Deci, cu cât vei fi plătit pe săptămână? întrebă Amy cu speranță.

– O, nu prea mult. Dar, firește, toate cheltuielile mele vor fi acoperite.

– Dar, cu siguranță, dacă ești directorul general, trebuie să îți plătești un salariu.

Sam aruncă un pliculeț de ceai în cană.

– Amy, aici este vorba despre investiții. Nu pot cere cu adevărat un salariu până nu îmi dovedesc calitățile și pun pe picioare un proiect. Odată ce se întâmplă asta, voi lua jumătate din profituri. Și asta înseamnă o grămadă de bani.

Lui Amy îi stătu inima.

– Dar, Sam, avem nevoie de bani acum, nu peste câteva luni. Am înțeles că asta te-ar putea îmbogăți în viitor, dar sigur îți dai seama că pur și simplu nu putem supraviețui cu ce aduc eu acasă de la hotel.

Sam își turnă apă fiartă în cană și trânti ceainicul pe blatul de lucru, mult prea tare.

– Deci, ce sugerezi că trebuie să fac? Să-mi iau o slujbă fără viitor într-un magazin sau o fabrică pentru câteva lire în plus?

Asta era exact ce spera Amy că va face. Ea inspiră adânc.

– De ce trebuie să vezi munca obișnuită atât de negativ, Sam? Ai o educație bună, multă experiență făcând diverse lucruri și sunt sigură că nu e nici un motiv pentru care să nu găsești o slujbă perfectă de birou, bine plătită.

– Care nu va duce această familie nicăieri, pe termen lung, Amy. Trebuie să mă gândesc la viitor, să găsesc o cale să asigur stilul de viață pe care îl vrem și pe care îl merităm. Știm amândoi că nu voi putea face asta lucrând pentru altcineva, cu o slujbă la birou nenorocită.

– Sam, tot ce mă interesează acum este să ținem răul departe. Cred că o parte a problemei este că ne-am gândit prea des la viitor făcând speculații. Amy își dădu părul blond de pe față, agitată. Nu e ca atunci când ne-am întâlnit prima dată. Trebuie să realizăm că avem responsabilități, avem copii de ocrotit și susținut și chiar nu putem face asta fără nimic.

El se uită lung la ea, în timp ce își sorbea ceaiul.

– Deci, ce încerci să îmi spui este că ți-ai pierdut încrederea în capacitatea mea de a trage lozul cel mare?

– Nu… Amy văzu privirea din ochii lui și înțelese că însemna pericol. Firește că eu cred în tine și în priceperea ta în afaceri, dar nu ai putea să te ocupi de acest proiect în timpul tău liber și să îl combini cu ceva care ne-ar putea aduce niște bani în plus acum?

– Dumnezeule, Amy! Evident, n-ai nici o idee cum funcționează afacerile. Dacă voi pune pe picioare această companie imobiliară, îmi va lua tot timpul. Fața lui Sam era acum roșie de mânie. O prinse strâns de braț în timp ce ea mergea spre chiuvetă. Voi face asta, dragă, pentru că dacă nu o fac, eu, tu și copiii vom rămâne în această căsuță nenorocită pentru tot restul vieții. Așa că, decât să mă critici că fac tot ce pot pentru a ne scoate din gaura asta, aș aprecia dacă m-ai susține când încerc să schimb lucrurile pe aici.

– Eu… spuse în timp ce el o strânse și mai tare de braț. În regulă.

– Bine. Sam îi dădu drumul, apoi își luă cana de ceai și se îndreptă spre ușa bucătăriei. Mă duc să mă îmbrac, apoi plec.

Amy se așeză, masându-și brațul care o durea și stătu complet nemișcată până când îl auzi pe Sam urcând scările, iar apoi, cinci minute mai târziu, coborând scările înapoi. Întreaga casă se cutremură când trânti ușa de la intrare în urma lui.

Înghițind ușurată și încercând să își oprească lacrimile care amenințau să izbucnească, Amy se ridică și merse amorțită sus în camera cât o cutie pe care o împărțea cu Sam, pentru a putea pune două paturi pentru copii în dormitorul mai mare.

Se așeză pe patul nefăcut și privi îndelung la peretele cu igrasie din fața ei.

Ce se întâmplase cu ei în ultimii câțiva ani? Ce nu mersese bine?

Îl întâlnise pe Sam în barul de la The Swan din Southwold – ea era în ultimul an la

Colegiul de Artă și venise de la Londra pentru nunta unei prietene. El intrase să bea ceva pe fugă într-o sâmbătă seara. Prietenul lui întârziase, iar ea avusese nevoie de o scurtă pauză de la atmosfera închisă de nuntă. Începuseră să vorbească despre una, despre alta, apoi el o sunase la Londra și o invitase să petreacă un weekend la casa familiei lui situată chiar la ieșire din Southwold.

Amy își aminti când văzuse Admiral House pentru prima dată. Arăta așa de bine, ca o casă de păpuși. Ar fi vrut să o picteze în toată frumusețea ei. Mama lui Sam, Posy, fusese atât de ospitalieră și șederea ei acolo atât de relaxantă încât se întorsese la micul ei apartament din Londra visând să se întoarcă la spațiul și liniștea de la Suffolk.

Sam tocmai începuse o afacere cu computere și o curtase cu energie și imaginație. Ea găsise entuziasmul lui pentru viață captivant, familia lui încântătoare și patul lui cald și primitor.

Când îi ceruse mâna și să se mute la Suffolk imediat ce termina ultimul trimestru la Colegiul de Artă, nu fusese o decizie greu de luat. Închiriaseră o casă cu terasă pe una din străzile demodate din Southwold și începuseră viața de familie. Amy începuse să-și ia șevaletul cu ea de-a lungul țărmului, pictând priveliștile și vânzându-le unei galerii locale pentru turiști. Dar munca aceea era doar sezonieră și când afacerea lui Sam cu calculatoare se năruise, ea fusese nevoia să accepte prima slujbă care i se oferise – recepționeră la The Feathers, un hotel confortabil și de modă veche în centrul orașului.

Ultimii zece ani însemnaseră o serie de suișuri și coborâșuri, în funcție de cum erau afacerile lui Sam. Când lucrurile mergeau bine, Sam îi aducea flori și cadouri și o scotea în oraș la cină și Amy își amintea de bărbatul amuzant și iubitor cu care se măritase. Când lucrurile mergeau rău, viața lor era foarte diferită…

Și, dacă Amy era sinceră cu ea însăși, lucrurile mergeau rău de destul de mult timp. Când afacerea lui cu filme se prăbușise, Sam se cufundase într-un ocean de deznădejde și de abia dacă mai ieșise din casă.

Încercase să nu facă situația și mai grea pentru el. Deși el era acasă în timpul zilei, ea îi ceruse rar să ia copiii de la școală, ori să facă cumpărăturile în timp ce ea muncea. Știa că mândria lui Sam depindea de a se vedea încă pe sine ca un om de afaceri și învățase din experiență să îl lase în pace când intra în depresie.

– Dar cu mine cum rămâne?

Vorbele țâșniră din gura lui Amy înainte să poată să le oprească. Avea aproape treizeci de ani și ce acumulase în viață până atunci? Avea un bărbat care părea să fie permanent fără ocupație, erau faliți și nevoiți să trăiască într-un bordei închiriat. Da, avea doi copii minunați și o slujbă, dar era departe de cariera strălucitoare de artist la care visase înainte să se mărite cu Sam.

Cât despre temperamentul lui… știa că agresivitatea pe care i-o arătase, mai ales după ce bea câteva pahare, se înrăutățea. Voia să poată sta de vorbă cu cineva despre asta, dar cui să spună aceste lucruri?

Simțindu-se prea îngăduitoare cu sine, Amy îmbrăcă repede costumul albastru-închis de serviciu și adăugă niște machiaj pentru a da puțină culoare obrajilor ei palizi. Era doar obosită, asta era tot, iar Sam încerca să facă tot ce putea mai bine. Plecă de acasă, hotărând să cumpere ceva special pentru cină. Nu făcea decât să înrăutățească lucrurile

dacă, peste toate problemele lor se mai și certau și, în ciuda sentimentului ei că această nouă afacere era sortită eșecului, la fel ca și celelalte, Amy știa că nu are altă opțiune decât să aibă încredere în el.

Cum era vineri și începea Festivalul Literar de la Southwold, la hotelul The Feathers era agitație. Cealaltă recepționeră anunțase că este bolnavă, ceea ce însemna că Amy nu putea să-și ia pauză de masă și nici să facă cumpărăturile pentru sfârșitul de săptămână. Avusese de-a face cu o rezervare dublă, o toaletă blocată și un ceas care dispăruse, presupus furat, și care apăruse misterios după o jumătate de oră. Uitându-se la ceasul ei, Amy văzu că mai avea doar zece minute până să îi ia pe copii de la Josie, bona lor, și încă nu avea nici un semn de la Karen, recepționera din tura de seară.

Domnul Todd, directorul, nu era de găsit și când încercă să îl sune pe Sam pe mobil să vadă dacă putea lua copiii nu primi nici un răspuns. Scotoci în geantă după agendă, apoi realiză că o lăsase acasă pe masa din bucătărie. La un pas să plângă, Amy sună la informații, dar numărul lui Josie nu era în cartea de telefon.

– Este absolut imposibil să obțin orice fel de sprijin aici?

Biroul de la recepție se cutremură sub puterea pumnului care lovi.

– Am sunat deja de trei ori jos să vină cineva să facă apa caldă să curgă la blestematele astea de robinete.

– Îmi pare foarte rău, domnule, am sunat la cei de la mentenanță și au promis că se ocupă cât pot de repede.

Amy știa că vocea ei era tulburată din cauză că avea un nod în gât.

– Aștept de două ore, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e destul? Dacă nu rezolvi în următoarele zece minute, voi pleca de la hotel.

– Da, domnule, sun din nou acum.

Mâna îi tremura când apucă receptorul și lacrimi i se adunară în ochi. Era mai mult decât putea înghiți. Înainte să îl poată ridica, o zări pe Karen sosind la intrarea din față.

– Scuze că am întârziat, Amy. Este un camion răsturnat la intrarea în oraș. Karen ocoli ghișeul de la recepție și își dădu jos haina. Ești bine?

Amy nu putu decât să ridice din umeri și să își șteargă ochii cu mâna.

– Pleacă, mă ocup eu de asta. Acum, domnule Girault, zâmbi Karen luminos, din partea cealaltă a recepției, cum pot să vă ajut?

Amy se refugie în biroul din spate, găsi un șervețel vechi în geantă și își suflă nasul. Își luă jacheta pe umeri și cu capul plecat se îndreptă repede către intrarea din față. În timp ce păși în aerul răcoros al nopții, simți o mână mare pe umărul său.

– Îți spun, îmi pare foarte rău. N-am vrut să te supăr. Îmi dau seama că nu e vina ta.

Amy se întoarse și îl văzu pe bărbatul cu care tocmai se confruntase la recepție uitându-se în jos la ea de la înălțimea lui considerabilă. În angoasa ce o cuprinsese mai devreme, nu prea îi analizase înfățișarea, dar acum îi observă umerii lați, părul castaniu ondulat și ochii de un verde intens și plini de îngrijorare.

– Nu, vă rog, nu vă cereți scuze. Chiar nu e vina dumneavoastră. Dacă vreți să mă scuzați, am întârziat groaznic să îmi iau copiii.

– Desigur, încuviință el din cap. Îmi pare rău cu adevărat.

– Mulțumesc.

Amy se întoarse și se grăbi să plece.

Ajungând acasă cu cei doi copii, obosiți și îmbufnați, și cu plasele de cumpărături de la magazin și văzând-o pe soacra ei stând în fața porții, Amy a fost aproape gata să izbucnească din nou în lacrimi.

– Bună, Posy, se forță Amy să zâmbească în timp ce deschise ușa de la intrare.

– Fată dragă, pari terminată. Lasă-mă să te ajut.

Posy ascunse cutia pe care o ținea sub un braț și luă câteva din plase cu mâna cealaltă. Înăuntru, îi așeză pe Sara și pe Jake la masa din bucătărie și îi spuse lui Amy să pună ceainicul la fiert, în timp ce ea făcu pâine prăjită cu marmeladă și încălzi niște paste conservate pentru ceaiul copiilor.

– Dumnezeule, e rece ca gheața aici, temură Posy.

– Mi-e teamă că nu avem încălzire, replică Amy. A fost gândită numai ca o casă de vară.

Posy se uită în jur la bucătăria micuță, mohorâtă, cu un singur bec atârnând neacoperit în centrul încăperii care dezvăluia fiecare pată de murdărie de pe pereți.

– Nu e chiar un palat, nu-i așa?

– Nu, replică Amy, dar să sperăm că va fi numai pentru un timp, până când ne punem din nou pe picioare financiar.

– Știi că i-am spus lui Sam să veniți cu toții la Admiral House. Puteți sta cât vreți. E ridicol să o am toată pentru mine în timp ce voi vă îngrămădiți aici.

– Știi că mândria lui Sam nu-l va lăsa niciodată să facă asta.

– Ei bine, draga mea, spuse Posy, deschizând cutia și scoțând la iveală un tort cu ciocolată desăvârșit, uneori mândria te pierde și aproape nu pot suporta să știu că locuiți aici. Tăie tortul în felii. Uite cel mai bun tort al bunicii, după ce ați terminat pâinea prăjită și pastele. Vrei și tu niște tort, Amy?

– Nu, mulțumesc.

Amy socoti că ar fi putut să se înece cu el.

Posy își privi nora. Deși era încă frumoasă, fusta îi atârna pe șolduri, iar ochii ei albaștri păreau imenși pe fața ei palidă. Părul blond și lung, de obicei impecabil, se lupta să scape din coada în care era prins și arăta de parcă avea nevoie de o spălare bună.

– Ești mult prea slabă, fată dragă. Mănânci destul?

– Da, Posy, sunt cu adevărat bine. Amy șterse fața Sarei. Dacă mă scuzi, trebuie să fac baie copiilor și să îi pun în pat.

– Desigur. Pot să te ajut?

Amy se gândi cum va reacționa Posy văzând mica baie mizerabilă de la capătul scărilor, apoi ridică din umeri. Ce mai conta?

– Dacă vrei.

Posy nu zise nimic cât amândouă îmbăiară copiii. După ce îi uscară și îi îmbrăcară în pijamale, Posy spuse că ar aprinde focul din sufragerie în timp ce Amy le citea o poveste înainte de culcare.

Când în sfârșit copiii adormiră, Amy coborî și se așeză recunoscătoare într-un fotoliu cu urechi ca de câine. Posy veni din bucătărie, ținând câte un pahar de vin în fiecare mână.

– Sper că nu te superi că am deschis sticla, dar arăți ca și cum ai nevoie de un pahar de vin.

Vinul era o mică bucurie pentru ea și Sam pentru mai târziu, dar Amy acceptă paharul cu recunoștință.

– Fiindcă veni vorba, unde este Sam? întrebă Posy în timp ce se așeza pe canapeaua veche de piele.

Amy ridică din umeri.

– Nu știu, dar pune ceva la cale legat de muncă, deci poate că e la o întâlnire.

– La șapte și jumătate vineri seara? Posy ridică o sprânceană. Cumva mă îndoiesc de asta.

– Oricum, sunt sigură că va fi acasă curând.

– Te ajută cu copiii?

– Nu în timpul săptămânii, dar o face foarte bine la sfârșit de săptămână, spuse Amy cu loialitate.

– Amy, draga mea, Sam este fiul meu și, deși îl iubesc foarte mult, îl și cunosc foarte bine. Dacă-i dai un deget, el îți ia toată mâna.

– Face ce poate și el mai bine, Posy.

– Ca în seara asta, vrei să spui? Dacă Sam nu lucrează momentan, atunci sigur că ar trebui să te ajute în casă, nu-i așa? Trebuia măcar să fie în preajmă să ia copiii la ora cinci sau să facă cumpărăturile. Tu arăți complet epuizată, fată dragă.

– Am nevoie doar de un somn bun, asta e tot. Chiar sunt bine. Ultimul lucru pe care Amy se simțea capabilă să îl tolereze era o predică despre deficiențele soțului ei rătăcitor, chiar dacă erau adevărate. Tu cum ești?

– Am primit vești nemaipomenite! Posy bătu din palme. M-a sunat Nick acum câteva zile să îmi spună că se întoarce acasă.

– După atâta timp, spuse Amy, zâmbind. Trebuie să fii încântată.

– Chiar sunt. Și ironia sorții, am văzut-o pe Evie Newman în oraș în aceeași zi. Și ea s-a întors în Southwold, cu fetița ei.

– Evie este cea care l-a ajutat pe Nick să conducă magazinul de antichități?

– Da. Posy sorbi din vin. Nu-mi mai amintesc, ai întâlnit-o vreodată?

– Da, dar când eu și Sam ne-am căsătorit și locuiam aici permanent, ea a plecat din Southwold.

– E mai degrabă o coincidență că Nick și Evie se întorc acasă la interval de câteva săptămâni unul de altul? reflectă Posy.

– Da. Știi cât de mult stă Nick?

– Nu, și să fiu sinceră, mi-e prea teamă să întreb. Mă voi bucura de el atât de mult cât pot și va fi minunat să îl am pe el și cunoștințele lui la Admiral House. Chiar săptămâna asta mă gândeam să evaluez lucrurile pe care le conține.

– Adevărat? Te gândești să le vinzi?

– Poate. Cu siguranță, dacă mă decid să vând și casa.

– Oh, Posy, sigur nu vorbești serios?! Amy era îngrozită. Casa aceea e a familiei tale de generații. E frumoasă! Nu o poți vinde.

– Știu, draga mea, dar acele generații aveau bani și servitori să o întrețină, oftă Posy. Oricum… destul despre mine. Cum e la muncă?

– Agitație, cum e întotdeauna în săptămâna festivalului literar. Hotelul e complet

rezervat.

– Destul de drăguț să ai în prag o mulțime de autori interesanți. Mâine mă duc să îl ascult pe Sebastian Girault vorbind despre cartea lui. Pare un bărbat foarte interesant.

– Sebastian Girault? repetă Amy amorțită.

– Da. Cartea lui a fost selectată pe lista scurtă pentru premiul Booker anul acesta și s-a vândut mult mai bine decât a celui care a câștigat. Trebuie să fi auzit de el, Amy.

Zilele acelea, era mare lucru dacă reușea sa citească titlurile de pe prima pagină fără să o deranjeze cineva, să nu mai spună de cititul unei cărți din scoarță în scoarță.

– Nu spun că n-am auzit de el până azi. De fapt, l-am întâlnit în după-amiaza asta. Stă la hotel.

– Chiar l-ai întâlnit? Norocoaso! E destul de atrăgător, nu-i așa? Așa de înalt și bine făcut, zâmbi Posy.

– Nu prea am observat, să fiu sinceră. În acel moment, el țipa la mine fiindcă nu avea apă caldă în cameră.

– O, dragă, ce rușine! Aș fi preferat să fie la fel de drăguț cum pare vocea lui la radio. Ascultă la mine, a avut o viață dificilă. Soția lui a murit la naștere acum câțiva ani, luând și copilul cu ea. Dar totuși, acesta nu e un motiv să te porți grosolan cu alții. Asta e problema cu toate celebrițățile astea, nu-i așa? Au aroganța pe care le-o dă faima și asta îi schimbă. Posy se uită la Amy și apoi bătu din palme. Știi ceva? De ce nu vii cu mine mâine? Am putea căuta un loc pentru prânz la The Swan și apoi mergem la prezentarea cărții. Îți va face bine să ieși.

– Nu pot, Posy, nu am pe nimeni să aibă grijă de copii.

– Sigur Sam se poate descurca pentru câteva ore. E sâmbătă, la urma urmelor.

– Eu…

Înainte ca Amy să poată răspunde, auzi ușa de la intrare deschizându-se și Sam intră.

– Dragul meu. Posy se ridică și îl sărută pe fiul său pe amândoi obrajii. Pe unde ai umblat?

– În oraș, la o întâlnire.

– La bar, nu-i așa? întrebă Posy simțind cum duhnește.

– Nu începe, mamă, te rog.

– Nu o voi face, dar săraca ta soție a avut o zi foarte grea și tocmai spuneam ce mult are nevoie de o pauză. Așa că o scot în oraș la prânz mâine și apoi mergem la un eveniment la festivalul literar. Te vei descurca cu copiii după-amiază, nu-i așa, Sam? Plec acum, să vă las să serviți cina în tihnă. Deci, voi fi aici să te iau mâine la doisprezece și jumătate, Amy. La revedere, amândurora!

– La revedere, Posy! spuse Amy, cu fața roșie de jenă.

Ușa de la intrare se închise și Amy se uită la soțul ei agitată, încercând să își dea seama în ce dispoziție era.

– Îmi pare rău, Sam. Știi că atunci când îi intră ceva mamei tale în cap, nu se lasă. O sun mâine-dimineață și îi spun că nu pot să merg.

– Nu, mama are dreptate, tu chiar ai nevoie de o pauză. Mă descurc cu copiii mâine după-amiază. Și, ascultă, îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul dimineață.

– Și mie îmi pare rău că m-am îndoit de tine, spuse Amy, inundată de o senzație de

ușurare datorită scuzelor lui.
– E în regulă. Te înțeleg, dar trebuie doar să ai încredere în mine.
– Am, Sam, cu adevărat.
– Bine. Acum, ce avem la cină și unde e restul de vin?

Capitolul 3

– Nu vreau să merg, mamă, te rog.

– Clemmie, Orwell Park este o școală minunată și e oportunitate grozavă pentru tine.

– Dar nu îmi pasă de asta. Vreau să stau aici cu tine, nu să plec departe. Te rog, mamă, nu mă obliga.

– Hai aici! Evie Newman își strânse fiica în brațe. Crezi că eu vreau să pleci?

– Nu știu, pufni Clemmie.

– Ei bine, sigur că nu vreau, dar trebuie să mă gândesc la viitorul tău. Tu ești foarte deșteaptă și mami trebuie să încerce să îți ofere tot ce poate mai bun.

– Dar îmi plăcea vechea mea școală din Leicester. De ce nu putem merge înapoi acolo?

– Pentru că acum trăim aici, draga mea. Și dacă am fi locuit în continuare în Leicester, tot aș fi vrut să mergi la Orwell Park.

– Eu vreau doar să mergem acasă. Vreau ca lucrurile să fie iar cum au fost, suspină Clemmie pe umărul lui Evie. Ai nevoie de mine să am grijă de tine, mamă, știi asta.

– Nu, nu am nevoie, Clemmie, spuse Evie cu înverșunare. Sunt perfect capabilă să am grijă de mine.

– Dar dacă plec la școală, vei fi complet singură în această casă mare. Dar dacă…

– Clemmie, draga mea, îți promit că voi fi foarte bine. Evie mângâie părul fiicei ei. Mă simt foarte egoistă că te-am păstrat numai pentru mine în ultimii câțiva ani. E timpul să ai o viață a ta și să nu îți mai faci griji pentru mine.

– Nu voi face niciodată asta, mamă. Mi-a plăcut așa cum a fost, doar tu și cu mine.

– Știu, și mie, dar nu uita, vei veni acasă la fiecare sfârșit de săptămână și vacanțele sunt mult mai lungi decât la fosta ta școală. Vom avea destul timp să fim împreună, îți promit.

Clemmie se desprinse brusc din îmbrățișarea lui Evie și se ridică în picioare.

– Tu doar vrei să scapi de mine. Ei bine, nu merg nicăieri și nu mă poți sili.

Fata fugi din cameră și trânti ușa în urma ei.

– Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Evie lovi canapeaua cu putere. I se rupea inima să-și trimită fiica iubită departe și nu era nici o îndoială că, de fapt, era la fel de dependentă de fata ei cum era Clemmie de ea. Faptul că locuiseră singure în mica lor casă cu etaj din Leicester și că trecuseră prin atâtea încercări o maturizase pe Clemmie mult prea repede, micuța având responsabilități pe care un adult le-ar fi găsit stresante.

Evie știa că, indiferent cât de dureroasă era despărțirea la început, era obligatoriu pentru Clemmie să meargă la școală. Era timpul să înceapă să trăiască și să zâmbească la fel ca orice copil de nouă ani și să își creeze propria lume, în afara celei a mamei ei.

Soneria se auzi jos la capătul scărilor. Simțindu-se complet lipsită de energie, Evie se ridică de pe podea, coborî cu greutate cele trei rânduri de scări și în cele din urmă deschise ușa de la intrare.

– Bună, Evie, știu că am ajuns devreme, dar orașul se trezește.

Marie Simmonds, cea mai veche prietenă a lui Evie, stătea în prag și îi zâmbea. Fuseseră poreclite Micuța și Pogana la școală; Evie așa de mică și slabă și Marie, întotdeauna cu un cap mai mare decât restul colegilor ei de clasă și, fără doar și poate, durdulie. Dar acum, gândi Evie, ar fi făcut schimb de locuri cu ea într-o clipă.

– Intră. Mi-e teamă că peste tot e o dezordine îngrozitoare.

Evie o conduse pe Marie de-a lungul holului și în bucătărie.

– Doamne, Evie, ești norocoasă să ai o casă ca asta. Dă-mi-o mie și ți-o vând mâine, chiar dacă e aranjată ca în anii 1950.

Marie era directoarea unei agenții imobiliare locale, după ce avansase de la poziția inițială de recepționeră.

– Nu a mai fost făcut nimic de când au amenajat-o bunicii mei, ridică Evie din umeri. Mulțumesc, dar vreau să trăiesc aici, cel puțin acum.

– Ei bine, după cum merg lucrurile pe aici, cu toți londonezii care sunt disperați să-și găsească un loc și să plătească indiferent cât costă doar pentru faima de a locui în Southwold, cred că poți să te socotești ca fiind milionară.

– Asta e bine de știut, dar dacă nu intenționez să o vând, atunci nu prea are rost să ne gândim la asta, nu-i așa? Cafea?

– Da, te rog. De ce nu am și eu o rudă amabilă căreia să i se înfunde și să-mi lase mie averea ei din Southwold? se lamentă Marie, trecându-și o mână prin buclele ei negre și dese.

– Pentru că ai o mamă și un tată minunați care încă trăiesc, spuse Evie pragmatic, ceea ce eu nu am mai avut de când aveam zece ani.

– Îmi pare rău, nu am vrut să fiu nesimțită sau interesată. Numai că uneori mă simt destul de amărâtă privind cum trec din mână în mână toți banii ăștia la birou, în vreme ce eu și familia mea, care a fost în oraș de generații, suntem forțați să ne mutăm în afara lui pentru că nu ne putem permite prețurile.

– Vrei o felie de pâine prăjită? întrebă Evie, punând o ceașcă de cafea pe masă, în fața lui Marie.

– Nu, mulțumesc. Sunt din nou la dietă. Sinceră să fiu, Evie, aș putea ajunge să te urăsc: o casă enormă, plus o siluetă care nu s-a schimbat de când erai o școlăriță, chiar și după ce ai avut un copil și ai mâncat tot ce ai vrut.

Marie privi invidioasă cum Evie își ungea pâinea prăjită cu unt și gem.

– Nu ai vrea să ai corpul meu, Marie, te asigur, spuse Evie, stând jos la masă. Și eu aș putea să te invidiez pentru căsnicia ta fericită și faptul că sunteți încă împreună pentru copiii voștri, ridică ea din umeri.

– Cum este Clemmie?

– Nefericită, dificilă și prea sensibilă. Ea urăște Southwold și vrea să ne întoarcem să locuim la Leicester. E sus, are un acces de furie în legătură cu mersul la școală. Sincer, chiar nu știu ce voi face. În momentul acesta, refuză să meargă. Mă simt ca o femeie rea. Pur și simplu nu pot să suport ca ea să creadă că nu vreau să stea acasă cu mine, dar pentru toate motivele, e foarte important să meargă la școală.

– Este? puse la îndoială Marie. E foarte tânără, Evie. Nu putea să mai meargă la școala de aici pentru încă vreo câțiva ani și apoi să se ducă la internat puțin mai târziu? Școala

primară din Southwold e destul de bună, de fapt. S-a schimbat mult de pe vremea noastră. Firește, nu are nimic din ștaiful unei școli elementare private de lux, dar cei doi copii ai mei sunt foarte fericiți acolo.

– Nu. Pentru binele ei, aș vrea să meargă acolo acum.

– Trebuie să recunosc, nu mi-ar plăcea să îi trimit pe ai mei nicăieri la 9 ani, spuse Marie, ridicând din umeri. Aș înnebuni de dorul lor. Și dacă Clemmie chiar pleacă, vei simți ce spun. Vei rămâne singură cuc.

– O, am o mulțime de lucruri de făcut, voi fi bine.

Marie își sorbi cafeaua.

– Și, cum te simți să fii din nou înapoi aici?

– Bine, răspunse Evie sec.

– L-ai văzut vreodată pe Brian?

– Doamne, nu. Știi că el a plecat când Clemmie era foarte mică și nu am mai auzit de el de atunci.

– Deci nu ține legătura cu fiica lui?

– Nu.

– Asta e foarte trist – pentru Clemmie, vreau să spun.

– Te asigur că suntem amândouă mult mai bine fără el. Mă uit înapoi și mă întreb ce naiba am văzut la el.

– Întotdeauna te-a tratat cu un aer de superioritate, încuviință Marie.

– M-a tratat ca pe un copil. Nimic din ce am făcut vreodată nu a părut să conteze pentru el. L-am admirat așa de mult, credeam că e mult mai isteț decât mine, mult mai trecut prin viață și la început mi-a plăcut să aibă grijă de mine. Evie se ridică și vărsa zațul cafelei în chiuvetă. Acum îmi dau seama că Brian a fost doar un înlocuitor pentru tatăl pe care l-am pierdut când am fost așa de tânără.

– Viața nu a fost ușoară pentru tine, nu-i așa?

– Poate că nu, dar cineva ar putea spune că nu prea am știut să mă ajut să îmi fac viața ușoară. Am făcut niște greșeli teribile.

– Toată lumea face la tinerețe, Evie. E parte a maturizării. Nu te pedepsi prea mult. Nu e timpul să plecăm?

– Mă duc sus să văd dacă pot să o scot pe Clemmie din dormitorul ei. Mi-a zis deja că nu vrea să stea la tine cât timp mergem noi la prezentarea cărții.

– Va fi bine odată ce va ajunge acolo, spuse Marie. Spune-i că unchiul Geoff pregătește pizza pentru prânz și că Lucy abia așteaptă să o vadă.

Evie dădu aprobativ din cap.

– Voi face tot ce pot.

Lăsând-o pe Clemmie așa îmbufnată acasă la Marie, în satul învecinat, Reydon, și dându-i indicații lui Geoff, soțul lui Marie să o înveselească pe cât de mult poate, cele două femei se îndreptară înapoi către Southwold.

– Dumnezeule, orașul e aglomerat, comentă Evie când trecură de fabrica de bere și merseră către teatrul St Edmund, unde avea loc lectura.

– Săptămâna viitoare pe vremea asta, după ce se încheie festivalul și cu majoritatea copiilor înapoi la școală, va fi complet pustiu, comentă Marie. Uite, deja e coadă. Haide,

să mergem mai departe.

Evie și Marie găsiră locuri bune în centrul micii săli de spectacol.

– Ai citit cartea, întrebă Evie?

– Nu, dar am văzut fotografiile autorului, iar Sebastian Girault merită să vii să îl vezi, dacă nu să îl asculți, chicoti Marie.

– E un scriitor minunat cu adevărat… O, Doamne! Nu se poate! Uite, e Posy.

– Posy?

– Posy Montague, vezi? Cum te uiți în jos pe scări, chiar acolo, indică Evie cu mâna.

– A, o văd. E cu nora ei, Amy. Voi două v-ați întâlnit vreodată? șopti Marie.

– Foarte puțin, cu mult timp în urmă. E foarte drăguță, nu-i așa?

– Da. De fapt, o cunosc pentru că fiul ei Jake e în aceeași clasă cu Josh al meu. Ea e cu adevărat drăguță și suferă mult, cum îți poți închipui, fiind măritată cu Sam Montague și talentul lui pentru dezastre financiare. Marie își dădu ochii peste cap. Locuiesc într-o casă cumplită de pe Ferry Road și dincolo, la câțiva kilometri distanță, mama Montague stă singură în casa ei impozantă.

– Doamnelor și domnilor! Tăcerea se așternu în rândul publicului în timp ce pe scenă apăru o femeie care anunța ce va urma: „În numele Festivalului Literar Southwold, ne bucurăm să vă vedem astăzi pe toți aici. Sunt sigură că va fi o după-amiază interesantă de vreme ce vom asculta un fragment din The Shadow Fields în lectura premiatul autor și jurnalist Sebastian Girault".

Audiența aplaudă și Sebastian Girault păși pe scenă.

– Uau, șopti Marie, în vreme ce autorul își trecu mâna prin părul castaniu și bogat, înainte să înceapă cuvântul de deschidere, e foarte atrăgător. Nu e de mirare că în public sunt mai mult femei. Ce vârstă crezi că are? Patruzeci?

– Nu am nici o idee.

Amy închise ochii când luminile se stinseră în sală. Se simțea complet extenuată. Sam ajunsese acasă doar la ora unsprezece să stea cu copiii, ceea ce înseamnă că ea și Posy fuseseră nevoite să sară peste prânzul plănuit de la The Swan și să meargă direct la teatru. Neputând găsi un loc de parcare, fuseseră nevoite să lase mașina în cealaltă parte a orașului și să alerge ca să prindă începutul lecturii.

Amy nu era interesată să îl asculte pe Sebastian Girault vorbind despre o carte pe care ea probabil nu va avea niciodată timp să o citească, dar cel puțin era o oră în care putea sta jos, în întuneric, fără să fie deranjată de musafiri, copii sau de bărbatul ei. Totuși, când începu să vorbească, până și ea începu să asculte. Era ceva liniștitor în vocea lui delicată, o constanță care o alină și calmă în timp ce el citi pasaje dintr-o poveste de o asemenea tristețe, încât Amy se simți vinovată pentru orice plângeri făcute vreodată despre propria ei existență.

Aplauzele de la finalul lecturii fură pline de entuziasm. Apoi Sebastian răspunse întrebărilor adresate de public. Posy îl întrebă cum a reușit să prezinte faptele despre Primul Război Mondial atât de exact, dar Amy rămase tăcută, nedorind sub nici o formă să aibă contact cu el din nou.

Publicul a fost anunțat că domnul Girault va semna în foaier exemplare ale cărții sale.

– Haide, vreau să primesc un exemplar semnat, doar ca să pot să îl privesc în ochi,

spuse Marie, în vreme ce ea și Evie urmară spectatorii afară din sală. Apoi voi putea să mi-l imaginez citindu-mi din cartea lui într-o baie presărată cu trandafiri. E așa de diferit de soțul meu care e mereu legat de serviciu.

– Dar Geoff nu are un temperament artistic complicat, care să se potrivească cu talentul și înfățișarea asta visătoare plăcută, murmură Evie. Brian se înconjura întotdeauna de așa-ziși intelectuali. Cunosc genul lui și nu îl găsesc atractiv. Te aștept aici până primești un exemplar.

Evie se așeză pe o bancă în colțul foaierului și o privi pe Marie alăturându-se cozii, să facă rost de exemplarul ei semnat.

Când o văzu pe Posy ieșind împreună cu Amy, își lăsă capul în jos și speră să nu fie observată. Nu funcționă. Posy veni direct spre ea.

– Evie, ce mai faci? întrebă Posy zâmbindu-i cald.

– Bine, dădu ea din cap, simțindu-și obrajii roșind.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe Amy Montague, soția lui Sam.

– Bună, Amy, reuși Evie un zâmbet politicos.

– Bună. Cred că ne-am mai întâlnit cu mult timp în urmă, spuse Amy. Te-ai întors cu adevărat în Southwold?

– Cel puțin pentru viitorul apropiat, da.

– Unde stai? întrebă Posy.

– În casa bunicii mele. Mi-a lăsat-o prin testament.

– O, da, am auzit că a murit acum câteva luni. Îmi pare rău. Posy o privi stăruitor pe Evie. Ce ziceți să mergem împreună la un ceai la The Swan? Sunt foarte nerăbdătoare să aflu toate noutățile tale, Evie, și tu cu Amy vă puteți cunoaște mai bine.

– O, mi-e teamă că sunt cu cineva și...

– Ne-ar face mare plăcere să venim la un ceai, interveni Marie, apărând înapoia lui Posy. Nu cred că ne-am mai întâlnit oficial, doamnă Montague, dar știu unde locuiți și îmi place tare mult casa dumneavoastră. Bună, Amy, adăugă ea.

– Ea este Marie Simmonds. E o veche prietenă de a mea și e agent imobiliar, adăugă Evie, jenată de atitudinea familiară a lui Marie față de Posy, care făcuse propria ei atitudine să pară mai afectată.

– Bună, Marie. Bine atunci, haideți să mergem înainte să se ocupe toate locurile confortabile, sugeră Posy.

Cele patru femei se îndreptară spre ieșire.

– Scuză-mă, tu ești, nu-i așa?

Amy se întoarse simțind o atingere ușoară pe umăr și îl văzu pe Sebastian Girault stând în spatele ei.

– Poftim?

– Ești recepționera pe care am supărat-o cu tacticile mele de intimidare ieri, zâmbi el.

Amy știu că ochii celorlalte trei femei erau ațintiți asupra ei. Simți că roșește puternic.

– Da.

– Poftim. Sebastian întinse mâna și îi oferi lui Amy un exemplar al cărții lui. Probabil e ultimul lucru pe care îl dorești, dar ți-o ofer în semn de împăcare. Insist să îmi cer scuze din nou.

– E în regulă, sincer. Am spus deja aseară că nu a fost vina ta.
– Deci, mă ierți?
În ciuda firii ei, Amy trebui să zâmbească datorită zelului lui.
– Desigur. Mulțumesc pentru carte. La revedere!
– La revedere!
Amy se întoarse și le urmă pe celelalte în afara teatrului. Posy și Marie erau nerăbdătoare să afle despre ce fusese vorba, așa că Amy trebui să le explice.
– Ce drăguț să întâlnești un bărbat bine-crescut, de modă veche, spuse Posy în timp ce intrară în salonul cochet de la The Swan.
Evie se scuză și merse la baie și restul se așezară la o masă.
– Cu greu. S-a purtat ca un porc cu mine ieri, replică Amy.
– Ei bine, măcar ai salvat banii pentru carte, datorită acestui motiv. A trebuit să dau din buzunar cincisprezece lire nouăzeci și nouă pentru a mea, pufni Marie.
– Comandăm toate ceai și biscuiți? întrebă Posy. Doamne, e așa distractiv! Toate fetele împreună. Nu pot să vă spun ce mult mi-aș fi dorit să am o fiică. Săraca Amy se pricopsește cu mine destul de mult, nu-i așa, draga mea?
– Nu mă deranjează, Posy, știi doar, replică Amy.
Evie se întoarse de la toaletă și se înghesui lângă Marie pe canapea, deși era loc lângă Posy.
– Nu putem sta mult, Marie. Clemmie s-ar putea îngrijora.
Evie își frământă mâinile neliniștită.
– Va fi bine, spuse Marie, simțindu-se mult prea bine ca să bage de seamă apropourile lui Evie.
– Soțul tău e așa bun cu copiii voștri, oftă Amy, apoi, amintindu-și că Posy era acolo, adăugă: Vreau să spun, Sam e așa de ocupat zilele astea.
– Deci, Evie, te bucuri că ești din nou aici după atâta timp? întrebă Posy politicos.
– Da, mulțumesc, Posy.
Ceaiul și biscuiții erau așezați pe masă și, spre ușurarea lui Evie, Posy își mută atenția spre Marie și începu să o chestioneze despre starea pieței imobiliare locale.
– De ce nu mă lași să vin să arunc o privire asupra casei? spuse Marie cu nerăbdare. Aș putea să îți fac o estimare, așa că măcar vei ști cât valorează.
– Nu te gândești serios să vinzi Admiral House, nu-i așa, Posy?
Evie prinse o frântură de conversație și nu se putu abține să nu întrebe.
Posy văzu pentru prima dată o licărire a acelei Evie pe care o știa.
– Trebuie să fie o posibilitate, draga mea. Cum tocmai i-am spus lui Marie, casa necesită o mulțime de cheltuieli și e mult prea mare numai pentru mine.
– Dar ce e cu băieții tăi? întrebă Evie. Sigur unul dintre ei va vrea să...
– Să locuiască acolo când îmi împrăștii cenușa? Mă îndoiesc. Ar fi o piatră de gâtul oricui și de aceea nu e un cadou prea sănătos de lăsat prin testament.
În timp ce Amy turnă ceaiul, Posy o privi pe Evie și se întrebă oare ce naiba o transformase pe această tânără adorabilă, plină de vitalitate și inteligență, într-o versiune palidă și îngrozitor de slabă a ei. Evie arăta de parcă purta greutatea lumii pe umerii ei și ochii ei căprui erau plini de tristețe.

– Când pleacă Clemmie la internat? o întrebă Marie pe Evie.

– Săptămâna viitoare.

– Doamne, și eu am plecat la școală departe și mi-a plăcut, preciză Posy. E nerăbdătoare să meargă?

– Nu, deloc, replică Evie.

– Pot să înțeleg asta, dar odată ce ajunge acolo, sunt sigură că se va obișnui repede.

– Sper să fie așa.

Posy văzu că Evie se concentra pe cana ei de ceai, neputând să își ridice privirea.

– Ei bine, dacă mă vei lăsa să schimb o vorbă cu ea, să o asigur, ca una care a fost și ea la școală departe, aș fi mai mult decât fericită să o fac.

– Mulțumesc, sunt sigură că va fi bine.

Posy căută ceva în jur să alunge tăcerea devenită stânjenitoare.

– Apropo, Evie, Nick se întoarce din Australia în scurt timp pentru o vizită.

– Chiar vine? Asta e drăguț. Acum, spuse ea și se ridică, chiar trebuie să plecăm, Marie.

Scoase niște bani din poșetă, îi puse pe masă și așteptă până când Marie, care era evident nemulțumită, își puse haina.

– La revedere tuturor! spuse Marie, reușind să îi dea cartea de vizită lui Posy când Evie aproape că o trase de mână spre ușă. Dă-mi un telefon.

– O voi face, îndată ce mă hotărăsc, draga mea. La revedere, Evie! îi strigă Posy în spate, în timp ce ea se îndepărta.

– Trebuie să mergem și noi acasă, Posy, spuse Amy. E trecut de ora ceaiului și știu că Sam nu le va da de mâncare copiilor.

– Firește. Posy dădu din cap cu tristețe. Știi, aș vrea să știu ce am făcut să o supăr pe Evie. Eram prietene bune și ea era așa de distractivă. Toate aceste lucruri par să fi dispărut complet din ea. Arată groaznic.

Amy ridică din umeri.

– Zece ani înseamnă mult timp, iar acum are evident niște probleme, cu plecatul fiicei ei la internat.

În vreme ce se întorcea cu Amy la mașină, Posy nu putu să nu își amintească expresia feței lui Evie când pomenise de întoarcerea lui Nick din Australia. Era ceva acolo și Posy n-ar fi avut liniște dacă n-ar fi făcut tot posibilul să afle ce era.

Capitolul 4

– Răspunde la ușă, Clemmie, te rog! Ies imediat de la duș.

Evie o strigă pe fiica ei de la etaj.

– Bine, bine, mamă, mă duc acum.

Clemmie se dădu jos din pat, coborî scările și descuie ușa de la intrare.

– Bună, Clemmie. Sunt Posy Montague, o veche prietenă a mamei tale. Îți amintești că m-ai văzut la vânzătorul de ziare acum câteva zile?

– Da, aprobă din cap Clemmie. O cauți pe mama?

– De fapt, am venit să te văd pe tine. Ai prins vreodată crabi?

– Nu, spuse Clemmie, privind îngrijorată.

– Atunci a sosit timpul să o faci. Am momeală de slănină, undițe și găleți în mașină. Dacă ne lasă mama ta, atunci mergem să traversăm râul cu barca la Walberswick. Du-te și întreabă dacă poți veni.

– Dar, eu nu...

– Bună, Posy.

Evie apăru în spatele lui Clemmie într-un halat de baie. Părea șocată.

– A, Evie, îmi pare bine să te revăd. Te-ar deranja să o iau pe Clemmie la pescuit de crabi? E o zi așa de frumoasă și aș putea să o aduc înapoi până la ora ceaiului.

– E foarte drăguț din partea ta să te oferi, Posy, dar avem multe de făcut înainte să plece Clemmie la școală și…

– Atunci sunt sigură că le vei face de două ori mai repede, ca să ai câteva ore pentru tine. Deci, ce spui Clemmie?

Clemmie se uită la Posy, înțelegând că femeia asta nu voia să accepte un refuz. Ridică din umeri.

– Bine, dacă mama nu are nimic împotrivă.

– E în regulă, consimți Evie, știind că fusese învinsă.

– Bine, OK, ia-ți o jachetă călduroasă în caz că se face răcoare mai târziu.

Clemmie dădu din cap și fugi sus să se pregătească.

– Dragă Evie, iartă-mă că sunt o bătrână care își bagă nasul în toate, dar m-am gândit că aș putea să o încurajez pe Clemmie în legătură cu plecarea la școală, să îi spun de câtă distracție o să aibă parte.

– Sunt la capătul puterilor, să fiu sinceră. E hotărâtă să nu meargă.

– Ei bine, voi face tot ce pot să o încurajez în legătură cu întreaga treabă.

– Îți mulțumesc, Posy. În sfârșit, Evie reuși să schițeze o licărire a unui zâmbet. E foarte drăguț din partea ta.

– Nicidecum, o zi la pescuit de crabi e întotdeauna plăcerea mea. În regulă, domnișoară, spuse ea în vreme ce Clemmie se întoarse la capătul scărilor, haide să mergem.

– Pa, mamă!

– Pa, draga mea! Distracție plăcută!

Evie le făcu cu mâna la amândouă și închise ușa. Tremurând în halatul ei de baie, urcă scările să se îmbrace. Se simțea complet epuizată – noaptea trecută nu adormise până la răsăritul soarelui.

Trăgându-și blugii și o bluză – îi era întotdeauna frig zilele astea –, se gândi că, deși revenirea lor aici trebuia să fie lucrul potrivit pentru Clemmie, fusese naivă să spere că s-ar putea întoarce la Southwold și să scape cumva de trecut. Măcar dacă ar fi putut spune cuiva, să împărtășească povara… Posy îi fusese ca o mamă cu zece ani în urmă. Deveniseră apropiate și Evie o adorase. Ar fi fost așa confortabil să se lase pe umărul ei generos și să-i spună problemele ei.

Totuși, ironic, gândi Evie în timp ce se lungi în pat, simțindu-se prea slăbită să coboare din nou, Posy era ultima persoană în care putea să aibă încredere acum.

– Uau! O barcă de canotaj din lemn adevărată, remarcă Clemmie entuziasmată, în timp ce merseră pe pontonul îngust de lemn și se alăturară celor care stăteau la rând să traverseze apele sclipitoare ale râului Blyth, care separa Southwold de Walberswick.

– Sigur nu ai mai fost cu barca înainte? spuse Posy în timp ce priveau vasul care traversa înapoi estuarul, tras de vâslaș.

– Nu, știi, nu eram foarte aproape de apă în Leicester.

– Nu cred că erați, încuviință Posy. N-am fost niciodată acolo. E un loc frumos?

– Mi-a plăcut, spuse Clemmie. N-am vrut să mă mut, pentru că aveam mulți prieteni acolo, dar mami a spus că trebuie să ne mutăm.

– Bine, ești gata de îmbarcare? întrebă Posy în vreme ce barca trase la ponton și pasagerii care se întorceau coborau.

– Da.

Vâslașul, care, remarcă Posy, era îmbrăcat cochet, într-o cămașă de in, cu o pălărie de panama trasă vesel peste sprâncene, și care îl proteja de strălucirea soarelui, îi întinse mâna lui Clemmie și o ajută ferm în timp ce ea puse piciorul în barcă. Posy o urmă, mai întâi punând în barcă gălețile pline de momeală.

– Plecăm, doamnă. Vocea bogată, modulată, îi sună familiar și foarte diferită de a lui Bob, fostul pescar care condusese barca pe cele câteva sute de metri de apă în ultimii douăzeci de ani.

– Mulțumesc. Posy se așeză pe una din băncuțele înguste în vreme ce restul pasagerilor urcară la bord. Știi să înoți, Clemmie, nu-i așa?

– Da, am urmat lecții de înot la școală.

– Bine. Barca asta a devenit faimoasă pentru că s-a scufundat sub greutatea multor turiști, o tachină Posy în timp ce timonierul dezlegă parâma și începu să traverseze râul către Walberswick. Deci, Clemmie, am auzit că pleci departe la școală în câteva zile.

– Da, dar nu vreau să merg.

– Și eu am mers departe la școală, comentă Posy, închizându-și ochii și ridicându-și capul să prindă razele soarelui. Am avut o perioadă minunată acolo. Mi-am făcut o mulțime de prieteni, am avut nenumărate petreceri la miezul nopții în dormitor și, în afară de toate astea, am primit o educație foarte bună.

Clemmie își strânse buzele.

– Sunt sigură că așa a fost, Posy, dar eu nu vreau să merg, indiferent ce spui.

– Uite, am ajuns, spuse Posy repede, în timp ce barcagiul se ridică în picioare și apucă o funie de pe debarcader să tragă ambarcațiunea la mal.

Bărbatul sări din barcă și o legă de acostament. Fiind așezate în partea din spate a bărcii, Posy și Clemmie coborâră ultimele. Posy privi cum timonierul o luă pe Clemmie fără nici un efort și o puse pe uscat, cu brațele lui musculoase și bronzate.

– În regulă, zise el întorcându-se spre Posy, dându-și jos pălăria să își scarpine sprânceana. Doamne, e cald azi pentru perioada asta a anului.

Îi zâmbi, în vreme ce ea trecu printre băncile înguste către el. Îi întinse mâna și ea se uită în ochii lui pentru prima dată.

Cum făcu asta, Posy trăi o senzație stranie că timpul s-a oprit în loc. Ar fi putut să se uite la el pentru o clipă sau pentru un veac; totul în jurul ei – zgomotul pescărușilor deasupra, pălăvrăgeala celorlalți pasageri, îndepărtându-se de debarcader – părură să fie undeva departe. Știu că mai fusese doar un moment în viața ei când trăise o senzație similară și asta se întâmplase când se uitase pentru prima dată la aceeași pereche de ochi, în urmă cu cincizeci de ani.

Posy veni și văzu că îi întinsese mâna să o ajute să urce pe ponton. Avu senzația că putea să leșine sau chiar să vomite peste barcă. Deși fiecare instinct al ei îi spunea să fugă de el și de brațul pe care i-l oferise, știu că era complet prinsă, doar dacă nu s-ar fi aruncat în apă și ar fi înotat înapoi la siguranța Southwoldului, ceea ce nu era o opțiune realistă.

– Mă descurc, mulțumesc, spuse ea, plecându-și capul și ferindu-l de el, apucând cu mâinile de ponton să se ridice.

Dar picioarele o trădară și, în timp ce se legănă dezechilibrată între barcă și ponton, mâna lui se mișcă să o ajute. La atingerea lui, o străpunse un arc electric, făcându-i inima să-i bată tare în piept, în vreme ce el o luă dimprejur cu celălalt braț și efectiv o ridică pe platforma de lemn.

– Sunteți bine, doamnă? o întrebă el, în timp ce ea stătu în picioare, deasupra lui, gâfâind.

– Da, da, sunt bine, izbuti ea să spună, privind către ochii lui căprui, care o studiau, și văzu primele semne că o recunoaște.

Se întoarse grăbită.

– Haide, Clemmie, spuse ea, forțându-și picioarele înțepenite pe ponton să se îndepărteze.

– Eu… Dumnezeule! Posy, ești chiar tu? îl auzi ea strigând în urma ei.

Ea nu se uită înapoi.

– Ești bine, Posy? întrebă Clemmie, în vreme ce Posy o grăbi de-a lungul cheiului.

– Da, sigur că sunt. E doar teribil de cald astăzi. Hai să stăm pe banca aceea și să bem o gură de apă.

Din locul ei bine situat de pe chei, Posy îl putu vedea ajutând oamenii să urce în barca pentru cursa de întoarcere. Numai după ce se îndepărtă și îl văzu navigând înapoi către Southwold bătăile inimii ei începură să revină la normal.

„Poate că putem lua un taxi înapoi", meditä ea. „Ce naiba caută el aici…?"

Apoi își aminti că fusese unul dintre lucrurile care îi adusese împreună inițial, când se

întâlniseră prima dată…

„Deci, de unde ești Posy?

Sunt originară din Suffolk, dar m-am născut în Cornwall.

Suffolk? Ei bine, asta e ceva ce avem în comun…"

– Te simți bine, Posy? o întrebă Clemmie, părând agitată.

– Mult mai bine, apa m-a revigorat. Acum, hai să mergem să ne găsim un loc potrivit și să adunăm o recoltă bună de crabi.

O conduse pe Clemmie cât putu de departe de-a lungul cheiului, apoi se așezară la marginea lui. Îi arătă lui Clemmie cum să prindă slănina de cârlig la capătul undiței și cum să o arunce în apă.

– Acum, aruncă undița în apă, dar nu o agita prea mult deoarece crabul trebuie să sară pe ea. Ține-o aproape de perete. Acolo sunt mai multe pietre sub care tind să se ascundă crabii.

În cele din urmă, după câteva alarme false, Clemmie scoase afară triumfătoare un crab mic, dar viu. Posy îl scoase din undiță și îl aruncă în găleată.

– Bună treabă, Clemmie! Acum că l-ai prins pe primul, mulți alții vor urma, îți promit.

Într-adevăr, Clemmie reușise să prindă încă alți șase crabi înainte ca Posy să declare că îi e foame și sete.

În regulă, spuse Posy, cu inima dându-i un ghiont când văzu ambarcațiunea cu vâsle apropiindu-se de debarcader. E momentul perfect să bem și să mâncăm ceva ușor aici. Dădură drumul crabilor înapoi în apă.

Găsind o masă pe terasa tavernei The Anchor, Posy își comandă pentru ea un pahar de vin alb de care avea mare nevoie și lui Clemmie o cola și două baghete cu creveți proaspeți. În timp ce stătea la bar, își aminti că remarcase ce atrăgător era când ajunseseră prima dată la barcă. Și când își scosese pălăria, dezvăluise, ceea ce ea numise întotdeauna capul poetului ei, un păr bogat și acum foarte alb, pieptănat pe spate și lăsat să crească mult după urechi…

„Oprește-te, Posy!" își spuse. „Amintește-ți ce ți-a făcut, cum ți-a frânt inima..."

Din păcate, cel puțin pentru moment, gândi ea în timp ce duse băuturile afară la masa unde o aștepta Clemmie, mintea ei nu voia să asculte, datorită felului foarte puternic în care corpul ei reacționase la atingerea lui.

„Liniștește-te, Posy! Ai aproape șaptezeci de ani! În afară de asta, el probabil e însurat, cu o grămadă de copii și nepoți și…"

– Mulțumesc, Posy, spuse Clemmie în timp ce ea puse paharele pe masă.

– Imediat vin și sendvișurile, dar ți-am luat și un pachet de chipsuri să-ți potolești foamea. Noroc!

Posy ciocni paharul ei de al lui Clemmie.

– Noroc! repetă Clemmie.

– Deci, fată dragă, tu evident nu ești foarte mulțumită să mergi la această școală nouă a ta.

– Nu, dădu din cap Clemmie cu hotărâre. Dacă mami mă obligă să merg, atunci am să fug și mă întorc acasă. Mi-am strâns ceva din banii de buzunar pentru orice eventualitate și știu cum să mă urc într-un tren.

– Sunt sigură că știi și înțeleg ce simți. Și eu am fost îngrozită când mi s-a spus că trebuie să plec.

– Ei bine, nu înțeleg de ce trebuie să merg, se plânse Clemmie.

– Pentru că mama ta vrea să ai cel mai bun început în viață pe care îl poți avea. Și uneori adulții trebuie să ia decizii pentru copiii lor pe care copiii nu le înțeleg sau cu care nu sunt de acord. Chiar crezi că mama ta vrea să te trimită departe?

Clemmie își sorbi sucul cu paiul, gândindu-se la asta.

– Poate. Știu că am fost dificilă de când ne-am mutat la Southwold.

Posy chicoti.

– Draga mea Clemmie, atitudinea ta nu are nimic de-a face cu faptul că ea vrea să te trimită departe la școală. Când băieții mei au plecat la internat, am plâns multe zile după aceea. Mi-a fost teribil de dor de ei.

– Chiar așa? păru surprinsă Clemmie.

– O, da, dădu din cap Posy. Și știu că mama ta va simți la fel. Am făcut-o pentru că știam că e cel mai bine pentru ei, chiar dacă ei nu credeau asta la vremea aceea.

– Dar, Posy, tu nu înțelegi, chiar nu înțelegi, replică Clemmie imediat. Mama are nevoie de mine. Și în afară de asta… vocea i se stinse.

– Da?

– Sunt speriată! Clemmie își mușcă buza. Dacă nu îmi place? Dacă toate celelalte fete sunt nesuferite?

– Atunci poți să pleci, ridică din umeri Posy. E destul de copilăresc să nu faci ceva doar pentru că tu crezi că s-ar putea să nu îți placă. În plus, școala nu e foarte departe. Vei fi acasă la sfârșit de săptămână, la jumătatea trimestrului și în vacanțe, desigur. Vei lua tot ce e mai bun din ambele lumi.

– Dar dacă mami uită de mine cât timp sunt plecată?

– O, draga mea, mama ta te adoră. Se citește pe fața ei. Ea face asta pentru tine, nu pentru ea.

Clemmie oftă.

– Bine, dacă o spui așa... Și cred că ar putea fi distractiv să împart un dormitor.

– Ei bine, ce zici să încerci pentru un trimestru sau cam așa? Ia-o încetul cu încetul și vezi cum te descurci. Apoi dacă chiar nu îți place, știu că mama ta te va lăsa să pleci.

– O vei face să îmi promită, Posy?

– Putem să o întrebăm când te duc înapoi acasă. Acum. Posy ridică privire în vreme ce chelnerița așează pe masă două baghete umplute cu creveți și salată crocantă asezonate cu sos picant. Începem?

După ce o răsfăță pe Clemmie încă o jumătate de oră cu povești vesele despre școala de altădată – unele reale, cele mai multe inventate –, Posy, care nu prea avea tragere de inimă, și Clemmie, care era mult mai calmă, se îndreptară înapoi să se îmbarce. Din fericire, era plin și barcagiul nu avusese timp să îi spună nimic în timp ce urca pasagerii la bord. Când ajunseră la Southwold, Posy își făcu curaj în vreme ce aștepta să coboare de pe vas. Când îi luă mâna și o ajută să coboare pe debarcader, el se aplecă spre ea.

– Tu ești, Posy, nu-i așa? șopti el.

– Da, încuviință ea ușor, știind că ar fi o copilărie să nu spună nimic.

– Locuiești aici? Pentru că aș vrea cu adevărat să…

În momentul acela, ea era deja în siguranță pe uscat. Se îndepărtă fără să se uite înapoi la el.

Capitolul 5

Nick Montague văzu ceața din dimineața aceea prin geamurile taxiului. Deși abia dacă era ora șapte, mașinile erau bară la bară pe autostrada M4 spre Londra. Tremura, încercând răcoarea toamnei englezești pentru prima dată în zece ani. În Perth, primăvara tocmai începea și temperaturile erau în jur de douăzeci de grade.

În vreme ce se îndreptau spre centrul Londrei, Nick simți pulsul încordat al capitalei, atât de diferit de atmosfera relaxată de la Perth. Îl emoționă și neliniști în egală măsură și știu că îi va lua timp să se obișnuiască cu el. Era bucuros că hotărâse să vină aici mai întâi, decât să meargă direct la Southwold. Nu îi spusese mamei data exactă a întoarcerii în Anglia, având nevoie de ceva timp pentru el, fără ca ea să îl aștepte. Avea decizii pe care voia să le ia înainte să o vadă.

În ultimele luni, îi fusese dor de Anglia pentru prima dată de când ajunsese la Perth. Poate pentru că la început, provocarea de a se stabili într-o țară nouă și crearea unei afaceri îl consumaseră. Reușise până la urmă și acum deținea un magazin prosper de antichități în Left Bank și închiriase un apartament frumos cu vedere la apă în Peppermint Grove[3].

Poate că totul fusese puțin prea ușor, recunoscu el. Ajungând la Perth într-o vreme când orașul se dezvolta rapid și intrând într-un grup de antreprenori tineri și înstăriți, dar și datorită lipsei de concurență în afacerea cu antichități de calitate, câștigase mult mai mulți bani decât ar fi putut să o facă în Anglia.

Încercase să se bucure de succesul lui, dar după un timp trebuise să își găsească o nouă provocare. Cochetase cu ideea de a deschide magazine în Sydney și Melbourne, dar distanțele dintre orașe făcuseră dificil acest lucru, mai ales în ce privește expediția de mobilă. În afară de asta, câștigase deja banii și experiența să se mute în liga cea mare și, dacă nu ar fi făcut-o atunci, știa că nu avea să o mai facă vreodată. Pe scurt, asta însemna să vină acasă.

Nick hotărâse să petreacă un timp în Londra, studiind piața antichităților, mergând la niște vânzări de primă mână și uitându-se la câteva locuri de magazine în vestul Londrei pe care le găsise pe internet. Voia de asemenea să vadă cum se va simți în legătură cu întoarcerea în Anglia. Dacă nu se acomoda bine aici, poate că se va îndrepta spre New York.

– Am ajuns, prietene. Gordon Place, numărul 6.

– Mulțumesc, spuse Nick, plătindu-l pe șofer.

Taxiul se îndepărtă și Nick trase valiza până în dreptul ușii de la intrarea din față a unei case acoperite cu floare de glicină. Deși era doar la câteva minute de mers pe jos de forfota din Kensington High Street, Nick era conștient de liniștea acestui elegant cartier rezidențial. Era mai bine să vadă case care stăteau în picioare de câteva sute de ani, decât nesfârșita întindere urbană nouă care acoperea Perth.

Se îndreptă spre ușa de la intrare și sună.

– Ziua bună, Nick! Paul Lyons Harvey îl prinse într-o îmbrățișare strânsă și îl bătu pe

spate. Uită-te la tine! Nu te-ai schimbat deloc. Încă ai păr, nu ca unii dintre noi.

Paul își mângâie un petic de chelie de pe creștetul capului, apoi luă valiza lui Nick și o duse înăuntru.

– Nick!

A fost îmbrățișat din nou, de data asta de Jane, soția lui Paul, o blondă înaltă și suplă, ale cărei trăsături perfect simetrice făcuseră cinste cândva copertei revistei Vogue.

– Nu-i așa că arată în formă? spuse Paul, conducându-l pe Nick prin holul îngust, către bucătărie.

– Cu siguranță că este. Trebuie că l-a ajutat surfingul să nu se îngrașe. Tot încerc să îl pun pe Paul la dietă, dar nu durează decât o zi sau cam așa ceva înainte să se întoarcă din nou la budincă, remarcă Jane, sărutându-l mulțumită pe chelie pe soțul său scund și corpolent.

– Ce nu am în înălțime, m-am decis să recuperez în circumferință, chicoti Paul.

– Prea multă viață bună, nu-i așa? întrebă Nick, stând la masa de bucătărie și legănându-și picioarele sub ea.

– Trebuie să spun că lucrurile au mers destul de bine în ultimii câțiva ani. Trebuia, ca să o pot ține pe doamna în blănuri și bijuterii.

– Da, sigur, încuviință Jane, pornind ibricul. Abia m-am măritat cu tine pentru frumusețea ta uimitoare, nu-i așa, dragul meu? Cafea, Nick?

– Da, te rog, răspunse Nick, admirând picioarele ei lungi, îmbrăcate în blugi și gândindu-se din nou cât de nepotriviți fizic erau cel mai vechi prieten al său și nevasta lui și, cu toate astea, aveau una dintre cele mai solide căsnicii pe care le știa. Fiecare era completarea potrivită pentru celălalt; Paul, dealerul de artă aristocrat, și Jane, așa de elegantă și modestă, cu un calm care îi dădea echilibru soțului ei mai agitat. Se adorau unul pe altul.

– Cât ești de obosit? îl întrebă Jane pe Nick, punându-i o cafea în față.

– Destul de obosit, admise el. Aș putea trage un pui de somn câteva ore, dacă nu vă deranjează?

– Firește că nu, dar mi-e teamă că avem o petrecere la cină aici diseară. Am aranjat-o înainte să știm că vii să stai la noi, se scuză Jane. Ne-ar plăcea să ni te alături, dacă te simți în stare, dar dacă nu poți, nu îți face griji.

– Eu aș veni dacă aș fi în locul tău. Pe lista invitaților se află o frumusețe nemaipomenită, interveni Paul. O fată minunată din vremurile bune, model ca și Jane. Presupun că încă nu te-ai însurat.

– Nu, burlacul etern, acesta sunt eu, ridică din umeri Nick.

– Ei bine, cu bronzul acesta îți dau douăzeci și patru de ore până când femeile se vor arunca la ușa noastră, spuse Jane. Oricum, trebuie să plec. Am o filmare la prânz și încă nu am găsit perechea de pantofi pe care să îi încalțe modelul.

Renunțând la modelling în urmă cu câțiva ani, Jane era acum o stilistă de modă independentă și din ce îi spusese Paul în emailurile lui, foarte solicitată.

– Odihnește-te și vezi dacă poți să acumulezi niște energie pentru diseară.

Jane masă scurt umerii lui Nick înainte să îl sărute pe buze pe soțul ei și dispăru din bucătărie.

– Ești un tip norocos, Paul, zâmbi Nick. Jane e cu adevărat minunată. Voi amândoi arătați la fel de fericiți cum erați acum zece ani.

– Da, sunt norocos, încuviință Paul, dar nu există căsnicie fără probleme, bătrâne. Avem și noi partea noastră, ca oricare alții.

– Adevărat? Nu ai zice.

– Nu, dar poate ai observat sau nu ai observat că lipsește tropăitul unor picioruțe. Încercăm deja de șase ani, fără nici un succes.

– Paul, nu am știut, îmi pare rău.

– A, bine, nu putem avea totul, poate cineva? Cred că e mai rău pentru Janey, fiind femeie și toate alea. Am încercat totul, toate testele și am trecut de două ori prin fertilizarea in vitro. Și, dă-mi voie să îți spun, dacă există vreun antidot pentru sex, asta trebuie să fie. Este ceva care mai degrabă te dezarmează, să o faci la ordin, într-o anumită zi, la o anumită oră.

– Pot să îmi imaginez.

– Oricum, ne-am decis să nu mai trecem prin asta din nou. A pus o presiune enormă asupra căsniciei. Janey pare rezonabil de fericită cu cariera ei și mie îmi merge cu siguranță destul de bine în prezent.

– Ai găsit ceva bun? Nick era dornic să schimbe subiectul și era evident că și Paul își dorea asta.

– Doar un Canaletto de care am dat în călătoriile mele, spuse el ușurat. Am obținut un preț bun pentru el, cum poți să îți închipui. Înseamnă că am rezolvat problema cu pensia noastră și tot ce câștigăm în plus e pentru amuzament. Ție cum îți merge?

– Bine. Financiar... Cu toate că încă sunt în căutarea unui Canaletto al meu, zâmbi Nick.

– Ei bine, am verificat locurile unor magazine care cred că ar fi perfecte pentru tine dacă te decizi să deschizi în Londra. Cum sunt sigur că știi, piața de antichități a trecut printr-o cădere ușoară cu fetișurile pentru oțel inoxidabil și toate lucrurile moderniste. Cu toate acestea, cu o recesiune la orizont și cu incertitudinea cauzată de piață, oamenii încep să cumpere din nou ce cred că își va păstra valoarea. Toată lumea știe atât de multe lucruri zilele astea! E atâta reclamă pe toate programele de televiziune asupra acestui subiect. Oamenii plătesc mult pentru marfă de bună calitate, dar e greu să vinzi ciurucuri.

– Astea sunt vești bune pentru că vreau să mă adresez zonei superioare a pieței, cum începusem la Southwold înainte să plec, spuse Nick, înăbușindu-și un căscat. Scuze, a fost o călătorie lungă, Paul. Sunt frânt. Nu prea am dormit mult în avion.

– Desigur. Du-te sus și odihnește-te și eu cred că mai bine m-aș duce în Cork Street. El îl bătu din nou pe spate pe Nick. E bine să te avem înapoi și știi că poți sta aici cât de mult vrei.

– Mulțumesc. Nick se ridică. Apreciez cu adevărat că m-ați primit. Îmi place foarte mult casa. Arătă cu degetul în jur. E atât de englezească. Mi-a lipsit arhitectura.

– E, într-adevăr. Camera ta e la ultimul etaj. Somn ușor!

Nick trase valiza după el sus pe cele trei rânduri de scări și deschise ușa unui dormitor din pod. Ca orice altceva în casă, încăperea era mobilată eclectic, dar confortabil și patul dublu de alamă cu plapumă din dantelă arăta ispititor. Fără să își mai dea jos hainele, Nick căzu pe pat și adormi imediat.

Se trezi când afară se lăsa întunericul, reproșându-și că nu pusese o alarmă. Aprinse lumina și văzu că era aproape șase seara, ceea ce însemna că șansele ca el să mai adoarmă în seara aceea erau aproape nule. Deschise o ușă, descoperind că era un dulap și încercă o alta care conducea către o baie mică, dar bine dotată. Scoase din valiză geanta lui de baie și niște haine curate, apoi făcu un duș și se bărbieri.

Douăzeci de minute mai târziu coborî și o găsi pe Jane în bucătărie, în halat, tăind ardei și ciuperci.

– Bună, somnorosule! Te simți mai bine?

– Da, îmi cer scuze dacă voi sta treaz și voi pălăvrăgi până la patru dimineața.

– Asta îmi convine, nu știi ce pasăre de noapte sunt.

Nick luă o bucată de ardei de pe tocător și mușcă din ea.

– Deci, îți place noua ta slujbă?

– Da, îmi place, de fapt, mult mai mult decât am crezut. Am făcut-o mai întâi ca o favoare pentru un prieten de al meu fotograf. Să fiu sinceră, eu doar îmi omoram timpul în vreme ce… ei bine, eu cu Paul așteptam să apară copiii. Acum că nu mai există posibilitatea asta, se pare că m-am ales cu o carieră.

– Paul a pomenit mai devreme că ați avut niște probleme, răspunse Nick cu băgare de seama.

– Ți-a zis? oftă ea. Adevărul e că niciodată nu m-am gândit serios să am copii. De fapt, în adolescență și după douăzeci de ani am făcut ceea ce trebuia pentru a fi sigură că nu voi avea copii. Chiar ironic, cu adevărat. Pur și simplu nu m-am gândit niciodată. Jane se opri din tăiat și privi în gol. Ei bine, presupun că cineva crede că e dreptul natural al fiecărei femei. Problema e că doar atunci când realizezi că tu nu poți avea așa ceva începi să ți-l dorești foarte tare.

– Îmi pare așa de rău, Jane.

– Mulțumesc. Jane își îndepărtă o șuviță de păr blond din ochi și începu să taie din nou. Cel mai rău lucru este că mă tot gândesc cum mi-am bătut joc de corpul meu când am fost mai tânără. Am trăit, ca restul modelelor, numai cu cafea neagră și țigări.

– Doctorii nu au spus că e din cauza ta, nu-i așa?

– Nu. Suntem unul din procentul de cupluri pentru care nu există o cauză cunoscută. Oricum, ce-a fost mai rău a trecut acum. Am acceptat că nu vom avea copii și tocmai am trecut de stadiul de a plânge de fiecare dată când văd un cărucior cu un nou-născut în el.

– O, Janey.

Nick se îndreptă spre ea și o îmbrățișă.

– Oricum. Jane își șterse repede ochii. Dar tu, Nick? Trebuie să fi fost cineva special în acești zece ani.

– Nu, nu chiar. Au existat femei, desigur, dar… ridică el din umeri, cu nici una nu a mers. Am mușcat o dată și gata. Sunt fericit așa cum sunt.

Ușa de la intrare se deschise și Paul veni, grăbindu-se, de-a lungul holului în bucătărie.

– Bună seara, draga mea. O luă în brațe pe soția lui și o sărută pe buze. Tocmai am achiziționat cel mai drăguț pandantiv. L-am cercetat, dar credem că ar putea fi Lady Emma Hamilton, un fel de consoartă a lordului Nelson, pe o parte. Nick, prietene, cum a fost ziua ta?

– Am dormit, replică el. Acum, înainte să vă stau în drum, mă duc până la pubul de peste drum. Am o poftă nebună pentru prima mea halbă de bere pe pământ englezesc și trebuie să mi-o satisfac.

– Să te întorci până la opt, Nick, strigă Jane, în timp ce el ieșea din bucătărie.

– Așa o să fac, îi strigă el înapoi.

Merse peste drum la bar și comandă o halbă de bere cu spumă, proțăpindu-se pe un scaun înalt de bar. Zâmbi de plăcere după ce sorbi prima înghițitură. Savură berea și atmosfera unică din barul autentic englezesc și se gândi că ultimul lucru pe care voia să îl facă era să își petreacă prima seară în Anglia făcând conversație politicoasă la cină cu un grup de persoane complet străine.

Jumătate de oră mai târziu, după ce își lua o a doua halbă, Nick părăsi barul și o luă în sus pe Kensington Church Street, uitându-se prin vitrinele mai multor magazine de antichități de primă mână. Se opri și se uită în jur. Ar putea să locuiască aici? Să părăsească însoritul și relaxatul Perth cu plajele lui uimitoare, pentru a trăi într-unul din cele mai frenetice orașe de pe planetă?

„Să nu mai zic de vreme", murmură el în timp ce începu să burnițeze. Se uită la un bust magnific al regelui George, luminat în vitrina magazinului de antichități din fața lui.

În momentul acela Nick gândi că era posibil.

***

– Nick, ne făceam griji. Ne-am gândit că ai putea fi răpit, ai fost plecat în oraș așa de mult timp. Haide înăuntru și fă cunoștință cu toată lumea. Jane, care era îmbrăcată elegant în pantaloni de piele și o cămașă de mătase îl introduse în sufragerie. Un pahar de șampanie?

– De ce nu? acceptă Nick paharul și dădu din cap politicos în vreme ce Jane îl prezentă restului invitaților.

Se așeză pe canapea lângă o brunetă atrăgătoare, măritată, dacă își amintea bine, cu un tip mai în vârstă care semăna cu Ronnie Wood și care vorbea cu Paul.

Când ea începu să îi pună întrebări idioate despre canguri și koala, Nick simți că urma să fie o noapte foarte lungă. Și cel mai rău lucru era că nu exista cu adevărat nici o scăpare.

Soneria de la ușă se auzi și Jane părăsi încăperea să deschidă. Se întoarse cu o femeie a cărei frumusețe neobișnuită îl făcu până și pe plictisitul de lume Nick să se ridice și să o aprecieze. Înaltă, cu pielea ca de alabastru și cu un păr roșu Tițian, nu putu să nu o privească lung până când Jane o aduse și i-o prezentă. Arăta de parcă ar fi coborât dintr-un tablou florentin din secolul cincisprezece, purtând o rochie lungă din catifea verde cu un guler chinezesc și cu nasturi din perle de cultură coborând de sus până jos la glezne.

– Nick, fă cunoștință cu Tammy Shaw, una dintre cele mai vechi prietene ale mele, spuse ea oferindu-i lui Tammy un pahar de șampanie.

Tammy nu îi răspunse. Se uita la el întrebător, cu ochii ei mari, verzi. Nick se ridică și îi întinse mâna.

– Mă bucur să te cunosc, Tammy.

– Nick s-a întors azi din Australia, spuse Jane în vreme ce Nick îi făcu loc pe canapea și

Tammy se așeză lângă el.

– Deci, cum de îi cunoști pe Jane și Paul? o întrebă el.

– Am întâlnit-o pe Janey cu ani în urmă, la prima mea filmare. M-a ajutat să trec prin asta și am rămas prietene de atunci.

– Deci, și tu ești model?

– Am fost, da, aprobă ea din cap, luând o înghițitură de șampanie și aruncând o privire în jur prin încăpere.

Nick simți antipatie din partea ei și înțelese. O femeie care arăta ca ea trebuie să fi avut o coadă nesfârșită de bărbați care voiau să intre în vorbă cu ea.

– Să fiu sincer, zise Nick, coborându-și vocea, o petrecere la cină nu e chiar ce am avut în minte pentru prima mea noapte la întoarcere, așa că iartă-mă dacă conversației mele îi lipsește un pic substanța.

– Eu, personal, le urăsc. În sfârșit, Tammy îi oferi un mic zâmbet. Mai ales când ești invitată ca o reprezentantă a femeilor singure. Dar Janey e prietena mea cea mai apropiată, așa că fac o excepție pentru ea. Locuiești în Londra, Nick?

– Nu, stau aici cu Jane și Paul.

– Cum i-ai cunoscut?

– L-am întâlnit pe Paul în școala primară, când aveam nouă ani. L-am salvat de o grămadă de bătăuși care îi băgau capul în toaletă. Am rămas prieteni de atunci. Privirea lui Nick se mută asupra lui Paul cu un zâmbet. Nu s-a schimbat deloc între timp și îmi place să cred că, în vreme ce el a avut așa mult succes, contemporanii lui care trăgeau apa la baie n-au adunat nimic.

– Băieții pot fi așa de cruzi, nu-i așa? Dacă aș avea copii, nu i-aș trimite niciodată de-acasă. Toți bărbații pe care i-am cunoscut care au fost la internat par să aibă probleme.

– Nu toți, sper. Nick făcu o grimasă. Școlile cu internat au ieșit din întunericul Evului Mediu în zilele noastre.

– Poate, ridică Tammy din umeri.

– Cu ce te ocupi? întrebă el politicos.

– Vând haine de epocă, am un stand în piața de pe Portobello Road.

Nick se uită la ea.

– Adevărat? spuse el, opinia lui despre ea înregistrând o schimbare seismică.

– Da, le-am păstrat cu grijă într-un depozit ani întregi pentru că le iubesc. Acum toată lumea le vrea.

– Ce ciudat, pentru că eu sunt negustor de antichități. Asta înseamnă că amândoi ne uităm către trecut mai degrabă decât spre viitor?

– Nu m-am gândit niciodată așa la asta, spuse Tammy, scărpinându-și nasul, dar poate ai dreptate. Întotdeauna am simțit că m-am născut în secolul nepotrivit. Ce fel de antichități vinzi?

– Unele eclectice, nu mobilă. Găsesc lucruri neobișnuite, care mi se par frumoase și sper că și alții le vor aprecia la fel. Că veni vorba, mâine mă duc la o vânzare. E un candelabru din sticlă de Murano uimitor pe care am pus ochii.

– Asta mă face să mă simt mai bine, pentru că și eu cumpăr numai haine pe care le iubesc și pe care aș vrea să le port.

– Și se vând?

– Da, realmente se vând. Dar să fiu sinceră, devin prea în vârstă să stau afară în ploaie duminica dimineața în ianuarie, ca să nu mai spun că nu le face nici un bine nici hainelor. Așa că acum sunt în căutarea unui spațiu.

– Bine, chicoti Nick. Și eu la fel.

– În regulă, oameni buni, cina e servită în sufragerie.

Jane stătea în ușă și le făcea semn cu o mănușă de cuptor.

Nick se simți bine, așezat lângă Tammy. În ciuda firii lui, ea îl fascina.

– Deci, cum ai devenit model?

– Din întâmplare, ridică ea din umeri în timp ce servi din tapas-ul așezat pe masă. Îmi făceam studiile în filosofie la King's în Londra, continuă ea între două înghițituri, când am fost văzută de o agenție de modele în Topshop, la Oxford Circus. Nu m-am așteptat niciodată să dureze, să fiu sinceră, am văzut-o ca pe o posibilitate să mai câștig niște bani în plus, pe lângă bursa de studentă. Dar a durat, așa că uite-mă, un fost model.

– Nu pot să cred, răspunse Nick, bucuros să vadă că părea să aibă un apetit sănătos. Ți-a plăcut?

– Anumite lucruri, da. Vreau să spun, a fost o încântare să lucrez cu unii dintre designerii de top la cele mai bune ateliere din lume, dar e o lume ucigătoare. Am fost bucuroasă să ies din ea și să mă întorc la realitate.

– Mie îmi pari destul de reală.

– Mulțumesc. Nu toate modelele sunt fără minte sau dependente de cocaină, să știi.

– Îți faci griji că ești văzută așa? o întrebă Nick fără ocolișuri.

– Da, îmi fac, admise ea, roșind ușor deasupra gulerului rochiei ei.

– Cea pe care o porți este una dintre rochiile tale?

– Da. Am cumpărat-o când aveam optsprezece ani dintr-un magazin care vinde haine second-hand pentru Oxfam. Am purtat-o de nenumărate ori de atunci.

– Problema e că nu întotdeauna urmatul pasiunii te îmbogățește, medită Nick. Am o casă plină de obiecte minunate la Perth, de care pur și simplu nu am putut suporta să mă despart.

– Știu exact ce spui, încuviință Tammy. Dulapul meu dă pe dinafară de haine pe care nu pot să le vând. Nietzsche a spus că lucrurile își pierd de regulă din valoare prin posesie și încerc să îmi amintesc asta de fiecare dată când scot ceva afară să pun la vânzare, zâmbi ea. Oricum, spune-mi tot despre afacerea ta, zise ea, în timp ce Jane le servi bucăți suculente de friptură file, cartofi noi și fasole verde proaspătă.

Nick îi povesti pe scurt cariera lui, începând de la perioada petrecută la casa de licitații din Southwold până la posibila lui mutare la Londra.

– Ai o viață în Australia? îl întrebă Tammy.

– Dacă mă întrebi dacă am o nevastă și o familie, atunci nu, nu am. Tu ai?

– Deja ți-am spus mai devreme că sunt singură, îi aminti ea. Sunt doar eu în mica mea casă din Chelsea. Am cheltuit toate economiile mele pe ea. Desigur că ar fi trebuit să cumpăr o casă cu trei dormitoare…

– Dar ești îndrăgostită de ea, chicoti Nick.

– Exact.

După cină, Paul conduse din nou invitații în salon, unde focul din cămin alunga frigul. Jane apăru cu o tavă plină cu cafea și coniac. Nick observă că era trecut de ora unsprezece și fu uimit de cât de repede trecuse timpul.

– Deci, de ce nu te-ai însurat niciodată, Nick? îl întrebă Tammy direct.

– Uau, asta chiar că e o întrebare, spuse el, în timp ce Jane le turnă cafea la amândoi. Presupun că nu mă pricep la relații.

– Sau nu ai întâlnit niciodată persoana potrivită, spuse Jane, făcându-i cu ochiul.

– Poate. Acum pot să te întreb și eu același lucru, Tammy.

– Și ți-aș da același răspuns, replică ea.

– Poftiți, vă rog, spuse Paul care o urmase pe Jane cu coniacul. Sunteți evident făcuți unul pentru altul.

Tammy își privi ceasul.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar e târziu și am mult de cusut când mă întorc acasă. Se ridică în picioare. A fost foarte plăcut să vorbesc cu tine în seara asta, Nick, și sper că vei găsi un spațiu potrivit pentru afacerea ta. Dacă găsești ceva ieftin, mă anunți, te rog? spuse ea cu un zâmbet.

– Sigur că da. Ai un număr la care să te găsesc?

– Janey îl are. La revedere, Paul! spuse ea, sărutându-l pe amândoi obrajii. Mulțumesc pentru seara asta grozavă. Mă duc să o găsesc pe soția ta. Pa, Nick!

Tammy ieși din încăpere și Paul se așeză lângă Nick.

– Am spus cumva ceva greșit, ca de obicei?

– Știi că ai spus, dar nu îți face griji din cauza asta.

– Îmi fac, de fapt, pentru că a părut că voi doi chiar v-ați plăcut.

– Mi s-a părut minunată și foarte isteață.

– Minte și frumusețe…, combinația perfectă. Tammy e foarte specială. Și independentă, adăugă el. Dar întotdeauna ți-au plăcut provocările, nu-i așa?

– Odată, demult, da. Dar acum mă rezum la afaceri. E mult mai simplu așa.

O oră mai târziu, toți invitații plecaseră. Nick îi ajută pe Paul și Jane să strângă și în vreme ce ei se retraseră la culcare el rămase singur în fața focului, având grijă de un al doilea pahar de coniac. Împotriva felului său de a fi, imaginea lui Tammy continua să îi apară în minte și admise că se simțea… tulburat. Încercă să își amintească ultima dată când o femeie avusese efectul acesta asupra lui. Și realiză că nu se mai întâmplase de când ea….

Și uite unde îl adusese asta; își închisese afacerea de succes din Marea Britanie și fugise în cealaltă parte a lumii să găsească un refugiu. Totuși, faptul că Tammy agitase ceva în el era o veste bună, nu-i așa? Însemna că poate era în sfârșit vindecat.

Și de ce să nu o vadă din nou? În ultimii zece ani fusese teribil de singur. Trăise doar pe jumătate și, dacă nu voia să fie singur pentru tot restul zilelor sale, trebuia să fie deschis pentru iubire din nou. Pe de altă parte, de ce o femeie ca ea ar fi fost interesată de un bărbat ca el? Cu siguranță ar fi putut avea pe oricine ar fi dorit?

Nick oftă adânc. Se va gândi la asta a doua zi, iar dacă încă va simți la fel, îi va da un telefon.

Jane era în bucătărie când Nick veni jos în ziua următoare.

– Bună să îți fie după-amiaza. Își ridică privirea spre el din laptopul ei. Ai dormit bine?

– În cele din urmă, ridică el din umeri. Nu mă împac bine cu răul de avion.

– Ce zici de o omletă? Tocmai mă pregăteam să îmi fac ceva pentru prânz oricum.

– O fac eu. Brânză și șuncă pentru tine?

– Absolut. Mulțumesc, Nick. Cafeaua e acolo. Servește-te. Trebuie doar să termin acest aranjament de imagini, materiale și text pentru filmare și să îl trimit la revistă.

Nick își făcu de lucru prin bucătărie, bând cafeaua tare și adunând ingredientele pentru omletă. Privi afară spre mica grădină din spatele casei și văzu nuanțele minunate ale frunzelor fagului roșu, de culoarea cuprului, sclipind în soarele strălucitor de septembrie. Își aminti imediat de părul incredibil al lui Tammy.

– Gata, spuse Jane, închizându-și laptopul.

– E gata și omleta, replică Nick, folosind o spatulă să o pună în două farfurii.

– Ce tratație! spuse Jane în timp ce Nick puse un vas cu salată verde în mijlocul mesei. Poate ai putea să îl înveți pe soțul meu să spargă un ou, la un moment dat.

– El te-a avut întotdeauna acolo să gătești pentru el, în vreme ce eu am fost pe cont propriu.

– Adevărat. Omleta e delicioasă. Deci, te-ai simțit bine noaptea trecută?

– Da, chiar dacă, să fiu sincer, nu am ajuns să vorbesc cu ceilalți invitați.

– Am observat. Jane îl privi în timp ce lua cu furculița niște salată din bol. Tammy e de obicei rezervată cu bărbații, din motive evidente. Cu tine a fost chiar foarte deschisă.

– Mulțumesc. E remarcabil de frumoasă. Probabil că face senzație tot timpul.

– Cu siguranță că a făcut ca tânăr model. După cum știi, e o lume neplăcută, în care se învârt o mulțime de bărbați care vânează. A devenit o frumusețe distantă, dar dedesubt e complet dulce și foarte vulnerabilă.

– A avut mulți prieteni?

– Câțiva, da. A avut în preajma ei un prieten din copilărie în cea mai mare parte a carierei, dar el a plecat în vest cam acum trei ani. Din câte știu eu, nu s-a văzut cu nimeni serios de atunci.

– Bine.

– Deci, o vei suna?

– Eu… poate. Dacă îmi dai numărul ei.

– Ți-l dau dacă ne înțelegem că nu îi vei frânge inima.

– De ce aș face asta, se încruntă Nick?

– Mi-ai spus chiar noaptea trecută că ești un burlac convins. N-aș vrea ca Tammy să fie doar încă o crestătură pe răbojul patului tău, Nick. Merită mult mai mult de atât. E foarte sufletistă și e surprinzător de naivă când vine vorba de bărbați.

– Am înțeles, Jane, și îți promit că nu urmăresc o distracție de moment. Am prea multe de făcut. Și, de fapt, aș vrea să o revăd. Nu m-a lăsat indiferent.

– Știu. Toată lumea de la masă a observat, zâmbi Jane. Trebuie să fug la o întâlnire, dar îți trimit un mesaj cu numărul ei.

– Mulțumesc.

După ce Nick strânse prânzul, auzi un bip pe telefon și îl scoase din buzunarul blugilor

săi.

Bună, ai aici numărul lui Tammy. Ne vedem diseară. Jane.

Nick îl adăugă în agendă și apoi se duse sus în dormitorul său. Nu îi spusese lui Jane, desigur, dar noaptea trecută când adormise în cele din urmă, o visase pe Tammy. Plimbându-se prin cameră, se gândi că trebuia să lase să treacă măcar câteva zile până să o sune, altfel ar fi arătat prea agresiv, cum îi spusese Jane.

Putea să aștepte două zile?

Nu. Voia să o vadă imediat, să se uite în acei incredibili ochi verzi, să atingă acel păr uimitor… îi era dor de ea.

„Doamne, Nick, ce ți-a făcut?"

Indiferent ce era, câteva minute mai târziu, Nick își scoase mobilul și formă numărul pe care i-l dăduse Jane.

Peppermint Grove este una dintre cele mai frumoase și luxoase suburbii ale orașului australian Perth.

Capitolul 6

Clopoțelul anunță că un client intrase în galerie, zornăind în biroul din spatele salonului. Posy plecă de la calculator și se duse în salon.

– Pot să vă ajut? spuse ea automat, cum o făcea mereu, să se asigure că persoana nu va crede că magazinul era gol și va dispărea cu un tablou.

– Da, poți. Bună, Posy.

Se opri brusc, și inima începu să-i bată mai repede. Îl văzu stând în centrul salonului, uitându-se lung la ea.

– Eu… Posy își duse mâna la gât să acopere roșeața care, cu siguranță, trebuie să se fi întins în sus către fața ei. Cum m-ai găsit?

– Ei bine, acum, spuse el, făcând câțiva pași spre ea, n-aș spune că a trebuit să angajez un detectiv particular. Prima persoană pe care am întrebat-o a știut exact unde lucrezi. Ești destul de cunoscută în Southwold, sunt sigur că știi asta.

– Cu greu, se apără Posy.

– Bine, nu contează, ești aici.

– Da. Deci, ce vrei?

– Eu doar... cred că doar am vrut să te salut cum se cuvine după întâlnirea noastră destul de ciudată de pe barcă.

– Înțeleg.

Își abătu privirea de la el, dorind să se uite oriunde în altă parte. Fusese incredibil de arătos la douăzeci de ani, iar acum, cu doar câțiva ani mai în vârstă decât ea, era fără îndoială cel mai chipeș bărbat pe care pusese ochii de decenii. Nu voia ca mintea să îi fie deturnată de vreo reacție a trupului ei.

– Cât timp a trecut, Posy? Aproape 50 de ani?

– Cam așa, presupun, da.

– Da, replică el și apoi stătură amândoi în tăcere pentru un timp. Știi, încă arăți exact la fel.

– Sigur că nu arăt la fel, Freddie! Sunt bătrână.

– Și eu sunt bătrân, spuse el, ridicând din umeri.

Era din nou o tăcere neplăcută, căreia Posy refuză să îi pună capăt.

– Uite, mă întrebam dacă ai fi de acord să te scot la prânz, într-o zi? Mi-ar plăcea să îți explic.

– Ce să îmi explici?

– De ce eu..., ei bine, de ce te-am părăsit.

– Nu e nevoie, sincer. Este o poveste veche, spuse Posy ferm.

– Sunt sigur că ai uitat complet despre mine până când ai apărut din senin pe barcă, dar cel puțin lasă-mă să te invit la masă, să putem afla ce s-a întâmplat în toți acești ani. Te rog, acceptă, Posy. M-am întors în Suffolk doar de câteva luni – știi, m-am pensionat anul trecut – și încă nu cunosc multă lume aici.

– Bine, fie, încuviință Posy, înainte de a se putea opri și pentru că îl voia plecat de acolo

cât mai repede cu putință – știa că ea nu arăta prea grozav, alergând direct la galerie după ce adunase frunze în grădină...

– Mulțumesc. Ai vreo preferință unde să mergem?

– Alege tu.

– Atunci mergem la The Swan. E singurul loc despre care știu că este bun. Ai putea joi? E ziua în care nu merg pe barcă.

– Da, pot.

– E bine la ora unu?

– Da, ar fi perfect.

– Bine, atunci. Ne vedem joi la ora unu. La revedere, Posy!

Freddie plecă și Posy se întoarse în birou să se așeze și să își revină.

„Ce faci, babă stupidă? Ți-a frânt inima ultima dată, îți amintești?"

Și totuși, în ciuda faptului că Freddie Lennox pășea ca o fantomă înapoi în viața ei, Posy chicoti.

„Doamne, asta a fost chiar mai neplăcut decât atunci când a nimerit din greșeală în dormitorul tău și erai dezbrăcată!"

Posy se simți rușinată de efortul pe care îl făcea să se pregătească de prânzul ei cu Freddie. Era, la urma urmelor, un om pe care nu îl văzuse de cincizeci de ani, dar cel mai important, nu era o amintire îndepărtată, așa cum bănuise el. Relația lor și sfârșitul ei neașteptat lăsaseră o urmă de neșters în inima ei. Și, în multe feluri, îi aranjaseră drumul vieții.

Totuși, uitându-se prin dulap și realizând că nu își cumpărase nimic de îmbrăcat de ani buni, își dădu seama că prânzul îi dădea imboldul de care avea nevoie.

– Nu te-ai mai îngrijit, Posy, își spuse cu asprime. Ai nevoie de o transformare, ca în spectacolele acelea de televiziune.

Așa că a doua zi se duse în Southwold. Se tunse și își vopsi puțin vârfurile care încărunțiseră în ultimii zece ani. După aceea intră într-un magazin care era la sfârșitul perioadei de reduceri.

Încercă majoritatea lucrurilor de mărimea ei – aceeași mărime din tinerețe, remarcă ea cu mândrie –, însă totul i se părea ori prea demodat, ori prea tineresc.

– Doamnă Montague, ce ziceți să probați ăștia? Tocmai au apărut, deci mi-e teamă că nu sunt la reducere.

Vânzătoarea ținea în mână o pereche de blugi negri.

– Ești sigură că nu sunt pentru adolescente?

– Aveți o pereche de picioare fantastice, doamnă Montague, așa că de ce să nu le arătați? De asemenea, m-am gândit că asta ar merge bine cu ei.

Posy luă cămașa albastră de bumbac și blugii în cabina de probă. Cinci minute mai târziu, stătea în fața oglinzii, surprinsă de ceea ce vedea în fața ei. Blugii chiar îi scoteau în evidență picioarele lungi – încă ferme de la toate orele petrecute în grădină –, iar cămașa nu numai că se potrivea cu tenul, dar era suficient de largă să acopere pielea îngrijorător de lăsată din jurul mijlocului.

„Și un sutien nou", își spuse în timp ce se dezbrăcă și îl văzu pe cel cenușiu, fără formă,

care îi acoperea sânii.

În cele din urmă, Posy ieși cu două plase de cumpărături. Își cumpărase două perechi de blugi, trei cămăși noi, un sutien și o pereche de ghete negre, strălucitoare, până sub genunchi.

– Sper că n-am pângărit oaia îmbrăcându-mă ca un miel, murmură ea către sine în timp ce se îndreptă spre mașină.

Apoi se gândi la Freddie în pantalonii lui de doc, la sacoul și pălăria lui stilată și decise că nu făcuse rău.

– Dumnezeule, Posy, arăți grozav! spuse Freddie, în timp ce se ridică să o întâmpine la masă, în ziua următoare.

– Mulțumesc, spuse ea, așezându-se în scaunul pe care el îl trase de partea cealaltă a mesei. Nici tu nu arăți prea rău.

– Mi-am luat libertatea să comand o sticlă de chardonnay. Îmi amintesc că tu beai vin alb pe vremuri. Când nu eram pe gin, zâmbi el.

– Da, un pahar s-ar potrivi de minune.

Freddie turnă niște vin în paharul ei, apoi îl ridică pe al lui.

– În sănătatea ta!

– Și în a ta!

Posy bău o înghițitură.

– E destul de ciudat, nu-i așa, cum, după atâția ani, soarta a făcut să ne întâlnim din nou? spuse el.

– Ei bine, amândoi ne tragem din Suffolk, îți amintești, Freddie?

– Sigur că da. De cât timp te-ai întors?

– De mai bine de treizeci de ani, acum. Mi-am adus familia aici.

– Unde?

– La casa mea din copilărie, chiar aici, lângă Southwold.

– Bine, spuse Freddie, luând o înghițitură de vin. Posy îl privi înainte să continue. A fost o casă bună pentru familia ta? Amintiri neplăcute?

– Nicidecum, de ce ar fi trebuit să fie? Am iubit-o când am fost copil.

– Absolut, spuse Freddie.

– E ceva în neregulă? îl întrebă Posy, studiindu-i ochii atât de familiari.

Întotdeauna arătase ca acum când era o problemă.

– Nu, deloc, fată dragă, nicidecum. Sunt foarte bucuros că te-ai mutat înapoi acolo și că ai fost fericită.

– Sunt fericită, de fapt. Încă locuiesc acolo.

– Chiar locuiești? Măi să fie...

– Pari surprins. De ce?

– Eu… nu știu exact de ce. Cred că întotdeauna mi te-am imaginat colindând lumea cutezătoare, căutând floră și faună rare. Freddie îi întinse un meniu. Comandăm?

În timp ce Freddie citea meniul, Posy îl studie pe ascuns, pe deasupra meniului ei, întrebându-se ce anume era în neregulă cu întoarcerea ei să trăiască la Admiral House? Acest lucru păruse să-l neliniștească.

– Eu vreau peștele proaspăt al zilei. Tu? întrebă el.

– Și eu la fel, mulțumesc.

Freddie chemă o chelneriță și odată ce comandară, Posy mai luă o înghițitură de vin.

– Deci, spune-mi despre tine, Freddie. Ce ai făcut în toți acești ani?

– Viața mea a fost destul de comună, să fiu sincer. Poate îți amintești că deja înțelesesem că o viață visând la faimă nu era pentru mine, așa că am urmat Dreptul și am devenit avocat. La treizeci de ani m-am însurat cu o asistentă de avocat[4] și am avut o viață bună împreună. Din nefericire, ea a murit acum doi ani, imediat după ce am cumpărat o căsuță aici în Southwold. Aveam de gând să ne retragem aici și să ne petrecem apusul vieții ocupându-ne cu bărcile și călătoritul.

– Îmi pare rău, Freddie. Ai fost căsătorit un timp îndelungat. Trebuie să fi fost un șoc groaznic să rămâi singur dintr-odată.

– A fost, mai ales că eu și Elspeth n-am avut copii. Ea nu și-a dorit. A fost mult prea interesată să își croiască o carieră. Dacă e să privesc înapoi, nu cred că am văzut-o vreodată pe Elspeth preocupată de asta. Era motivată și ambițioasă, așa că probabil a fost cel mai bine că s-a stins în timp ce era încă în putere. Întotdeauna mi-au plăcut femeile puternice, după cum știi.

Posy îi ignoră remarca.

– Deci, unde e casa ta?

– La capătul unei străduțe înguste, chiar în centrul orașului. Chiar dacă mi-ar fi plăcut o vedere la mare și o grădină mai mare, cineva trebuie să fie pragmatic când îmbătrânește și să se asigure că are totul aproape. E o seră veche cu o căsuță adiacentă unde au locuit proprietarii inițiali. Aproape am terminat să le renovez pe amândouă și intenționez să-i dau drumul serei până la urmă, spuse el, când sosi peștele. Trebuie să spun că arată excelent.

În timp ce mâncau, Posy nu se putu abține să nu se uite pe ascuns la Freddie și să se minuneze de întâlnirea lor. Nu se schimbase deloc, studentul la Drept cu suflet de artist pe care îl iubise odată... gândul că stăteau aici împreună, după tot acest timp, o făcea să se simtă chiar emoționată.

– Deci? Tu, Posy? îi zâmbi el peste masă în vreme ce chelnerița le luă farfuriile. Deja ai spus că ai un soț și copii.

– Doamne, nu! Ei bine, cel puțin, nu am un soț. Jonny a murit acum treizeci de ani. Am rămas văduvă de atunci.

– Îmi pare rău să aud asta. Copiii presupun că erau foarte mici la vremea aceea? Trebuie să fi fost greu pentru tine.

– A fost, dar a trebuit să mă descurc. De fapt, am niște amintiri frumoase de când băieții mei erau mici. Eram noi trei împotriva lumii. Ei m-au păstrat sănătoasă și mi-au dat un scop în viață.

– Sunt surprins că nu te-ai mai căsătorit niciodată, Posy. O femeie ca tine…

– Nimeni nu m-a mai plăcut.

– Deși trebuie să fi avut pețitori?

– Am avut câțiva de-a lungul anilor, da. Acum ești gata de desert sau trecem direct la cafea?

În timp ce își bău cafeaua, Posy continuă să-i istorisească lui Freddie povestea vieții ei.

– Ceea ce m-a salvat a fost grădina, ca să fiu sinceră. Văzând-o crescând și înflorind, a fost cumva similar cu avântul pe care l-ai simțit tu când ai câștigat un caz în instanță.

– Cred că e un pic mai mult de atât, draga mea. Ai creat ceva din nimic.

– Ei bine, poate că ți-ar plăcea să vii la Admiral House și atunci am să îți fac un tur.

Freddie nu răspunse. În loc de asta, îi făcu semn cu mâna chelneriței și îi ceru nota.

– Plătesc eu. A fost o adevărată plăcere să te revăd, dar mi-e teamă că trebuie să pun capăt prânzului. Am chemat un electrician la ora trei să fixeze spoturile în tavanul serei. Ar trebui să vii să o vezi odată.

Ea îl urmări punând niște bancnote pe masă, sub nota de plată, apoi se ridică.

– Iartă-mă pentru toată graba asta. Am pierdut noțiunea timpului. La revedere, Posy!

– La revedere!

Îndată ce plecă, Posy scoase un oftat prelung, înainte de a-și termina vinul din pahar. Se simțea total încurcată, zguduită de plecarea lui bruscă. Până la urmă, el fusese cel care o căutase și o provocase să ia prânzul împreună și se întreba ce spusese sau făcuse de el plecase atât de grăbit.

– Sau poate el chiar nu a observat cum a trecut timpul, murmură Posy, ridicându-se și pregătindu-se să plece.

Indiferent ce fusese, în vreme ce păși în strada principală, în soarele strălucitor de septembrie, nu putu să nu se simtă mai degrabă caraghioasă. Petrecuse mult timp în ultimele câteva zile întrebându-se dacă ar fi putut oare să îl ierte vreodată pentru că o părăsise atât de brusc, fără nici o urmă de curtoazie, în urmă cu atâția ani. Pentru ea, cel puțin, atracția fizică era încă acolo și se bucurase cu siguranță de compania lui în acea zi.

„O, Posy, te vei maturiza vreodată și vei înceta să visezi?"

Conducând spre casă – cu atenție, după cele două pahare de vin –, Posy își aminti că motivul inițial pentru care Freddie o invitase la prânz fusese să îi spună de ce o părăsise. Totuși, nu suflase o vorbă despre asta.

„Bărbații", își spuse ea, dându-și jos cămașa cea nouă și blugii și îmbrăcând vechii pantaloni de bumbac și un pulover mâncat de molii, care arătau mult mai mult ca fiind ale ei. Se îndreptă apoi spre grădină.

Solicitor – un avocat care, în sistemul juridic anglo-saxon, nu are dreptul să pledeze în fața instanței, ci doar să formuleze și să introducă cereri, și care, de regulă, lucrează pentru un avocat pledant

Capitolul 7

– Mulțumesc mult că ai luat copiii, spuse Amy recunoscătoare, în vreme ce Marie Simmonds o lăsă să treacă pe ușa de la intrare. Din cauză că bona a luat răceala aceea groaznică, nu am mai avut ce să fac.

– Nici o problemă. Ai timp pentru o cană de ceai? sugeră Marie. Toți copiii au mâncat și sunt în sufragerie, se uită la televizor.

Amy își privi ceasul.

– În regulă, dacă ești sigură că nu e nici un deranj.

– Firește că nu. Intră!

Amy o urmă pe Marie de-a lungul unui hol îngust, către bucătăria mică, impecabilă. Deși casa era pe o proprietate nouă, cu alte cincizeci de case care arătau exact la fel, și de aceea nu era deloc pe stilul lui Amy, căldura și ordinea din ea, în comparație cu locuința ei actuală, o făcură să fie invidioasă.

– Știi, de fiecare dată când nu ai altă soluție, Amy, aș fi bucuroasă să iau copiii pentru tine și să am grijă de ei în jur de o oră. Lucrez doar până la ora trei, așa că pot să îi iau la trei și jumătate. Iar Josh și Jake se înțeleg cu adevărat bine, adăugă Marie.

– Chiar e foarte amabil din partea ta să te oferi, spuse Amy, dar tocmai am luat înapoi mașina de la garaj, lucrurile ar trebui să se simplifice puțin.

– Lapte și zahăr?

– De amândouă, te rog, răspunse Amy.

– Încă o costelivă, exact ca Evie, oftă Marie, făcându-și o cafea fără zahăr pentru ea.

– A plecat fiica lui Evie la internat? întrebă Amy.

– Da. E deja acolo de câteva săptămâni și, după tot scandalul, îi place foarte mult. Se pare că soacra ta, Posy, a ajutat-o pe Clemmie să se răzgândească. E cu adevărat o femeie… foarte interesantă.

– Da, este, încuviință Amy. Posy e incredibil de puternică. De fiecare dată când nu mă simt cum trebuie, mă gândesc la ea și îmi spun că trebuie să mă adun. Deci, cum se simte Evie după plecarea fetei la internat?

– Evident că îi e dor mult de Clemmie. Sigur că se simte foarte singură, fiind numai ea în casa aceea mare.

– Posy a fost întotdeauna mândră de Evie, comentă Amy.

– Da, încuviință Marie, au petrecut mult timp împreună când au lucrat la magazinul lui Nick.

– E ciudat, totuși, pentru că Evie a părut așa de neliniștită în prezența lui Posy, când ne-am întâlnit la festivalul literar. Posy se întreabă ce a făcut să o supere.

– Sinceră să fiu, nu știu. Marie ridică din umeri. Evie e o persoană foarte retrasă, întotdeauna a fost așa. Oricum, crezi că Posy va vinde Admiral House?

– Îmi vine greu să cred că ia asta în considerare; a fost în familia ei de cel puțin câteva sute de ani, dar, din nefericire, nu cred că are prea mulți bani să o renoveze.

– Poate că o va lăsa cu totul băieților ei prin testament și atunci vei avea partea ta,

sugeră Marie. Și cred că ar putea fi un pic mai confortabilă pentru tine, Sam și copii, decât casa în care locuiți acum.

– Posy s-a oferit de multe ori să ne primească pe toți să locuim acolo, dar Sam a spus nu întotdeauna. Aroganța lui o făcu pe Amy să i se zbârlească părul. Oricum, sper că nu va mai dura mult timp. Sam are un proiect imobiliar în derulare.

– Da, am auzit despre asta, aprobă din cap Marie.

– Chiar? Amy se uită la ea surprinsă. Cum așa?

– Nu e un mare secret. Eu sunt agent imobiliar și Sam a fost la birou de câteva ori căutând posibile locații. Genul de locuri pe care le caută sugerează că are niște bani de cheltuit. Trebuie să aibă un susținător foarte bogat.

Indiscreția lui Marie începea să o irite pe Amy.

– Mă tem că nu știu nimic. Nu prea mă implic în afacerile lui Sam. Își goli cana de ceai și își privi ceasul. Cred că trebuie să plecăm spre casă.

– Desigur. Marie o privi pe Amy în timp ce aceasta se ridică. Apropo, am văzut un prieten de al tău ieri.

– Chiar? Pe cine?

– Sebastian Girault. Era la birou, interesându-se de locuințe de închiriat peste iarnă. Se pare că are de scris o carte și vrea să închirieze ceva în Southwold, unde să se poate îngropa pentru următoarele câteva luni, să găsească liniște și tihnă.

– Cu greu pot spune că e prietenul meu, Marie, de fapt, e chiar contrariul.

– Știi ce vreau să spun. Marie îi făcu cu ochiul conspirativ. Părea foarte interesat de tine în ziua aceea a lecturii sale. Și e așa de atrăgător!

– Este? Amy păși în sufragerie. E în regulă, copii, plecăm acasă!

În timp ce conducea cei cinci kilometri înapoi spre casă, Amy se simți tulburată de discuția ei cu Marie. De când se întâlnise cu ea, Posy și Evie, cu câteva sâmbete în urmă, Marie începuse să vorbească cu Amy la locul de joacă, evident dornică să se împrietenească. Venise neîndoios să o salveze pe Amy în dimineața aceea la școală, oferindu-se să îi ia pe Jake și Sara la ea acasă până când putea Amy să vină după ei, dar ceva din intimitatea cu care îi vorbise lui Amy – ca și cum ar fi cunoscut-o de ani buni – o făcu pe Amy să nu se simtă în largul ei. Marie era evident o bârfitoare, dornică să afle orice picanterii și, deși nu o făcuse probabil cu răutate, Amy, pentru care discreția era una dintre cele mai importante virtuți, o găsi neplăcută.

„Probabil că a făcut deja pe jumătate ocolul Southwoldului că am o aventură cu Sebastian Girault", își spuse Amy în timp ce parca pe bordură în fața casei.

Sam era plecat, ca de obicei, așa că Amy îmbăie copiii, le citi o poveste și îi băgă în pat. Își luă poșeta și scoase douăzeci de lire să le pună în stocul secret pentru urgență pe care îl păstra într-o cutie, pe fundul dulapului, unde Sam nu i-ar fi găsit. Apoi se așeză în fața sobei cu lemne cu cartea lui Sebastian Girault și îl aștepta pe Sam să vină acasă. Spera doar să nu fie prea băut. Începând să citească, în ciuda părerii ei despre autor, Amy nu putu să nu fie încântată și emoționată de romanul lui. Cu siguranță, cineva care putea scrie cu asemenea pasiune și înțelegere a emoțiilor omenești nu putea fi cu totul rău.

Amy privi spre flăcări. Ce spusese Marie mai devreme era desigur ridicol. Pentru care

motiv din lume ar fi vrut cineva atât de plin de farmec ca Sebastian Girault să fie câtuși de puțin interesat de o recepționeră cu jumătate de normă, foarte banală și mamă a doi copii?

Auzind pași pe cărarea din fața ușii de la intrare, închise cartea cu zgomot. Și cum făcea întotdeauna când Sam se întorcea de la bar, pulsul inimii lui Amy crescu. Ușa se deschise și Sam apăru în sufragerie.

– Bună, draga mea. Sam se aplecă să o sărute și ea simți mirosul neplăcut de bere în respirația lui. Văd că mașina ta e înapoi, slavă Domnului.

– Poți să mai spui asta încă o dată, inspiră Amy. Vestea proastă este că ne costă peste trei sute de lire.

– Iisuse! Cu ce bani ai plătit?

– Din fericire, salariul meu tocmai intrase în bancă, așa că am plătit cu cardul. Dar debitul a rămas descoperit, deci va trebui să trăim cu supă și cartofi copți până la sfârșitul lunii.

Amy aștepta neliniștită reacția lui, dar Sam se cufundă pe canapea și oftă.

– Doamne, dragă, îmi pare rău, dar cu un pic de noroc, toate astea vor rămâne în urma noastră foarte curând.

– Asta e bine, spuse Amy, ușurată că Sam părea pozitiv și optimist. Ți-e foame?

– Am mâncat o plăcintă și chipsuri în drum spre casă.

– Bine. Îmi pare foarte rău, Sam, dar mă tem că va trebui cu adevărat să renunți la astfel de lucruri pentru următoarele câteva săptămâni, altfel nu ne vom descurca cu banii.

– Vrei să spui că un bărbat nu poate să se cinstească cu o pungă de chipsuri după o zi grea de muncă?

– Spun că avem o descoperire de cont uriașă și copiii trebuie să fie prioritatea noastră până când se vor rezolva toate. Sara are nevoie cu disperare de niște pantofi noi, lui Jake îi trebuie un hanorac și...

– Încetează să încerci să mă faci să mă simt vinovat!

– Te asigur că nu vreau să fac asta. Doar îți spun cum stau lucrurile, așa cum sunt. Nu avem bani pentru altceva luna asta, chiar nu sunt.

– Știi, dădu Sam din cap și ochii lui se întunecară, tu chiar devii genul de nevastă la care bărbații se tem să se întoarcă acasă.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ea.

– Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Eu… doar am de gând să ies afară. Am nevoie de o gură de aer proaspăt.

Amy se ridică, își înșfăcă rapid haina, păși spre ușă și ieși înainte ca el să o poată opri.

– E în regulă, o luă el în derâdere. Mai bine ieși afară dintr-o ceartă, ca de obicei, decât să discutăm aici și acum. Doamna Treabă Grea de Făcut, Doamna Mamă și Soție Perfectă, Doamna…

Amy nu mai auzi nimic, îndepărtându-se grăbită, mergând către oraș, cu lacrimi usturătoare în ochi. Învățase că acesta era cel mai bun mod de a avea de-a face cu el când era beat. Cu puțin noroc, dacă lipsea destul de mult, el ar fi adormit pe canapea înainte să se întoarcă. Și aerul de mare proaspăt o putea ajuta să își limpezească mintea. Era o noapte plăcută și Amy merse energic de-a lungul falezei până când găsi o bancă. Se

așeză și privi în întuneric, ascultând valurile care se spărgeau de nisip la picioarele ei.

Vastitatea oceanului întotdeauna o făcuse să se simtă insignifiantă, în schimb, o ajutase să vadă lucrurile în perspectivă. Stătu acolo, inspirând adânc, auzind zgomotul valurilor, încercând să se calmeze. Dincolo de ocean erau milioane de oameni ale căror vieți erau distruse de război, sărăcie și foamete. Erau copii care mureau în fiecare zi din cauza unor boli teribile, sau fără adăpost, orfani, schilodiți.

Amy se socoti binecuvântată. Chiar dacă viața – și Sam – era dificilă, avea doi copii sănătoși, un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă.

– Amintește-ți, ești doar una dintre miliardele de furnici târându-se pe fața pământului, încercând să supraviețuiască, zise ea în eter.

– Foarte poetic și foarte adevărat.

O voce dinapoia ei o făcu să sară de pe bancă și să se întoarcă, cu brațele încrucișându-se instinctiv în jurul pieptului. Amy se holbă la figura înaltă, care purta un pardesiu lung și o pălărie de fetru, trasă în jos să îi protejeze fața de vânt. Amy știu exact cine era.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Cred că ne-am mai întâlnit.

– Da. Ce faci aici?

– Aș putea să îți pun aceeași întrebare. Cât despre mine, tocmai îmi făceam plimbarea de seară înainte să mă retrag în dormitorul meu de la hotel pentru următoarele opt ore.

– Am văzut că nu mai stai la hotelul nostru.

– Nu. Am preferat să merg undeva unde apa caldă e mai stabilă, ca să nu mai fiu nevoit să o fac pe recepționeră să plângă.

– O!

Amy se întoarse și se așeză iar pe bancă.

– Presupun că ești aici pentru că vrei să fii lăsată în pace?

– Da, răspunse ea scurt.

– Ei bine, înainte să merg pe drumul meu, trebuie să mă asigur că vorbele aspre pe care ți le-am spus acum câteva săptămâni nu au nici o legătură cu starea ta actuală.

– Sigur că nu. Chiar nu putem să uităm de asta?

– Ba da. Mai am doar o singură întrebare; ai avut cumva ocazia să îmi citești cartea?

– O parte din ea.

– Și?

– Mi-a plăcut foarte mult, răspunse Amy cu sinceritate.

– Mă bucur.

– Ești scriitor. Firește că ești bucuros când opera ta place cuiva.

– Da, dar sunt bucuros în mod special că îți place ție, asta e tot. Bine, plec atunci. Te las cu oceanul tău.

– Mulțumesc. Amy se întoarse, simțindu-se dintr-odată vinovată pentru impolitețea ei. Uite, îmi pare rău dacă am fost rece. Mă simt doar puțin descumpănită, asta e tot.

– Nu te scuza. Crede-mă, am trecut prin asta și încă mai trec, din când în când. Tot ce pot spune, din experiența mea amară, este că, de obicei, viața devine mai bună, atâta timp cât încerci să fii optimist.

– Încerc de ani buni să fiu optimistă, dar nu pare să fie cu adevărat de ajutor.

– Atunci poate trebuie să cauți mai în profunzime, să găsești cauza reală a nefericirii

tale și să faci ceva în legătură cu asta.

– Vocea ta sună ca o carte motivațională.

– Da, așa e. Eu am făcut cursul, am primit tricoul de terapie. Scuze.

– Scuză-mă că spun asta, dar cred că lucrurile de genul acesta sunt niște prostii care alimentează indulgența de sine. Ia încearcă să ai doi copii, o slujbă care îți mănâncă tot timpul și nici un ban. Singurul lucru pe care îl poți face este să mergi mai departe.

– Deci, tu ești membră a brigăzii de autodisciplinare, nu-i așa?

– Absolut, aprobă Amy din cap vehement.

– Și de aceea stai singură pe o bancă, în întuneric, prăbușindu-te.

– Nu mă prăbușesc. Doar am avut nevoie să… să iau niște aer.

– Firește. Oricum, am ocupat deja prea mult din spațiul tău. Ne mai vedem pe aici.

– Da, ne mai vedem pe aici.

Cu coada ochiului, Amy îl văzu pe Sebastian Girault îndepărtându-se în jos pe stradă. Obiectiv, putea înțelege de ce femei precum Marie credeau că el era așa de atrăgător. Era un bărbat cu o înfățișare izbitoare.

Mergând spre casă, se simți într-adevăr mai liniștită. Aceasta era problema ei, viața ei. Trebuia să obțină tot ce era mai bun de la ea. Totuși, nu putu să nu audă din nou cuvintele lui Sebastian despre cum ar trebui să descopere rădăcina nefericirii ei și să acționeze în consecință.

Se opri în fața casei pentru câteva minute, temându-se să intre. Cu inima grea, Amy recunoscu, reticentă, care putea fi acea rădăcină.

Capitolul 8

– Vă pot suna luni pentru a vă da răspunsul final? întrebă Nick. Trebuie să mă asigur că am banii necesari și am nevoie de 48 de ore timp de gândire. Sunt însă aproape sigur că îl voi lua.

– În regulă, domnule Montague. Aștept să mă sunați luni.

Cei doi bărbați dădură mâna, iar Nick ieși. Se întoarse să privească magazinul și își imagină că pe frontispiciul atunci destul de dărăpănat va sta numele lui scris cu litere aurii pe o vopsea verde smarald.

Era sigur că era magazinul potrivit pentru a-și vinde antichitățile. Ferestrele erau foarte mari și puteau atrage trecătorii, parterul era foarte spațios și la subsol era suficient loc pentru a depozita și a lucra.

Traversă aglomerata stradă Fulham și se simți mulțumit. Locația era perfectă. Chiar în mijlocul unui trotuar pe care se aflau multe expoziții de aranjamente interioare clasice. E adevărat că ar fi plătit mai mult decât își pusese în gând și că nu era un pas lipsit de riscuri. După cei zece ani petrecuți în străinătate, nu îl mai cunoștea nimeni în țară și trebuia să o ia de la capăt.

Și totuși, nici unul dintre aceste motive nu era cel care îl făcuse să mai ceară timp de gândire. Nu era sigur că își dorea să rămână în Anglia pentru restul vieții.

Atunci îi sună telefonul mobil.

– Bună, Tam... Da, cred că l-am găsit. Unde ești? Ce zici de Bluebird, la jumătatea străzii King's. Fac cinste. Ne vedem în cinci minute.

Văzând că bulevardul era foarte aglomerat, Nick se gândi să meargă pe jos până la restaurant. Chiar dacă începuse să fie destul de rece, soarele încă strălucea, iar cerul era senin. Pe drum, se gândea cât de ciudată era viața. După ce suferise în toți acei zece ani și îndepărtase orice gând de a se întoarce, în cele două săptămâni de când se afla în Anglia se simțise foarte fericit.

Ar fi putut fi din cauza faptului că era încă confuz și încă nu se dezmeticise? Tot întunericul în care trăise se ridicase brusc și el fusese propulsat cu mare viteză înapoi printre oameni.

Dacă nu acelea erau motivele, iar Nick se îndoia că erau, atunci nu mai rămânea decât o singură explicație pentru euforia lui: Tammy.

De când se întâlniseră la petrecerea dată de Jane și Paul, se văzuseră în mod constant – la o cafea, la o gustare sau la un pahar de vin – amândoi căutând locație pentru propria afacere și dornici să-și împărtășească experiențele prin care treceau. Își povestiseră viețile, își împărtășiseră ideile, speranțele și fricile legate de viitor.

Nick nu se simțise niciodată atât de bine în prezența unei femei. Tammy era matură, inteligentă și foarte diferită de femeile singure de vârsta ei, care erau de obicei foarte panicate. Ea părea fericită, echilibrată și încrezătoare.

Până în ziua aceea între ei se legase o pură prietenie. De fapt, în timp ce se îndrepta spre locul de întâlnire, Nick s-a gândit că nu știa dacă Tammy l-ar fi plăcut mai mult decât

ca prieten. O femeie ca ea ar fi putut avea pe oricine. Nick își dădu seama că apariția ei în viața lui bulversase lucrurile. Nu se mai putea gândi rațional la viitor. Dacă ar fi rămas în Londra, ar fi fost pentru ea?

Se afla într-o mare dilemă. Poate că s-ar fi uitat la el ca la un nebun dacă ar fi știut că viitorul lui depindea de ea. Deși își dorea mai mult de la relația lor, Nick se temea să nu o îndepărteze. Își puse speranțele în întâlnirea spre care se îndrepta pentru a afla care sunt sentimentele ei pentru el.

Cincisprezece minute mai târziu, Nick intră în restaurant. Tammy îl aștepta pe o canapea lângă bar. Purta o pereche de blugi și un pulover verde de cașmir care se potrivea foarte bine cu ochii ei. Parcă niciodată nu mai fusese atât de frumoasă.

– Bună, Tam, spuse Nick, apoi se aplecă și o sărută pe obraji.

– Bună, Nick, îi răspunse ea zâmbind.

– Să comandăm? Îmi este foarte foame.

– Desigur. Tammy se ridică și amândoi se îndreptară spre masa către care îi conducea chelnerul. Locul ăsta e cu totul altfel decât restaurantele în care am luat masa până acum. Înseamnă că ai vești bune.

– Sper. Ce zici de un pahar de șampanie?

– Minunat! E vineri, până la urmă.

– Chiar așa. Nu există nici o scuză.

– Nick?

– Da.

– De ce te uiți așa la mine?

– Scuză-mă. Mă gândeam la ceva.

– La ce?

Nick se trezi brusc din visarea în care se imagina punându-i pe degetul alb și delicat un inel. De teamă să nu strice totul, luă meniul.

– Nu e ceva important. Eu vreau pește și cartofi prăjiți. Tu ce dorești?

– La fel.

Nick comandă două pahare de șampanie și pește cu cartofi.

– Îmi plac femeile care mănâncă orice le place.

– Înseamnă că nu ți-ar fi plăcut de mine acum câțiva ani. Eram obsedată de felul în care arătam. Nu mâncam mai nimic. Să fim sinceri. Cariera mea depindea de cum arătam. De aceea am renunțat la modelling și am hotărât să mănânc ce vreau. Și ce crezi? Nu am pus nimic pe mine. Ceea ce demonstrează faptul că totul depinde de metabolism și de încă alte câteva lucruri. Spune-mi acum despre sediul din Fulham Street.

Sorbiră din șampanie și Nick începu să-i povestească.

– Trebuie să decid weekendul acesta, încheie el.

– Sigur că nu ai la ce să te mai gândești. Pare un loc extrem de bun.

– Este, doar că viața nu e la fel de simplă.

– E un pas uriaș să te muți din Australia aici. Am crezut că asta îți dorești.

– Cred că asta vreau să fac. Sunt aproape sigur, dar nu absolut sigur.

Tammy se schimbă la față.

– O, Nick. Sper că nu ai de gând să te întorci. Mi-ar fi foarte dor de tine.

– Chiar așa?
– Bineînțeles.
– Tammy...
Venirea chelnerului care le aduse farfuriile cu mâncare întrerupse momentul. Nick mai comandă un rând de șampanie. Avea nevoie de foarte mult curaj.
Tammy rămase cu privirea ațintită asupra lui.
– Vrei să-mi spui ceva? Ești încordat de când ai intrat.
– Nu prea mă pricep la lucruri de genul ăsta. Am să încerc să-ți explic, spuse Nick, luând o gură mare de șampanie.
– Te rog, îl încurajă Tammy.
– Adevărul e că m-am simțit extraordinar în ultimele săptămâni, Tam. Mi-a plăcut foarte mult să ne întâlnim, dar...
– Ce? Tammy îl privea anxioasă. Vrei să-mi spui că nu o să ne mai vedem?
– Nu! Exact opusul. Am devenit foarte buni prieteni atât de repede și îmi place mult de tine. De aceea mă gândeam dacă tu doar asta îți dorești de la relația noastră.
– Adică dacă prefer să rămânem doar prieteni?
– Da.
– Ce altceva am putea fi?
– Mai mult decât atât.
– Nick, mă întrebi dacă mă poți scoate în oraș? Așa cum fac adolescenții?
– Da.
– M-aș bucura. Foarte mult. Deci, invită-mă, spuse Tammy ridicând un cartof cu furculița.
– Bine, răspunse Nick. Vrei să ieși cu mine?
– Nu chiar, dădu ea din cap.
– O!
Tammy îi întinse mâna peste masă.
– Ți-am spus că asta am face dacă am fi adolescenți. Ieșim deja de mult timp. Și acum suntem în mijlocul unei întâlniri. Ce zici să ne purtăm ca niște adulți și după ce mâncăm cartofii ăștia delicioși, să ne luăm inima în dinți și să mergem la mine?
Nick o privi ușurat.
– Nu cred că îmi doresc ceva mai mult.

Soarele de după-amiază intra în dormitorul lui Tammy prin ferestrele fără perdele. Camera avea o terasă plină de ghivece cu flori și un suport pentru plante agățătoare. Florile erau deja trecute acum, dar fata încă le privea cu admirație. Micul apartament era ca un colț de rai pentru ea. Și-l împodobise cu diferite obiecte aduse din călătoriile ei în jurul lumii.
Tammy privea micile particule de praf care dansau în aer în timp ce Nick o mângâia pe spate. Se simțea foarte bine după cele două ore în care făcuseră dragoste.
De obicei se temea de prima întâlnire cu un bărbat chiar dacă simțea emoția atingerii unui trup necunoscut încă. Niciodată nu știa dacă se vor mulțumi unul pe celălalt.
Cu Nick însă fusese minunat.

Avea un corp frumos, bronzat de soarele din Perth, puternic și atletic, iar atingerile lui fuseseră delicate, deloc stângace sau șovăielnice. Peste toate astea, șoaptele lui o făcuseră să se dăruiască total și fără nici o pudoare.

– Ești incredibil de încântătoare. Te ador! murmură Nick.

Tammy se întoarse spre el și îl mângâie pe obraz.

Nick îi luă degetele și i le sărută.

– Putem spune că suntem iubiți deja? o întrebă încet.

– Doar pentru că m-am culcat cu tine nu înseamnă că ești iubitul meu, râse ea.

– Cum s-au schimbat lucrurile. Până acum era exact invers, o tachină el.

– Mi-ar plăcea mult să ieșim, dar pentru moment prefer să rămânem înăuntru.

– Sigur. Să rămânem înăuntru cât mai mult, te rog, îi spuse trecându-și mâna prin părul ei. O voi suna pe mama să-i spun că m-am întors. Locuiește în Suffolk și aș vrea să merg să o văd săptămâna viitoare. Ai vrea să vii cu mine?

– Mi-ar plăcea să o cunosc pe mama ta, dar nu crezi că ar trebui să te duci singur acum? Veți avea multe de spus și sigur își va dori să fie doar cu tine măcar pentru câteva ore.

– Ai dreptate, răspunse Nick rușinat de ideea lui.

– Ai frați?

– Da. Fața lui Nick se întunecă. Am un frate mai mare, Sam. Din păcate, nu îl agreez foarte tare. E un risipitor și nu am timp de pierdut cu el.

– Se spune că nu-ți poți alege familia.

– Așa e. Oricum, să nu mai vorbim despre Sam. Unde vrei să ieșim în prima noastră seară oficială? Asta dacă nu ai altceva de făcut.

– Trebuie să cos niște rochii. Sunt foarte nerăbdătoare să găsesc un spațiu și să pot angaja pe cineva care să mă ajute. Am foarte mult material pregătit de cusut. Tammy arătă spre cutiile de plastic care ieșeau din garderobă. Doamne! E aproape ora 6! Scuză-mă, dragul meu, dar trebuie să mă ridic și să plec.

– OK. Vrei să te las singură?

– Nu, deloc. Asta dacă nu te deranjează să vorbești cu mine în timp ce eu îmi văd de treabă. Ai putea să aduci ceva de mâncare? îi zâmbi ea.

– Sigur că da.

– Poți să te duci acum? Mor de foame.

– Ești obsedată cu mâncarea, râse Nick, privind-o cum se dădea jos din pat.

Ieșind să cumpere de mâncare, Nick se simți copleșit de fericire. În după-amiaza aceea se hotărî. Fie ce-o fi! Va rămâne la Londra. Va da o șansă nouă vieții lui și lui Tammy.

POSY

Admiral House

Decembrie 1944

Eram puțin supărată să văd că mama nu părea prea tristă când ne-am urcat pe ponei și am plecat în dimineața aceea geroasă de decembrie. Deși nu era nici 7 dimineața, Maman purta una dintre cele mai frumoase rochii și se dăduse cu ruj roșu.

– Arăți bine astăzi, i-am spus în timp ce cobora scările și venea spre noi.

– Se apropie Crăciunul, chérie. Trebuie să facem toți un efort, a spus ea dând din umeri și ridicându-se să mă sărute pe obraz. Să te porți bine cu bunica. Promiți?

– Da. Crăciun fericit, Maman! i-am spus, iar Benson a pregătit calul de plecare. Ne vedem anul viitor, am adăugat luând-o din loc.

Dar Maman plecase deja și urcase treptele care duceau în casă.

Crăciunul nu a fost atât de groaznic precum mi l-am imaginat. În ziua de Ajun începuse să ningă. Din cauza faptului că noi locuiam lângă mare, nu văzusem decât vreo câteva ninsori în viața mea. La marginea mlaștinilor Bodmin însă, zăpada cădea ca niște bucățele de zahăr și nu părea că se va topi prea repede. Un strat gros se așternuse la fereastră, în timp ce înăuntru ardeau focul și lumânările. Bill, omul bun la toate care o ajuta pe bunica, mi-a adus o sanie pe care o folosise el cândva. Am ieșit împreună cu el, călcând prin zăpada care îmi ajungea până la genunchi și am ajuns la o pârtie. De-a lungul pantei alunecau copii pe tot felul de echipamente, de la tăvi la bucăți de lemn.

Bill m-a prezentat unei siluete îmbrăcate în roz și camuflate sub o căciulă și un fular croșetate. Abia de-am văzut o pereche de ochi albaștri și strălucitori.

– E fina mea, a spus el. O cheamă Katie. Te las în grija ei.

Și chiar așa a fost. Deși Katie abia de îmi ajungea până la umăr, avea aceeași vârstă cu mine și era foarte energică. Am urcat împreună panta. În tot acest timp, Katie striga și le făcea semne cu mâna prietenilor ei.

– Acela e Boycee, băiatul măcelarului, iar aceea e Rosie, fata poștașului, mi-a spus când am ajuns în vârf. Tatăl meu e lăptar.

– Tatăl meu e pilot, i-am răspuns.

Katie mi-a arătat cum să mă așez cu fața în jos pe sanie și să dau din mâini prin zăpadă pentru a-mi lua avânt.

– Du-te! a strigat Katie, împingându-mi cu putere sania.

Am luat-o la vale în viteză, țipând ca un copil și bucurându-mă de fiecare secundă.

Am urcat pârtia de nenumărate ori în ziua aceea și asta a rămas cea mai frumoasă amintire a copilăriei mele, în afara zilelor în care prindeam fluturi cu tata, desigur, doar că amintirea tatei îmi aducea lacrimi în ochi. Toți copiii m-au primit cu multă bucurie, iar după ce am băut ciocolata fierbinte pe care ne-a adus-o mama unuia dintre ei, am plecat acasă fericită că îmi făcusem atâția prieteni. Era un sentiment care mă încălzea la fel ca băutura pe care o băusem.

În ziua de Crăciun am pornit împreună cu Bill către o pădure de brazi de la marginea satului. Am ales un brăduț care, deși niciodată nu ar fi putut concura cu pomul uriaș din holul casei noastre, arăta încântător împodobit cu podoabele argintii ale bunicii și luminat

de focul din cămin.

Oamenii din sat au trecut toți pe la bunica pentru a servi prăjituri cu fructe. Daisy nu mai văzuse atâtea borcane de ingrediente pentru prăjitură în viața ei. Bunica a râs, neînțelegând cum putea fi atât de surprinsă, când prăjitura asta se mânca o singură dată pe an. I-a explicat lui Daisy că fosta ei bucătăreasă obișnuia să facă atâtea prăjituri că ar fi ajuns să hrănească tot frontul de vest.

Ne-am așezat apoi toate trei la o cină somptuoasă. Nu erau foarte mulți cârnați, dar sosul de carne gros și auriu a fost mai mult decât suficient. Părea că înainte de război, oamenii acelui loc mâncaseră mai bine decât aristocrații din Londra.

– Asta pentru că am fost foarte uniți, mi-a explicat bunica. Am avut grădină de legume și păsări și am schimbat morcovi și ouă pentru lapte și carne. Aveam tot ce ne trebuie aici. Toată lumea ar trebui să fie așa, oriunde s-ar afla. Privește afară! Arătă spre fulgii de zăpadă care se rostogoleau. Până mâine nu se va mai putea circula, dar noi tot vom avea lapte proaspăt, vei vedea. Pe Jack nu l-a învins nimic până acum.

Într-adevăr, înainte de a se termina ziua de Crăciun, Daisy a adus în casă o canistră de lapte pe care o găsise pe trepte. Oamenii mlaștinilor aveau grijă unii de alții, dat fiind că erau izolați de restul lumii. Cel mai apropiat oraș, Bodmin, se afla la cincisprezece kilometri distanță. Privind pe fereastră la movilele de zăpadă mi se părea că erau câteva mii de kilometri. Mă simțeam izolată de realitate într-un cuib moale și sigur și chiar dacă îmi era dor de Maman și de tata, îmi plăcea acolo.

După ce ne-am întors de la biserică, am deschis cadourile și am fost foarte bucuroasă să primesc o carte cu desene de botanică a lui Margaret Mee, care fusese cândva una dintre exploratoarele din Kew Gardens. Cartea mi-o trimisese tata și ajunsese cu câteva zile înainte.

Crăciun, 1944
Dragei mele Posy,
Să petreci bine alături de bunica. Număr zilele până ne revedem.
Cu toată dragostea, tata.
xxx

Bine măcar că știa unde eram, m-am gândit. Asta m-a făcut să mă simt foarte bine, la fel ca și cartea cu care mi-am petrecut foarte multe zile. Am mai primit de la Daisy o căciulă de lână, tricotată chiar de ea, care îmi acoperea urechile și se lega sub bărbie.

– E numai bună pentru săniuș, i-am spus și am îmbrățișat-o.

De la bunica am primit un set de cărți scrise de surorile Brontë și legate în piele.

– S-ar putea să fii prea micuță pentru cărțile astea, Posy, dar mie mi-au plăcut mult când am fost tânără, mi-a spus bunica zâmbind.

Daisy a fost și ea invitată să ia masa cu noi în ziua de Crăciun. Lucrul acesta m-a surprins foarte mult. Niciodată nu ar fi fost posibil ca Daisy să ia masa cu noi la Admiral House. Bunica însă a insistat foarte mult, spunând că ar fi fost nedrept ca Daisy să mănânce singură în bucătărie în cea mai sfântă zi a anului. Am iubit-o pe bunica pentru asta. Pentru ea nu avea importanță starea socială a cuiva sau cu ce se ocupa. De fapt, ajunsesem să o plac pe bunica din ce în ce mai mult.

Observasem și că, după câteva păhărele de whisky, devenea mai vorbăreață. În timp ce stăteam în fața focului în noaptea de Crăciun, eu în cămașa de noapte bând cacao cu lapte, bunica mi-a povestit cum îl cunoscuse pe bunicul. Se întâmplase odată când, după o petrecere, bunicul ieșise afară.

– L-am văzut la primul meu bal. Cine nu l-ar fi observat? Era foarte înalt și abia venise de la Oxford. Avea ochii mari și căprui, ochii pe care tu și tatăl tău i-ați moștenit, și ar fi putut fi cu orice fată, chiar dacă nu avea nici un titlu. Curând după acea, eram deja logodiți. Bineînțeles că pentru a mă căsători cu el a trebuit să plec din Cornwall, satul meu natal, și să mă mut în Suffolk. Asta făceau fetele pe vremuri. Își urmau soțul.

Bunica a mai luat o gură de whisky și ochii i s-au umplut de amintiri.

– Am fost atât de fericiți până să înceapă războiul. Am rămas însărcinată cu tatăl tău. Totul era perfect. Iar apoi... Bunica a oftat adânc. Georgie s-a înrolat imediat pentru a pleca pe front și a fost dus în Franța. Nu a mai trăit nici măcar pentru a-și vedea fiul.

– O, bunico! Ce îngrozitor! am spus, în timp ce ea se ștergea la ochi cu o batistă brodată.

– Da, chiar așa a fost. Multe femei și-au pierdut bărbații, iar eu m-am simțit datoare să le ajut pe cele rămase în sat. Asta m-a ținut în viață. Lawrence a fost un copil adorabil, poate o natură prea blândă pentru un bărbat. Bineînțeles că am încurajat pasiunea lui pentru natură, dat fiind că și mie îmi plăcea mult lumea de afară. Adora fluturii de mic și avea o întreagă colecție de insecte. De aceea l-am lăsat să folosească mansarda din folly. Nu puteam suporta să-l văd dormind înconjurat de borcane cu insecte și păianjeni. Bunica se scutură cu dezgust. Niciodată nu puteai să știi când iese unul. Tatăl tău e un băiat foarte deștept, chiar dacă mintea lui e condusă de sentimente. Are un suflet mare, dar nu poate rezista să nu prindă albina care i s-a așezat pe șapcă.

– Ce înseamnă asta, bunico?

– Înseamnă că atunci când știe ce vrea, nimic nu-i stă în cale. Toți profesorii pe care i-a avut i-au spus că ar fi putut studia dreptul la Oxford, asemenea tatălui său. Lawrence însă nu a ascultat de nimeni. A vrut să studieze botanica și asta a și făcut. A plecat la Cambridge. Apoi, desigur, a vrut să se căsătorească cu mama ta chiar dacă... – bunica s-a oprit brusc și a tras aer în piept – era franțuzoaică.

– E ceva rău în a fi francez? am întrebat.

– Nu, nu, sigur că nu, a răspuns repede bunica. Doar că a fost nevoie ca fiecare să învețe limba celuilalt. E târziu! E nouă și jumătate. E timpul să mergi la culcare, domnișoară.

M-am bucurat că zăpada a rămas până după Crăciun. Asta mă ținea foarte ocupată. Ieșeam cu copiii la săniuș în fiecare zi. Făceam întreceri de oameni de zăpadă și ne jucam cu bulgări. Eram foarte fericită că locuiam aproape de Katie și puteam să trec oricând pe la ea, spre deosebire de Admiral House unde Mabel fusese singura care ne vizitase vreodată. Și chiar dacă bunica locuia în cea mai frumoasă casă din sat, copiii nu se purtau altfel cu mine. Doar mă tachinau din pricina accentului, lucru care mi s-a părut ironic pentru că eu cu greu înțelegeam ce vorbeau ei.

În ajunul Anului Nou, întreg satul s-a dus la biserică pentru a participa la comemorarea tuturor celor căzuți în război. Mulți plângeau și jeleau, iar eu m-am rugat ca tata să se

întoarcă teafăr acasă. Bunica spunea că războiul era pe terminate și spera să primească vești de la tata cât de curând. După slujbă, toată lumea a fost invitată la un pahar de băutură într-o încăpere alăturată. Katie mi-a oferit și mie dintr-un cocktail pe care reușise să-l ia dintr-un bol mare fără să observe nimeni. Am luat puțin și mi s-a făcut rău. Mirosea a petrol amestecat cu mere stricate și mure putrede. Apoi cineva a început să cânte la vioară și altcineva la fluier, iar la scurt timp după aceea, toată lumea, chiar și eu și bunica, a început să danseze și să țopăie. Ne-am distrat de minune, cu toate că nu îmi dădeam prea bine seama ce se întâmplă.

În noaptea aceea înainte de a adormi, deși eram extenuată de la dans și mersul pe jos înapoi spre casă, le-am urat în gând la mulți ani și noapte bună și lui Maman, și tatei.

Două zile mai târziu, când zăpada începuse să se înmoaie în timpul zilei, dar să înghețe în timpul nopții, bunica a primit o telegramă. Tocmai luam micul dejun și vorbeam despre ce să ne pregătească Daisy pentru cină, când s-a auzit clopoțelul de la intrare. Daisy i-a înmânat telegrama și am văzut-o pe bunica devenind la fel de albă precum cenușa rămasă după focul din noaptea precedentă.

– Scuză-mă, draga mea, mi-a spus și s-a ridicat de la masă.

După ce am terminat de mâncat, am urcat să mă spăl pe față și pe mâini, iar când m-am întors în bucătărie, Daisy mi-a spus că bunica e în birou și că a cerut să nu fie deranjată.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat știind foarte bine că răspunsul nu putea fi decât afirmativ.

– Nu. Ia uite cine a venit la tine. Daisy a deschis ușa și i s-a adresat lui Katie: Bună dimineața, Katie! Ce bicicletă frumoasă ai!

– Am primit-o de la Moș Crăciun. Doar că până acum nu am putut să o folosesc din cauza zăpezii. Vii afară, Posy? Îți împrumut bicicleta. Mi-a spus mama că vei lua prânzul cu noi.

Katie era foarte mândră de bicicleta ei cu toate că nu era deloc nouă. Apărătoarele erau ruginite și coșul rupt. Mi-am amintit de bicicleta mea roșie care se afla atunci în grajdul de la Admiral House. Astfel mi-au venit în minte și tata, și paloarea bunicii când a citit telegrama. M-am întors către Daisy.

– Chiar nu s-a întâmplat nimic?

– Nu, domnișoară Posy. Du-te cu prietena ta acum. Ne vedem mai târziu.

Deși m-am bucurat mult să merg cu bicicleta și m-am simțit foarte bine acasă la Katie, unde am mâncat carne cu cartofi, am avut tot timpul un nod în stomac.

Când m-am întors acasă, se lăsase deja întunericul. În salon luminile erau aprinse, dar focul nu.

– Bună, domnișoară Posy, m-a salutat Daisy. Era la fel de întunecată la față ca bezna de afară. Cineva a venit să te vadă.

– Cine?

– Mama ta, a spus, ajutându-mă să mă dezbrac de haină și să-mi scot pălăria pe care mi-o tricotase de Crăciun.

Am văzut atunci că mâinile îi tremurau.

– Maman? Aici?

– Da, domnișoară Posy. Du-te, aranjează-te și apoi coboară în salon.

În timp ce urcam scările spre dormitorul meu, am simțit că picioarele mi se înmuiau de parcă erau făcute din gheață care se topea. Mi-am pieptănat părul în fața oglinzii și în acest timp am auzit voci venind din salon și pe mama plângând.

Atunci am știut ce urma să aflu.

– Intră, draga mea.

Bunica m-a invitat în cameră și m-a cuprins de umeri, întorcându-mă cu fața spre fotoliul unde stătea mama.

– Vă las singure.

M-am uitat în jos la Maman și am văzut că avea ochii plini de lacrimi. Aș fi vrut să o rog pe bunica să rămână, deoarece aveam nevoie de un sentiment de siguranță pe care știam că mama nu mi-l putea oferi.

– Posy..., mi-a spus Maman, după care a început din nou să plângă.

– E vorba de tata, nu-i așa? am reușit să șoptesc, știind că despre el era vorba, dar sperând în același timp să nu fie așa.

– Da, mi-a răspuns.

Cuvântul acela a sfărâmat lumea pe care o știusem până atunci în miliarde de țăndări.

„Raid... avionul tatei a fost lovit... flăcări... nu au fost supraviețuitori... erou..."

Vorbele se învârteau continuu în capul meu, încât îmi venea să le scot afară pe urechi și să nu le mai aud niciodată. Maman a încercat să mă îmbrățișeze, dar nu voiam să mă îmbrățișeze nimeni altcineva decât singura persoană care nu o va mai putea face niciodată.

Am alergat în camera mea și tot ce am putut să fac a fost să mă îmbrățișez singură. Tot corpul mă durea de groază și de frică. De ce el și de ce acum când toată lumea spunea că războiul se terminase? De ce Dumnezeu îl luase pe tata tocmai la sfârșitul războiului, după ce supraviețuise până atunci? Nu mai auzisem de mult despre raiduri la radio. Doar despre faptul că germanii se retrăgeau din Franța și că nu mai era mult până la sfârșit.

Nu știu cu ce cuvinte aș putea descrie ceea ce am simțit. Poate pentru că nu existau cuvinte pentru asta. Am îngenuncheat ca un animal rănit până ce o mână m-a atins cu blândețe pe umăr.

– Posy, iubita mea, îmi pare atât de rău. Pentru tine, pentru mine, pentru Lawrence și, desigur, pentru mama ta, a adăugat după o pauză.

Am încercat să deschid gura pentru a răspunde, fiindcă așa fusesem crescută. Să fiu politicoasă în orice situație. Bunica m-a luat în brațe și am început să plâng la pieptul ei. Nu îmi dau seama de unde izvorau atâtea lacrimi din mine, căci de la prânz nu mai băusem absolut nimic.

– Ușurează-te, draga mea, mă mângâia bunica, iar eu am plâns până am adormit.

Poate că îmi imaginam, nu știu, dar totuși cred că o auzeam pe bunica mea spunând.

„Dragul meu băiat, cât trebuie să fi suferit. Și prin câte ai trecut... Înțeleg, dragule, înțeleg..."

Apoi am adormit până când am văzut lumina unei noi zile nefericite. În câteva secunde după ce m-am trezit, mi-am amintit lucrul îngrozitor care se întâmplase și am izbucnit iar

în lacrimi.

Puțin după aceea, Daisy a venit în camera mea cu o tavă în mână. M-a luat și ea în brațe asemenea bunicii.

– Biata de tine! Uite, ți-am adus un ou fiert și câțiva soldăței de pâine prăjită. Te vei simți mai bine după ce mănânci.

Am vrut să răspund că nimic nu mă va face să mă mai simt bine vreodată. Am deschis gura să vorbesc, iar Daisy mi-a băgat oul în gură ca pe vremea când eram foarte mică.

– Maman s-a trezit? am întrebat.

– Da. Se pregătește să plece.

– Ne întoarcem la Admiral House? Trebuie să îmi strâng lucrurile.

Am dat pătura la o parte și am sărit din pat.

– Îmbracă-te mai întâi, domnișoară Posy. Mama ta te așteaptă jos.

M-am îmbrăcat și am găsit-o pe Maman așezată lângă foc. Era palidă ca zăpada de afară, iar mâna îi tremura pe țigară.

– Bonjour, Posy. Cum ai dormit?

– Mai bine decât aș fi crezut.

– Ia loc, chérie. Vreau să vorbim.

Asta am făcut. Eram sigură că orice avea să-mi spună nu putea fi mai rău decât ceea ce aflasem cu o zi înainte.

– Posy...

Mă uitam cum își frângea degetele încercând să vorbească.

– Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat.

– Nu e vina ta, Maman.

– Nu, dar tu nu meritai asta, iar acum...

S-a oprit iar, de parcă nu-și găsea cuvintele. Abia de putea vorbi. Când și-a îndreptat ochii spre mine, nu am văzut tristețe în ei, dar, cu toate astea, Maman arăta îngrozitor.

– Am vorbit cu bunica despre ce ar fi mai bine pentru tine. Am ajuns la concluzia că cel puțin pentru o vreme, cel mai bine este să rămâi aici.

– O! Pentru cât timp?

– Nu știu. Am multe lucruri de rezolvat.

– Dar... Înmormântarea tatei? am întrebat cu un nod în gât.

– Am hotărât împreună cu bunica că vom organiza o ceremonie peste câteva săptămâni. Rămășițele lui sunt încă în Franța. Înțelegi?

– Da, am răspuns clipind. Trebuia să fiu „o fată curajoasă", cum îmi spusese tata când m-am înțepat într-un spin în grădină sau când am căzut de pe leagănul pe care mi-l făcuse. Cât trebuie să mai rămân? Săptămâna viitoare începe școala.

– Bunica mi-a spus că ți-ai făcut foarte mulți prieteni și am ajuns la concluzia că ai putea merge aici la școală.

– Aș putea, da, dar pentru cât timp?

– O, Posy, a oftat Maman. Nu știu ce să-ți răspund. Am foarte multe lucruri de făcut. Am de luat niște decizii. Nu voi avea timp să mă ocup de tine. Aici, bunica și Daisy vor fi mereu cu tine.

– Rămâne și Daisy?

– Am rugat-o să rămână și a fost de acord. Am auzit că nu doar tu ți-ai făcut mulți prieteni pe aici. Pentru prima dată Maman mi-a zâmbit și s-a îmbujorat puțin la față. Nu crezi că e cea mai bună soluție?

M-am frecat la nas gânditoare, încercând să găsesc răspunsul pe care l-ar fi dat tata.

– Îmi va fi foarte dor de tine și de Admiral House, Maman. Dar dacă pentru tine e mai bine așa, voi rămâne aici.

Am observat un semn de ușurare pe fața ei și am știut că îi dădusem cel mai bun răspuns. Probabil se așteptase să țip și să urlu că vreau să merg acasă cu ea. O parte din mine și-ar fi dorit acel lucru cu disperare, dar am înțeles că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte, așa că nu mai conta.

– Vino la mine, chérie!

Maman a deschis brațele și m-am dus la ea. Am închis ochii și am simțit mirosul ei de mosc.

– Te asigur că așa e cel mai bine pentru tine pentru moment, mi-a șoptit. Îți voi scrie și voi veni să te iau imediat ce termin ce am de făcut.

– Promiți?

– Promit.

S-a desprins din îmbrățișarea noastră, iar brațele i-au căzut pe lângă corp. Și-a ridicat ochii spre mine de pe scaunul pe care stătea și m-a mângâiat pe obraz.

– Ești exact ca tatăl tău, chérie. Curajoasă, hotărâtă și capabilă de multă iubire. Să nu lași ca asta să te distrugă.

– Nu, Maman. De ce m-ar distruge? E un lucru bun să iubești, nu-i așa?

– Oui, desigur. S-a ridicat și am văzut disperarea din ochii ei. Acum trebuie să plec. Trebuie să merg la Londra să mă întâlnesc cu avocatul tatălui tău. Sunt multe lucruri de făcut. Vin să ne luăm la revedere după ce împachetez.

– Da, Maman.

M-am uitat după ea cum iese din cameră, după care m-am prăbușit în fotoliul de pe care se ridicase și am început să plâng, ascunzându-mi fața în brațul lui.

August 1949

– Am vorbit la telefon cu mama ta, Posy, și i-am propus ceva.

– Vrea să mă întorc la Admiral House?

– Nu, draga mea. Casa e prea mare pentru voi două. Poate că într-o bună zi, după ce te vei căsători, te vei întoarce acolo și o vei umple cu o familie mare. După moartea tatălui tău, tu ești moștenitoarea casei.

– Aș dori să mă întorc acolo chiar mâine, bunico. Împreună cu tine, desigur.

– Când vei fi majoră și vei moșteni casa, vei putea face ce vrei. Până atunci, va rămâne închisă. Într-o zi vei afla că cheltuielile de întreținere sunt colosale. Iată care este propunerea mea. Cred că cel mai bine pentru tine ar fi să pleci undeva la școală.

– Cum? Să vă las pe tine și pe toți prietenii mei aici? Niciodată!

– Liniștește-te, Posy, și ascultă-mă bine. Știu că nu îți dorești deloc să ne părăsești, dar este evident că ai nevoie de o educație mult mai bună decât cea pe care o poți primi în sat. Domnișoara Brennan a venit la mine și mi-a spus același lucru. Trebuie să se ocupe

de tine separat față de restul clasei, iar în curând, vei depăși chiar și nivelul ei de cunoștințe. Ea crede că ar trebui să pleci la o școală care îți poate oferi ceea ce înzestrarea ta intelectuală merită.

– Dar sunt atât de fericită aici, bunico. Nu vreau să plec nicăieri, chiar nu vreau.

– Te înțeleg, dar crede-mă, dacă tatăl tău ar fi trăit, și-ar fi dorit același lucru.

– Crezi?

După cinci ani, îmi era încă foarte greu să vorbesc despre el.

– Da, și, în câțiva ani, s-ar putea să te gândești la o carieră, ca multe alte femei astăzi.

– Nu prea m-am gândit la asta, am recunoscut eu.

– De ce te-ai fi gândit? Pentru asta eu și mama ta suntem lângă tine. Să ne preocupăm de viitorul tău. Dacă eu m-aș fi născut într-o vreme când femeile puteau merge la școală și chiar la facultate, nu aș fi ratat ocazia asta. Știi că eu am luptat pentru drepturile femeilor? Am fost membră a Uniunii Politico-Sociale a Femeilor. Am luptat pentru dreptul nostru de a vota.

– Dumnezeule! Nu am știu.

– Chiar asta am făcut. Dar apoi, bineînțeles că m-am îndrăgostit, m-am căsătorit și toate au luat sfârșit. Dar măcar știu că mi-am adus contribuția, iar acum lumea se schimbă și asta mulțumită doamnei Pankhurst și a camaradelor de luptă.

Am privit-o atunci cu alți ochi pe bunica și am înțeles că fusese și ea tânără cândva.

– Deci, Posy, școala pe care ți-o propun e în Devon, nu foarte departe de aici. Are o reputație foarte bună în special în științe și mulți dintre cei care termină acolo merg mai departe la facultate. Am vorbit cu directoarea și e foarte dornică să te cunoască. Cred că ar fi bine să aruncăm o privire săptămâna viitoare.

– Și dacă nu îmi place?

– Mai întâi să vedem dacă îți place, domnișoară. Nu îmi place să fim neîncrezătoare din capul locului. Apropo, ai primit o scrisoare de la mama ta.

– O! E tot în Italia?

– Da.

– Am crezut că a plecat doar în vacanță, dar a trecut un an deja. O vacanță prea lungă, după părerea mea.

– Nu e frumos, domnișoară. Du-te sus și spală-te. Cina va fi gata în zece minute.

Am urcat în camera mea, care nu mai era provizorie, cum crezusem la început, ci plină de toate lucrurile pe care le adunasem până atunci.

Ne obișnuiserăm una cu alta. Înțelesesem, după mulți ani de așteptare, că mama nu mă va mai chema niciodată. După moartea tatei, plecase la Paris pentru a se întâlni cu prietenii care reveniseră în oraș la terminarea războiului. În primii doi ani i-am scris săptămânal întrebând-o când vine să mă ia acasă și când va fi ceremonia de înmormântare a tatei. Am primit mereu același răspuns. „Curând, chérie, curând. Nu mă pot întoarce încă la Admiral House. Fiecare cameră îmi amintește de tatăl tău."

Astfel că am acceptat în cele din urmă că viața mea era acolo, în comunitatea aceea mică, fizic și mental departe de restul lumii. Chiar și radioul bunicii la care ea asculta zilnic știrile se stricase după moartea tatei. În chip miraculos, a funcționat timp de o oră când a fost anunțată victoria, iar eu, Daisy și bunica ne-am îmbrățișat și am dansat prin

salon. Îmi amintesc nedumerirea mea legată de motivul pentru care sărbătoream, dat fiind că cel pe care îl iubeam cel mai mult pe lume nu urma să se mai întoarcă așa cum făcuseră ceilalți tați și fii din sat.

– Trebuie să reușim să ne bucurăm pentru ei, Posy, chiar dacă cel pe care îl iubim nu mai e cu noi, mi-a spus bunica.

Poate că eram o persoană rea pentru că, în ziua în care tot satul s-a adunat să sărbătorească Ziua Victoriei în holul bisericii, eu nu am simțit decât un imens gol.

Totul a rămas aproape la fel după acea zi. Doar bunica începuse să meargă mai des la Londra, invocând birocrația. Cred că ceea ce avea de făcut era extrem de obositor pentru că, de fiecare dată, se întorcea extenuată și întunecată la față.

Îmi amintesc foarte bine ziua în care s-a întors din ultima călătorie la Londra. În loc să vină direct la mine și să-mi ofere ce îmi cumpărase din Londra, a dispărut în camera ei și nu a mai ieșit de acolo trei zile. Când am întrebat-o pe Daisy dacă o puteam vedea pe bunica, mi-a spus că a răcit la Londra și îi era teamă să nu mă îmbolnăvesc și eu. În acel moment, am hotărât că, dacă voi avea vreodată copii, indiferent de boala de care aș suferi, nu le-aș interzice să vină să mă vadă. Adulții pe care îi iubești și care se închid în spatele ușilor baricadate sunt o cauză de foarte mare neliniște pentru un copil. Am avut parte de multe episoade de genul ăsta de-a lungul copilăriei mele.

În cele din urmă, bunica a ieșit din camera ei și primul lucru pe care am putut să îl fac a fost să rămân șocată de cât de mult slăbise. Chiar părea că suferise de holeră. Părea de ceară, iar ochii i se afundaseră în orbite. Îmbătrânise foarte mult și nu mai era drăguță ca înainte.

– Dragă Posy, mi-a spus zâmbind, fără ca ochii ei să împărtășească în vreun fel asta. Îmi cer scuze pentru absența mea din ultimele luni. Aș vrea să știi că am terminat treburile. Nu va trebui să mai merg la Londra vreodată. Urăsc orașul acela. Tu nu?

– Nu am fost niciodată la Londra, bunico.

– Cred că vei merge într-o bună zi acolo, deci nu ar trebui să îți creez o imagine urâtă despre el.

Și-a îndepărtat privirea de la mine, apoi m-a privit iar fără nici o urmă de strălucire în ochi.

– Oricum, lucrurile nu mai pot fi schimbate și e timpul să privim spre viitor. Am o surpriză pentru tine, Posy.

– Da? Ce drăguț! am răspuns, neștiind cum să mă comport cu acea bunică atât de diferită de cea de până atunci. Mulțumesc.

– Nu vreau să divulg despre ce e vorba, dar cred că ai nevoie de ceva de la tatăl tău și care să-ți amintească de el. Poți, te rog, să mai pui niște lemn în foc. A început să mi se facă frig.

Am făcut cum m-a rugat, apoi i-am povestit despre ce făcusem în absența ei, deși nu aveam prea multe de spus. I-aș mai fi putut spune că Daisy petrecuse destul de mult timp cu Bill, dar bunica a spus că se simte foarte obosită și a urcat în camera ei să se odihnească.

– Vino să te îmbrățișez înainte.

M-am dus și, deși brațele ei păreau foarte slăbite, m-a îmbrățișat atât de strâns de

parcă nu ar mai fi vrut să îmi dea drumul vreodată.

– Acum, fruntea sus și privirea înainte!

Trei zile mai târziu, în fața casei a oprit o camionetă și am văzut cum un bărbat începe să aducă niște cutii mari în birou. Bunica a venit lângă mine și mi-a pus o mână pe umăr.

Am privit-o întrebătoare.

– Toate astea sunt ale tale, draga mea. Du-te și vezi, apoi le poți aranja cum vrei în bibliotecă.

M-am dus în birou și am deschis prima dintre cutii. Înăuntru era iubita mea colecție Enciclopedia Britannica îmbrăcată în piele moale de culoare maro.

– Te vor ține ocupată în nopțile lungi de iarnă, mi-a spus bunica punându-mi una dintre cărți pe genunchi. Eu i le-am dăruit tatălui tău de Crăciun și de ziua lui. Sunt convinsă că și-ar fi dorit să fie ale tale.

– Îți mulțumesc foarte mult, bunico. Am atins ușor cărțile, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. E lucrul care mi-ar aminti cel mai mult de el.

În următorul an, bunica a început încetul cu încetul să redevină cea de dinainte. Deși uneori încă mai vedeam în ochii ei tristețe, mă bucuram mult să văd schimbarea asta. După ce vremea rece cedă, bunica reîncepu să se ocupe de gradina care se trezea și ea din hibernare. Când nu eram la școală sau la joacă cu prietenii mei, o ajutam și eu, iar ea mă învăța multe lucruri despre cultivarea plantelor. În sera acoperită de licheni, mi-a arătat cum germinează semințele și cum să mă ocup de semințe. Am primit propriul meu set de unelte de grădinărit adunate într-un coș solid din lemn de salcie.

– De câte ori sunt tristă, mi-a spus, mă apuc de grădinărit și mă gândesc la câtă bogăție ne oferă pământul. Asta mă ajută să mă simt foarte bine. Sper ca și pe tine să te facă să te simți la fel.

Spre surprinderea mea, chiar așa a fost. Am început să petrec din ce în ce mai mult timp lucrând pământul sau citind revistele și cărțile de grădinărit ale bunicii, iar împreună cu Daisy am petrecut multe ore fericite în bucătărie, pregătind și cocând aluaturi la cuptor. În același timp, am continuat să desenez plante, așa cum mă rugase tata.

Într-o după-amiază de sfârșit de martie, bunica l-a invitat pe vicar să ia ceaiul la noi pentru a vorbi despre vânătoarea de ouă care se organiza mereu de Paște în grădina noastră, pentru că era cea mai mare din sat. Am fost foarte mândră când toți cei care au participat la acel eveniment s-au arătat foarte încântați de felul îngrijit în care arăta frumoasa noastră grădină.

Pe vremea aceea începusem să primesc cărți poștale de la mama. Aparent, începuse din nou să cânte. Nu îmi scria decât foarte puțin, dar părea fericită. Am încercat să mă bucur pentru asta, deși sufletul meu era gol ca o carcasă de nucă de cocos, dar nu am reușit. Bunica vorbea mereu despre generozitatea spiritului, iar cum sufletul meu nu putea fi generos cu propria mea mamă, am înțeles că trebuie să fi fost o persoană foarte rea. Adevărul e că voiam ca și ea să fie la fel de nefericită ca mine după ce amândouă pierdusem persoana pe care o iubisem cel mai mult pe lume.

În cele din urmă, i-am vorbit despre asta lui Katie care, deși nu ieșise niciodată din satul în care se născuse și era complet neinspirată la școală, mi-a dat un răspuns cât se poate de sensibil.

– Poate că mama ta se preface că e fericită, așa cum faci și tu. Te-ai gândit la asta?

Acel răspuns a făcut ca totul să pară mai ușor. Mama își îneca tristețea în muzică, așa cum făceam și eu, afundându-mă în lecții și în grădinăritul bucății de grădină pe care bunica mi-o dăduse pentru a planta ce voiam în ea. Amândouă încercam să uităm în timp ce amândouă încă trăiam cu amintiri atât de dureroase.

Mă gândeam la cât de mult se străduia bunica să uite, cu toate că de multe ori ochii ei erau foarte triști. Nu puteam vedea ochii mamei, dar cu siguranță că dacă bunica mi-ar fi scris ceva dintr-o țară străină, acel lucru ar fi fost vesel.

În ultimii doi ani, începusem să primesc din ce în ce mai puține cărți poștale, iar cu un an în urmă, am primit una care înfățișa Colosseumul din Roma și în care mama îmi scria că se afla într-o mică vacanță.

„Pare mai degrabă o lungă vacanță", m-am gândit în timp ce încercam să-mi prind părul rebel într-o coadă. Am încercat să nu mă deranjeze faptul că nu mă vizitase măcar o dată de când murise tata, dar nu întotdeauna reușeam asta. Era mama mea până la urmă și trecuseră deja cinci ani lungi.

„Măcar o ai pe bunica. Ea e mama ta acum", mi-am spus privindu-mă în oglindă, iar când am coborât să luăm cina împreună și să discutăm despre școala la care voia să mă duc, mi-am dat seama că e adevărat.

– Asta e tot, Posy, a spus Daisy închizând capacul cufărului de piele pe care bunica mi-l trimisese din Londra, împreună cu o uniformă de culoarea sticlei verzi și care mi se părea incredibil de urâtă.

M-am gândit că poate era făcută special să arate așa, iar din cauza faptul că fusese comandată fără probă făcea să îmi fie incredibil de mare.

– Ai loc să crești în ea, Posy, mi-a spus bunica în timp ce stăteam în fața oglinzii îmbrăcată într-un blazer din care îmi ieșeau doar vârfurile degetelor și care îmi cădea foarte larg pe umeri. Și tatăl și mama ta au fost înalți, așa că probabil că în câteva luni te vei înălța și tu foarte mult. Între timp, Daisy va prinde mânecile și poalele să le poți da drumul atunci când va fi nevoie.

Daisy s-a învârtit apoi pe lângă mine prinzând în ace mânecile blazerului și tivul fustei care ajungeau în acel moment până la pământ. Îi era destul de dificil să facă ceea ce făcea pentru că avea o burtă imensă și era gata să nască în curând. Aș fi vrut să văd bebelușul înainte să plec, dar cu fiecare zi care trecea părea că nu va fi așa.

Dintre noi trei, Daisy fusese cea care își găsise fericirea în acel loc. Se căsătorise cu Bill cu doi ani în urmă și tot satul venise la nuntă, ceea ce făceau pentru orice sărbătoare. Daisy locuia acum cu Bill în căsuța grădinarului care se afla pe același teren cu casa. Fata cu pielea albă și fața palidă pe care o cunoscusem la Admiral House se transformase într-o tânără frumoasă și am înțeles că dragostea adevărată făcea pe oricine frumos. Privindu-mă îmbrăcată în uniforma aceea verde, am sperat să iubesc și eu într-o bună zi.

În timpul ultimei cine pe care o luam împreună în grădină în ziua aceea de sfârșit de august, am întrebat-o pe bunica dacă va fi bine singură.

– Vreau să spun că eu nu voi fi aici, iar Daisy va avea un copil.

– Te rog, Posy, am doar cincizeci de ani, iar Bill și Daisy vor fi încă cu mine. Nu

înseamnă că dacă vor avea un copil vor fi incapabili de alte activități. Pe lângă asta, va fi minunat să avem un nou-născut aici. Viața întotdeauna înalță spiritele.

„Sper ca acel copil să nu îmi ia locul în sufletul tău", am vrut să spun, dar nu am făcut-o.

A doua zi dimineață am urcat în vechiul Ford cu care Bill urma să mă ducă la gara din Plymouth. M-am abținut cât am putut să nu plâng când mi-am luat la revedere de la bunica. Nici ea nu a plâns cum făcuse Daisy, dar ochii îi erau cu siguranță strălucitori.

– Să ai grijă de tine, draga mea! Scrie-mi regulat despre ce se întâmplă cu tine.

– Așa voi face.

– Să înveți bine, ca să ne faci mândri de tine și pe tatăl tău, și pe mine.

– Promit să fac tot ce pot, bunico. La revedere!

După ce Bill a pornit mașina și am plecat, am privit în urmă și am înțeles că, indiferent de cât de mult suferisem când ajunsesem acolo cu cinci ani în urmă, acea mică comunitate avusese grijă de mine și că îmi va fi foarte dor de oamenii aceia.

La școală a fost... bine, dacă ignorai țurțurii care se formau la ferestrele camerelor de la cămin imediat ce începea iarna, mâncarea absolut necomestibilă și orele de educație fizică greu de suportat, la care o mulțime de fete încercau să sară capra printr-o mișcare cât se poate de dezonorantă. M-am înscris la hochei, spre groaza domnișoarei Chutter, dar nu am făcut mare lucru. Aveam „centrul de greutate prea jos", ceea ce însemna pentru mine că aveam picioarele bine înfipte în pământ. În scurt timp însă, devenisem cea mai bună jucătoare a echipei. Am excelat de asemenea și la întrecerile de alergare, dat fiind că îmi petrecusem ultimii cinci ani afară, prin mlaștinile din Cornwall.

Lucrurile astea au ajutat imaginii mele în fața celorlalte fete care mă găseau exagerat de studioasă și care mă porecliseră Swotty. Dar, așa cum ele nu înțelegeau entuziasmul meu pentru învățătură, nici eu nu înțelegeam cum puteau ele să sară peste cunoștințele care ne erau oferite gratis în fiecare zi. După ce învățasem tot ce putusem din paginile Enciclopediei Britannica, tot ceea ce era legat de viață mi se părea minunat, suspiciunile cu care mă priveau colegele mele nu m-au afectat atât de mult cum se așteptau ele.

Într-o situație asemănătoare cu a mea se afla o altă fată, pasionată de balet, iar asta a creat o legătură între noi două, cu toate că, deși socotite ciudate în comparație cu celelalte, Estelle Symons era foarte diferită de mine. În timp ce eu eram destul de înaltă și solidă față de colegele mele, Estelle era micuță și delicată, iar când mergea îmi amintea de zborul unui fluture. Pe lângă asta, ea avea părul lung și blond și ochi albaștri. În timp ce eu petreceam majoritatea timpului în bibliotecă, Estelle era în sala de sport făcând piruete în fața oglinzii. Mi-a spus odată că venea dintr-o familie de artiști. Mama ei era actriță, iar tatăl ei scriitor.

– M-au trimis aici pentru că mama călătorește cu teatrul tot timpul, iar tata stă mereu cu nasul într-un manuscris. Le stăteam în drum, a ridicat ea din umeri.

De asemenea, mi-a mai spus că într-o zi urma să devină o balerină la fel de cunoscută ca Margot Fonteyn, de care eu însă nu auzisem. Din cauza obsesiei pentru dans, Estelle avea foarte puțin timp pentru școală, așa că am făcut tot ce am putut pentru a o ajuta să-și ia examenele, greșind totuși pe ici, pe colo pentru a părea că fusese munca ei. Pe lângă constituția firavă, Estelle avea și o fire foarte visătoare care i se potrivea perfect.

Mă gândeam că dacă vreodată s-ar fi făcut un balet despre o zână frumoasă și cu părul blond, ar fi trebuit să o aleagă pe ea să interpreteze.

– Tu ești așa deșteaptă, Posy, mi-a spus odată, după ce îi făcusem tema la matematică. Aș vrea să fiu ca tine.

– Cred că e nevoie de tot atâta deșteptăciune să-ți amintești toți pașii aceia și felul în care să-ți miști brațele.

– O, e foarte ușor. Corpul meu știe ce să facă, exact cum creierul tău știe răspunsul la o ecuație. Fiecare om are propriul talent. Toți suntem binecuvântați.

Cu cât o cunoșteam mai bine pe Estelle, cu atât înțelegeam că dezinteresul ei pentru școală izvora pur și simplu din faptul că îi plăceau alte lucruri. Era foarte inteligentă când era vorba de probleme de viață și mult mai spirituală decât mine. Pentru mine o spadă era o spadă, în timp ce pentru ea o spadă putea fi multe alte lucruri. Asta mi-a amintit de faptul că tata mă numea prințesa zânelor, în timp ce el era regele. Pierdusem undeva pe drum magia zilelor acelora.

După ce și toamna, și iarna au trecut, a urmat semestrul de vară, iar eu și Estelle stăteam deseori la umbra câte unui stejar și ne făceam confidențe.

– Te interesează băieții? m-a întrebat ea într-o după-amiază de iunie.

– Nu, i-am răspuns cu sinceritate.

– Într-o zi vei dori să te căsătorești.

– Nu m-am gândit niciodată la asta pentru că nu îmi imaginez că vreunui băiat i-ar plăcea de mine. Eu nu sunt frumoasă și feminină ca tine, Estelle.

Mi-am privit picioarele groase, aidoma trunchiului de copac de care ne sprijineam și apoi pe ale prietenei mele, care erau perfecte și se terminau cu glezne subțiri și elegante ca ale mamei mele.

– O, Posy. De ce spui așa ceva despre tine? Ai un corp atletic, fără nici un pic de grăsime, părul de culoarea frunzelor toamna și ochi căprui și mari, foarte frumoși. Și asta pe lângă mintea ta ageră care nu e mai prejos de a nici unui bărbat.

– Poate că bărbaților nu le place asta, am oftat. Mie mi se pare că bărbații vor ca femeile să le dăruiască copii și să le facă viețile confortabile, fără să se exprime asupra altor aspecte ale vieții. Cred că nu aș fi o soție bună pentru că mi-aș corecta soțul de câte ori greșește și pe lângă asta doresc să am o carieră.

– Și eu la fel, dar nu înțeleg de ce nu aș putea avea și un soț.

– Nu știu nici o femeie căsătorită și care să aibă un serviciu. Și mama mea a renunțat la cântat când s-a căsătorit cu tatăl meu. Uite-te la profesoarele de la școală. Toate sunt singure.

– Poate sunt pe dos.

– Ce vrei să spui?

– Nu știi?

– Nu. Fii mai clară.

– Poate că se plac una pe alta.

– Cum? O fată să placă altă fată? am întrebat, nevenindu-mi a crede un asemenea lucru.

– O, Posy, ești foarte deșteaptă, dar atât de naivă. Sigur ai observat cum domnișoara

Chutter se învârte în jurul domnișoarei Williams.

– Nu, am răspuns răspicat. Nu cred că așa ceva poate fi adevărat. E împotriva legilor naturii.

– Lasă legile naturii. Dacă cineva nu e în cărțile tale groase, nu înseamnă că nu există. Există. Și bărbaților le pot plăcea bărbații. Cred că ai auzit de Oscar Wilde care a fost închis din cauza relației pe care a avut-o cu un alt bărbat.

– Vezi? E ilegal pentru că nu e natural.

– Nu fi atât de obtuză, Posy. În lumea teatrului, lucrurile astea sunt ceva obișnuit. Nu e vina oamenilor. Oamenii trebuie lăsați să fie ceea ce sunt în ciuda legilor societății.

Mulțumită lui Estelle, am început și eu să gândesc. Nu doar despre fotosinteză și compuși chimici cum făcusem până atunci, ci și despre legile pe care lumea le făcuse despre ce era acceptabil sau inacceptabil. Așa am început să caut răspunsuri și să cresc.

Noiembrie 1954

– Trebuie să discutăm despre viitorul tău, Posy, mi-a spus domnișoara Sumpter, directoarea școlii, zâmbindu-mi din cealaltă parte a biroului.

Niciodată nu reușisem să mă uit foarte bine la ea, pentru că, de fiecare dată când o priveam, atenția îmi era acaparată de negul pe care îl avea în partea stângă a bărbiei și din care ieșeau foarte multe fire de păr. Mă întrebam de ce oare nu se gândise să taie părul acela cu o foarfecă, pentru că restul feței ei era destul de plăcut.

– Da, domnișoară Sumpter, am răspuns automat.

– Vei pleca de la noi anul viitor și ar trebui să te gândești ce facultate ai dori să urmezi.

– Dumneavoastră ce mi-ați recomanda?

– După rezultatele obținute, cred că ar trebui să ții sus și să încerci la Cambridge.

– Tatăl meu a studiat acolo, am spus cu un nod în gât. Chiar credeți că aș avea șanse? Am auzit că este o competiție acerbă, mai ales pentru femei.

– E adevărat, dar tu ești o elevă eminentă. În scrisoarea de intenție vom menționa faptul că tatăl tău a absolvit acolo. Cravata școlilor cu tradiție nu poate să-ți facă vreun rău, a zâmbit ea.

– Chiar dacă e purtată de o femeie?

– Sigur. Precum știi, Girton și Newham sunt două facultăți pentru fete, dar nu știu dacă ai auzit de New Hall. A fost deschisă abia anul acesta cu doar șaisprezece studente, iar directoarea, domnișoara Rosemary Murray, este o veche prietenă de-a mea. Asta înseamnă că pot pune o vorbă bună pentru tine, deși admiterea se va face pe baza examenului scris. Anul trecut patru sute de tinere au candidat pentru doar șaisprezece locuri. Concurența e strânsă, dar cred sincer că ai mari șanse să intri. Presupun că intenționezi să studiezi o știință.

– Da, aș dori să studiez botanica, am răspuns hotărâtă.

– Cambridge e foarte cunoscut pentru școala de botanică. Nu ai putea face o alegere mai bună.

– Înainte de toate trebuie să discut cu bunica mea despre asta, dar sunt sigură că mă va susține. Există totuși și posibilitatea de a nu fi admisă, domnișoară Sumpter.

– Nimeni nu va obține vreodată ceva dacă nu încearcă, iar tu ești una dintre cele mai

bune studente pe care le-am avut până acum. Am foarte mare încredere în tine, Posy. Acum du-te în vacanță și bucură-te de Crăciun.

Deși revenirea la Cornwall, în special de Crăciun, nu îmi mai cauza o săptămână întreagă de insomnii, în timp ce Bill mă ducea cu mașina spre sat, am trăit totuși ceva special. Se risipea ceața, iar cerul începuse să se întunece, deși era doar ora trei după-amiaza. Am zâmbit bucuroasă când am văzut luminițele colorate din pomul de Crăciun aflat în grădina bunicii. Îmi spusese că bunicii ei îl plantaseră într-o zi de Crăciun în speranța că va prinde rădăcini. Prinsese, iar acum întregul sat se aduna acolo în ziua solstițiului de iarnă.

– Bine ai venit acasă, dragă Posy!

Bunica mă aștepta în pragul ușii, cu brațele deschise. Înainte de a ajunge la ea, un băiețel a trecut pe lângă ea și a venit la mine.

– Posy! E Crăciun! O să vină Moșu'!

– Știu, Ross. E minunat, nu-i așa?

M-am aplecat și l-am luat pe băiețel în brațe. Avea părul de culoarea fânului, exact ca Daisy.

Daisy mă aștepta pe hol. Ross s-a zbătut în brațele mele să-l las jos. Era nerăbdător să-mi arate un tablou cu Moșul, pe care îl făcuse chiar el și îl atârnase de unul dintre dulapurile din bucătărie.

– Domnișoara Posy poate să-ți vadă tabloul și mai târziu. A avut o călătorie lungă. Sunt sigură că abia așteaptă să se așeze lângă foc și să bea un ceai bun.

– Dar...

– Fără „dar"... Daisy l-a îndrumat spre bucătărie. Vino să mă ajuți să facem ceai.

Am urmat-o pe bunica în salon, unde ardea un foc minunat. Și aici se afla un pom de Crăciun, dar nu fusese încă împodobit.

– M-am gândit să îți las ție plăcerea asta, mi-a spus bunica zâmbind. Știu cât de mult îți place. Acum, stai jos și povestește-mi despre cum a fost ultimul semestru.

I-am povestit bunicii despre ultimele luni de școală. A fost atât de mândră de faptul că fusesem numită șefă de grupă în septembrie.

– Totuși, nu pot să spun că mi-au plăcut responsabilitățile care au decurs de aici, mai ales când era vorba despre pedepsele pe care le primeau unele dintre prietenele mele. La începutul semestrului am prins-o pe Mathilda Mayhew fumând în pădure. Am iertat-o pentru că mi-a promis că nu se va mai întâmpla. Dar s-a mai întâmplat și a trebuit să o spun. A fost închisă timp de trei săptămâni, iar acum mă urăște, am oftat.

– Asta le-a descurajat pe cele tentate să facă același lucru?

– Da, sau măcar fetele sunt mult mai atente să nu fie descoperite. Asta înseamnă că toate fug de mine și nimeni nu petrece timpul cu mine. Nici faptul că acum am camera mea nu ajută. Mă simt izolată, bunico, iar școala nu mai e deloc distractivă de atunci.

– Precum vezi, responsabilitățile atrag după ele multe provocări și decizii greu de luat. Sunt sigură că această experiență te va ajuta mai târziu. Spune-mi acum despre Cambridge.

I-am povestit bunicii despre discuția avută cu domnișoara Sumpter și am văzut că ochii i

se umplu de lacrimi.
– Tatăl tău ar fi fost atât de mândru de tine, Posy. Cum sunt și eu.
– Așteaptă, bunico. Nu am fost admisă încă.
– Nu, dar doar faptul că ai șanse mari să intri e suficient. Devii o persoană specială, draga mea. Sunt atât de mândră de tine.

Era foarte drăguț din partea bunicii să îmi spună asta. În timpul vacanței de Crăciun, pe când participam la adunările celor din sat, am înțeles însă că faptul că eram specială afecta și relațiile cu cei alături de care crescusem. Katie, care de obicei apărea la ușa noastră imediat ce vedea mașina lui Bill trecând pe lângă casa ei, nu a venit să mă vadă până în ziua Crăciunului, când bunica a dat o petrecere. Abia de am recunoscut-o. Se tunsese, iar acum își purta părul într-o frizură ca a unui pudel și din păcate am avut impresia că arăta ca un câine. Era foarte machiată, iar diferența de culoare dintre față și gât o făcea să pară că poartă o mască.
– Ar trebui să treci într-o zi pe la mine să te machiez, mi-a spus pe când stăteam amândouă în frig afară pentru ca ea să tragă dintr-o țigară. Ai ochi foarte frumoși, Posy. Cu un creion negru, ai putea să îi pui în valoare.
Mi-a mai spus că își găsise o slujbă de ucenică la o frizerie din Bodmin. Locuia la o rudă și cunoscuse un tânăr pe care îl chema Jago.
– Tatăl lui are o măcelărie în Bodmin, iar el o să preia magazinul într-o zi. Se fac mulți bani cu asta, m-a asigurat ea. Tu ce ai făcut, Posy? Ești tot la școala aia?
I-am spus că da și că aveam de gând să merg la Universitatea Cambridge, dar ea nu auzise de ea.
– Am impresia că o să ajungi fată bătrână cu atâta școală. Nu vrei să te distrezi? Să mergi la dans cu un băiat?
Am încercat să-i explic că îmi plăcea să învăț, dar știam că nu înțelegea. Ne-am mai întâlnit de câteva ori înainte să se întoarcă în Bodmin, dar era evident că nu mai aveam nimic în comun. Asta m-a întristat foarte mult. Și mai mult decât atât, mi se părea că mica familie pe care o aveam și al cărei centru mă simțisem altădată părea că gravitează acum în jurul micuțului Ross și că mergea mai departe fără mine. Chiar și bunica părea că petrece mai mult timp cu el decât cu mine. Imediat după ce s-a terminat Crăciunul, am început să număr zilele care mai rămăseseră până când trebuia să mă întorc la școală.
„Și abia ai așteptat să vii acasă, Posy. Nici aici nu e locul tău", mi-am zis plimbându-mă singură peste mlaștini.
„Atunci unde este locul meu?" m-am întrebat întorcându-mă spre casă și simțindu-mă pe jumătate orfană de când Maman mă lăsase aici, cu zece ani în urmă, și nu se deranjase niciodată să se întoarcă la mine.
Adevărul era că nu știam.

Cu o zi înainte să mă întorc la școală, am primit o scrisoare par avion, din Roma. Era scrisă de mama, așa că am urcat în camera mea să o citesc.

Draga mea Posy,
Iartă-mă pentru că nu ți-am mai scris de mult, dar anul trecut a fost atât de agitat, încât

nu am vrut să îți scriu până nu am fost sigură ce planuri am. Adevărul este, chérie, că am cunoscut un bărbat absolut încântător pe nume Alessandro. E italian și e aristocrat. M-a cerut de soție. Ne vom căsători în iunie – cea mai frumoasă perioadă a anului aici – și bineînțeles că aș dori să fii prezentă ca domnișoara mea de onoare. Voi trimite invitații cu mai multe detalii pentru tine și pentru bunica, dar înainte de asta trebuie să ne ocupăm de rochia ta.

Știu că ești încă la școală și m-am gândit că ai putea veni aici în vacanța de Paște pentru a comanda rochia și a-l cunoaște pe Alessandro. Îl vei îndrăgi, sunt sigură. Vom locui în palatul lui din Florența. Imaginează-ți ceva mai vechi și mai călduros decât Admiral House. E un colț de rai, iar mama ta este în acest moment cea mai fericită femeie din lume.

Posy, știu cât de mult l-ai iubit pe tatăl tău. Și eu l-am iubit foarte mult. În ultimii zece ani am suferit atât de mult plângându-i pierderea, încât sper să ai puterea să fii fericită pentru mine. Trebuie să continuăm să trăim și, chiar dacă nu îl voi uita niciodată pe tatăl tău, simt că merit să mă bucur de viață înainte să fie prea târziu.

Anunță-mă, te rog, când vei avea vacanța de Paște pentru a-ți rezerva un bilet de avion. Te asigur că zborul va fi o adevărată aventură.

Abia aștept să te revăd și să îmi spui ce e nou. Bunica mi-a spus că ești o elevă strălucită.

Un milion de pupici,
Maman

În câteva secunde am ajuns la marginea mlaștinii și am țipat din toate puterile, fără să mă audă nimeni. Lacrimile îmi țâșneau din ochi gândindu-mă la oroarea a ceea ce tocmai citisem.

„Cum îndrăznește? Cum? Cum?" am țipat către pământ și cer, iar și iar. Tot răul pe care mi-l făcuse era concentrat în cele trei cuvinte scrise de ea. În primul rând se aștepta ca eu – fiica iubită a tatălui meu – să mă bucur că ea își găsise o nouă și minunată dragoste. În al doilea rând, după ce, timp de zece ani în care eu l-am jelit pe tatăl meu, iar ea nu a venit niciodată să mă vadă, îmi cerea acum să mă urc în avion ca să comand o rochie, tocmai când urma să fiu în toiul pregătirilor pentru examenul de admitere la Cambridge. Iar nunta din luna iunie... Nu se gândise oare că atunci aveam de dat examenul? Era atât de îngrozitor de egoistă!

Pe lângă toate astea, și ziua mea de naștere era tot în iunie. O auzisem pe bunica vorbind cu Daisy despre o petrecere de ziua mea și îmi trecuse prin minte că poate Maman va veni în Anglia cu ocazia asta. Dar era evident că ea era prea ocupată cu aranjamentele pentru propria petrecere pentru a-și mai aminti de ziua fiicei sale.

– Bineînțeles că nu și-a amintit, Posy. Abia de te-a sunat de câteva ori de când a plecat. Ce fel de mamă e? am țipat către norii gri, plimbându-mă în toate direcțiile.

M-am așezat jos, simțind că mă lasă puterile din cauza a ceea ce simțeam. Nu mai eram micuța Posy speriată să vadă adevărul în față. Devenisem aproape o femeie care accepta realitatea în sfârșit. În toți acești ani, mă luptasem să nu las acel gând să intre în conștiința mea de frica a ceea ce însemna, și anume că mama mea nu mă iubise. Sau că

se iubise pe sine mai mult decât pe mine.

– E o mamă groaznică! am strigat peste câmpuri cu frică în cuvinte și în inimă.

Îmi dădusem atunci seama că și la Admiral House mă lăsase în grija lui Daisy. Deși era ceva obișnuit ca o familie bogată să aibă servitori care să se ocupe de copii, am încercat să îmi amintesc măcar o singură ocazie în care mama să vină să mă ia de la școală sau o singură noapte în care să vină să îmi citească o poveste sau să mă sărute de noapte bună. Deși am încercat din greu să îmi amintesc, nimic nu a venit în mintea mea.

„Nu a fost niciodată rea cu tine, Posy. Nu te-a bătut niciodată. Erai bine hrănită și îmbrăcată", mi-am spus încercând să nu mă compătimesc.

Așa era, iar când tata era acolo, oferindu-mi toată dragostea și fericirea lui, aveam tot ce îmi trebuia. Înflorisem asemenea plantelor de la fereastra mea de acasă și de la școală, cu lumină, apă și dragoste.

Apoi m-am gândit la bunica și la cât de minunată fusese să ia locul mamei mele și am înțeles imediat cât fusesem de norocoasă. Nimeni nu avea o viață perfectă și chiar dacă mama mea nu a fost prezentă, puteam să număr toate binecuvântările de care mă bucurasem. Nu toate femeile se nășteau cu instinctul matern care le făcea să-și iubească copiii și să aibă grijă de ei. M-am gândit la animalele din sălbăticie care își abandonează puii la câteva ore după naștere. Maman nu făcuse asta.

„Posy, trebuie să o accepți așa cum este", mi-am spus cu hotărâre. „Niciodată nu se va schimba, iar așteptarea ta ca ea să se schimbe vreodată nu îți va aduce decât durere."

Întorcându-mă spre casă, mi-am spus foarte multe lucruri. Învățasem la orele de psihologie că nu doar lucrurile care ți se întâmplau contau, ci și felul în care le primeai.

De acum încolo trebuie să o vezi pe Maman ca pe o mătușă sau o nașă. Astfel nu vei mai avea pentru ce să suferi.

Totuși, nunta din iunie rămăsese o problemă.

– Cum aș putea să mă duc, bunico? am întrebat a doua zi dimineață, după ce mă liniștisem.

– Sunt sigură că dacă îi vei scrie că atunci ești în mijlocul examenelor, va înțelege că nu poți să mergi. Și eu îi voi spune că nu pot merge.

– Nici tu nu poți?

– Nu, a răspuns bunica după o pauză. Iunie e mereu o lună aglomerată și e și sărbătoarea satului.

Am înțeles astfel că nici ea nu voia să meargă la nuntă. Sărbătoarea satului era abia la sfârșitul lunii și abia de era nevoie de mai mult de câteva zile pentru pregătiri. Asta m-a făcut să mă simt mai bine, dar să mă și întreb dacă eu m-aș fi dus în cazul în care nu aș fi avut un motiv întemeiat să nu pot merge. Eram sigură că nu eram deloc curioasă să-l cunosc pe soțul mamei mele și nici nu voiam să închin un pahar în cinstea lor. Cum aș fi putut? Cum își imagina ea că aș fi putut face asta? Poate că dacă am fi fost mai apropiate sau am fi petrecut timp împreună în ultimii zece ani și aș fi fost martora suferinței ei pentru tata, ar fi fost altfel. Dar așa cum stăteau lucrurile, nu puteam decât să fiu foarte supărată.

Am aruncat zece ciorne pentru a reuși să-i răspund la scrisoare. Am rugat-o pe bunica

să o citească înainte să o trimit.

– Ai scris foarte bine, Posy. În situațiile de genul ăsta cel mai bine e să îți expui motivele cu calm, iar tu chiar asta ai făcut.

Am lipit scrisoarea, am pus-o în plic și i-am dus-o Laurei, responsabila de la poștă. Apoi mi-am făcut bagajul și am plecat înapoi la școală pentru cele mai importante șase luni din viața mea.

Capitolul 9

Posy tăia trandafirii când văzu un fluture amiral roșu așezat pe florile purpurii de verbină, sugând ultimele urme de nectar de dinaintea iernii. Avea aripile deschise și strălucea în toată splendoarea amestecului de negru, roșu și alb. Posy îl privi fascinată, momentul acela purtând-o către altul din trecut. Sări speriată când auzi telefonul sunând în buzunarul pantalonilor și își scoase repede mănușa de cauciuc pentru a răspunde.

– Alo?

– Eu sunt, mama, se auzi vocea lui Nick.

– Nick, dragul meu. Ce faci?

– Sunt bine. Tu?

– Sunt foarte bine, mulțumesc.

– Ai vreo treabă miercuri? Aș vrea să te scot în oraș la cină.

Posy avu nevoie de puțin timp pentru a înțelege.

– Vrei să spui că ești în Anglia?

– Da, sunt în Londra mai exact. Am avut niște probleme de rezolvat înainte să vin la tine și tocmai le-am terminat.

Posy nu știu dacă să se bucure de faptul că fiul ei se afla din nou pe pământ britanic sau să se întristeze din cauza faptului că nu îi spusese de venirea lui până atunci.

– Desigur, îmi doresc foarte mult să te văd.

– Minunat! Ajung la tine înainte de prânz și mergem să mâncăm unde vrei tu. Am multe să-ți povestesc.

„Și eu am multe să-ți spun", se gândi Posy.

– Ar fi foarte bine, dragul meu.

– Bine, mamă. Vorbim când ne vedem. La revedere!

Posy se lăsă pe spate, cu fața la soarele de octombrie care nu mai avea putere. Era copleșită de bucuria revenirii lui Nick.

Auzi zgomotul unei mașini care se apropia dinspre aleea ce urca spre casă. „Fir-ar să fie! Cine poate fi?" se întrebă Posy dornică să termine de tăiat trandafirii înainte să vină frigul.

Deranjat și el de zgomot, amiralul roșu își luă zborul.

Era convinsă că nu putea fi altcineva decât băiatul care îi aducea ziarul o dată pe lună. De obicei îl invita la un ceai, dar azi va pretinde că nu este acasă și îl va lăsa să pună ziarul în cutia poștală.

– Posy?

Posy tresări. Vocea se auzi foarte aproape și când își ridică privirea îl văzu pe Freddie venind spre ea.

– Bună, îi răspunse, acoperindu-și ochii din cauza soarelui, cu părere de rău că nu se dăduse cu ruj în ziua aceea.

– Iartă-mă că năpustesc așa. Am bătut de multe ori. Soneria nu funcționează. Ți-am văzut mașina și am bănuit că ești în grădină.

– Nu e nici o problemă. Trebuie să repar soneria, într-adevăr.

– Casa e foarte frumoasă, Posy. Presupun că e în stilul Queen Anne, dacă e să socotim după simetria perfectă.

– Așa este.

Urmă o pauză. Posy aștepta ca Freddie să spună de ce venise. Ea nu avea de gând să-l întrebe.

– Eu... Am putea bea o cană de ceai?

– Eu aș dori un pahar de apă.

Îl privi pe Freddie cum se uită uimit în jur.

– Posy! E de necrezut! Tu ai făcut toate astea singură?

– Totul în afară de asfaltarea potecilor și de tunsul ierbii și adunatul buruienilor. Dar mi-a luat douăzeci și cinci de ani. Am început după ce au plecat copiii la școală.

– Ai deschis vreodată grădina pentru public?

– Da, de sărbătoarea sătească. Au venit și câțiva fotografi și au făcut poze pentru revistele la care lucrau. Dar... sinceră să fiu, ar fi fost nevoie de mult mai multă muncă decât am putut eu să depun. Am creat un monstru care trebuie continuu îngrijit și hrănit.

– E un monstru glorios, Posy, chiar dacă te solicită foarte mult, îi răspunse Freddie luând-o spre casă pe lângă fagul ruginiu, splendid în noua lui culoare. Se opri brusc și arătă spre folly. Clădirea aceea ce este?

– Un folly. Era refugiul tatei. Colecționa fluturi și ajuta la prinderea lor. Eu credeam că doar îi studiază și că le dă drumul. Când am reușit să pătrund înăuntru, am fost îngrozită să-i văd atârnând pe pereți, toți morți și trecuți prin ace. De atunci nu m-am mai apropiat de locul acela.

Freddie privi tăcut spre clădire, apoi spre Posy și spuse oftând adânc.

– Nu te condamn pentru asta.

Posy simți atmosfera încărcată de fantomele trecutului.

– Să intrăm. O să-ți pregătesc un ceai bun.

După ce Freddie se așeză la vechea masă de stejar, Posy își găsi de lucru prin bucătărie. Probabil că din motive de sănătate și siguranță, masa ar fi trebuit de mult distrusă. Colcăia de bacterii adunate prin crăpături, dar pentru Posy era plină de amintirile meselor luate alături de familia ei.

– Ești bine, Freddie? îl întrebă punând cana de ceai în fața lui. Pari foarte preocupat.

– Îmi pare rău, Posy. Cred că întâlnirea cu tine mi-a amintit de ceva din trecut și m-a făcut să înțeleg cât de bătrân sunt.

– Îmi pare rău că prezența mea te deprimă. Vrei o felie de prăjitură? îl întrebă, așezându-se în fața lui cu un pahar cu apă în mână.

– Nu, mulțumesc. Nu vreau să mă îngraș. Îmi pare foarte bine că ne-am reîntâlnit după atâta timp, Posy.

– Nu te-ai schimbat deloc, spuse Posy cu sinceritate. Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat atunci când, în toiul mesei de prânz, dintr-odată te-ai ridicat și ai plecat?

– Uite, Posy, am avut un motiv atunci, același pe care îl am și acum, care mă împiedică să am cu tine relația pe care mi-o doresc. E vorba despre mine. Am niște probleme.

O mulțime de gânduri se îmbulziră în mintea lui Posy. „O fi homosexual? Bipolar? Are pe

altcineva?"

– De ce nu îmi spui despre ce e vorba? După aceea am să-ți spun dacă are vreo importanță sau nu.

– Mi-e teamă că nu pot să-ți spun, Posy, răspunse Freddie grav. Chiar și acum mă simt vinovat că am venit. Am jurat să nu mai vin, dar nu m-am putut abține.

– Amesteci lucrurile, Freddie, oftă Posy. Chiar vreau să-mi spui despre ce e vorba.

– Te rog să înțelegi că nu îți pot spune. Dacă înțelegi asta, am putea fi prieteni.

Posy nu avu de ales decât să fie de acord. Altfel ar fi părut că avea nevoie de mai mult decât era el dispus să dea.

– Bine, atunci, spuse ridicând din umeri.

Un zâmbet lumină fața lui Freddie.

– Sunt un om fericit. Putem cina împreună mâine-seară? Promit să nu mai fug ca un fecior speriat că-și pierde virtutea.

Posy chicoti și atmosfera se destinse.

– Da, ar fi minunat să cinăm împreună. Mulțumesc!

După plecarea lui Freddie, era prea întuneric pentru a mai ieși în grădină. Posy își pregăti ceva de mâncare și intră în camera de zi care servea și drept sufragerie de câțiva ani încoace, salonul fiind prea mare pentru a fi încălzit. Aprinse primul foc din toamna aceea și se așeză pe scaunul ei preferat, privind cum flăcările tremură în cămin.

„De ce e viața atât de complicată?" se întrebă oftând. Era ridicol ca între doi oameni de șaptezeci de ani să existe obstacole care să nu le permită să fie împreună. Se bucura totuși de faptul că a doua zi avea să cineze în oraș, chiar dacă Freddie o asigurase că nu va exista nici un sărut de noapte bună după aceea.

„Poate că, pur și simplu, nu îi place de mine. Sunt sigură că despre asta e vorba și nu știe cum să-mi spună. Nu te mai gândi la asta, Posy. Mai bine bucură-te că în câteva zile îl vei vedea pe Nick, după atâția ani."

Capitolul 10

Amy asculta vântul vâjâind în jurul pereților subțiri ai casei. În liniștea nopții se auzeau valurile spărgându-se de țărmul aflat la doar cinci sute de metri depărtare. Ceilalți locatari ai caselor de pe Ferry Road plecaseră de mult către adăposturi mai călduroase și mai solide.

Alături, Sara tuși în somn. Amy se întoarse în pat neliniștită, știind că a doua zi trebuia să o ducă pe fiica ei la doctor. Deja tușea de prea mult timp.

Sam sforăia lângă ea, indiferent la neliniștile care o țineau trează pe soția lui. În ultimele zile venise acasă din ce în ce mai târziu, invocând că are mult de lucru, iar ea se asigura că se ducea la culcare, prefăcându-se că doarme, înainte ca el să ajungă acasă.

Nu era nici o îndoială că mariajul lor trecea printr-o criză. Și nu era ca și când ar fi putut da vina pe circumstanțele prezente. Mai fuseseră în situația aceea de nenumărate ori, luptând să supraviețuiască atunci când una dintre afacerile lui Sam nu mergea. Poate nu la fel de dramatic ca atunci. Viața lor împreună nu fusese niciodată prea ușoară.

Totul era înfricoșător. Gândul de a petrece o iarnă lungă în casa aceea cumplită era aproape de nesuportat. Cândva crezuse că nu contează unde locuiesc sau câți bani au, atât timp cât erau împreună, dar de fapt contase pentru că asta le făcuse viața foarte grea. Era obosită să afișeze o față curajoasă, obosită să se apere de mânia bărbatului ei când era beat și, mai presus de asta, epuizată încercând să își facă treaba și să fie o mamă bună pentru cei doi copii ai ei.

Deși Sam era întins la numai câțiva centimetri de ea, prăpastia emoțională dintre ei era imensă, iar din noaptea aceea în care îl întâlnise pe Sebastian Girault la malul mării, Amy începuse să se întrebe dacă depresia ei actuală se datora vieții atât de dificile sau, mai tulburător, faptului că nu îl mai iubea pe Sam. De fapt, se gândea, o dezgusta când era beat, dar ce putea face?

În dimineața următoare, Amy s-a trezit ca de obicei, lăsându-l pe Sam adormit în pat. L-a condus pe Jack la școală, după care s-a dus cu Sara la doctor, așteptând în cabinetul acestuia, cu micuța pe genunchi.

– Sara are febră și o răceală cu o tuse urâtă. Un repaus de câteva zile într-un pat cald și frumos o va face bine. Dacă starea ei nu se îmbunătățește, aduceți-o înapoi și îi voi prescrie un antibiotic, dar mai întâi să vedem cum evoluează după un tratament de modă veche, sugeră doctorul.

Inima lui Amy îngheță. Asta însemna că nu mai putea să lucreze două zile, adică pierdea banii pentru acest răstimp. În drum spre casă, sună la hotel și le spuse că nu va putea veni, după care intră repede la magazinul de alături să facă cumpărături.

Sara scâncea și plângea în fața căruciorului în timp ce Amy se grăbea printre culoare, dornică să o ducă acasă.

– Draga mea, nu stăm mult, îți promit. Hai să îți luăm niște Ribena și…

În timp ce Amy coti repede pe culoarul următor, căruciorul ei se ciocni de coșul de cumpărături de pe brațul unui bărbat.

– Scuzați-mă, scuzați-mă.

Inima ei îngheță când văzu cine era.

Sebastian Girault ridică o sprânceană:

– Nu ar trebui să ne mai întâlnim așa. Oamenii vor începe să vorbească.

– Așa este. Îmi pare rău, scuzați-mă.

Amy se întinse după o sticlă de Ribena. Sebastian îi dădu brațul la o parte, luă o sticlă și o puse în căruciorul ei. Sara începu să țipe.

– Of, of, nu pare prea fericită.

– Nu e. E bolnavă. Trebuie să o duc acasă.

– Desigur. La revedere, atunci.

– La revedere.

Sebastian o privi cum se grăbește de-a lungul culoarului și cum dispare după colț. Chiar și așa nearanjată și evident tulburată, era o femeie cu adevărat frumoasă. Se întrebă cine era și de unde venea. În acel orășel de pe malul mării, plin de oameni de vârstă mijlocie și aristocrați la pensie, Amy cu tinerețea și frumusețea ei ieșea în evidență ca o scânteie în noapte.

Sebastian era gata să plece când văzu pe jos o mănușă mică, roz. Era evident că o scăpase fiica lui Amy. O ridică și se grăbi pe culoar după ele. Când ajunse la casierie o văzu afară, urcându-se în mașină. Nu reuși să o mai prindă.

Bărbatul se uită la mănușă. Nu era chiar pantoful Cenușăresei, dar ar fi putut să fie.

Amy se simți ușurată să se întoarcă la lucru câteva zile mai târziu. Să stea țintuită în casă în compania unui copil de 4 ani care plângea necontenit, în timp ce afară ploaia nu se mai oprea, era cireașa de pe tort. Singurul lucru bun era că reușise să ajungă la zi cu rufele și treburile casnice și cel puțin maghernița lor era acum curată, dacă nu putea fi primitoare.

– Cum e Sara? întrebă Wendy, administratoarea hotelului, când trecu pe lângă recepție.

– Mult mai bine. Dar eu am nevoie de Valium.

Amy își dădu ochii peste cap.

– Nimic nu e mai rău decât un micuț bolnav, adăugă Wendy. Totuși, e spre vindecare acum.

Amy îngheță când Sebastian Girault intră și înaintă spre recepție.

– Da, eu sunt, din nou. Îmi pare rău, dar am venit să îți returnez ceva ce e al tău sau, mai bine spus, al fiicei tale. Așează mănușa pe tejghea. A scăpat-o în magazin.

– O, mulțumesc, spuse Amy încet fără să se uite în ochii lui.

Sebastian însă nu plecă imediat și Amy înțelese că mai avea ceva de spus.

– Da?

– Aș vrea să vii cu mine să bem ceva la prânz.

– De ce?

– De ce nu? Pentru că vreau să vii, ridică el din umeri.

– Domnule Girault, spuse Amy încet pentru a nu fi auzită, cu obrajii îmbujorați de jenă, nici măcar nu știi cum mă cheamă.

– Ba da, știu. Doamna Amy Montague, citi el pe ecusonul prins de bluza ei. Iată-te!

– Exact. „Doamnă", șuieră Amy. Poate ți-a scăpat, dar sunt femeie măritată cu doi copii.

Nu pot să ies să beau ceva cu un bărbat necunoscut.

– Într-adevăr, sunt un necunoscut, încuviință Sebastian, dar nu am dezvăluit adevăratul motiv și anume că am vorbit cu prietena ta, Marie, și...

– Scuzați-mă, domnule Girault, dar trebuie să mă ocup de factura unui client.

Amy arătă spre bărbatul care stătea răbdător în spatele lui Sebastian.

– Desigur. Ne vedem la barul Crown la ora unu, spuse zâmbind și părăsi hotelul.

Când termină să se ocupe de clientul ei, Amy o sună imediat pe Marie.

– O, chicoti Marie la capătul firului, e vina mea. I-am făcut o recomandare ieri când a trecut pe la noi. Caută să închirieze ceva pentru iarnă.

– Ce i-ai recomandat? Că poate veni să stea cu noi pe Ferry Road?

– Ha, ha! Nu. Du-te să te întâlnești cu el și vei afla.

– Marie, te rog, nu-mi plac jocurile astea. Spune-mi.

– Bine, bine, ține-ți firea. Sebastian e disperat după un loc unde să-și scrie romanul. Până acum totul a fost ori prea mare, ori prea mic, ori prea vechi, ori prea nou. Ieri când a intrat, tocmai mă sunase soacra ta, doamna Montague, să îmi spună că se gândește serios să vândă și dacă aș vrea să evaluez Admiral House. M-am gândit dintr-odată ce loc fantastic ar fi pentru scrierea unei cărți.

– De ce nu i-ai recomandat lui Sebastian să ia legătura cu Posy în loc să mă implici pe mine? întrebă Amy.

– Pentru că nu o cunosc deloc pe soacra ta și ar fi neprofesionist să dau numărul ei de telefon unui străin. M-am gândit că ar fi mai bine dacă Sebastian ar vorbi cu tine și tu ai lucra ca intermediar. Asta e tot. Îmi pare rău dacă am greșit.

– Nu, nu, firește că nu, spuse Amy în grabă, simțindu-se vinovată pentru suspiciunile ei, când Marie acționase complet inocent. Doar că dau de el peste tot.

– Mă îndoiesc că îți va face ceva în barul Crown, spuse Marie ușor afectat.

– Da, îmi pare rău. Mulțumesc, Marie. Amy puse receptorul jos, întrebându-se cine era pe cale să devină. Obișnuita ei atitudine binevoitoare părea să o părăsească. Era morocănoasă cu toată lumea, în special cu copiii. După ce se va întâlni cu Sebastian, se va duce să ia ceva special pentru cină.

Când ajunse Amy, Sebastian stătea deja confortabil în spatele unui exemplar din The Times, într-un colț al barului. Uitându-se agitată în jur, Amy se simți ușurată să vadă că în afară de o pereche de bătrâni care își beau halbele de bere Adnams barul era pustiu.

– Bună ziua, domnule Girault.

Bărbatul privi în sus din spatele ziarului.

– Sebastian, te rog. Ce să îți ofer de băut?

– Nimic, nu pot să stau. Am de făcut niște cumpărături.

Amy simți că nu poate respira. Inima îi bătea cu putere în piept.

– Bine, ridică din umeri Sebastian. Vrei măcar să stai jos? Jur că nu vă voi viola, doamnă, și că intențiile mele sunt onorabile.

Zâmbi amuzat de stinghereala ei.

– Nu râdeți de mine, spuse Amy. Acesta e un oraș foarte mic, dar plin de oameni cu gura mare. Nu vreau ca soțul meu să afle ca am fost văzută bând cu dumneavoastră.

– Deja ai spus că nu bei nimic. Asta rezolvă jumătate de problemă, replică rațional Sebastian. Îmi vine greu să cred că ai alege cel mai cunoscut bar din oraș pentru a avea o întâlnire secretă, dar oricum… Eu beau ceva. Scuză-mă.

Amy se dădu la o parte și îl lăsă să treacă. Îl privi mergând spre bar și realiză cât de copilăresc trebuie să-i fi părut comportamentul ei. Se duse după el.

– Îmi pare rău, Sebastian. Aș dori un suc de portocale și o limonadă, te rog.

– Imediat.

Amy se așeză.

– Poftim, un suc de portocale și limonadă.

– Mulțumesc. Îmi pare rău că am avut o atitudine atât de defensivă mai devreme și acum.

– Nici o problemă. Știu cum sunt orașele mici. Am locuit și eu într-unul. Noroc! Sebastian luă o înghițitură din bere. Fără îndoială că ai vorbit cu prietena ta Marie.

– Nu aș numi-o chiar prietenă, i-o tăie Amy. Nici nu o cunosc.

– Bine, sigur ai sunat-o pe Marie să afli ce mi-a spus.

– Da, am sunat-o, încuviință Amy.

– Și ce părere ai?

– N-am nici o idee ce va crede Posy despre a avea un chiriaș, ridică Amy din umeri. Nici ce părere vei avea tu despre Admiral House. Nu e chiar o locație de lux. Sus nu e încălzire deloc.

– Asta nu mă deranjează. Am mers la o școală publică, așa că sunt obișnuit să îmi înghețe bojocii, scuză-mi expresia. Trebuie să recunosc că, epuizând posibilitățile de închiriere, casa soacrei tale pare să fie exact ce-mi trebuie. Am nevoie de spațiu să mă mișc.

– Există cu siguranță la Admiral House. Mult spațiu, îl asigură Amy. Tot ce pot face este să o întreb pe Posy, să vedem ce spune. Pentru ce perioadă ar fi?

– Câteva luni, pentru început. E greu de spus de cât timp am nevoie.

– Cu siguranță vei fi hrănit bine. Posy este o bucătăreasă minunată.

– Dumnezeule, nu speram să primesc și mâncare. Asta ar fi raiul absolut. Niciodată nu reușesc să mănânc mai mult decât o felie de pâine prăjită și o oală de tăiței când scriu.

– O, sunt convinsă că Posy ar fi încântată să-ți pregătească mâncare. Știu că îi lipsește să gătească pentru familia ei.

– Deci, ești măritată cu unul din fiii ei?

– Da, cu Sam, fiul cel mare.

– Ea locuiește singură, nu-i așa?

– Da, dar nu pentru mult timp. Cred că în sfârșit s-a hotărât să vândă. Marie a pomenit ceva că va merge săptămâna asta să facă o evaluare.

– Atunci mai bine ajung acolo cât mai repede. O suni pe soacra ta pentru mine? Pui o vorbă bună? Spune-i că sunt curat, obișnuit să stau acasă și că vreau să plătesc. Sunt doar un pic excentric când vine vorba de orele când lucrez.

– Fac tot ce pot, încuviință Amy.

– Tu unde locuiești? Într-o clădire la fel de grațioasă, presupun.

– Nu prea, pufni ea. Familia Montague nu mai este așa bogată cum era odată. Tot ce a

rămas din gloria de altădată este Admiral House. Sam trebuie să își câștige singur existența.

– Înțeleg. Și cu ce se ocupă soțul tău?

De obicei rostea cu ușurință cuvântul „antreprenor" când oamenii o întrebau ce face Sam. În acea zi nu putu să spună asta. Ridică din umeri.

– Una, alta. În prezent este implicat într-un fel de companie imobiliară, care, dat fiind istoricul lui Sam, se va duce probabil de râpă în următoarele șase luni.

– Înțeleg.

– O, Doamne, asta sună groaznic, nu-i așa? Amy își puse mâna la gură rușinată. De fapt, am vrut să spun că Sam este un om de treabă și că îl iubesc foarte mult, doar că nu prea a avut noroc în carieră.

– Trebuie să fi fost foarte dificil pentru tine, recunoscu Sebastian, mai ales cu copiii. Câți?

– Doi. Și ai dreptate, n-a fost totul ușor, dar cine are o viață ușoară?

– Nimeni, presupun. Sebastian se uită la ceas. Mi-e teamă că trebuie să plec. Am o întâlnire la unu și jumătate. Mulțumesc mult că ai venit și dacă ai vreo șansă să vorbești cu soacra ta în zilele următoare aș fi foarte recunoscător. Mă poate contacta oricând la The Swan dacă ar dori să mă întâlnească. Se ridică în picioare. La revedere, Amy!

Dădu din cap și părăsi barul.

Amy rămase cu paharul ei de St. Clements, simțindu-se dintr-odată foarte tristă. Faptul că Sebastian își aranjase o altă întâlnire la jumătate de oră după întâlnirea cu ea o făcu să se simtă și mai prost. În mod evident nu avusese deloc intenții dezonorante.

Și de ce ar fi avut? Amy își goli paharul și se ridică. La urma urmelor nu era genul de femeie cu care Sebastian să fie obișnuit sau de care să fie interesat, dat fiind lumea în care trăia. Iar ea se purtase ca o adolescentă virgină crispată, a cărei inocență era pe cale să fie amenințată. Se înfioră. Era absolut sigură că după atitudinea ei de azi era ultima zi în care îl văzuse pe Sebastian Girault. Își dădu seama că gândul acela o întristă.

Din poziția strategică în care se afla, retras într-un colț din holul hotelului, Sebastian o privi pe Amy plecând. Îndreptându-se înapoi la bar, la masa pe care ea tocmai o părăsise, comandă altă bere și se așeză să își termine ziarul.

Capitolul 11

Posy ar fi vrut să alerge în întâmpinarea mașinii pe care o văzu venind spre casă. Se îndreptă spre ușa de la intrare, o deschise și stătu pe verandă, chinuită de așteptare, până ce mașina se opri în fața ei.

Fiul ei, înalt și chipeș, își trase picioarele lungi dinapoia volanului și o întâlni la jumătatea drumului pietruit.

O îmbrățișă.

– Bună, mamă.

– Nick, băiatul meu drag. Mă bucur atât de mult să te văd.

– Și eu pe tine, mamă, și eu.

Stătură îmbrățișați un timp, încercând amândoi să se adune înainte să continue să vorbească. Nick îi dădu drumul lui Posy și se uită la ea.

– Mamă, arăți grozav! Dacă nu cumva chiar mai tânără decât când am plecat.

– Ei, Nick, nu e adevărat, dar mulțumesc oricum.

O luă de după umăr și se îndreptară spre casă, după care Nick se opri și privi în sus.

– Nu m-a înșelat memoria. Este exact cum mi-am amintit-o în toți acești ani.

– Bine, spuse Posy când intrară în hol, mă tem însă că vei observa uzura lăsată de cei zece ani înăuntru.

După ce intrară în bucătăria cu mirosul ei bine-cunoscut, Nick fu asaltat de amintiri din copilărie. Întotdeauna o simțise ca pe un sanctuar și o găsi neschimbată. Aceleași cratițe groase de fier atârnau pe perete, aceleași vase din porțelan rar și prețios stăteau adunate într-o ordine aleatorie pe bufet, iar ceasul uriaș de deasupra sobei atârna tot acolo unde fusese și când era el foarte mic.

– Mmm, ce e mirosul ăsta? întrebă Nick. Nu cumva...?

– Da, ficat cu șuncă, mâncarea ta preferată, spuse Posy.

– Dar, mamă, voiam să te scot undeva, să te răsfăț.

– Mi-ai spus că este alegerea mea și am vrut să-ți pregătesc ceva. Putem ieși altcândva. O, Nick dragule, nu-ți pot spune ce minunat este să te văd. Nici tu nu te-ai schimbat deloc. Vrei o cafea, un ceai sau o bere?

– O bere, te rog. M-am schimbat, mamă. Am 34 de ani și au început să-mi apară fire albe și încrețituri în jurul ochilor, oftă el. Tu cum ești? o întrebă el, în timp ce luă o înghițitură din sticla de bere pe care Posy i-o întinse.

– Au început să-mi înțepenească încheieturile, mai ales dimineața, dar în rest sunt sănătoasă tun. Posy își turnă un pahar de vin. Pentru tine, dragul meu băiat, și întoarcerea ta în siguranță acasă după tot acest timp.

Ridică paharul către el.

– Nu-ți pot spune ce bine e să fiu înapoi, și mă aflu într-o casă care are mai mult de câțiva ani și nu e un bungalou.

– Povestește-mi tot ce s-a întâmplat în Perth. Trebuie să îți fi plăcut, de ai stat acolo atât de mult.

– Mi-a plăcut și nu mi-a plăcut, spuse Nick. E complet diferit de Marea Britanie și de Southwold, în special, dar a fost ceea ce mi-a trebuit.

– Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva ai fugit.

– Sigur că am făcut-o, dar m-am întors acum.

– Pentru cât timp? abia îndrăzni Posy să întrebe.

– Asta e o întrebare de un milion de dolari, râse Nick. Acum, ce zici de niște ficat cu șuncă? Mor de foame.

Din cauza emoției, lui Posy îi pierise pofta de mâncare, așa că învârti mâncarea în farfurie ascultând ce îi povestea Nick despre Perth și despre planul său de a avea un magazin în Londra. Posy băuse un pic prea mult vin, făcându-și curaj să îi spună lui Nick despre planul de a vinde Admiral House.

– Dacă te-a interesat să închiriezi un magazin în Londra, înseamnă că te gândești să rămâi definitiv? întrebă Posy.

– Motivul pentru care nu am luat legătura cu tine de îndată ce m-am întors în Anglia a fost pentru că am vrut să cunosc situația înainte să te văd. Am găsit locația potrivită și am decis să încerc.

Posy se lumină la față și își împreună mâinile de plăcere.

– Nick, dragul meu! Nu-ți pot spune ce fericită mă face vestea asta.

– Probabil că nu mă vei vedea mai mult decât în ultimii zece ani, voi munci din greu, chicoti Nick.

Posy dădu să strângă farfuriile, dar Nick o împinse ușor înapoi în scaun.

– Fac eu asta, mamă.

– Mulțumesc, dragule. Budinca de orez e în sobă dacă vrei să o scoți. Ce te-a făcut să iei această decizie importantă? întrebă Posy în timp ce Nick puse budinca în două castroane și le aduse la masă.

– O, multe lucruri, replică Nick în timp ce se așeză. Poate cel mai important fiind acela că am înțeles că poți fugi cât de departe vrei, dar nu poți scăpa niciodată de tine.

Posy încuviință, așteptând ca Nick să continue.

– Și să fiu sincer, mi-a fost dor de Anglia, în special de asta. Nick arătă către budinca de orez. Fără asta nu mă simțeam acasă.

– Ești bucuros că ai plecat?

– Absolut, răspunse Nick, învârtind lingura în castron. A fost o mare aventură care a avut avantajul că mi-a adus o grămadă de bani.

– Întotdeauna ai fost bun la asta, încuviință Posy. Tot ce atingi se transformă în aur. Complet opus bietului Sam.

Fața lui Nick se întunecă.

– Încă se chinuie?

– Da.

– Ei bine, preferă să continue pe cont propriu, nu-i așa? Vreau să spun, un proiect nesăbuit după altul. Soția lui drăguță mai rezistă?

– O, da, Amy e încă cu el. Nu i-ai întâlnit pe cei doi copii ai lor, Jake și Sara. Sunt încântători.

– Înseamnă că nu l-au moștenit pe tatăl lor, spuse Nick fără ocolișuri.

– Dumnezeule, Nick, vorbești cu foarte multă răutate despre Sam, oftă Posy, cu tristețe în voce. Poate că e chiar o catastrofă când vine vorba de afaceri, dar nu e un om rău.

– Țin cont de faptul că e fiul tău și fratele meu, dar mă tem că nu pot fi de acord cu tine, mamă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Fiul ei se așează în fața ei, tăcut, fără să-i arate ce simțea.

– Nick, spune-mi, te rog. Vreau să înțeleg, insistă Posy. Nu e nimic mai supărător pentru o mamă decât să își vadă copiii certați.

Nick dădu din cap.

– Nu contează, mamă. Hai să trecem la subiecte mai frumoase, unul dintre ele fiind faptul că, oricât de neverosimil ar părea, am întâlnit pe cineva. O persoană specială.

– Nick! Secretosule! Unde e? Cine e? Presupun că e australiancă?

– Tocmai asta e ciudat. Am întâlnit-o de fapt în ziua în care am aterizat înapoi în Marea Britanie. E o amică a vechilor mei prieteni Paul și Jane Lyons Harvey. O cheamă Tammy, e extrem de frumoasă și are o afacere cu haine de epocă.

– Dumnezeule, Nick, asta e foarte repede.

– Știu. Ar trebui să fiu îngrijorat?

Posy își aminti de momentul în care îl văzuse pe Freddie pentru prima oară și dădu din cap.

– Cu siguranță că nu. Dacă simți, simți. Eu așa cred.

– Nu mi s-a mai întâmplat până acum să îmi placă cineva așa de repede și asta mă sperie, mamă. Îmi place cu adevărat.

– Bine. Când pot să o întâlnesc?

– Mă gândeam că am putea veni aici săptămâna viitoare, dacă are timp. E ocupată cu afacerea ei așa cum sunt și eu.

– Sigur, Nick. Dacă ați putea veni în weekend, ar fi și mai bine. I-aș putea invita pe Sam și Amy… Indiferent ce crezi despre fratele tău, ar trebui să îi întâlnești pe nepotul și nepoata ta.

– Sigur, mamă. Suntem oameni în toată firea până la urmă. Mi-ar plăcea să o revăd pe Amy și să îi întâlnesc pe copii, firește. Ce zici de weekendul următor?

– Perfect! Posy bătu din palme. Atrage-i atenția prietenei tale să își aducă niște pijamale călduroase. E destul de frig noaptea.

– Așa voi face, mamă, spuse el, uitându-se la zâmbetul neastâmpărat de pe fața ei. Dar înainte să plec, mi-ar plăcea să văd ce ai mai făcut în grădină.

După ce se plimbaseră prin grădină, în timp ce Posy făcea un ceai în bucătărie, Nick trecu prin hol către salon. Se opri să privească spre candelabrul masiv și văzu ițindu-se în lumină crăpăturile mari care se întindeau de-a lungul tavanului imens, zugrăveala scorojită și cornierele gata să cadă. În salon, atinse întrerupătorul negru și apoi traversă camera pentru a aprinde focul. Era foarte rece și se simțea miros de igrasie. Frumoasele draperii din mătase îndărătul cărora se ascundea când era copil erau rupte și putrezite.

Ca o regină dintr-un film mut, devastată de trecerea timpului, vederea acestei camere

altădată elegante, redusă la stadiul ei actual, îl gâtui pe Nick. Se ocupă cu aprinsul focului, în timp ce Posy intră cu o tavă de ceai și celebra ei prăjitură Victoria.

– Primul foc pe care l-am aprins în ultimii zece ani, spuse el, ghemuindu-se în fața flăcărilor. Asta mă face foarte fericit.

– Ai hotărât deja unde vei locui? îl întrebă Posy.

– Nu, Paul și Jane au spus că pot sta la ei cât vreau. Voi rezolva mai întâi afacerea și apoi îmi voi căuta un loc.

– Când vei veni weekendul următor, aș vrea să arunci o privire prin casă. Cea mai mare parte a mobilei probabil că nu valorează nimic, dar ar putea exista o piesă care să valoreze ceva.

– Ai nevoie de bani, mamă? Ți-am tot spus să-mi zici dacă ai nevoie.

– Nu, Nick, sunt foarte bine. Dar problema e că… trebuie să mă gândesc serios să vând Admiral House. Împlinesc 70 de ani anul viitor.

Nick se uită lung la ea, apoi la flăcările din cămin.

– Bine, spuse el în cele din urmă.

– Nick, spune-mi ce părere ai, te rog.

– Sincer să fiu, mamă, nu sunt sigur: un amestec de sentimente, presupun. Tristețe, evident – a fost casa copilăriei mele și a ta, de altfel –, dar înțeleg de ce te gândești să o vinzi.

– Seamănă puțin cu grija pentru un animal de companie, bătrân și infirm, spuse Posy, tristă. O iubești și vei suferi mult când nu va mai fi, dar știi că e cel mai bine așa. Asta simt despre Admiral House. Are nevoie de un nou proprietar, de cineva care o poate îngriji să îi redea gloria de altădată. Se prăbușește încetul cu încetul și trebuie să fac ceva până când nu va fi prea târziu.

– Înțeleg, mamă.

Nick își ridică privirea și văzu pata mare de igrasie care era acolo de când era copil. Își aminti cum se gândea că seamănă cu un hipopotam. Acum, alte pete i se alăturaseră, creând o frescă de-a lungul tavanului.

– Am un agent imobiliar local care va veni să o evalueze săptămâna viitoare, îi spuse Posy, dar desigur că aș vrea să te întreb dacă nu ai dori să o iei tu.

– În primul rând, Sam nu m-ar ierta niciodată dacă aș face-o. El e fiul cel mai mare și moștenitorul, până la urmă. În afară de asta, viața mea nu e aici. În plus, voi avea nevoie de fiecare bănuț pentru afacere. Îmi pare rău, mamă.

– Sigur, Nick. Trebuia să întreb, asta e tot.

– Unde vei merge odată ce o vinzi?

– Nu m-am gândit cu adevărat la asta. Într-un loc mai mic, care nu are nevoie de atâta întreținere. Cu un pic de grădină afară, zâmbi ea. Sper că cine o cumpără nu o va demola.

– Sunt sigur că nu vor face asta. E o proprietate minunată. Ai nevoie doar de un orășean bogat, cu o nevastă prețioasă și o armată de personal să vină să o ia.

– Nu cred că sunt prea mulți din ăștia, dar vom vedea.

– Cum îmi spuneai mereu, ce va fi va fi. Iar acum trebuie să plec.

Nick se ridică, Posy făcu la fel și se îndreptară împreună spre holul din față.

– Înainte de a pleca trebuie să îți dau asta. Posy scoase o scrisoare din masa aflată

lângă ușa de la intrare și i-o înmânână. Am primit-o ieri la galerie, ce noroc că te-am văzut azi să ți-o dau.

Nick o luă și se uită la numele lui scris înclinat cu cerneala neagră atât de cunoscută. Înghiți greu, încercând să-și ascundă surprinderea.

– Mulțumesc, mamă, spuse el după un moment.

– A fost minunat să te văd, băiatul meu drag, spuse ea în timp ce îl sărută. Sunt absolut încântată că te-ai întors acasă pentru totdeauna.

– La fel sunt și eu, mamă, spuse Nick zâmbind. Pe curând!

Se urcă în mașină și porni motorul. O luă pe alee, după care opri chiar în fața intrării. Scrisoarea era pe locul din dreapta, așteptând să o deschidă. O apucă cu degetele tremurânde, o deschise și citi.

Rămase apoi cu privirea în gol, neștiind ce să facă. Ar fi putut rupe scrisoarea și pleca înapoi la Londra și la Tammy. Sau s-ar fi putut duce la Southwold să asculte ce avea ea de spus, după care să dispară.

Viră la dreapta și se îndreptă spre Southwold. Orașul arăta la fel de drăguț în amurgul toamnei ca și înainte. O luă în sus pe strada principală, observând că vechiul lui magazin devenise o agenție imobiliară, dar nimic altceva nu părea să se fi schimbat. Parcă mașina și se duse să se plimbe pe țărm, lăsând amintirile să îl copleșească, știind că era important să nu le îngroape. Poate dacă o vedea, având acum un nou țel și pe Tammy, ar fi putut în sfârșit să le alunge pentru totdeauna.

Se aplecă deasupra balustradelor, privind marea alunecând ușor către țărm și înapoi, și își aminti agonia curată pe care o simțise ultima dată când stătuse aici. Da, o iubise. Poate nu va mai iubi așa niciodată și, privind înapoi, și-ar fi dorit să nu fi fost așa. Înțelesese că o asemenea iubire nu era un lucru bun – era copleșitoare, acaparatoare și distructivă.

Se întoarse la mașină, porni motorul și se îndreptă spre casa ei.

Capitolul 12

Tammy semnă actele cu o înfloriturǎ, apoi înmânǎ stiloul înapoi agentului.

– Poftim, totul e gata și parafat, în cele din urmă.

– Cred că astea sunt ale tale acum.

Agentul flutură un set de chei.

– Da. Mulțumesc.

Fata luă legătura de chei și le puse bine în buzunarul cu fermoar al poșetei.

– Mai e și altceva?

– Nu, totul e în regulă. Agentul își verifică ceasul și își netezi o șuviță de păr peste creștetul chel. E aproape ora prânzului. Ce zici de un pahar cu șampanie în cinstea viitorului noii tale afaceri?

– Mulțumesc pentru invitație, dar sunt dornică să merg direct la noul meu sediu și să încep să aranjez lucrurile.

– Cum dorești. Succes, domnișoară Shaw!

– Mulțumesc, domnule Brennan!

Ieșită cu bine din birou, Tammy chemă un taxi.

– Ellis Place, numărul 4, vă rog. E după Sloane Street, la capătul lui Sloane Square, adăugă ea mândră, urcând în taxi.

În timp ce mergeau pe King's Road, Tammy privea pe geam, nevenindu-i să creadă ce noroc avusese. Cu doar o săptămână în urmă îi spusese lui Nick că nu mai avea nici o speranță să găsească vreodată un sediu potrivit. Amplasarea, amplasarea, amplasarea era tot ce conta, dar părea să nu fie nimic disponibil în zonele bune și la banii pe care îi putea oferi ea.

Apoi o sunase Jane de la o ședință foto și îi spusese că tocmai auzise că se închisese un butic de haine și că lichidatorii căutau să vândă la preț redus corpurile de iluminat, mobilierul și, desigur, restul contractului de închiriere. Jane îi dăduse numărul și Tammy sunase imediat.

Decisese că era perfect încă înainte să pășească înăuntru. Ascuns pe o străduță lăturalnică, chiar lângă Sloane Street, micuțul magazin stradal era așezat între un designer de pantofi în afirmare – despre care citise recent în Vogue – și un pălărier. Înăuntru, spațiul era aproape exact cum își imaginase Tammy că va fi magazinul ei: mic, dar decorat cu gust, și cu destul spațiu pentru haine. În partea din spate erau un birou și o mică bucătărie, iar jos un beci care, pe lângă că oferea spațiu pentru depozitat, ar fi putut găzdui o croitoreasă. Faptul că magazinul era la doar cinci minute de condus de casa ei era un alt mare atu.

Tammy era cu sufletul la gură când îl întrebă pe agent de preț. Era cu siguranță la limita maximă a bugetului ei și criminal pentru spațiul pe care îl închiria, dar fusese convinsă că era o afacere bună.

Bătuseră palma chiar atunci și acolo, iar acum, doar câteva zile mai târziu, Tammy cobora din taxi, ajunse la ușa de la intrare, cu mâinile un pic tremurând, și învârti cheia în

broască.

Stătu nemișcată pentru câteva minute, abia îndrăznind să creadă că în sfârșit reușise și scoase un strigăt de victorie. Își scoase mobilul și formă numărul lui Nick. Chiar dacă Nick era în vizită la mama lui și se aștepta să îi răspundă căsuța vocală, vru ca el să fie primul care afla.

– Bună, dragule, eu sunt. Vreau doar să-ți spun că am reușit! E minunat și sunt foarte fericită. Vom destupa șampania când ne vedem. Sună-mă să-mi spui la ce oră te întorci. Probabil că voi fi încă aici la butic, așa că poate vii să mă iei. Pa, dragule!

Zâmbi mulțumită către telefon, în timp ce îl puse înapoi în geantă. De mult nu mai fusese atât de fericită. Nick o făcea să râdă și îi era dor de el când nu era cu ea, într-atât încât începuse să se întrebe dacă nu cumva se îndrăgostise de el. Se cutremură de plăcere: un iubit grozav și visul propriului butic devenit realitate. Paharul ei chiar dădea pe dinafară acum.

„OK, Tam, destul cu toată euforia asta. Fiecare secundă aici costă, deci treci la treabă, fata mea."

În următoarele trei ore cără mașina de cusut și cutiile de plastic cu bijuterii și mărgele în magazin. Se duse la depozit să ia o parte selectată a hainelor ei clasice. Petrecu mult prea mult timp atârnându-și hainele în diferite feluri și tot schimbând ideile pentru aranjarea vitrinei în loc să se ocupe de aspectele importante ale mutării, dar cu siguranță avea dreptul la câteva ore de răsfăț.

Tammy dansa pe muzica lui Robbie Williams de la radio, cu una dintre rochii trasă peste pulover și blugi, când se auzi o bătaie în ușă.

– Bună, spuse Tammy, pe jumătate dansând, în timp ce o tânără indiancă atrăgătoare intră în magazin.

– Bună. Sunt Joyti Rajeeve de la magazinul de pantofi de alături. M-am gândit să trec să te salut.

– Eu sunt Tammy Shaw și îmi plac mult pantofii tăi. Au început să atragă atenția în reviste, nu-i așa?

– Da, Doamne ajută! spuse Joyti. Ăsta e un loc foarte bun și contează mult ca vecinii tăi să o ducă bine, fiindcă strada capătă o reputație și te bucuri de vadul comercial al celorlalți.

– Cu siguranță, încuviință Tammy. Sper să nu mă las mai prejos, cum s-a întâmplat cu ultima afacere de aici.

– După cum arată rochia asta, sunt sigură că nu va fi așa. E superbă.

Joyti atinse cu degetele mărgelele de pe material.

– Da, am luat-o foarte ieftin la vânzarea unei proprietăți – deși proprietarul nu a avut deloc grijă de ea. A trebuit să refac de mână toate cusăturile din mărgele, dar să sperăm că nu voi face asta pentru mult timp. Am nevoie de personal, adăugă Tammy, dar bugetul meu e foarte strâns.

– S-ar putea să știu pe cineva care te-ar putea ajuta și care vine cu cele mai înalte calificări.

– Chiar așa? Probabil că nu aș putea să o plătesc.

– Poate că ai putea. De fapt, e mama mea.

– Înțeleg.

Tammy nu voise să sune condescendent, dar avea nevoie de o profesionistă.

– A fost una dintre cele mai faimoase creatoare de sariuri[5] la comandă, continuă Joyti. Nu a egalat-o încă nimeni. A renunțat și s-a pensionat anul trecut, dar acum, desigur, se plictisește acasă.

– Să treacă pe aici, atunci, sugeră Tammy.

– O să o întreb. Va fi în avantajul meu să o țin ocupată și să mi-o iau de pe cap, chicoti Joyti. Te las să îți vezi de treabă, dar dacă vrei să bem ceva cândva după program, bate la ușă. O! Apropo. Am perechea perfectă de pantofi pentru rochia asta. Poate facem afaceri împreună. Pe curând! spuse Joyti și ieși din magazin.

Mobilul lui Tammy sună la ora 8 și fata răspunse așteptându-se să îl audă pe Nick.

– Bună, Tam, sunt Jane, cum merge?

– Fantastic! Am dansat de bucurie în magazin.

– Bine. Ai ales deja un nume pentru magazin?

– Nu.

Era lucrul care încă îi dădea de furcă.

– Va trebui să te decizi înainte de marea deschidere.

– Da, așa e.

– Vrei să mergem la Harvey Nicks, la etajul 5, să bem o sticlă de șampanie să sărbătorim?

– O, Jane, sună minunat, dar am promis să ies cu Nick în seara asta.

– Desigur. Dar mâine-seară insist să vii cu mine la deschiderea noului magazin Gucci.

– Da, mormăi Tammy. Urăsc chestia asta.

– Știu, dar trebuie să te afișezi cât mai mult în următoarele luni, să lași oamenii să afle despre noua ta afacere.

– Da, bine, ai dreptate, admise Tammy. Ce zici să stăm la petrecere o oră, după care să mergem undeva să bârfim și să luăm cina?

– De acord, încuviință Jane. Te iau mâine la șapte de la noul sediu. Felicitări încă o dată, draga mea!

– Mulțumesc. Pa, Janey!

La ora nouă, când a fost gata să meargă acasă, Tammy încercă din nou să-l sune pe Nick. Era încă pe căsuța vocală. Hotărî să se îndrepte spre casă, să facă o baie și să aștepte să o sune. Poate că avusese atâtea de vorbit cu mama lui că nu observase cât se făcuse ceasul. Totuși, nu era deloc obișnuit pentru el să nu sune.

După ce termină baia, Tammy se plimbă prin sufragerie, incapabilă să se așeze. La ora zece formă numărul lui Nick din nou și, răspunzându-i din nou căsuța vocală, sună acasă la Jane și Paul. Și la ei răspunse robotul.

Tammy se prăbuși pe canapea. Îi era foarte foame, așa că își încălzi o felie de pizza și deschise o sticlă de șampanie.

– Noroc! închină ea singură, cu jumătate de inimă, apoi luă o înghițitură sănătoasă, dar toată plăcerea din timpul zilei părea să fi pierit și acum se simțea deopotrivă supărată și frustrată.

Dacă Nick ar fi sunat-o să îi spună că nu poate să ajungă, ar fi putut cel puțin să iasă și

să sărbătorească cu Jane. Nu înțelegea. Nick știa cât de mult însemnase ziua asta pentru ea.

– Ai naibii bărbați, toți sunt la fel, bombăni ea la al treilea pahar de șampanie.

La miezul nopții, azvârlind sticla goală la gunoi, Tammy se duse împleticindu-se în dormitor, se întinse în pat și căzu într-un somn indus de alcool.

A doua zi dimineață, mahmură și iritată, merse la butic și începu să își organizeze hainele. Comandase niște umerașe scumpe din catifea neagră și agățase cămășile de noapte pe ele, aranjându-le după perioadă și stil. Apoi se luptă să îmbrace un manechin cu o rochie roșu-închis din anii 1950, cu faldurile căzând greu la pământ, și se ținu ocupată căutând printre accesoriile clasice pe care le adunase, așezând cerceii costumului pe niște pernițe de catifea și brățările pe un suport din porțelan.

Încă nu avea nici o veste de la Nick.

– Uau, exclamă Jane când ajunse. Chiar ai fost ocupată.

– Da, dar mai sunt atâtea de făcut. Ce zici de vitrină? Am comandat o mulțime de flori artificiale și verdeață să o decorez. Va avea ca temă Visul unei nopți de vară.

– Cred că e o idee minunată. Și tu arăți fabulos în rochia aceea, spuse Jane admirativ. O reclamă vie pentru produsele tale, draga mea.

– Mulțumesc. Singurul lucru asupra căruia trebuie să mă hotărăsc, cum ai pomenit ieri, e numele.

– Vorbim despre asta la cină. Hai, să nu întârziem și să ratăm toate aperitivele acelea cu somon afumat. Jane o luă de braț pe Tammy și se îndreptară spre petrecere.

Tammy se întreținu plăcut cu invitații de primă mână prezenți la deschiderea noului butic. Deși lipsise din circuitul celebrităților pentru câțiva ani, erau încă aceleași fețe; ironic, multe arătau mai tinere decât erau când le văzuse ultima oară. Paparazzi imortalizau afacerea pentru ziare și revistele ilustrate și, deși i se părea o lume superficială, Tammy știa că va trebui să facă din nou parte din viața ei dacă voia să reușească în industria modei.

„Cel puțin eu voi fi cea care va trage sforile", murmură ea pentru sine în timp ce se uită la designerul celebru înconjurat de fete frumoase și alte personalități.

După o oră, Jane veni și împreună luară un taxi până la un mic restaurant italian pe King Street.

– Șampanie? întrebă Jane în timp ce se așezară la masă.

– Ei bine, am băut o sticlă întreagă aseară. Nick nu a apărut, răspunse Tammy brusc.

– Chiar așa? se încruntă Jane. Sunt surprinsă. Nu a venit nici la noi acasă, așa că am presupus că a fost la tine.

– Nu. Tammy dădu din cap. A dispărut fără urmă. N-am primit vești de la el nici azi.

– Nu e genul lui. De obicei e un bărbat de încredere. Doamne, sper că e bine, că nu s-a întâmplat nimic cu el.

Tammy ridică din umeri.

– Nici nu pot să sun la poliție să anunț dispariția unui bărbat de 34 de ani care a lipsit pentru o noapte, nu-i așa?

– Nu, dar dacă nu primești vești de la el și nu apare nici la noi acasă, poate ai putea totuși să o suni pe mama lui.

– Nu am numărul ei. Cum a rămas cu șampania?
– De fapt, nu vreau, dar, te rog, bea tu. Eu vreau doar apă.
– Chiar așa? Ții regim?
– Da, un fel de… Treaba e că… Jane dădu din cap. Trebuia să nu spun nimic, adică nu i-am spus nici lui Paul încă…
– O, Doamne! Ești însărcinată, nu-i așa?
Ochii lui Jane străluciră și dădu din cap afirmativ.
– Da. Nu-mi vine să cred. Încă sunt complet șocată.
– O, Janey! Ochii lui Tammy se umplură de lacrimi și își întinse mâna peste masă. Asta e cea mai grozavă veste. Sunt așa de fericită pentru voi.
– Mulțumesc. Și ochii lui Jane erau umezi. Își scoase un șervețel din poșetă și își suflă nasul. Deocamdată însă e foarte devreme. Sunt abia în șase săptămâni și e posibil ca lucrurile să nu meargă bine.
– Bine, vei fi foarte atentă să nu se întâmple asta. Multă odihnă, dietă sănătoasă, fără alcool, alte activități. Deci, cum de s-a întâmplat?
– La fel cum se întâmplă întotdeauna, chicoti Jane. Știi cât am încercat ani la rând, cheltuind o adevărată avere pe inseminări in vitro, să nu mai zic că aproape mi-am pierdut mințile și căsnicia cu toată această presiune. Mesteca o bucată de pâine. Îți amintești că ți-am spus că eu și Paul am convenit să uităm de toată această idee, să acceptăm că nu vom avea copii și în felul acesta încheiem totul. Ironia e că am simțit cu adevărat că am trecut peste asta.
– Poate s-a întâmplat pentru că te-ai relaxat și corpul tău a decis să continue de unul singur, spuse Tammy.
– Da, asta a spus și doctorul.
– Când îi vei spune lui Paul?
– Nu știu. Vreau să-i spun, evident, dar știi cum e el; e un copil mare. Va fi așa de surescitat și va începe să caute leagăne vechi și imprimeuri originale potrivite pentru camera copilului. N-aș putea suporta dacă ceva nu ar merge bine pentru noi. El ar fi devastat.
– Doamne, Janey, mă îndoiesc că eu aș fi putut ține pentru mine, dar înțeleg de ce o faci.
– Poate că îi voi spune în câteva săptămâni. Fiecare zi în care păstrez copilul e o zi de îngrijorare mai puțin și odată ce ajung la douăsprezece săptămâni, mă pot relaxa un pic.
Tammy ridică paharul de șampanie.
– Pentru tine, Janey, pentru că mi-ai făcut ziua fericită. Noroc!
– Și pentru tine și afacerea ta fără nume, care va deveni faimoasă curând! adăugă Jane.
Ciocniră paharele.
– Oricum, uită de magazinul meu. Când ar trebui să se nască cel mic?
– În mai. Jane făcu o pauză și se uită la Tammy. „Născut"… sau mai degrabă „Renăscut"? Ce zici de numele ăsta pentru buticul tău?
– „Renăscut"... „Renăscut". Tammy îl spuse de câteva ori și și-l imagină deasupra vitrinei magazinului. O, Doamne, este perfect! Îmi place! Ești deșteaptă, Janey.
– Mulțumesc.

– Acum pot chema pe cineva să scrie firma și pot trimite invitațiile pentru petrecerea de deschidere.

– Care va fi când? întrebă Jane în timp ce sosiră pastele lor.

– Cât de curând posibil, pentru că fiecare zi în care nu deschid e încă o zi fără câștig. Poate în noiembrie. O mulțime dintre haine încă necesită să fie refăcute, dar noua mea vecină spune că mama ei m-ar putea ajuta. Doamne, am atâta treabă de făcut!

– Bine, cel puțin numele tău îi va atrage pe cei mari și buni la deschidere, chiar dacă numai pentru băutură și pentru a-și băga nasul. Voi încerca să trag niște sfori să văd dacă pot să obțin pentru tine și hainele tale o recenzie într-o revistă bună.

– Janey, ar fi fantastic!

– Voi face tot ce pot. Jane privi cum prietena ei își împinse pastele în farfurie. Nu ți-e foame?

Tammy ridică din umeri.

– Nu foarte tare.

– Ești îngrijorată din pricina lui Nick, nu-i așa?

– Da. Totul a mers atât de bine între noi, că începusem să cred că ar putea să iasă ceva. Chiar simt ceva pentru el și – Tammy luă o înghițitură de șampanie – încă o dată am fost lăsată baltă. Noaptea trecută a fost foarte importantă pentru mine și Nick știa asta.

– Uite ce e, Tam, îl știu pe Nick de mult timp. El nu este și nu va fi niciodată un ticălos. Orice s-a întâmplat cu el în ultimele douăzeci și patru de ore nu are nimic de-a face cu ce simte el pentru tine, sunt sigură de asta. Am văzut felul în care te privește. Categoric te adoră, Tammy.

– Nu știu, oftă ea. Aproape ajunsesem să mă simt în siguranță, și acum... Mie nu-mi trebuie mult să mă sperii.

– Înțeleg. Trebuie doar să ai încredere.

– Știi cumva dacă a avut multe femei înainte de a pleca în Australia sau de atunci?

– Nu cred, dar îmi amintesc că Paul mi-a spus de o fată pe care Nick o dorea foarte tare înainte de a pleca la Perth. Cred că a spus că lucrase pentru el la magazinul din Southwold. Totuși, nu putea fi ceva serios, dacă a plecat în cealaltă parte a lumii, curând după aceea.

– Doar dacă nu a plecat pentru că nu a mers, ridică Tammy din umeri. Oricum, vom vedea ce are de spus când va apărea, dacă va apărea.

Tammy ajunse acasă în jur de unsprezece, simțindu-se mai liniștită după discuția cu Jane. Nu avea rost să se îngrijoreze până nu știa despre ce era vorba, dar teama pe care o încerca o făcea să fie agitată. Însemna că era îndrăgostită de Nick.

Știind că nu va putea dormi, Tommy luă niște hârtie și încercă niște modele de litere pentru numele noului ei magazin.

La miezul nopții sună telefonul mobil.

– Alo?

– Tam, sunt eu, Nick. Te-am trezit?

„Unde naiba ai fost, ticălosule?" a fost ce ar fi vrut să-i spună. În loc de asta îi spuse:

– Nu, e în regulă. Lucram ceva.

– Îmi pare foarte, foarte rău pentru seara trecută și pentru faptul că nu te-am sunat. A apărut ceva și… nu am putut pleca. E prea târziu acum să vin și să mă târăsc în genunchi să mă ierți?

Știa că nu ar fi trebuit să îl lase, dar era foarte ușurată că era bine și disperată să îl vadă.

– Dacă vrei, spuse ea, cât de indiferent putu, dar sunt foarte obosită.

– Ajung în 15 minute.

Tammy alergă în dormitor să se pieptene și să se spele pe dinți, promițându-și că se va purta cu demnitate și decență și că nu va arăta cât de supărată era în realitate.

Nick parcă mașina închiriată într-o stație de benzină, opri motorul și rămase în întuneric. Se simțea complet secătuit, mental și emoțional.

Trăise euforia totală a întoarcerii în Marea Britanie și a întâlnirii cu Tammy. Începuse să își pună pe picioare afacerea, crezuse cu naivitate că zeii îi zâmbeau și că trecutul era cu adevărat în urma lui. În ultimele douăzeci și patru de ore fusese târât înapoi, cu lovituri și țipete. Își privi mâinile și văzu că încă tremurau de adrenalină.

Tot drumul de la Southwold se gândi ce ar fi trebuit să îi spună lui Tammy. Cum putea să se aștepte ca ea să înțeleagă? Ramificațiile a ceea ce aflase erau ceva ce chiar și el se străduia să accepte. Și cu toate că el și Tammy deveniseră apropiați, relația era încă foarte nouă și de aceea fragilă.

Nick își trecu mâna prin păr. Nu voia s-o mintă, dar dacă îi spunea și încerca să-i explice, avea toate șansele ca situația să o sperie și el să o piardă. În afară de asta, nimic nu era încă sută la sută sigur. Poate lucrul cel mai rațional era să nu spună nimic deocamdată, să aștepte confirmarea și să vadă atunci.

Îi apărură lacrimi în ochi, de epuizare sau de neputință. Nu știa. Tot ce știa era că nimic nu venise fără un preț în viața lui sentimentală și putea doar să spere că nu va sfârși plătind cel mai mare preț dintre toate.

Tammy auzi soneria și merse să deschidă ușa de la intrare.

– Poftim. Nick îi întinse trei mănunchiuri de flori ofilite, evident cumpărate de la o benzinărie. Pot să intru?

– Desigur.

Tammy se dădu la o parte să îl lase să treacă. Închise ușa și îl urmă în sufragerie. Stătu acolo tăcută, așteptând ca el să vorbească.

– Îmi pare așa rău, Tam. Nick ridică din umeri descurajat. Ce s-a întâmplat a fost… inevitabil.

– Ce naiba ai făcut ? Arăți de parcă ai fost târât într-o văgăună secretă.

– Așa mă simt, admise el. Te superi dacă fac repede un duș? Sunt sigur că miros urât.

– Te rog, spuse Tammy rece și se întoarse la cusutul ei în timp ce el folosi baia.

Apăru într-un prosop zece minute mai târziu, semănând cu vechiul lui sine, se îndreptă spre ea și își puse ușor mâinile pe umerii ei.

– Draga mea…, murmură el sărutând-o pe gât, spune-mi cât de supărată ești?

– Mă simt lăsată baltă, dar mai mult decât atât, am fost îngrijorată de moarte. Am luat cina cu Jane în seara asta și mi-a spus că nu ai fost nici la ei.

– Nu.

Se așternu tăcerea.

– Oricum, spuse Tammy. Nu sunt paznicul tău și nu am nici un drept să știu toate mișcările tale din fiecare zi.

– Bineînțeles că ai dreptul să știi unde sunt, Tam. Avem o relație, pentru numele lui Dumnezeu. Ce am făcut noaptea trecută este de neiertat, dar a fost ceva ce trebuia neapărat să lămuresc.

– Are de a face cu o femeie?

– Parțial. Nick oftă și se prăbuși într-un fotoliu. Este o poveste foarte complicată și nu cred că sunt în stare să o spun în seara asta.

– Bine, spuse ea rece.

– Uite, Tam, singurul lucru pe care trebuie să îl știi este că nimic din toate astea nu afectează ceea ce simt pentru tine.

– Bine. Și trebuie să te cred pe cuvânt pentru asta, nu-i așa?

– Da, dădu el din cap trist, din nefericire, trebuie. Despre asta e vorba, nu-i așa, despre a avea încredere unul în celălalt? Chiar dacă te-am dezamăgit, lucrul bun despre noaptea trecută este că sunt sigur că te iubesc, oricât de ridicol ar părea, dat fiind că ne cunoaștem de foarte scurt timp.

Ea își ridică privirea spre el, dorind să simtă emoția că tocmai îi spusese că o iubește. Dar expresia din ochii lui era de tristețe.

– Tam?

– Da?

– Crezi ce ți-am spus ? Că te iubesc?

– Eu… nu, nu în seara asta. Oricine poate spune cuvintele astea.

– Da, le poate spune. Dar îmi vei da șansa să îți dovedesc că te iubesc? Te rog?

Tammy căscă.

– Amândoi suntem foarte obosiți, Nick. Hai să mergem să dormim. Vorbim mâine-dimineață.

Se ridică, stinse lampa de pe birou și îi întinse mâna să o urmeze.

– Pot să te țin în brațe? întrebă Nick în timp ce se urcă în pat lângă ea.

Tammy încuviință din cap și se ghemui în brațele lui, speriată de cât de bine se simțea acolo.

Nick o mângâie ușor pe păr.

– Îmi pare atât de rău, Tam, îmi pare atât de rău. Nu vreau să te rănesc, te iubesc, te iubesc cu adevărat.

„Și eu te iubesc."

– Taci acum, destul, șopti Tammy.

Piesă principală din costumul femeiesc tradițional indian, constituită dintr-o fâșie de țesătură dreaptă, care se înfășoară în jurul corpului ca o fustă strâmtă, un capăt strângând mijlocul ca un cordon, iar celălalt capăt, liber, aruncându-se peste umăr

Capitolul 13

Posy își ridică privirea în timp ce clopoțelul de la ușa galeriei sună.

– Bună, Freddie, spuse zâmbind în timp ce el intră în salon. Ce mai faci?

– Foarte bine, chiar foarte bine. Se îndreptă spre biroul la care stătea Posy. Mă întrebam dacă ți-ar plăcea să mergi la film mâine-seară? E filmul acela franțuzesc care a avut recenzii bune.

– Sună ca o invitație pe care nu o pot refuza. Bine.

– Perfect, spuse el. Ne întâlnim la șase în fața cinematografului?

– Ar fi foarte bine.

– Pe mâine! La revedere, Posy!

– La revedere, Freddie!

Bărbatul își ridică ușor pălăria, apoi merse către ușă și ieși din magazin.

Posy oftă. Deși încerca să nu se gândească la asta, nu îi era ușor să accepte așa-zisa lor prietenie. De când Freddie apăruse în grădină, luaseră câteva prânzuri și cine plăcute împreună. Mereu avuseseră despre ce vorbi – Freddie avea povești fascinante de pe vremea când fusese avocat în penal, iar ea îi spusese în amănunt despre viața ei de când nu se mai văzuseră.

Totuși, simțea că ceea ce era important nu fusese spus încă; de ce o părăsise prima dată și de ce, după 50 de ani, îi putea oferi doar compania lui, nu și dragostea.

Deși își tot spunea la nesfârșit că trebuia să accepte și să se bucure de ce putea să îi ofere, nu mergea. Era un fel de tortură plăcută să îl vadă, iar ea urma să fie mereu sortită dezamăgirii. Când se despărțeau, nu era nici o încercare din partea lui Fred de a avea alt contact fizic decât un sărut grijuliu pe obraz.

La prânz, Posy plecă de la galerie și se duse acasă. La ora două trebuia să vină Marie să evalueze casa. Posy făcu ordine în bucătărie și aprinse focul în salonul de zi, știind că erau puține lucrurile care puteau face casa mai primitoare.

Chiar înainte de ora unu, sună telefonul și ea ridică receptorul.

– Alo?

– Sunteți Posy Montague?

– Da, spuneți.

– Sunt Sebastian Girault. Cred că Amy, nora dumneavoastră, v-a vorbit despre mine.

– Da, a menționat că ați putea suna.

– Ați fi cumva interesată să aveți un chiriaș? Va fi doar pentru câteva luni sau cam așa. Aș dispărea de pe capul dumneavoastră până la Crăciun.

– Ei bine, sunteți bine-venit să veniți să vedeți casa, domnule Girault, dar mi-e teamă că nu va fi potrivită. Este foarte simplă.

– Știu asta. Amy mi-a descris-o și sună perfect. V-ar deranja dacă aș veni să arunc o privire?

– Nu, deloc. De fapt, sunt acasă în după-amiaza aceasta. Dacă vreți să treceți pe la patru, ar fi perfect. Casa e ușor de găsit; e pe un drum străjuit de copaci, din Halesworth

Road, pe drumul spre Southwold. Pe cutia poștală scrie Admiral House.

– Nici o grijă, am navigație prin satelit. Mulțumesc, doamnă Montague. Ne vedem la patru.

Posy puse jos telefonul, știind că odată ce Sebastian va vedea casa, va avea o părere mai bună. Faptul că se întâlnea cu el la jumătate de oră după ce casa era evaluată putea ridica vălul de tristețe pe care fără îndoială vizita lui Marie îl va lăsa.

La două fix, Posy auzi o bătaie în ușa de la intrare.

– Bună, Marie. Intră, și spune-mi pe nume, te rog.

– Mulțumesc. Marie păși înăuntru, înarmată cu o mapă. Își ridică privirea spre candelabru. Uau, e absolut uimitor! Ce hol grozav!

– Mulțumesc. Vrei o ceașcă de ceai sau cafea înainte să începi? îi oferi Posy. Îmi închipui că îți va lua ceva timp.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să îmi iau copiii la trei, așa că o să mă mișc cât pot de repede.

– Credeam că ți-aș putea arăta grădinile, parterul și etajul unu, apoi să te las să te uiți singură la pod. Picioarele mele nu mai sunt ce au fost odată, iar scările sunt destul de abrupte.

– Ar fi bine, Posy.

Cele două femei începură de afară, apoi intrară și trecură dintr-o încăpere în alta, Marie exclamând la numeroasele trăsături originale și notând în mapa ei.

După ce îi arătă cele șase dormitoare de la etaj, Posy coborî să pună ceainicul la fiert și să încălzească niște biscuiți pe care îi făcuse înainte să plece la serviciu. Cel puțin Marie nu era vreun negustor înțepat, pentru că nu credea că ar fi suportat un asemenea personaj cotrobăind prin scumpa ei casă.

Marie ajunse în bucătărie în cele din urmă și băură ceai și mâncară biscuiții la masa lungă și îngustă.

– Sunt delicioși, Posy. Aș vrea să pot face și eu așa ceva.

– Ani de practică, asta-i tot, draga mea.

– Dar nu la fel de delicioși ca această casă, cât despre grădină... Nu pot să cred că ai făcut totul de una singură.

– A fost o muncă făcută cu dragoste și cu plăcere, Marie.

– Și poate asta o face specială. Bine, cred că ar trebui să trecem la afaceri. Marie se uită la ea. Posy, casa este absolut spectaculoasă. Caracteristicile ei originale sunt uluitoare. Căminele, cornișele, obloanele de la ferestre… lista e nesfârșită. Dimensiunile camerelor sunt uimitoare și parterul e special.

– Dar…, i-o luă Posy înainte.

– Bine. Marie își frecă nasul. E de la sine înțeles că persoana care cumpără această casă va trebui să se angajeze pe termen lung în ce privește timpul și banii. Sunt sigură că știi de câtă muncă e nevoie pentru renovarea casei. Și aici e problema.

– Da, încuviință Posy.

– Părerea mea sinceră este că ai fi foarte norocoasă să găsești pe cineva care să o ia. Piața caselor de la țară a înghețat recent și în plus, deși Southwold este un loc foarte popular pentru a avea o a doua casă, aceasta e mult prea mare pentru un atare scop. E

destul de puțin probabil că cineva va vrea să facă naveta de aici la Londra și nu mi se pare că segmentul pensionarilor ar putea fi interesat, fiindcă e prea mare și implică prea multă muncă.

– Marie, draga mea, spune ce crezi. Ce încerci să spui?

– Încerc să spun că, dacă nu găsim un cântăreț de muzică pop sau un star de cinema cu destui bani să își dorească o casă la țară și apoi să investească timpul și banii necesari să o renoveze, aria cumpărătorilor este foarte îngustă.

– Pot să înțeleg asta.

– Posy, sunt sigură că îți va displăcea ideea, dar chiar cred că cel mai bun lucru pentru tine ar fi să o vinzi unui dezvoltator care probabil o va transforma în niște apartamente drăguțe. Cu toate că foarte puțini oameni vor o casă atât de mare zilele astea. Locația e foarte bună și casa e grandioasă.

– M-am gândit că asta vrei să spui. Mi s-ar rupe inima, desigur, și strămoșii mei s-ar răsuci în morminte, dar…, Posy ridică din umeri, trebuie să fiu realistă.

– Da. Problema e că, fără îndoială, un dezvoltator va vrea să o cumpere cât de ieftin ar putea. Va fi atât de multă treabă pentru ei de făcut și vor trebui să se gândească la profitul final. Singurul avantaj este că nu va trebui să treci prin rușinea de a scoate casa la vânzare pe piața liberă. Biroul nostru cunoaște câțiva dezvoltatori care ar putea fi foarte interesați. Îi putem pune în legătură cu tine, pot arunca o privire și afacerea poate fi încheiată repede și discret.

– Deci, cât crezi că ar putea plăti pe ea un astfel de dezvoltator?

Marie ridică din umeri.

– E foarte greu de spus, dar aș spune că în jur de un milion.

Posy nu se putu abține să nu chicotească.

– Dumnezeule, și căsuța cu trei dormitoare a răposatei doamne Winstone de pe High Street se vinde pentru mai mult de jumătate de atât.

– Știu, pare ridicol prin comparație, admise Marie, dar căsuța aceea este chiar în centrul Southwoldului și este perfectă pentru o reședință. Posy, nu m-aș supăra câtuși de puțin dacă ai vrea să îți iei un alt agent imobiliar să o evalueze. De fapt, chiar cred că ar trebui să o faci.

– Nu, nu, dragă, sunt sigură că ai perfectă dreptate. Să fim sinceri, un milion de lire sunt o grămadă de bani. O sumă pe care nu o voi cheltui niciodată în viața mea, dar grozavă de moștenit de către băieții mei.

– Da, este. Acum, trebuie să plec să îi iau pe copii. Mulțumesc foarte mult pentru ceai și biscuiți. Marie se ridică. Voi menționa tot ce ți-am spus într-o scrisoare către tine. Când ai timp să te gândești și să vorbești cu băieții tăi, dă-mi un telefon.

– Așa voi face. Posy o conduse pe Marie la ușă și îi strânse mâna. Mulțumesc că faci experiența asta rezonabil de nedureroasă. Te contactez când iau o decizie. La revedere, dragă.

Posy o privi pe Marie plecând și se întoarse în bucătărie pentru încă o cană de ceai. Avea nevoie se gândească.

La scurt timp după asta, Sebastian Girault ajunse în pragul ușii.

– Mă bucur să vă întâlnesc, doamnă Montague.

Îi strânse mâna ferm.

– Spune-mi Posy. Își ridică privirea către ochii lui verzi pătrunzători și își dori să fi fost cu treizeci de ani mai tânără. Te rog, intră. Închise ușa în urma lui și îl conduse în bucătărie, unde puse ceainicul la fiert din nou. Ia loc, domnule Girault.

– Mulțumesc. Spune-mi Sebastian, te rog. Ce casă absolut uimitoare!

– Deci, Amy spune că vrei un loc unde să scrii liniștit?

– Da. Și spațiu. Asta e foarte important.

– Ei bine, poate nu am un sistem de încălzire de încredere sau multe facilități moderne, dar am spațiu, chicoti Posy. Îți voi arăta dormitoarele care ar putea fi potrivite, apoi poți să îmi spui că sunt înghețate și prăfuite. Ne întoarcem jos, uiți de tot și bei o ceașcă de ceai.

La capătul coridorului, la primul etaj, se afla unul din dormitoarele preferate ale lui Posy. Era așezat pe colț și avea ferestre pe toată lungimea, care dădeau în grădini pe două părți.

– Frumos, murmură Sebastian, în timp ce Posy îl conduse în baia alăturată – o relicvă din anii 1930.

Imensa cadă din fontă stătea în mijlocul camerei, iar podeaua era acoperită cu un linoleum negru cândva și foarte uzat.

– Ce crezi? Nu voi fi ofensată dacă spui nu.

Sebastian merse înapoi în dormitor.

– Crezi că șemineul este funcțional?

– Probabil. Ar trebui curățat hornul.

– Aș plăti pentru asta, desigur și… Sebastian merse către fereastră. Aș putea să îmi așez biroul chiar aici, ca să mă pot bucura de priveliște în timp ce mă uit în zare. Se întoarse spre ea. Posy, perfect. Dacă te bucuri să mă primești, mi-ar plăcea să vin să stau. Aș plăti bine, desigur. Ce zici de două sute pe săptămână?

– Două sute de lire? Asta e mult prea mult.

Posy nu câștiga atât într-o săptămână la galerie.

– E mai puțin decât aș plăti dacă aș închiria o căsuță în oraș. Ce zici dacă punem în afacere și masa? sugeră Sebastian. Am auzit că ești o bucătăreasă grozavă.

– Nu grozavă, dar de încredere, îl corectă Posy. Sigur că voi găti pentru tine. Oricum trebuie să o fac pentru mine. Ești sigur că te vei simți confortabil aici? Pot să îți dau câteva radiatoare, deși sunt destul de scumpe de folosit.

– Promit să acopăr toate costurile șederii mele. Și, prin natura profesiei mele, mă îndoiesc că te voi deranja, deși am tendința să scriu la ore ciudate.

– Asta nu e o problemă, de vreme ce dorm în cealaltă parte a casei. Există un lucru pe care trebuie să îl menționez, totuși. Am chemat un agent imobiliar în după-amiaza asta, întrucât mă gândesc să vând casa. Sunt sigură că nimic nu se va întâmpla până la Crăciun, dar nu sunt sigură cât de mult vrei să stai.

– Termenul meu este februarie, dar cum am spus, sper să scriu prima variantă până la mijlocul lui decembrie. Pot lucra la rescriere în apartamentul meu din Londra, așa că ar trebui să fiu plecat de aici de Crăciun. Deci, ne-am înțeles?

Sebastian îi întinse mâna.

Posy își puse mâna într-a lui.

– Da, domnule Girault, cred că ne-am înțeles.

Sebastian și Posy se întoarseră jos, uitară de ceai și în loc de asta băură un pahar de vin, să celebreze înțelegerea. Pe masa din salon, bărbatul observă fotografia înrămată a tatălui lui Posy, îmbrăcat în uniforma forțelor aeriene regale.

– Noua mea carte va fi cantonată în al Doilea Război Mondial. Știi cumva dacă tatăl tău a zburat vreodată pe un avion Spitfire?

– O, da, a zburat. A fost implicat în unele dintre cele mai mari bătălii, inclusiv bătălia Britaniei. Din nefericire, a murit cu puțin înainte să se termine războiul, într-unul din ultimele raiduri.

– Îmi pare foarte rău, Posy.

– Mulțumesc. L-am adorat, cum orice fiică își adoră tatăl.

– Desigur. Te-ar deranja dacă te-aș întreba la un moment dat ce îți amintești despre război, aici în Southwold?

– Nicidecum, deși eram foarte tânără pe vremea aceea.

– Asta ar fi grozav. Acum, doar ca să știi că sunt serios, vreau să îți plătesc chiria pentru prima săptămână cu banii jos. Sebastian își deschise portmoneul și scoase banii. Când mă pot muta?

– Cât de curând vrei tu, deși trebuie să te avertizez că toată familia vine duminică la prânz, la masă, deci nu va fi atât de liniște ca de obicei.

– Nici o problemă. Promit să mă fac nevăzut.

– Ești bine-venit să ni te alături, spuse ea în timp ce se îndreptă spre ușa de la intrare și o deschise. Dumnezeule, va trebui să îți dau o cheie, chicoti Posy.

– Asta ar fi folositor, da. La revedere și mulțumesc pentru tot.

O sărută călduros pe amândoi obrajii.

– Pentru puțin. Va fi o plăcere să te am aici. La revedere, Sebastian! Anunță-mă când vrei să te muți.

Capitolul 14

Dimineața următoare, imediat ce termină să se îmbrace, Posy auzi zgomotul unei mașini urcând pe alee. A fost surprinsă să vadă vechiul Fiat roșu al lui Sam oprind în fața casei. Coborî și îl găsi pe Sam stând în hol, privind candelabrul.

– Bună, dragule. Ce surpriză plăcută!

– Bună, mamă. Sam se apropie și o sărută. Ce mai faci?

– Ca întotdeauna. Nu te-am văzut de mult. Cărui fapt îi datorez această vizită?

– Îmi pare rău, mamă, știu că n-am mai trecut pe aici de ceva vreme, spuse Sam. Am fost ocupat cu noua mea firmă. Eram în trecere și mi-am zis să intru să te salut. Putem bea o cafea împreună?

– Da, una pe fugă. Posy se uită la ceas. Am ceva lucruri de făcut în oraș.

Sam o urmă în bucătărie, măsurând-o în lung și-n lat în timp ce Posy puse ibricul la fiert.

– Încăperea asta e spectaculoasă, spuse el, așezându-se la masă. Încap patru bucătării moderne în ea, fără problemă.

– Da, probabil, încuviință Posy.

– Ferestrele chiar nu arată rău, ținând cont de cât de vechi sunt, adăugă el.

– Nu. Posy îi făcu o cafea fiului ei și i-o puse lângă el pe masă. Ce mai fac Amy și copiii? Nu i-am mai văzut de ceva timp.

– Sunt bine, spuse Sam privind spre podea. Astea sunt lespezi din piatră originală York, nu-i așa?

– Da. Ți-a spus Amy că v-am invitat pe toți la prânz duminică? Știi că Nick s-a întors în Anglia, nu-i așa?

– Da. Venim. Mamă?

– Da, Sam?

Posy aștepta întrebarea. Sam o vizita numai când avea nevoie de ceva.

– Am auzit că ai evaluat casa ieri, ca s-o scoți la vânzare.

– Dumnezeule, cum circulă vorba. Da, e adevărat. Te supără gândul?

– Evident, e fostul meu cămin și speram să o putem păstra în familie… Sam făcu o pauză, gândindu-se cum să formuleze următoarea replică. Se pare că tocmai am găsit o cale prin care am putea face asta cumva.

– Adevărat? Ai câștigat în secret la loterie, Sam, și ai venit să îmi spui că toate problemele tale financiare s-au încheiat?

– Într-un fel, da.

– Te rog, continuă, îi sugeră Posy, pregătindu-se de orice răspuns.

– Bine, știi că am intrat recent într-un parteneriat și că sunt directorul unei companii de dezvoltare imobiliară?

– Amy mi-a spus ceva, da, răspunse Posy încet, începând să-și piardă răbdarea.

– Am un susținător care e pregătit să finanțeze proiectele pe care le furnizez. Pun pe picioare proiectul și am grijă de el până la finalizare. Pe urmă împărțim profitul din vânzarea proprietății care a fost dezvoltată.

– Înțeleg, zise Posy hotărâtă să pară că nu știa încotro se îndreaptă conversația.
– Chestia e că Marie, în calitate de agent imobiliar, a fost însărcinată să mă informeze dacă apare pe piață ceva potrivit nevoilor noastre. S-a întâmplat să vorbesc cu ea chiar ieri după-amiază și mi-a spus că a fost aici să evalueze casa.
– Corect.
– Mamă, Admiral House este exact ce caută compania mea. O casă splendidă, cu un aspect deosebit și care ar putea fi transformată în câteva apartamente.
Posy se uită la Sam tăcută, după care adăugă:
– Sam, ți-a spus Marie la ce sumă a evaluat-o?
– Da, în jur de un milion.
– Si tu îmi spui că firma ta are un milion de lire la dispoziție să cumpere Admiral House?
– Sigur, încuviință Sam, încrezător.
– Plus banii pentru lucrările de renovare și modificare, care sunt sigură că vor fi sute de mii, dacă nu cumva încă un milion?
– Da, nu va fi nici o problemă.
– Bine, se pare că vorbim despre o alianță mare aici, medită Posy.
– Asta suntem. Partenerul meu e un om foarte bogat. Nu se încurcă cu proiecte ieftine.
– Și câte alte proiecte ați realizat până acum, Sam?
– Ăsta ar fi primul. Am început doar de câteva săptămâni.
– Deci, ce anume exact ai venit să mă întrebi?
– Vreau să știu dacă ești gata să vinzi Admiral House companiei mele de dezvoltare. Vom plăti în întregime prețul pieței, n-aș cere nici o favoare de familie sau altceva. Va fi cu adevărat în avantajul tău, mamă. Nu va mai fi nevoie să pui casa pe piață, putem încheia afacerea discret între noi. Și desigur avem și o ofertă pentru tine.
– Chiar? Ce? întrebă Posy.
– Am discutat despre asta cu partenerul meu și a fost de acord că dacă ne vei vinde nouă, îți vom oferi unul din apartamente cu o reducere. În felul ăsta ai putea să locuiești aici în continuare. Ce zici de asta?
– Nu știu ce să cred, Sam. În primul rând trebuie să decid dacă chiar vreau să vând casa.
– Desigur, dar dacă te decizi să vinzi, îmi faci mie prima propunere? Un proiect ca acesta ne-ar pune pe mine și compania mea pe hartă, ne-ar încadra în liga mare. Ar crea altor potențiali vânzători siguranța de a avea încredere în noi. Dacă nu pentru mine, fă-o pentru Amy și pentru copii. Ai văzut unde trăim în prezent.
– Am văzut și am fost îngrozită, admise Posy.
– Ei merită mai mult și sunt disperat să le ofer. Așa că, te rog, mamă, te vei gândi să mi-o vinzi mie?
Posy se uită la fiul ei, ochii lui albaștri – ca ai tatălui lui – implorând-o să răspundă afirmativ.
– Îți promit că, dacă mă decid să vând, voi lua în considerare mai întâi oferta ta.
– Mulțumesc, mamă. Sam se ridică, apoi se îndreptă spre Posy și o îmbrățișă. Îți promit că poți avea încredere în mine. Voi avea grijă de locul ăsta și dacă e să se întâmple, e mai bine să fie în mâinile familiei decât în ale vreunui străin care o vede doar în termeni

de cărămizi, mortar și profit.

– Desigur.

Posy simți nevoia să râdă la șantajul emoțional nerușinat al lui Sam.

– Nu te voi grăbi, îți promit. Ia-ți timpul necesar. Totuși, trebuie să spun, casa chiar a început să se deterioreze rapid.

– Stă aici de trei sute de ani deja. Mă îndoiesc că se va nărui în câteva săptămâni, replică energic Posy. Acum, te rog să mă scuzi, dragule. Trebuie să plec în cinci minute.

– Sigur. Te rog, anunță-mă îndată ce te-ai hotărât. Ar fi grozav să avem afacerea încheiată și parafată să ne putem apuca de lucru la primăvară. E mult mai rentabil să construiești pe timpul lunilor de vară.

– Credeam că ai spus că nu mă grăbești, îl dojeni Posy în timp ce ieși din bucătărie și se îndreptă către ușa de la intrare.

– Îmi pare rău, mamă. Doar că asta m-ar ajuta. Și pe Amy și pe copii.

– La revedere, Sam! Posy oftă obosită și îl sărută pe fiul ei pe obraz. Ne vedem duminică.

În seara aceea, cum stabiliseră, Posy se întâlni cu Freddie în fața Centrului de Arte. Cu mintea plină de gânduri, Posy admise că ratase părțile mai bune ale filmului.

– Și eu la fel, draga mea. Numai Dumnezeu știe care a fost metafora pentru scorpionul ăla.

– Evident a însemnat ceva pentru cei mai deștepți ca noi, zâmbi Posy.

– Ce zici să mergem să bem ceva la mine acasă? E doar la câteva minute de mers pe jos de aici.

– De ce nu? se auzi Posy spunând, supărată apoi pentru că acceptase așa de ușor.

Merseră în tăcere pe High Street, apoi Freddie coti pe o străduță îngustă care, în cele din urmă, dădu într-o curte, cu o căsuță de piatră mărginită de o seră veche. În curte se găseau un arțar japonez și doi copăcei de dafin, care stăteau de-o parte și de alta a ușii de la intrare proaspăt vopsite. Freddie descuie și o conduse pe Posy înăuntru.

– Freddie, e încântător! spuse ea în timp ce păși într-o sufragerie strălucitoare cu un șemineu imens tronând în centrul încăperii.

– Mulțumesc. Freddie făcu o plecăciune în timp ce îi luă haina de pe umeri și o agăță într-un cuier pe hol. Trebuie să recunosc că sunt destul de mulțumit. Hai să vezi bucătăria, camera mea preferată.

Posy îl urmă într-un spațiu deschis, văzând că trei pereți din fața ei erau făcuți complet din sticlă. Freddie apăsă un întrerupător și Posy privi prin geam în grădina mică și foarte îngrijită.

– Asta a fost o căsuță cu două camere sus și două jos când am venit aici. Am adăugat ceea ce, în esență, este o seră. Asta a triplat spațiul, ca să nu mai pomenesc de lumină.

– Îmi place foarte mult. Posy bătu din palme încântată. Și aparatura asta modernă, spuse ea întorcându-se în jur și admirând frigiderul elegant din oțel inoxidabil, cuptorul și mașina de spălat vase încastrate sub un blat gros de marmură. Mă faci să îmi fie jenă.

– Mă bucur mult că îți place, spuse Freddie. Coniac?

– Da, te rog. Asta e exact genul de locuință pe care mi-ar plăcea să o cumpăr. Mică,

ușor de întreținut, dar cu personalitate, spuse ea, simțindu-se încurajată că poate exista o alternativă dacă vindea Admiral House.

– Te gândești să te muți, deci? întrebă Freddie în timp ce îi întinse un coniac și o conduse înapoi în sufragerie.

– Da.

Din câteva considerente, Posy nu se simțise confortabil să-i menționeze lui Freddie despre evaluare și posibila vânzare.

– E o decizie importantă, spuse el, așezându-se.

– Da.

– Dar, probabil, e decizia potrivită. Câteodată e sănătos să mergi mai departe, să lași trecutul în urmă, medită Freddie.

– Cu siguranță, dacă acel trecut a fost dificil? Admiral House e plină de amintiri plăcute pentru mine, replică ea defensiv.

– Da, firește. Deci vei vinde doar din rațiuni practice?

– Da. De fapt, chiar am primit o ofertă. Sam, fiul meu cel mare, a apărut în dimineața asta și m-a anunțat că vrea să o cumpere și să o transforme în apartamente, oftă Posy. Trebuie să recunosc că m-a lăsat într-o dilemă.

– De ce anume?

– Pentru început, de abia am evaluat-o ieri. A fost mai mult o încercare timidă de a afla cât valorează, decât un plan definit.

– Și ai deja o ofertă?

– Da. Problema e că sunt încurcată. Dacă mă decid să vând, cum să nu accept o ofertă de la propriul meu fiu? Dar, să fiu sinceră, palmaresul său în afaceri este îngrozitor, iar noua lui companie este la început de drum. Admiral House, din câte am înțeles, ar fi primul lor proiect mare.

– Ești sigură că ar avea bani pentru casă?

– Așa spune, dar pot să am încredere în el? În nici un caz.

– Dar nu cere nici un favor, nu?

– Mi-a oferit prețul cerut.

– Bine. E posibil să încerce să își tragă pe sfoară propria mamă?

– Mi-ar plăcea să cred că nu, dar eu sunt mama lui și întotdeauna voi gândi bine despre el. Chiar dacă sunt conștientă că are păcatele lui, trebuie să cred că inima lui e la locul ei.

– Desigur, dar Sam te-a pus într-o postură foarte dificilă. Firește că te simți obligată să-i vinzi lui casa. Experiența mea de avocat îmi spune că orice tranzacție financiară între rude apropiate poate sfârși uneori în lacrimi.

– Știu, dădu din cap Posy.

– Cred că tot ce poți face este să fii cât poți de atentă. Casa a fost evaluată de un agent imobiliar independent, deci știi cât valorează. De ce nu îi oferi lui Sam și companiei lui posibilitatea să cumpere primii și un termen până la care să întocmească actele și să pună jos un depozit solid? Tu nu te grăbești, așa că dacă Sam eșuează să încheie afacerea, nu vei pierde mai mult de câteva săptămâni. Astfel îi acorzi o șansă.

– Da, mulțumesc, dragă Freddie. Ești foarte rațional. Cred că ai perfectă dreptate. Voi face exact cum ai sugerat.

– Bucuros să fiu de folos, doamna mea.

– Apropo, voiam să te întreb dacă ți-ar plăcea să ni te alături pentru un prânz în familie la Admiral House duminică? Vor veni fiul meu Nick și noua lui iubită, Sam, Amy și copiii lor.

– Va trebui să îl rog pe Joe să preia barca pentru mine, dar sigur, sună minunat.

– Bine. Posy se ridică. Acum trebuie să plec. Mulțumesc pentru seara asta încântătoare și sfaturile înțelepte.

Posy ieși în hol și Freddie o ajută să își ia haina.

– Noapte bună, Posy. Îți mulțumesc și eu.

Se întinse să o sărute și pentru o secundă crezu că se îndreaptă spre buzele ei. Totuși, în ultima clipă, o sărută ușor pe obraz.

– Noapte bună, Freddie.

Îi mai aruncă o ultimă privire înainte de a se întoarce pe străduță. Nu înțelegea de ce era atât de trist.

Capitolul 15

– Nick! Ce naiba e asta? râse Tammy așezându-se pe locul din dreapta al unei foarte vechi mașini sport, de culoarea unei tomate coapte.

– Asta, draga mea Tammy, este o Austin Healey clasică.

– Îmi place culoarea, spuse Tammy în timp ce urcă și simți mirosul de piele și de lac. Nu se va defecta, nu-i așa? adăugă ea în timp ce Nick încercă să pornească motorul, dar nu reuși.

– Dacă se va întâmpla asta, va trebui doar să o împingem.

– Care e treaba cu tine și lucrurile vechi? îl întrebă ea când mașina porni în cele din urmă și se îndepărtară de bordură.

– Asta te include și pe tine, zâmbi el schimbând vitezele și întinzându-se să îi ia mâna.

– Ești fermecat, sunt sigură.

– Nu ești neliniștită pentru azi, nu-i așa? întrebă el, grăbindu-se către est și traversând orașul în mare parte pustiu la acea oră matinală de duminică.

– Te referi la întâlnirea cu mama ta și cu fratele tău și familia lui pentru prima dată? Puțin, cred.

– Sunt sigur că mama te va plăcea foarte mult și probabil și Sam, dar din alte motive, nepotrivite. Întotdeauna și-a dorit orice am avut eu, dar sunt convins că tu o vei plăcea pe Amy. Din câte îmi amintesc, e drăguță. Sunt sigur că îi vei fermeca pe toți.

– Sper, oftă Tammy, întrebându-se de ce simțea că era important să fie așa.

Posy abia terminase de pus masa și aranja într-o vază, în mijlocul mesei, niște măslini sălbatici multicolori, pe care îi creștea din belșug pentru că dădeau un nectar târziu pentru anumite specii de fluturi. Se trezise în dimineața aceea foarte agitată – perspectiva de a avea toată familia împreună la masă pentru prima dată după atâția ani o umplea de plăcere. În afară de o scurtă ieșire în grădină să culeagă florile, fusese în bucătărie de la șapte, punând la copt și pregătind carnea de vită pe care o cumpărase cu o zi în urmă.

Auzi telefonul.

– Alo? spuse ea, ridicând receptorul.

– Posy, sunt Freddie. Îmi pare foarte rău să te anunț așa din scurt, dar mi-e teamă că nu pot ajunge la prânz astăzi.

– Înțeleg.

Posy așteptă ca Freddie să îi ofere o explicație, dar apoi realiză că tăcerea însemna că nu va urma una.

– Ce păcat! Voiam să te prezint familiei mele.

– Și eu voiam să îi întâlnesc. Mi-e teamă că nu-i nimic de făcut. Te sun săptămâna viitoare. La revedere, Posy!

Închise telefonul, simțind că puțin din strălucirea acelei zile pierise. Freddie fusese atât de direct și de rece.

– Pari adâncită în gânduri, Posy, se auzi vocea lui Sebastian în spatele ei și Posy tresări.

Se mutase în urmă cu câteva zile, iar ea încă nu se obișnuise cu prezența altcuiva în casă.

– Da? Se întoarse spre el. Îmi pare rău.

– Te deranjează dacă îmi fac o cafea? întrebă Sebastian. Promit să-mi cumpăr un ibric mâine, ca să nu mai vin aici jos.

– Nu mă deranjezi absolut deloc.

Posy se îndreptă spre masă și strânse tacâmurile lui Freddie. Sebastian o privi.

– Cineva nu mai vine?

– Da, spuse Posy, răsfirând celelalte șervețele de masă pentru a umple golul rămas. Prietenul meu Freddie.

– Scuză-mă că întreb, te-a anunțat în ultimul moment?

– Da. Posy oftă și, strângând încă tacâmurile în mână, se prăbuși pe un scaun. Tu ești romancier, Sebastian, și ești bărbat. Poate că poți să îmi spui ce înseamnă când cineva pare… foarte atent și dornic să fie cu tine într-un moment și cu toate astea în următorul e rece și distant și anulează întâlnirea.

– Cine știe? Sebastian își puse niște cafea solubilă într-o cană. După cum știi, bărbații în general tind să fie mult mai simpli decât femeile; majoritatea sunt mai puțin emoționali. Ei numesc sapa sapă în timp ce femeile văd sapa ca pe un instrument metalic folosit în grădină.

Analogia o făcu pe Posy să zâmbească.

– De aceea, deduc că Freddie al tău nu poate veni azi pentru că are un motiv întemeiat să nu o facă.

– Și de ce nu îmi spune ce este?

– Dumnezeu știe. Sebastian luă ibricul de pe plită și turnă apă fierbinte în cană. Din experiența mea, când bărbații se adună beau doar bere și vorbesc despre sport, cu câteva glume aruncate cu măsură. Unii pot fi incapabili să comunice, mai ales – să mă ierți că spun asta – cei dintr-o anumită generație, care au fost învățați din leagăn să-și păstreze gândurile și emoțiile pentru ei. Bărbații englezi în special. S-au născut cu limba tăiată.

– Tu evident ești alt aluat. Vorbești chiar foarte frumos.

– Trebuie să fie francezul din mine, spuse Sebastian, amestecând în cafea.

– Și eu sunt pe jumătate franțuzoaică, din partea mamei, spuse Posy scoțând afară halca uriașă de vită și bătând-o.

– Chiar așa? zâmbi Sebastian. De asta îmi place de tine.

– Bine, de vreme ce sunt femeie și pe jumătate franțuzoaică voi fi foarte directă și te voi întreba dacă îi vei ține locul lui Freddie astăzi?

– Serios? Ești sigură că vrei să mă inviți alături de toată familia ta?

– Absolut, ți-am spus înainte să te muți că ești bine-venit. Pe lângă asta, dacă e un străin de față, probabil că se vor purta civilizat.

– Te aștepți să se răfuiască?

– Sper că nu, deși nu sunt sigură că Nick va fi prea mulțumit dacă Sam pomenește că intenționează să cumpere casa și să o transforme în apartamente. Nimic nu e decis încă.

– Nici eu nu cred că sunt prea mulțumit și nici măcar nu îți sunt rudă, admise Sebastian

cu un amestec de umor și regret. M-am îndrăgostit complet de acest loc. Mă alătur bucuros pentru măcar o oră, dacă chiar vrei asta.

– Desigur, spuse Posy. În afară de asta, oficial ești partenerul meu.

– Atunci voi coborî la unu fix. Ne vedem mai târziu.

Imediat după ora douăsprezece, Posy văzu o mașină veche, roșie, sport, croindu-și drum în sus pe alee și parcând pe pietriș. O pereche de picioare lungi, subțiri, îmbrăcate în pantaloni din piele întoarsă apărură de pe locul pasagerului, urmate de un bust elegant și un păr lung, roșu-auriu.

– Dumnezeule, ce femeie frumoasă! murmură Posy, dezamăgită.

Întâlnise puține femei frumoase în viața ei care îi plăcuseră cu adevărat și spera ca Tammy să fie excepția.

După zece minute de când o întâlnise pe Tammy, Posy înțelese că tânăra aceasta deschisă, minunată, se dovedea a fi excepția. Chiar dacă era evident agitată, ceea ce Posy găsi adorabil, părea strălucitoare ca o monedă, prietenoasă și dezinteresată de cum arăta. Cel mai important lucru însă era felul în care îl ținea de mână pe fiul ei și îl urmărea cu privirea prin cameră. Evident că îl adora pe Nick.

– Pot să te ajut cu ceva, Posy, o întrebă Tammy în timp ce stăteau toți trei în bucătărie bând un pahar de vin.

– Nu...

– Sam și Amy tocmai au ajuns, mamă. Nick privea afară pe geamul din bucătărie. Dumnezeule, ia uite ce nepoți am! Mă scuzi cât ies să le spun că sunt unchiul lor, nu-i așa?

– Firește.

– Posy, casa asta e foarte frumoasă, spuse Tammy.

– Mulțumesc, Tammy, și mie îmi place. Mai vrei vin?

Tammy acceptă să-i umple din nou paharul.

– Știi, nu cred că l-am văzut vreodată pe Nick mai fericit, comentă Posy, umplându-și propriul pahar. Cred că vă potriviți.

– Sper, cuteză Tammy. Știu că e bun pentru mine.

– E bine că amândoi aveți succes într-un domeniu. Cred că asta face ca o relație să fie mai echilibrată.

– Eu sunt novice și fără experiență în momentul acesta, Posy. Magazinul meu ar putea sfârși într-un eșec de proporții.

– Mă îndoiesc, draga mea, și chiar de va fi așa, sunt sigură că te vei aduna și vei merge mai departe către altceva. O, aud zgomotul unor picioruțe.

Posy se întoarse către ușă.

Nick intră în bucătărie cu Sara în brațe și Jake alături.

– Hai să o întâlnești pe mătușa Tammy.

Nick îi aduse pe amândoi la Tammy, o lăsă jos pe Sara și cei doi copii îi zâmbiră timid.

– Bună, voi doi de acolo, se aplecă Tammy către ei.

– Ești măritată cu unchiul Nick? întrebă Jake.

– Nu.

– Atunci cum de ești mătușa noastră? continuă el.
– Îmi place foarte mult părul tău, îi spuse Sara încet lui Tammy. Este adevărat?
Tammy dădu serios din cap.
– Da. Vrei să îl atingi să fii sigură?
Sara întinse mâna ei micuță, bucălată și prinse o șuviță de păr lucios.
– E la fel de lung ca părul prințesei mele Barbie. Dar al ei nu e adevărat.
– Bună, Posy, ce mai faci?
Tammy privi în partea opusă a bucătăriei în timp ce o blondă foarte drăguță intră pe ușă.
– Amy! Posy o sărută cu căldură. Arăți minunat. Hai să o cunoști pe Tammy. Tammy, ea e Amy, nora mea dragă.
– Asta pentru că în prezent sunt singura ei noră, zâmbi Amy și Tammy știu că se vor înțelege de minune. Bună, Nick. Ce bine să te revăd după atâția ani!
Tammy privi cum Amy îl îmbrățișează pe Nick și el pe ea.
– Arăți grozav, spuse Amy zâmbindu-i. Apropo, îmi cer scuze în avans pentru orice vor face sau spune copiii mei în timpul mesei. Să nu lași degețelele lor lipicioase să se apropie de pantalonii tăi frumoși, Tammy.
– Bună, mamă.
Tammy zări un bărbat blond și scund, dar lat în umeri sărutând-o pe Posy pe obraz. Lângă ea îl simți pe Nick tensionat când plecă să li se alăture.
– Nick, amice, ce bine îmi pare să te văd.
– Bună, Sam, spuse Nick într-o manieră nici relaxată, nici prietenoasă.
Îi întinse mâna și fratele său i-o strânse cu cordialitate.
Tammy îl studie pe Sam și gândi că, dintre cei doi frați, Sam îmbătrânise mai puțin grațios. Părul i se subția deja pe creștet și avea o burtă vizibilă din cauza consumului de bere. În afară de nas, nu aducea deloc cu Nick, care semăna cu mama lui.
– Ce te aduce înapoi în țărișoara noastră? Nu prea mai merg afacerile în Perth, nu-i așa?
Tammy văzu mușchii în maxilarul lui Nick încordându-se.
– De fapt, lucrurile au mers mai bine decât m-aș fi așteptat, replică Nick rece.
– Se pare că ai putea avea ceva concurență din partea fratelui tău mai mare, în curând, spuse Sam. Dar îți voi spune mai târziu despre asta.
– De abia aștept, spuse Nick, cu evident sarcasm.
Tammy o căută din ochi pe Amy și cele două femei se înțeleseră din priviri.
– Bine, cine vrea un pahar din șampania pe care Tammy și Nick au fost atât de drăguți să mi-o aducă? îi întrerupse Posy la momentul potrivit.
– O deschid eu, sugeră Nick și traversă bucătăria să aducă sticla.
– Deci, dragă, unde te-a găsit Nick? se întoarse Sam spre Tammy, măsurând-o de sus în jos.
Tammy înțelese imediat că avea de-a face cu genul acela de bărbat care își folosea farmecul la maximum, genul de bărbat pe care îl întâlnise de nenumărate ori în viața ei de adult și pe care nu putea să îl suporte.
– Avem prieteni comuni.
– Atunci evident nu ești australiancă, nu ai nici accent.

– Nu, Sam, Tammy este un model foarte cunoscut, întrerupse Posy.

– Am fost, o corectă Tammy. Sunt mai degrabă o femeie de afaceri acum.

– Bine. După cum arăți, sigur nu ai copii, spuse Sam. Nașterile și nopțile nedormite îmbătrânesc femeile, nu-i așa, dragă? Aruncă o privire mai puțin laudativă către soția lui. În regulă, vă las să discutați, doamnelor. Trebuie să schimb o vorbă cu mama.

Sam le făcu cu ochiul când se îndepărtă.

Tammy simți cunoscuta și neplăcuta senzație de a sta lângă o femeie al cărei bărbat tocmai dăduse de înțeles că o găsește atrăgătoare. Nu era prea sigură ce să spună până când Amy sparse tăcerea oftând.

– Știi, Sam are dreptate. Ce n-aș da pentru o viață mai tihnită și mai mult timp să aleg hainele potrivite înainte de a ieși din casă, dar asta-i pedeapsa când ai copii.

– Nu știu cum se descurcă femeile. Dar cred că merită. Uite ce copii minunați, zâmbi Tammy.

Sara și Jake erau cu Nick, chicotind la ceea ce le spunea noul lor unchi.

– Poate, dar am început să mă întreb dacă nu cumva maternitatea e marea festă a naturii. Firește că m-ar omorî pe loc în părculeț dacă aș recunoaște vreodată că nu e prea reconfortant să îți petreci ziua cu un copil de patru ani și unul de șase care se uită la nesfârșit la desene Tweenies, dar uneori îmi vine să urlu.

– Cel puțin, ești suficient de sinceră să recunoști, spuse Tammy, plăcând-o pe Amy din ce în ce mai mult. Din afară, mi se pare că maternitatea este nouăzeci la sută muncă grea, zece la sută plăcere.

– Bine, sigur că merită suferința pe termen lung. Toată lumea spune că e grozav când cresc și îți devin prieteni. Problema e că toți copiii adulți pe care îi știu par să găsească vizitarea părinților o corvoadă. O, chicoti Amy, nu prea fac reclamă bună pentru viața de familie, nu-i așa? Dar adevărat e că nu aș fi nimic fără ei.

– Am înțeles, Amy; tu spui doar că, din când în când, ți-ar plăcea să ai un pic de timp pentru tine.

– Exact. Uite, Tammy, spuse Amy, privindu-i pe copii cu Nick, bărbatul acela pare foarte în largul lui cu doi copii pe genunchi. Ai putea ajunge ca mine: o mamă extenuată și plângăcioasă. Mai bine mă duc să-l salvez.

– Toată lumea, șampanie! Adunați-vă. Posy turna în paharele de pe masă. Voiam doar să închin pentru Nick și să îi urez bun venit.

– Mulțumesc, mamă, dădu Nick din cap.

– Și un foarte călduros bun venit și lui Tammy, adăugă Posy. Prânzul va fi gata în zece minute. Tai tu, Nick?

Tammy îl văzu pe soțul lui Amy îngustându-și ochii în timp ce o privea pe Posy învârtindu-i-se pe lângă fratele lui mai mic. Un nor de gelozie emană din el ca un parfum puternic.

Sebastian apăru în bucătărie când toată lumea începuse să se așeze la masă.

– La momentul potrivit, spuse Posy, arătându-i scaunul dintre ea și Tammy. El este noul meu chiriaș, Sebastian Girault.

– Bună. Sebastian zâmbi scurt grupului adunat și se așeză. Sper că nimeni nu se supără că am compromis această ocazie specială.

– Nicidecum. Nick Montague. Nick se întinse peste masă să îi strângă mâna. Ți-am citit cartea și mi-a plăcut foarte mult.

– Mulțumesc.

– Eu sunt Sam Montague și ea e soția mea Amy.

– Da, eu cu Amy ne-am întâlnit deja la hotel, replică Sebastian. Ce mai faci? o întrebă el.

– Bine, mulțumesc.

Tammy observă obrajii lui Amy îmbujorându-se, după care femeia își coborî privirea.

– Deci ce faci la Admiral House, Sebastian? întrebă Sam, dând peste cap ultimele picături de șampanie și întinzându-se să mai ia.

– Îmi scriu următoarea carte. Mama ta mi-a oferit cu amabilitate cazare și masă.

– Ești secretoasă, mamă, o tachină Nick. Da, pentru o clipă, când Sebastian a intrat, m-am gândit că ți-ai găsit un partener de joacă.

– Ar fi fost un lucru bun, zâmbi Posy. Toată lumea are ce-i trebuie?

În următoarea oră, Posy stătu în capul mesei, copleșită de mulțumire că după zece ani, familia ei se reunise din nou. Chiar și Sam și Nick păreau să fi lăsat deoparte tensiunea dintre ei, iar Nick îi povestea fratelui său despre perioada petrecută în Australia. Tammy și Sebastian pălăvrăgeau relaxați. Singura persoană care părea să nu fie în largul ei era Amy. Era probabil din cauza copiilor – Posy își amintea foarte bine cum ieșea cu copiii duminica la masă și stătea ca pe ace ca nu cumva aceștia să se poarte rău. Părea epuizată. Posy nu se putu abține să nu compare expresia rătăcită și îngrijorată a lui Amy cu fruntea proaspătă și netedă a lui Tammy.

– Acum trebuie să mă retrag sus să lucrez, Posy, sau mai exact, după vinul acesta excelent, trag un pui de somn înainte să încep să lucrez, spuse Sebastian, ridicându-se. Pe curând, oameni buni!

Le făcu cu mâna tuturor și ieși din bucătărie.

În timp ce Posy făcea cafea și Amy curăța masa, Nick veni să se așeze lângă Tammy și îi cuprinse umerii cu un braț.

– Bună, draga mea. O sărută pe gât. Nu ne-am văzut de mult. Ce părere ai de chiriașul mamei?

– E un tip grozav. Nu e încrezut deloc, ținând cont că e o vedetă literară.

– Mami, am nevoie la baie, ciripi Sara din celălalt capăt al mesei.

– Bine, vino și tu Jake. Apoi mergem să explorăm puțin, să lăsăm lumea în pace.

Amy își luă copiii de mână și ieși din bucătărie.

– Presupun că mama ți-a spus că îmi vinde Admiral House? întrebă afectat Sam, umplându-și din nou paharul de vin.

– Cum?! Nu. De ce nu mi-ai spus, mamă?

Inima lui Posy îngheță în timp ce puse tava cu cafea pe masă.

– Nimic nu e sigur încă, Nick, de aceea.

– Vinzi Admiral House? Lui Sam?

Lui Nick nu-i venea să creadă.

– Firmei mele, da. Ce-i rău în asta? întrebă Sam. Cum i-am spus și mamei, dacă se decide să vândă casa, atunci e mai bine să o păstrăm în familie. Și i-am promis mamei o

reducere pentru unul din apartamente, așa că ar putea sta aici dacă vrea.
– Acum, Sam, chiar ți-am spus că nu e nimic sigur.
– Apartamente? Despre ce naiba vorbește? întrebă Nick, pălind.
– Mama va vinde casa companiei mele de dezvoltare imobiliară și o vom transforma în câteva apartamente elegante. Sunt foarte la modă zilele astea – poți obține cu adevărat o sumă frumoasă pentru ele, mai ales într-o zonă ca aceasta. Fără întreținerea grădinii – vom angaja pe cineva cu normă întreagă să se ocupe de ea – pază și altele.
– Doamne, mamă! Nick își scutură capul, încercând să-și stăpânească furia. Nu pot să cred că nu ai discutat mai întâi cu mine să-mi dai ocazia să-mi exprim opinia.
– Hai să recunoaștem, frate, ai fost în cealaltă parte a lumii în ultimii zece ani. Viața merge înainte, i-o tăie Sam. Mama se chinuie singură cu acest loc de ani întregi.
– OK, e evident că ați aranjat totul între voi și nu aveți nevoie să mă amestec. Nick se ridică în picioare, tremurând de furie și indignare. Haide, Tam, e timpul să plecăm.
Tammy se ridică și ea, cu capul plecat de jenă, dorindu-și să dispară prin podea.
– Nick, te rog, nu pleca. Bineînțeles că urma să discut cu tine și să-ți cer părerea. Eu…
Posy ridică din umeri neajutorată.
– Sună ca și cum ai decis ce vei face. Nick se duse și o sărută grăbit pe Posy pe obraz. Mulțumesc pentru masă, mamă.
– Da, mulțumesc foarte mult, spuse Tammy, văzând expresia uluită de pe fața lui Posy, în timp ce Nick se îndrepta spre ușă. Nu putu decât să îl urmeze. Sper să ne revedem curând. La revedere!
Ușa bucătăriei se trânti în urma lor și Posy își cuprinse capul în mâini.
– Îmi pare rău, mamă, ridică Sam din umeri nepăsător. Eu evident am crezut că știa. Va trece peste asta. De fapt, voiam să sugerez că poate ar trebui să îi arăt lui Nick locul…
– Destul, Sam. Ai pricinuit destul rău pentru azi. Nu mai vreau să discut despre asta. Înțelegi?
– Sigur. Simți nevoia să se arate mâhnit. Acum să te ajut să strângi.

Amy se învârti prin dormitoarele de la etajul unu, jucându-se cu jumătate de inimă de-a v-ați ascunselea cu copiii. Își privi ceasul și speră că Sam va dori să plece acasă curând. Avea foarte mult de călcat la întoarcere. Ce bine e să fii ca Tammy, gândi ea, să poți să mergi acasă să citești o carte lângă foc, fără să fii deranjată.
– Mamiiii, caută-mă, se auzi o voce înăbușită din celălalt capăt al coridorului.
– Vin, răspunse ea și urmă vocea intrând într-un dormitor.
Sebastian stătea la birou lângă un laptop.
Biroul era așezat în fața uneia dintre ferestrele mari cu o vedere superbă asupra straturilor de flori și a grădinilor.
– Doamne, îmi pare rău, am crezut...
– Nu îți face griji. Sebastian se întoarse spre ea. Sunt bucuros de întrerupere, să fiu sincer. Vinul roșu excelent de la prânz mi-a ucis alte câteva mii de celule cerebrale și mă chinui.
– Câte pagini ai scris?
– Nici pe departe destule. Cam o treime și realizez că a doua e mult mai greu de scris

decât prima.

– Aș fi crezut că e mai ușor, că ai căpătat experiență scriind-o pe prima.

– Adevărat, dar uneori experiența poate fi dăunătoare. Când am scris The Shadow Fields, doar am așternut-o pe hârtie, fără să știu dacă e bună sau nu și fără să îmi pese în vreun fel. A fost un șuvoi de idei, presupun. Dar, bineînțeles, având un succes atât de mare și primind recenzii bune, sunt obligat de propria mea carte, pentru că toată lumea se va aștepta să dau greș.

– Asta e o abordare foarte negativă, dacă nu te superi.

– Sunt de acord, dar am toate șansele să rămân cunoscut doar pentru o singură carte, oftă Sebastian. De data asta simt că sunt obligat să scriu și nu am idee dacă e bună sau e un fiasco total.

– Mamiii, unde ești?

– Trebuie să plec.

Amy ridică o sprânceană.

Sebastian îi zâmbi.

– Mi-a făcut plăcere prânzul. Ai o familie foarte frumoasă.

– Tammy pare foarte de treabă. Și e așa frumoasă, spuse Amy admirativ.

– Da, e o femeie caldă, minunată, totuși nu e genul meu.

– Care e genul tău? întrebă înainte să se poată controla.

– O, blonde slabe, minione, cu ochi mari și albaștri. Sebastian o privi. Destul de bizar, un pic ca tine.

Un frison de emoție urcă neîndemânatic pe șira spinării lui Amy în timp ce se fixară cu privirea pentru o clipă.

– Mami! Sara apăru în ușă, bosumflată. Te-am așteptat și nu ai venit.

– Nu…, Amy întrerupse contactul vizual. Îmi pare rău, draga mea. Oricum ar trebui să plecăm.

– La revedere, Sara! La revedere, Amy! Sebastian le salută discret cu mâna, cu o sclipire amuzată în ochii. Pe curând!

Amy îl găsi pe Jake sub patul bunicii și toți trei coborâră scările. Ce naiba a pus-o să îi spună asta lui Sebastian? A fost ca și cum ar fi flirtat și complet diferit de felul ei de a fi. Poate era vinul sau poate… poate era faptul că, deși ura să recunoască, îl găsea atrăgător.

Intrară în bucătărie și îi găsiră pe Sam și pe Posy spălând vasele în tăcere.

– Unde sunt Nick și Tammy? întrebă.

– Au plecat înapoi la Londra, răspunse Posy abrupt.

– Trebuia să mă chemați. Mi-ar fi plăcut să îmi iau rămas-bun.

– S-au ridicat și au plecat. Mi-e teamă că am spus ceva ce l-a supărat pe Nick.

– Sam i-a spus lui Nick că mă gândesc să-i vând Admiral House. Normal că a fost șocat. Aș fi preferat să îi spun cumva chiar eu, explică Posy.

– Îmi pare rău, mamă.

Amy se gândi că Sam nu arăta deloc că îi părea rău.

– Ei bine, nu mai e nimic de făcut. Ar trebui să îl sun pe Nick și să vorbesc cu el. Posy făcu un efort să zâmbească. Acum, ce ziceți de o cană de ceai și o felie din cel mai bun

tort de ciocolată al bunicii?

– Nu-mi vine să cred! Cum a putut mama să se gândească să-i vândă Admiral House lui Sam! E nebunie curată!

Tammy stătea tăcută pe locul din dreapta al mașinii, în timp ce Nick conducea înapoi la Londra în mare viteză, cu mâinile albe de mânie pe volan.

– Dragul meu, sunt sigură că mama ta urma să îți spună. E doar unul dintre acele lucruri.

– Am văzut-o la prânz săptămâna trecută și într-adevăr a menționat că a evaluat casa, dar nimic despre faptul că i-o vinde lui Sam. Nu, pun pariu că motivul real e că știa exact cum voi reacționa.

Ascultându-i efuziunea din ultimele patruzeci de minute, Tammy nu era sigură dacă Nick era mai supărat pentru vânzarea casei – casa lui iubită din copilărie – sau pentru faptul că mama lui i-o vindea lui Sam.

– Nick, este foarte trist, dar trebuie să înțelegi punctul de vedere al mamei tale. Casa aceea e mult prea mare pentru ea, oricine poate vedea asta. Nu e vina ei că nu are bani pentru întreținere și renovare, nu-i așa? Și dacă compania lui Sam poate să o cumpere, atunci cel puțin, într-un fel, rămâne în familie, cum a spus.

– Tammy, tu nu știi ce fel de om e Sam. Când spun că și-ar trage pe sfoară propria mamă ca să obțină ce vrea, nu glumesc.

– Și tu crezi că asta face?

– Nu am nici o idee, pentru că mama a ales să nu mă implice, ai uitat? A arătat clar că nu are nevoie de ajutorul sau sfatul meu. Ei bine, cum și-a așternut, așa să doarmă!

Capitolul 16

A doua zi dimineață Posy plecă spre Southwold foarte deprimată. Așteptase așa mult să aibă iar familia în jurul ei, că felul în care se încheiase prânzul o devastase. Își petrecuse noaptea gândindu-se cum ar fi putut să rezolve situația cel mai bine și ridicase de mai multe ori telefonul în acea dimineață, dar de fiecare dată pusese receptorul jos. Nick semăna mult cu ea; știa că are nevoie de timp să se calmeze înainte să asculte orice ar fi avut ea de spus.

Deschise galeria, își făcu o cană de ceai și privi ploaia care cădea afară pe fereastră. Cel mai rău lucru era că trebuia să ia o hotărâre definitivă în privința vânzării casei. Toată această tevatură era neliniștitoare pentru toți, pe lângă supărarea pe care o pricinuise deja. Tot ce trebuia să facă era să ridice receptorul și să îi spună lui Sam că nu îi va vinde lui, apoi să dea întreaga treabă avocatului și să-și găsească o nouă casă.

O oră mai târziu, ușa galeriei se deschise și Freddie apăru în cadrul ei, scuturând apa de ploaie de pe umerii trenciului.

– Bună dimineața, draga mea Posy. Este urât afară, foarte urât, spuse venind spre ea.

– Bună, Freddie.

Până și ea simți cât de lipsită de vlagă era urarea ei.

– Uite, știu că trebuie să fii furioasă pe mine, că am anulat prânzul ieri așa din scurt.

– Nu îți face griji, Freddie.

– Mi-am făcut și îmi fac. Freddie începu să se plimbe prin galerie. Bunule Dumnezeu, devine frustrant.

– Ce anume?

– Ca…

Se uită la ea, disperat. Nimic, spuse el, dând din cap.

– Iartă-mă, Freddie, dar din anumite motive, nu am chef de nici un fel de drame. Mai ales când nici nu știu despre ce e vorba. Așa că, dacă încă nu vrei să îmi spui, ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ai pleca.

Posy simți că era gata să o podidească lacrimile, ceea ce nu ar fi fost bine deloc. Se întoarse și dădu să meargă înapoi în birou.

– Posy, îmi pare foarte rău. Chiar nu am vrut să te mai supăr, spuse el, urmând-o.

– Sincer, nu e vorba de tine, spuse ea, întinzându-se după un șervețel din cutia de pe birou și suflându-și tare nasul. Totul are legătură cu vânzarea casei mele blestemate. A cauzat o mare încurcătură între băieții mei.

– Posy, te rog să nu plângi, nu pot să suport…

Freddie o luă în brațe și o trase spre el. Deși nu voia, Posy se simți prea slabă să reziste. Avea nevoie de o îmbrățișare, iar în brațele lui Freddie se simțea în siguranță și protejată. Îl auzi oftând greu deasupra ei, apoi își ridică privirea către el în timp ce se aplecă să o sărute ușor pe frunte.

Sună clopoțelul anunțând intrarea unui client și ei se retraseră imediat.

– Ce zici să mergem la The Swan să mâncăm când termini aici? Îmi spui atunci ce s-a

întâmplat. Ne vedem la unu?

– Da, ar fi drăguț. Mulțumesc, Freddie.

Posy îl urmări plecând și se gândi că, indiferent de situația relației lor, ea avea nevoie de un prieten. Iar Freddie era unul, își spuse ea, îndreptându-se spre client.

După un gin tonic reconfortant și cu Freddie ascultând atent povestea ei tristă, Posy se simți mult mai bine.

– Draga mea, spuse înduioșat Freddie, în timp ce mâncau un excelent pește cu cartofi. Sună mult mai complicat decât problema vânzării casei. În primul rând, e un caz tipic de rivalitate între frați.

– Sigur că este, încuviință Posy. Sam mereu s-a simțit pe locul doi față de succesul în afaceri al lui Nick. A vrut doar să se dea mare cu noua lui firmă și cumpărarea Admiral House. Nick a fost teribil de supărat că nu i-am spus de planurile mele, ca să nu mai spun că el iubește cu adevărat casa. Așa se destramă o familie, oftă ea, și chiar nu aș suporta să i se întâmple familiei mele.

– Trebuie să vorbești cu Nick, care, dacă mă întrebi pe mine, a exagerat puțin.

– Poate, spuse Posy, dar, deși Nick este de obicei cel mai relaxat dintre ei, odată ce îi intră ceva în cap poate deveni orb și încăpățânat, mai ales când vine vorba de fratele lui.

– Sunt sigur că va înțelege, Posy, și uite, la sfârșitul zilei, mi-e teamă că măcar o dată trebuie să te pui pe tine și nevoile tale pe primul loc. Casa asta se pare că nu ți-a adus decât durere în ultima vreme și chiar cred că trebuie să mergi mai departe și să o vinzi.

Posy observă vehemența de pe chipul lui.

– Nu-ți place deloc Admiral House, nu-i așa?

– E complet irelevant dacă îmi place sau nu. Ceea ce e relevant și contează pentru mine e să te văd pe tine fericită. Și dacă vrei părerea mea sinceră, e timpul să depășești asta.

– Da, ai dreptate. Bine. Posy respiră adânc și își termină paharul de gin. Voi face cum m-ai sfătuit. Îi voi oferi lui Sam prima opțiune.

– OK. Întotdeauna e dificil să renunți la ceva – când am vândut casa din Kent, după ce a murit soția mea, a fost cea mai grea decizie pe care am luat-o vreodată. Dar nu e nici o îndoială că a fost decizia corectă.

– Mă duc să o văd pe Marie la agenția imobiliară după ce terminăm aici, promise Posy.

– Așa te vreau, spuse Freddie, cerând nota de plată. O privi îndelung, după care bătu cu pumnul în masă. Renunță la tot! Viața e prea scurtă să nu o faci.

– Ce vrei să spui, Freddie?

– Vreau să te rog să vii cu mine la Amsterdam weekendul viitor. Unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, Jeremy, împlinește 70 de ani și am fost invitat la petrecere. Am fost colegi la Facultatea de Drept. Mi-ar plăcea foarte mult să vii cu mine, Posy.

– În regulă. Ei bine…

– Uite, înțeleg că sunt vinovat că îți transmit mesaje amestecate, dar chiar cred că un sfârșit de săptămână departe de Southwold ne va face bine amândurora – să respirăm aer curat departe de trecut.

– Vrei să spui, trecutul nostru?

– Da, asta și… Freddie clătină din cap. Cred că amândoi meritățm să ne distrăm puțin,

Posy. Fără obligații, firește, camere separate la hotel.

– Desigur.

– Deci? o țintui Freddie cu privirea.

– De ce nu? N-am mai fost în străinătate de ani buni și, cum spui tu, viața e prea scurtă. Așa că, da, accept invitația ta.

Posy zâmbi în vreme ce traversară barul, îndreptându-se spre ieșire.

– Mamă! Salutare.

Posy simți că roșește când îl văzu pe Sam stând pe un scaun de bar și bând o halbă de bere Adnams.

– Bună, Sam.

– Cine e prietenul tău? o întrebă zâmbindu-i subtil și privindu-l pe Freddie.

– Freddie Lennox, încântat să te cunosc.

Freddie îi strânse mâna ferm lui Sam.

– Și tu, mamă. Ai luat o decizie în privința micii noastre afaceri?

– Te anunț de îndată ce mă decid, spuse Posy, simțind că nu era momentul să îl informeze pe Sam asupra alegerii pe care tocmai o făcuse. La revedere, acum.

Apoi trecu rapid, prin bar, către hol.

– În regulă, Freddie, mulțumesc pentru prânz și pentru sfat. Intenționez să îl urmez acum. Merg să o văd pe Marie înainte să mă răzgândesc.

Posy se duse la agenția imobiliară și îi spune lui Marie că Sam avea prima opțiune de cumpărare, dar că nu trebuia să îl contacteze până când nu vorbea cu un avocat.

Se grăbi apoi prin ploaie către mașină. Porni motorul și decise să nu meargă acasă unde doar ar fi întors iar pe toate părțile situația lui Nick și Sam. Amintindu-și că Amy îi spusese că nepoții erau în vacanță și că urma să-și ia o săptămână liberă ca să aibă grijă de ei, Posy parcă în fața brutăriei și intră să cumpere un tort. Apoi o luă în jos pe Ferry Road să își vadă nora și nepoții.

– Bună, Amy, ce mai faci? spuse Posy când Amy deschise ușa. V-am adus un tort.

– Mulțumesc.

Amy, mai palidă decât de obicei, își trecu mâna prin părul nepieptănat și Posy văzu că avea ochii roșii. Arăta de parcă ar fi plâns.

– Nu așteptam nici un fel de oaspeți, spuse ea, în timp ce o conduse prin holul aglomerat, în sufragerie.

Podeaua era acoperită cu jucăriile copiilor, iar canapeaua cu o grămadă mare de haine necălcate. Jake și Sara stăteau amândoi în fața televizorului abia realizând prezența bunicii lor.

– Ce zici să îi lăsăm pe cei mici cât timp sunt captivați și să mergem să ne facem un ceai? sugeră Posy cu blândețe.

– Bine, dar bucătăria este într-o stare mai rea decât asta.

– Am venit să te văd pe tine, nu îmi pasă de menaj, spuse Posy urmând-o pe Amy în bucătărie. Ești bine, draga mea? Nu arăți prea bine.

– O, cred că am luat o bacterie care a tot circulat, doar atât, spuse Amy pornind ceainicul și suflându-și nasul în niște șervețele de bucătărie.

– Atunci ar trebui să stai în pat.

– Aș vrea.

Amy se aplecă peste blatul de lucru pătat și Posy văzu că umerii îi tremurau.

– Amy, draga mea, Posy se îndreptă spre ea, apoi o luă în brațe și o ținu așa în timp ce ea plânse. Hai, spune-mi care e problema, o liniști ea.

– O, Posy, nu pot, plânse ea.

– Ba da, poți. Chiar dacă este vorba despre Sam. Nu voi crede că nu îi ești loială. Îi cunosc păcatele mai bine decât oricine. Sunt mama lui.

– Eu… Amy sughiță încercând să vorbească. Nu știu cum vom supraviețui luna asta, chiar nu știu. Suntem la limita contului de debit, avem sute de lire datorii de plătit, incluzând telefonul, gazul, curentul, care deja e restant, și tot ce poate face Sam este să cheltuiască ce mai avem bând în nenorocitul ăla de bar! Copiii sunt un coșmar, iar eu mă simt foarte slăbită... Îmi pare atât de rău, Posy. Amy se prăbuși într-un scaun de bucătărie. Am ajuns la capătul puterilor.

Posy mai rupse niște șervețele din rola de bucătărie și i le dădu lui Amy, care își șterse fața și își suflă nasul din nou.

– Sigur așa e, dragă Amy. Oricine își atinge limitele când se umple paharul atât de mult încât dă pe dinafară. Asta s-a întâmplat cu tine. Să fiu sinceră, sunt uimită că ai rezistat atât de mult.

– Da?

Amy își ridică privirea spre Posy, care se așeză lângă ea și îi luă mâinile.

– Da. Toată lumea care te cunoaște știe că îi ești extrem de credincioasă lui Sam. Ai avut o perioadă atât de grea, Amy, și nu te-ai plâns niciodată.

– Până acum.

– Ei bine, era timpul să o faci, măcar de dragul tău, dacă nu de dragul altcuiva. Nu ești un sfânt, fată dragă, ești un om la fel ca toți ceilalți.

– Am încercat să fiu pozitivă, chiar am încercat, dar e foarte greu când ești prins într-o locuință mizerabilă în care mai și plouă și simți că nu există nici o speranță.

– Ai absolută dreptate, asta e o cocioabă, dar îți promit, există speranță, o asigură Posy. Acum lasă-mă să îți fac un ceai bun, fierbinte și putem vorbi despre ce vei face sau măcar ce putem încerca pentru a rezolva problemele financiare.

– Aș putea obține un avans pentru salariul pe luna următoare, dar problema e că asta ne va face chiar și mai strâmtorați în câteva săptămâni.

– Cred că acum trebuie să trăiți de pe o zi pe alta, spuse Posy, pornind ceainicul. Sam nu câștigă chiar nimic?

– Nu, nu până când nu rezolvă cu unul din aceste proiecte. Pentru moment, ca de obicei, sunt doar speculații.

– Ei bine, am o mică veste bună, Amy. Tocmai am fost să o văd pe Marie și i-am spus că Sam are prima opțiune de cumpărare pentru Admiral House.

– Adevărat? Asta o să îl binedispună, încuviință Amy. Ești absolut sigură, Posy?

– Nu, dar cel puțin Sam poate avea o șansă.

– Am vrut să spun legat de vânzare.

– Firește că nu, dar exact cum mi-a spus un prieten foarte bun mai devreme, trebuie să merg mai departe, iar dacă proiectul merge bine, puteți spera la un viitor mai luminos,

preconiză Posy.

– Bănuiesc că da. Sam cu siguranță pare mai hotărât și mai entuziasmat de acest proiect decât l-am văzut de mult timp. Dar lucrurile au mers într-o direcție greșită de atât de multe ori în trecut, că aproape nu îndrăznesc să sper.

În timp ce Posy îi dădu ceaiul lui Amy, ușa se deschise și intră o fetiță cu părul ciufulit și fața murdară. Sara se cățără pe genunchiul mamei sale și își băgă degetul mare în gură.

– Îmbrățișează-mă, mami, spuse ea.

– Acum, Amy, celălalt lucru pe care cred că trebuie să îl iei în calcul este să vă mutați cu mine până când situația se îmbunătățește. Nu cred că locuința asta e pregătită pentru o familie tânără care va trece printr-o iarnă lungă. Veți ajunge să muriți de frig. E mult mai mult curent aici decât la mine, spuse Posy, tremurând fără să vrea.

– Nu putem. Știi că Sam nu va accepta.

– Sam ar trebui să înceapă să se gândească la familia lui și la bunăstarea ei înainte de mândria lui prostească. Sara, acum îi voi pregăti mamei tale o sticlă cu apă fierbinte și niște paracetamol, după care o bag în pat și o învelesc.

– Nu, Posy, sunt bine.

– Ești extenuată și, în afară de asta, eu și Sara vom coace niște tarte cu gem pentru ceai, nu-i așa?

Sara sări de pe genunchiul mamei sale și veni să o îmbrățișeze pe bunica ei.

– Da, te rog.

***

Nu era nici urmă de Amy când ceaiul a fost gata, așa că Posy a hrănit copiii, apoi i-a îmbăiat, gândindu-se cât de mult bine i-ar face lui Amy să se odihnească. Tocmai le citea o poveste înainte de culcare când cheia s-a învârtit în broască și a intrat Sam. Sărutându-i pe amândoi copiii de noapte bună, Posy a trecut pe lângă dormitorul lui Amy și în jos pe scări.

– Bună, mamă. Ce...?

Posy își puse un deget pe buze.

– Taci. Amy doarme. Nu e bine deloc. Hai în bucătărie. Vorbim acolo.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sam, arătând încurcat.

– Am venit aici în după-amiaza asta și am găsit-o pe nevasta ta disperată.

– Din ce cauză?

– Pentru faptul că nu sunt bani deloc pentru plata nici unei facturi, că a fost adusă în situația să locuiască într-o casă care nu e potrivită nici pentru câini, că muncește toate orele date de la Dumnezeu și are grijă de copii, cu puțină, dacă nu deloc, susținere din partea ta. Astea au contribuit la starea ei mentală actuală.

– O, Doamne, a vorbit rău de mine, nu-i așa?

– Sam, aș spune că nu e în interesul tău să mă enervezi acum. Stai jos, te rog.

Sam recunoscu în vocea mamei lui tonul apăsat și rece, pe care îl știa din copilărie, și făcu ce îi spuse.

– Ascultă-mă, te rog. Soția ta este în pragul unei căderi nervoase. Dacă îndrăznești să o critici pentru că și-a expus problemele, nu vei găsi nici un fel de înțelegere din partea mea. Amy te-a susținut la bine și la rău ani întregi fără să se plângă. Eu și ceilalți ne-am

mirat adesea de ce a făcut-o, nu știu de ce, dar ești un bărbat foarte norocos.

– Te rog, nu-mi ține predici, mamă. Realizez că sunt însurat cu o sfântă, toată lumea îmi spune asta și că ar trebui să fiu recunoscător și...

– Sam, ești în pericol să o pierzi pe Amy dacă nu te aduni, și încă repede. Și chiar nu vreau să văd că se întâmplă asta, măcar de dragul copiilor, dacă nu de al tău. De aceea, sunt gata să vă ajut.

– Cum?

– V-am scris un cec de cinci sute de lire. Din ce spune Amy, asta ar trebui să plătească măcar facturile de utilități și să țină răul departe de voi pentru un timp.

– Eu chiar nu cred că lucrurile stau așa rău cum le-a zugrăvit Amy, mamă..

– Eu cred că așa sunt. Uite.

Posy îi înmânã cecul. Sam îl luă și îl citi.

– Mulțumesc, mamă. Ți-i dau înapoi când lucrurile încep să meargă, desigur.

– Firește. Posy inspiră adânc. Și celălalt lucru pe care ar trebui să îl știi este că, de dragul lui Amy și al copiilor, sunt gata să ofer companiei tale prima opțiune de cumpărare pentru Admiral House.

Fața lui Sam se lumină.

– Mamă, asta e grozav. Nu știu ce să spun.

– Poți să spui ce dorești, dar avocatului meu, care se va ocupa de asta de acum înainte, spuse repede Posy. Va lua timp să pregătim totul, așa că nu vreau să mă mut înainte de februarie, dar nu e nici un motiv ca actele să nu fie gata cât de curând posibil. Voi lua legătura cu avocatul meu mâine și îl voi anunța de decizia mea. Cred că e mult mai bine dacă treaba e condusă pe o bază exclusiv de afaceri. Îți ofer șansa, dar dacă o ratezi, atunci e eșecul tău.

– Sigur, mamă. Sunt încântat.

Sam dădu să o îmbrățișeze, dar Posy se trase deoparte.

– Mă rog ca de dragul familiei tale să transformi proiectul într-un succes. Și acum chiar că trebuie să plec.

– Ești sigură că nu vrei să rămâi? Fug afară să iau o sticlă de șampanie să sărbătorim?

Posy oftă.

– Cu greu cred că în situația ta financiară șampania e de nasul tău. Te rog, transmite dragostea mea lui Amy și spune-i că ne vedem curând. La revedere, Sam!

– La revedere, mamă!

De îndată ce ușa se închise, Sam scoase un strigăt victorios.

Capitolul 17

Nick își aruncă telefonul mobil pe scaunul din dreapta al mașinii. Privi în zare, fără să știe prea bine ce să creadă sau să simtă.

Acum era sigur. Întrebarea era ce să facă de aici înainte? Să îi spună adevărul lui Tammy, fără nici un ocoliș, și să încerce să îi explice o situație inexplicabilă? Sau era mai bine să aștepte următoarele câteva săptămâni, să facă ce trebuia să facă în timp ce își acoperea urmele și apoi când lucrurile se vor mai fi așezat să îi spună?

Cine știe cum se vor aranja lucrurile? Poate că era mai bine dacă purta povara singur pentru o vreme. Situația presupunea evident că trebuia să fie foarte atent și nu era nici o îndoială că asta ar fi adăugat presiune în plus în viața lui și așa stresantă. Dar ce putea face? Ținând cont de circumstanțe, cu greu ar fi putut dispărea, ceea ce, dacă era să fie sincer, era ce ar fi vrut cu disperare să facă în acel moment.

Nick cugeta la cum viața cuiva putea merge perfect, lină și fericită și apoi, în doar câteva săptămâni, totul se putea schimba. Dacă ar fi fost indulgent cu sine, ar fi putut spune că soarta îi dăduse o palmă foarte dură, dar adevărul era că alții sufereau mult mai mult decât el.

Oftă adânc, apoi se adună și coborî din mașină. În timp ce introduse cheia în broasca ușii lui Paul și Janey, își spuse că se va descurca. La sfârșitul zilei, nu avea de ales.

***

Se auzi soneria de la ușă și Evie o strigă pe Clemmie să deschidă.

– Bună, Clemmie. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc. Mama e sus.

– În regulă. Voiam să te întreb dacă nu vrei să vii la noi la prânz și să te joci cu Lucy, spuse Marie în timp ce o urmă pe Clemmie înăuntru și apoi în sus pe scări.

– Mi-ar plăcea să vin. Devine plictisitor în casă, mai ales că nu știu pe nimeni pe aici.

– Școala merge bine?

– Da, îmi place, spuse ea deschizând ușa dormitorului mamei.

Evie era în pat, sprijinită pe perne.

– Bună, Marie. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc.

– Tocmai am întrebat-o pe Clemmie dacă vrea să vină la prânz la noi. Ar vrea.

– Ar fi grozav, încuviință Evie.

– Tu ești bine?

– Am luat bacteria care dă târcoale pe aici, dar sunt în regulă, mulțumesc.

– Vrei o cană de ceai, Marie? Voi face unul pentru mama.

– Da, mi-ar plăcea un ceai, mulțumesc, Clemmie.

– Uau, Evie. Marie fluieră în timp ce Clemmie ieși din cameră. Fiica ta e deosebită. Eu încă o aștept pe Lucy să facă ceva în bucătărie.

– Da, este. Trebuie să facă ceva.

– Spune că îi place la școală oricum.

– Da. Sunt foarte ușurată că e mulțumită.
– Deci… Marie se așeză la marginea patului lui Evie. Ai auzit noutățile despre Posy Montague?
– Nu, nu plec urechea la ce se bârfește prin oraș.
– Vinde Admiral House.
– Chiar așa?
– Da. Fiului ei, Sam.
– Înțeleg. Și ce va face el cu casa?
– O va transforma în apartamente de lux. Eu mă ocup de afacere, adăugă Marie. Îmi pare rău totuși de biata lui soție. E limpede că nu au bani, dar…
– Atunci, dacă asta e situația, cum poate Sam să cumpere Admiral House?
– Sam mi-a zis că are un partener în umbră, un tip pe nume Ken Noakes. Din ce am înțeles, e foarte bogat.
– Posy trebuie să fie devastată că își vinde casa ei minunată, spuse Evie.
– Ei bine, în următoarele câteva săptămâni sper să îi pot găsi ceva drăguț unde să stea. I-am trimis deja niște detalii. Pare să îi placă tare mult de tine, Evie. De ce nu te duci să te întâlnești cu ea?
– Poate că mă duc când voi fi mai bine.
– Și să îți spun pe cine am văzut recent conducând prin oraș, într-o Austin Healey clasică…
– Pe cine?
– Nick Montague, fratele mai mic al lui Sam.
– Știu cine e, Marie. Am lucrat pentru el, mai știi? spuse Evie rece.
– Da, sigur, îmi pare rău. Oricum, trebuie să se fi descurcat chiar bine, dacă își permite o mașină ca aceea.
Clemmie aduse ceaiul și Evie se gândi că ideea de a o vedea pe Marie semăna un pic cu o masă la McDonald's – abia aștepți să mănânci, dar ți se face rău la jumătate.
– Mulțumesc, Clemmie, spuse Marie. Lasă-mă zece minute și plecăm.
– Bine, spuse Clemmie și ieși din cameră.
– Ți-a lipsit vreodată un bărbat prin preajmă?
– Nu, spuse Evie ferm. Îmi place propria mea companie.
– Întotdeauna ai fost diferită de mine. Eu am nevoie de oameni și de conversație în jurul meu tot timpul, recunoscu Marie. Aș înnebuni de una singură.
– Câteodată mă simt singură, dar foarte rar.
Marie o studie pe Evie un timp, apoi spuse:
– Ești sigură că ești bine? Arăți foarte palidă și chiar mai slabă decât de obicei.
– Așa arăt? Ei bine, nu sunt, insistă Evie.
– Și pari… încordată.
– Sunt bine, cu adevărat.
Marie oftă.
– Bine, bine, am înțeles mesajul. Indiferent ce este, nu vrei să vorbești despre asta. Doar îmi fac griji pentru tine, asta e tot. Te știu de-o viață și știu când ceva nu e în regulă.

– Ai de gând să încetezi să mă tratezi ca pe unul din copiii tăi, Marie! Sunt o femeie matură și sunt perfect în stare să am grijă de mine.

– Scuză-mă. Se ridică. O aduc pe Clemmie înapoi în jur de ora cinci.

– Mulțumesc. Nu vreau să fiu dură. Ai dreptate, oftă ea. Într-adevăr… mă confrunt cu o situație dificilă și asta îmi provoacă nopți nedormite, dar voi fi bine odată ce o rezolv.

– Bine, știi că poți să contezi pe mine dacă vrei să vorbești despre asta.

– Da, mulțumesc. Îmi pare rău că am strigat la tine.

– Nu-ți face griji. Toți avem zile mai rele. Odihnește-te acum și ne vedem mai târziu.

Imediat ce Marie și Clemmie plecară, sună telefonul. Evie se ridică să răspundă.

– Alo?

– Eu sunt, vreau doar să văd ce faci. Cum ești? întrebă el.

– Bine.

– Nu sună ca și cum ai fi bine.

– Sunt bine, repetă ea.

– Ai o zi proastă?

– Puțin, da.

– Îmi pare foarte rău, Evie. Aș fi vrut să pot să fiu acolo cu tine mai des. Deci, încă e valabil pentru weekend?

– Da.

– Doamne, sunt nerăbdător.

– Va fi bine, îl reasigură ea.

– Voi face tot ce pot.

– Știu că va fi așa, te rog, nu îți face griji.

– Voi încerca să nu îmi fac. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă pe mobil. Ne vedem mâine la prânz.

– Da, ne vedem mâine.

Evie închise telefonul, se adânci înapoi în perne și scoase un oftat lung, adânc. Nu era sigură cum să-i dea vestea fiicei ei – gândul că o putea răni era ca și cum și-ar fi înfipt un cuțit în inimă, dar nu avea de ales.

Închise ochii, fiind scârbită de dezordinea din viața ei și de felul cum o va afecta pe Clemmie.

Unele lucruri nu le putea controla, dar acum trebuia să facă totul să-i aranjeze viitorul fetei cât putea de bine.

– Bună, Amy, ce surpriză plăcută! Posy își ridică privirea de la biroul din galerie. Cum te simți?

– O, mult mai bine, mulțumesc, spuse Amy, în timp ce se îndrepta spre Posy și puse un buchet de crini pe birou. Am adus florile să îți mulțumesc foarte mult că ai fost așa bună cu mine zilele trecute și că ai avut grijă de copii.

– Pentru asta e familia, Amy, spuse Posy, ridicând florile și mirosindu-le. La ce oră te-ai trezit până la urmă?

– În dimineața următoare, recunoscu Amy. Am adormit imediat, dar mi-a făcut foarte bine. Mă simt mult mai optimistă. Și de asemenea am vrut să îți mulțumesc și pentru cec.

Sam mi-a spus că i l-ai dat. E foarte amabil din partea ta. L-a pus în bancă și a plătit o parte din datorii.

– Teoretic ar trebui să fiu milionară în câteva luni. M-am gândit că măcar atât pot să fac.

– După cum îți închipui, Sam e foarte încântat de Admiral House. De fapt, spuse Amy, e o cu totul altă persoană. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns că i-ai oferit această șansă, Posy.

– De fapt, dacă tot ești aici, am ceva pentru tine. Posy căută în geantă și scoase un plic. Uite.

– Ce este?

– O invitație pentru lansarea buticului lui Tammy. Mi-a scris să îmi mulțumească pentru prânz și a atașat-o pentru tine. Mi-a zis că tu și Sam sunteți bine-veniți să stați la ea acasă la Londra peste noapte.

– E foarte drăguț din partea ei, numai că nu pot să merg, spuse Amy deschizând plicul și uitându-se la invitația elegantă.

– Sigur că poți. Voi avea eu grijă de copii și veți putea merge împreună să petreceți toată noaptea.

– E foarte amabil din partea ta, Posy, dar am de lucru.

– Sunt convinsă că ai putea face schimb de tură cu una dintre celelalte fete, Amy. Îți va face foarte bine să iei o pauză.

– Poate, dar nu am nici o rochie să îmbrac pentru o asemenea petrecere elegantă la Londra.

– Nu mai găsi scuze, tânără doamnă. Posy îi făcu semn lui Amy cu degetul. Lasă în seama mea. Voi găsi eu ceva, în regulă?

– Tu pari să fii zâna mea fermecată, Posy.

– Ei bine, simt că ai dreptul la un pic de distracție din când în când, draga mea. Și vorbind de distracție, ghici unde voi merge weekendul următor?

– Unde?

– La Amsterdam.

– Doamne! Cu cine?

– Cu un domn care e prietenul meu. Iartă-mă, Amy, dar trebuia să spun cuiva. Totuși, evident, aș prefera să nu îi spui lui Sam. S-ar putea să nu fie de acord.

– Ei bine, cred că e minunat. Voi doi sunteți…?

– Dumnezeule, nu, dar îmi place așa mult compania lui. La vârsta mea, cineva trebuie să trăiască clipa și să nu își facă griji prea multe pentru viitor și, adăugă Posy cu un zâmbet, chiar asta am de gând să fac la Amsterdam.

Capitolul 18

Tammy îl sărută pe creștet pe Nick, care era plin de praf.

– Cum merge treaba, întrebă ea, în timp ce el se ridica, oprindu-se din examinatul soclului unei enorme biblioteci pictate.

– Larve, e infestat cu larvele astea nenorocite! Nu pot să cred că nu le-a văzut. Cinci mii și, dacă am noroc, iau două.

– Bună, dragul meu.

Tammy privi cum Nick lovi cu pumnul în bibliotecă.

– Îmi pare rău. Bună, iubito.

– Doamne, e rece jos aici, remarcă Tammy tremurând. Totuși, salonul de prezentare de sus deja începe să arate bine.

– Mulțumesc. Socotesc că voi fi gata să îl deschid cam într-o lună. Sunt supărat din cauza acestei biblioteci, oftă el.

– Ți-ar plăcea să luăm cina la restaurantul italian de după colț? întrebă Tammy.

– De fapt, o baie și o pizza la pachet ar suna mult mai bine în seara asta.

– E OK pentru mine. Întoarce-te la mine. Privi cum Nick stinse luminile în beci și urcară scările împreună. Tammy se aruncă pe un imens pat cu baldachin amplasat în mijlocul salonului. Bunule domn, vino și profită de mine, chiar aici, chiar acum. De ce nu punem patul ăsta în vitrină, cu noi în el? Asta va atrage clienții înăuntru, chicoti ea, ridicându-și privirea spre el, văzând că gluma ei nu-i smulsese nici măcar un zâmbet. Ești chiar foarte stresat.

– Sunt stresat, ridică Nick din umeri. Îmi pare rău.

În timp ce mâncau pizza napolitană și beau dintr-o sticlă de vin în sufrageria lui Tammy, Nick vorbi despre frământările sale.

– Cu organizarea și deschiderea magazinului și tot ce presupune asta, fără să mai pomenesc de vânzarea afacerii din Perth, n-am avut timp să colind și să cumpăr chiar eu. Dacă m-aș fi ocupat personal de vânzare, în loc să o fac prin telefon, aș fi văzut larvele imediat. Reputația mea aici în Londra va crește sau se va prăbuși doar pe baza mărfii mele. Oricum – Nick își trecu o mână prin păr – ignoră-mă. Cum ai spus, sunt stresat. Spune-mi despre tine.

– Sunt foarte fericită. Chiar am reușit să găsesc cel mai grozav ajutor.

– Vrei să spui mama vecinei tale, regina sariului de pe Brick Lane?

– Da, ea. Meena ar putea avea aproape șaizeci de ani, dar, Doamne, are mai multă energie decât mine. Ornamentele cu mărgele și cusutul ei sunt superbe și le eclipsează pe ale mele cu totul, dar e mai mult de atât, Nick. E atât de capabilă. M-am dus la lucru azi la nouă și Meena era deja acolo, punând adresa pe încă cincizeci de plicuri de pe lista invitaților la petrecerea mea. Dacă nu are nimic de făcut, găsește ea ceva.

– Poate să vină să lucreze pentru mine? murmură Nick.

– Ha, nu. Chiar mi-a adus niște mici vase Tupperware cu mâncare indiană ca să mă hrănească. I-am oferit o slujbă ca mâna mea dreaptă și dacă devenim foarte ocupate, voi

mai angaja pe altcineva să ne echilibrăm. Meena spune că are o mulțime de prieteni care ne-ar ajuta.

– Stocul tău de marfă e gata?

– Nu încă, dar, dacă se ocupă Meena, ar trebui să am un stoc suficient să deschid. Și ghici ce? Draga de Janey a reușit să aranjeze un articol despre mine și hainele mele în Marie Claire. De asemenea, o revistă duminicală și câteva cotidiene vor să îmi ia un interviu.

– Toate astea sună grozav, draga mea.

– Scuze, Nick, nu vreau să par fericită când tu nu ești într-o stare bună.

– Nu fi prostuță. O trase spre el și îi mângâie părul. Voi fi bine îndată ce afacerea va fi în picioare și va merge. Mâine la zece vine cel care îmi va scrie firma, așa că cel puțin voi avea numele meu pe vitrină.

– Asta e bine. Apropo, a sunat Janey. Ne-a invitat la cină sâmbătă seară, să sărbătorim vestea lor cea mare. Poți să ajungi?

– Mi-e teamă că deja am spus că nu pot. E o licitație la o casă la țară în Staffordshire duminică, cu vizionare sâmbătă. Voi fi plecat tot weekendul.

– Ce păcat, dar nu contează. Ce ar fi să vin cu tine? Sunt sigură că eu cu Janey putem aranja să celebrăm în altă seară.

– Ai putea, dar te vei plictisi până peste cap. Vorbind de Jane, chiar cred că e timpul să rezolv problema locuinței mele. Știu că petrec majoritatea nopților aici, dar lucrurile mele sunt încă acolo și nu e corect față de Jane și Paul. Așa că m-am gândit că ar trebui să îmi caut o casă în următoarele câteva zile.

– Ai putea oricând să te muți aici, știi doar.

– Aș putea?

– Da, dădu Tammy afirmativ din cap.

– Asta e un pas important. Ne cunoaștem doar de câteva săptămâni.

Tammy se simți brusc iritată de răspunsul lipsit de entuziasm al lui Nick. Era un pas mare și pentru ea, dar evident unul pe care Nick nu era pregătit să îl facă.

– Oricum, ridică ea din umeri, a fost doar o idee.

– Mulțumesc, apreciez cu adevărat, dar cred că ar putea fi groaznic pentru tine să locuiești cu mine în următoarele câteva luni. Să fiu sincer, aș prefera să aștept până când lucrurile se vor fi așezat și voi fi într-o stare mentală mai optimistă în privința viitorului. Bine?

– Bine.

– Ce nu e în regulă, Tammy?

Tammy își ridică privirea spre Meena în timp ce aceasta puse o cafea fierbinte pe biroul ei, în micul oficiu din spatele magazinului. Femeia era îmbrăcată impecabil ca întotdeauna, trupul ei frumos fiind învești mântat într-un costum roz-deschis, cu o eșarfă multicoloră aruncată vesel peste umăr. Părul ei lucios ca abanosul era prins îngrijit în coc și machiajul aplicat cu pricepere.

– Nimic, sunt bine, spuse Tammy deschizând corespondența. Am primit încă zece confirmări pentru petrecere. Mă întreb dacă va fi destul aer pentru toată lumea.

– Asta e o veste bună, nu-i așa? zâmbi Meena larg, dezvăluind un șir de dinți albi fără cusur. Deci, spune-mi de ce ești așa tristă?

– Nu sunt.

Meena ridică în aer degetele ei inelate.

– Ai primit ieri un telefon de la Marie Claire pentru o ședință foto și în dimineața asta ai venit de parcă ți-a mâncat câinele mâncarea. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

– Sunt sigură că sunt doar excesiv de sensibilă, asta e tot. I-am sugerat lui Nick să se mute cu mine seara trecută și el a spus că nu e pregătit pentru asta. Așa că am sfârșit simțind că împing relația mai repede decât vrea el.

– Bărbații! pufni Meena. Primește oferta unui pat cald cu o frumusețe ca tine în el și o refuză pentru că nu este pregătit. Ascultă ce îți spun, va ajunge să regrete decizia lui.

– Crezi? oftă Tammy. Eu chiar nu știu. Relația mea cu Nick uneori pare să meargă un pas înainte, doi pași înapoi. Sunt perioade când e grozav și mă simt foarte în siguranță și fericită și cred cu adevărat că mă iubește și că va merge. Apoi, din senin, face sau spune ceva care îmi zdruncină încrederea. Nu ajută nici faptul că petrece mult timp în afara Londrei căutând marfă. Îmi lipsește, Meena. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva sunt implicată mult prea tare.

– Ești, nu e nici o îndoială în privința asta, încuviință din cap Meena. Îl iubești, e evident. Odată ce îl ai, ești blocată, ca și mine cu Sanjay. Gândește-te, dacă acum treizeci de ani nu aș fi pus ochii pe tânărul acela care stătea înapoia standului lui din piața Brick Lane, m-aș fi putut mărita cu un maharajah, nu cu un producător de sariuri.

– Încă îl mai iubești? chicoti Tammy.

– Da, dar și mai important, îl plac și îl respect. E un om bun. Și, din ce am văzut, și Nick al tău e la fel. Trăiește clipa, Tammy! Bucură-te că ești tânără, frumoasă și îndrăgostită pentru că nu vei fi niciodată ca mine, o cotoroanță bătrână.

– Meena, dacă voi arăta ca tine la cincizeci de ani, voi fi încântată, spuse ea, studiind pielea netedă, de culoarea caramelei, a asistentei sale. Nu ar trebui să mă retrag din relația cu el, asta e ce vrei să spui?

– Nu, ia-l așa cum e! Meena își întinse brațele larg. Suferința doar va face plăcerea mai mare. Despre asta este viața. Și tu ești suficient de tânără să dai înapoi dacă nu va merge bine.

– Ai dreptate, dădu din cap Tammy. Iar dacă sfârșesc fată bătrână, doar cu amintirile mele, cel puțin pot să spun că am trăit.

– Da, Tammy. Asta așa e.

Soneria de la intrare și telefonul sunară în același timp.

– E timpul să uiți de iubire și să devii o femeie de afaceri, spuse Meena. Răspund eu la telefon, tu deschide-i curierului.

Capitolul 19

Amy nu se mai simțise de foarte mult timp atât de optimistă. În ultimele zece zile, de când Posy sosise ca o salvatoare și îi dăduse aprobarea lui Sam pentru Admiral House, atmosfera acasă se destinsese considerabil. Sam îi spusese noaptea trecută că partenerul său, Ken Noakes, era foarte mulțumit că fusese capabil să obțină proiectul, că îi oferise un mic salariu săptămânal în timp ce lucra la afacere.

– Nu e mult și nu vom vedea toată suma până când proiectul va fi finalizat, dar socotesc că ne-am putea permite să ne mutăm de aici în primăvară.

– O, Sam, asta ar fi foarte important, îi spuse Amy cu ușurare, în timp ce îi servea cârnați cu piure.

– Știu cât de dificil a fost pentru tine, iubito. Știi ce, când toate astea se vor termina și vom sta liniștiți cu banii în bancă, am de gând să te duc în străinătate, într-o vacanță cu adevărat specială.

– Sună de vis, răspunse Amy, fericită să își vadă soțul așa încrezător și, de asemenea, bând mai puțin decât de obicei, lucru care îi făcea viața mult mai ușoară.

– Apropo, nu voi fi aici mâine-seară, adaugă Sam. Ken se întoarce cu avionul din Spania și vrea să ne întâlnim la cină la un hotel din Norfolk. Are un alt proiect în derulare acolo și mi-a rezervat o cameră peste noapte. Cred că vrea să sărbătorim afacerea Admiral House.

– Bine, încuviință Amy, gândindu-se că Sam fusese așa de rar acasă în ultima vreme că încă vreo câteva ore după miezul nopții nu mai contau. Du-te și simte-te bine. O meriți, dragul meu.

În dimineața aceea, Amy îl sărutase pe Sam de rămas-bun înainte de a pleca la serviciu și se gândise cât de mult își dorea o seară numai pentru ea. Marie îi lua pe copiii de la școală și, plănuia, când se va fi întors acasă, să pună copii în pat, apoi să se ghemuiască lângă foc și în sfârșit să termine cartea lui Sebastian.

– Se pare că nu va fi vreme bună diseară, comentă Karen, cealaltă recepționeră de la hotel, punând prognoza meteo zilnică pe biroul de la recepție. Se anunță vânt puternic și ploaie torențială.

– O, Doamne, spuse Amy. Nu cred că acoperișul de pe casa noastră mai rezistă mult.

– Nu, nu sunteți prea protejați acolo, nu-i așa? Totuși, a supraviețuit câtorva furtuni și încă e în picioare.

Până când Amy ajunse acasă la Marie, vremea se stricase într-adevăr.

– Nu-i o seară frumoasă, spuse Marie, lăsând-o pe Amy, care era udă leoarcă, să intre. Le-am dat să mănânce copiilor și sunt bine. Acum, ce zici de un pahar de vin înainte să mergeți acasă?

– Doar unul mic, mulțumesc. Nu vreau să mă întorc prea târziu. Urăsc când începe să se instaleze iarna. E deja aproape întuneric și e doar cinci și douăzeci, spuse Amy acceptând paharul de vin pe care i-l întinse Marie.

– Așa e. În curând vine Crăciunul. Noroc! Marie își ridică paharul. În sănătatea soțului

tău, mogulul imobiliar. E mulțumit?

– Foarte, încuviință Amy.

– Bine. Socotesc că poate câștiga o avere dacă face treaba ca lumea.

– Să sperăm, admise Amy. Dar totuși e cale lungă până acolo.

Douăzeci de minute mai târziu, Amy își îngrămădi copiii în mașină și se îndreptară spre casă. Ploaia cădea așa de tare încât abia putea să vadă prin parbriz. Parcă în fața casei, luă cumpărăturile din portbagaj și alergă cu Jack și Sara în sus pe alee până la ușa de la intrare.

– Hai să intrăm, facem o baie fierbinte și ne încălzim, spuse deschizând ușa și întinzându-se la întrerupător să aprindă lumina. Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou și scoase un oftat de frustrare. Evident, furtuna arsese siguranțele. Punând-o pe Sara jos și închizând ușa în urma ei, Amy stătu în holul întunecos, încercând să își amintească unde era tabloul electric.

– Mamă, mi-e frică, plânse Sara, în timp ce Amy bâjbâi până în sufragerie, unde găsi întâi polița de deasupra căminului și apoi chibriturile.

– Așa. Amy aprinse un chibrit și scrută rapid încăperea după o lumânare pentru a face mai multă lumină. Privirea îi căzu asupra unei bucăți de ceară de jumătate de centimetru stând pe o farfurioară pe pervazul ferestrei. Se întoarse la Sara și Jack, care aveau fețele acoperite de teamă. Urmați-mă să deschidem siguranțele.

Cei trei își croiră drum cu atenție până în bucătărie și în micul hol de după. Amy deschise o cutie, pe care fusese norocoasă să o vadă că adăpostea siguranțele, și căută comutatoarele de declanșare. Spre nedumerirea ei, nici unul dintre ele nu părea să fie închis, dar ea le încercă pe toate oricum, fără nici un folos.

– Mamă, nu îmi place întunericul. Văd monștri, se plânse Jack. Când se va aprinde din nou lumina?

– Mamă, mi-e frig, adăugă Sara.

– Știu, dar mami are nevoie de un minut să se gândească ce să facă. Poate că din cauza furtunii s-a luat curentul în multe case. Ar putea veni înapoi într-o clipă. Oricum, voi suna la cei de la compania de electricitate să aflu, OK?

Cu cei doi micuți ținând-o strâns de spatele paltonului, Amy scotoci în geantă după telefonul ei mobil. Căutând numărul, sună la linia de urgență.

– Bună ziua, aș vrea doar să întreb dacă a fost o pană de curent în Southwold? Locuiesc pe Ferry Road. Am venit acasă și nu avem curent. Nu? O, bine atunci, avem nevoie să vină cineva să vadă ce s-a întâmplat. Numele meu complet și adresa... da, sigur.

Amy comunică informațiile necesare și așteptă în timp ce operatoarea o puse în așteptare să facă verificări. În cele din urmă, vocea de la celălalt capăt al liniei reveni.

– Îmi pare foarte rău, doamnă Montague, dar evidența noastră arată că furnizarea de energie electrică către dumneavoastră a fost întreruptă.

– Cum?! De ce?

– Pentru că încă nu am primit plata pentru ultimul trimestru. Vi s-a trimis o scrisoare acum două săptămâni în care erați informată că, dacă nu plătiți factura în următoarele paisprezece zile, vom întrerupe furnizarea energiei electrice.

Inima lui Amy începu să îi bată puternic în piept.

– Da, am primit-o și știu că soțul meu a plătit-o.
– Mi-e teamă că nici o plată nu apare înregistrată în sistemul nostru, doamnă Montague.
– Dar el a plătit-o, mi-a spus că a plătit. Poate că s-a pierdut, spuse Amy disperată.
– Poate, spuse operatoarea, părând evident că mai auzise scuza asta înainte.
Amy își mușcă buza.
– Deci, ce am de făcut?
– Cea mai rapidă metodă este să faceți o plată cash la cel mai apropiat oficiu poștal, apoi sunați-ne să ne anunțați că ați trimis banii. Vă vom reconecta imediat ce primim chitanța.
– Dar… Ce se întâmplă în noaptea asta? Am doi copii mici, e periculos pentru ei aici în întuneric.
Amy simți că îi curg lacrimile și că i se pune un nod în gât.
– Îmi pare rău, dar nu putem face nimic până nu faceți plata, doamnă Montague.
– Mulțumesc!
Amy termină convorbirea și se prăbuși într-un scaun.
– Mami, ce s-a întâmplat, întrebă Jake, cu fața plină de îngrijorare.
– Nimic, chiar nimic, Jakey.
Amy își șterse lacrimile cu mâneca, gândindu-se ce era mai bine de făcut. Nu puteau rămâne acolo peste noapte. Nu mai aveau lumânări și era mult prea frig pentru copii. Era sigură că Marie îi va ajuta, dar mândria o împiedica să ceară ajutor.
Nu era decât un singur loc unde puteau merge. Formă numărul lui Posy. Linia era ocupată, ceea ce însemna măcar că Posy era acasă. Decât să mai rămână acolo fie chiar și un minut, Amy decise să îngrămădească copiii în mașină, să conducă direct la Admiral House și să ceară un pat pentru ei toți peste noapte.
– Haideți, copii, plecăm în aventură. Mergem la bunica, să stăm acolo în noaptea asta.
– Vom dormi în casa aceea mare? spuse Jake, care, deși nu locuia mai departe de zece minute de bunica lui, niciodată nu rămăsese acolo peste noapte.
– Da, nu va fi distractiv? Amy o ridică în brațe pe Sara și luă lumânarea să lumineze calea spre ușă.
– Dar pijamalele noastre, întrebă Jake?
– Sunt sigură că vom găsi ceva de îmbrăcat pentru voi acasă la bunica, îl calmă ea, dorind să iasă din casă cât mai repede cu putință. În regulă, Jakey, fugi în jos pe alee la mașină cât timp mami închide ușa.
Amy transpiră toată până când reuși să le pună centura copiilor pe locurile din mașină.
– Dar ce se întâmplă cu tati? Va veni acasă și se va întreba unde suntem? întrebă Jake când se puseră în mișcare.
În momentul acela, Amy își dori ca un accident dureros să-l lovească pe Sam ca să nu mai trebuiască să îl vadă vreodată.
– Tati este plecat în noaptea asta, dragule. Vom fi înapoi acasă mâine pe când ajunge el, îl reasigură ea pe fiul ei.
Furtuna sufla foarte puternic, iar Amy conducea pe străzile pustii din Southwold, spre ieșirea din oraș, către Admiral House. Virând pe drumul care ducea spre intrare, simți cum vântul izbește violent micuța ei mașină.

– Aproape am ajuns, îi liniști ea, intrând pe alee. Sunt sigură că bunica va avea niște prăjituri delicioase în cămară pentru noi.

Parcă în fața casei și opri motorul, ușurată să vadă luminile aprinse jos și în câteva din camerele de sus.

– Așteptați aici până mă duc să vorbesc cu bunica.

Amy deschise portiera și se luptă cu vântul să o închidă înapoi. Alergă și sună la ușa de la intrare. Cum nu răspunse nimeni, încercă să bată tare la ușă. Apa i se scurgea din păr în timp ce fugi până la ușa bucătăriei din partea cealaltă a casei. Și aceasta era, în mod neobișnuit, închisă. Alergă înapoi la ușa de la intrare și bătu în ea cu insistență.

– Posy? Sunt eu, Amy!

Din casă nu se auzea încă nimic.

– O, Doamne, ce naiba fac acum? se întrebă disperată.

Bătând din nou cu pumnii în ușă, Amy realiză că va trebui să își calce pe mândrie și să se arunce împreună cu copiii la mila lui Marie. Îndepărtându-se de ușa de la intrare, o luă deznădăjduită înapoi spre mașină. La jumătatea drumului auzi cum cineva trage zăvorul și se întoarse să se uite. Aproape sigur, ușa de la intrare se deschidea.

– Mulțumesc, Doamne, mulțumesc, Doamne, răsuflă ea, grăbindu-se înapoi către ușă.

– Posy, sunt eu, Amy. Eu…

Amy se opri dintr-odată văzând că nu era Posy, ci Sebastian Girault, stând în prag doar cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului.

– Amy, Doamne, ești udă leoarcă. Posy nu e aici.

Lui Amy îi stătu inima.

– Unde e?

– A plecat dimineață spre Amsterdam.

– La naiba! Mi-a spus săptămâna trecută, dar am uitat. Amy înghiți cu noduri, știind că era gata să izbucnească din nou în plâns, în orice moment.

– Cred că oricum mai bine vii înăuntru, cel puțin până te usuci, sugeră el. O să răcești de moarte.

– Am copiii în mașină. O, Doamne, nu știu ce să fac, nu știu ce să fac.

– Uite, ia copiii și haideți în casă, bine?

Jumătate de oră mai târziu, după ce toți trei intraseră recunoscători într-o baie fierbinte, pe care Amy o lăsase să curgă pentru ei, cei doi copii stăteau acoperiți în pături pe canapeaua din salonul de zi. Amy stătea cu picioarele încrucișate lângă foc, purtând străvechiul halat de noapte din velur al lui Posy.

Sebastian apăru din bucătărie cu ciocolată fierbinte pentru copii, iar ei îi întinse un coniac mare.

– Bea-l. Arăți ca și cum ai avea nevoie.

– Mulțumesc, spuse Amy recunoscătoare.

– V-am agățat hainele peste sobă. Ar trebui să se usuce până dimineață.

– Sper că nu te deranjează că am dat buzna peste tine, spuse Amy. Nu am avut unde să mergem în altă parte.

– Nu fi prostuță! Ești nora lui Posy, spuse Sebastian, care își acoperise acum goliciunea

cu o pereche de pantaloni de trening și un pulover. M-ar spânzura dacă ar ști că nu ți-am oferit ospitalitate deplină. Ai grijă, ești foarte norocoasă că te-am auzit. Tocmai intrasem în baie și ascultam Verdi la căștile mele. Dacă nu scăpam săpunul din vană și n-ar fi trebuit să ies afară să îl recuperez n-aș fi știut niciodată ce tragedie se petrece în pragul ușii. Dacă nu te superi că te întreb, ce anume s-a întâmplat exact?

Amy își duse un deget la buze și arătă către copii.

– Haideți, voi doi, e ora de culcare. Am decis că puteți dormi cu mami în seara asta și am pus deja sticle calde în pat să încălzească așternuturile.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Sebastian în timp ce Amy o ridică cu greutate în brațe pe somnoroasa Sara. Vrei să te duc în cârcă, îi sugeră el lui Jake.

– Da, te rog, dădu Jake din cap sfios.

– Hai atunci, bătrâne, hai să te iau.

Amy izbuti să zâmbească în timp ce Sebastian îl urca pe scări, în mare viteză, pe Jake, care țipa agățat de gâtul lui.

Băgară copiii sub o plapumă de puf confortabilă, într-un pat dublu în una dintre camerele libere.

– Povestea, mamă, povestea!

– O, dragilor, mami e un pic obosită în seara asta și e foarte târziu și…

– Vă spun eu povestea, Jake, i-o tăie Sebastian, dar pentru că sunt un povestitor de profesie, s-ar putea să vă taxez cumva pentru serviciile mele, cum ar fi mami să meargă jos și să îmi umple paharul de vin, din sticla din frigider. Crezi că ar fi corect așa, Jake?

– O, da, despre ce este povestea?

Amy o sărută pe Sara, care era deja adormită, apoi îl îmbrățișă pe Jake, acesta fiind evident dornic să scape de ea.

– Noi..., îi făcu Sebastian cu ochiul lui Amy când aceasta plecă din încăpere.

Amy se duse încet jos, mișcată de felul firesc în care Sebastian se purta cu copiii. Luându-i și umplându-i paharul de vin și aducându-i-l înapoi sus, unde Jake asculta în extaz fiecare cuvânt pe care îl rostea Sebastian, nu se putu abține să nu îl compare cu Sam. Aproape că trebuia să îl implore pe Sam să le citească o poveste copiilor, sau să petreacă timp cu ei și să se joace orice. Amy ajunsese recent la concluzia că, deși el îi iubea, fără îndoială, lui Sam nu prea îi plăcea să fie cu ei. Nu putea decât să spere că situația avea să se schimbe când vor crește și vor ști să se poarte. Se întoarse jos în camera de zi, se așeză lângă foc și bău ce rămăsese din coniacul. Se gândi ce mult iubise această casă, chiar în starea deteriorată în care era. Avea totuși atâta personalitate! Se simțea bine și în siguranță, așa cum și-ar fi dorit să se simtă în casa după care tânjea.

– La ce te gândești?

Amy tresări și se întoarse. Sebastian stătea în prag. Fusese așa de adâncită în gânduri că nu îl auzise venind.

– Mă gândeam ce mult ador casa asta și ce neplăcut va fi să o văd transformată în apartamente.

– Nu te gândi la asta, oftă Sebastian. Și eu urăsc acest gând. Și cum trebuie să se simtă Posy, nici nu pot să mă gândesc.

– Imaginează-ți cum mă simt eu. Firma soțului meu e cea care va da cu barosul în ea.

– Așa am auzit. Sebastian păși către canapea și se așeză. Așa va face ceva bani și asta vă va ajuta pe tine și familia ta, nu-i așa?

– Poate, admise Amy. Dar, de vreme ce totala lui incompetență a făcut să aterizăm pe pragul tău în seara asta, nu pot spune că am prea multă speranță.

– Am voie să întreb?

– Da, Amy oftă obosită. N-a plătit factura de electricitate și ne-au tăiat curentul.

– Înțeleg. A scăpat din vedere sau din cauza lipsei banilor?

– Cu siguranță a fost din neglijență. Știu sigur că avea banii. Posy i-a dat cu generozitate un cec. Desigur, la fel de posibil să îi fi cheltuit pe băutură… Să recunoaștem, indiferent cum privești, nu e de bun augur pentru viitor.

– Nu, nu prea. El unde e mai exact? L-ai lăsat acasă în întuneric?

– E plecat la un hotel luxos din Norfolk, ia cina cu partenerul lui de afaceri. Sebastian, te superi rău dacă îmi fac niște pâine prăjită? N-am mâncat nimic de la prânz și sunt amețită de la coniac.

– Servește-te. De fapt, aș putea să mă alătur. După toată această agitație, mă simt destul de flămând.

O urmă pe Amy în bucătărie.

– Ce zici de pâine prăjită cu brânză? întrebă ea.

– Minunat. Mă bucur că ai venit.

– Te rog, nu mă lăsa să te țin din muncă. Dacă trebuie să continui, doar spune, zise Amy, punând brânză pe feliile de pâine.

– Nu, nu mai voiam să lucrez deloc în seara asta și, în plus, am primit niște vești destul de bune astăzi.

– Adevărat? spuse Amy punând pâinea cu brânză pe plită. Ce anume?

– O companie de film de la Hollywood tocmai a cumpărat drepturile pentru The Shadow Fields. Se pare că vor să o transforme într-un film de succes anul următor.

– O, Doamne, Sebastian! E uluitor. Te vei îmbogăți!

– Posibil. Nu că aș fi chiar sărac acum, declară Sebastian fără urmă de aroganță. Probabil că vor ciunti cartea, dar sper măcar să păstreze esența originalului.

– Poftim. Amy puse mâncarea pe masă. Nu prea e o cină festivă, nu-i așa? zise ea cu un mic surâs.

Sebastian se uită la ea cum se așeza.

– Eu cred că e pur și simplu perfectă.

– Felicitări oricum pentru afacerea cu filmul.

– Pot să îți ofer un pahar de vin să ciocnim pentru succesul meu?

– Haide, atunci.

Sebastian turnă niște vin pentru amândoi, apoi se apucară să mănânce.

– E ciudat că ai apărut aici în seara asta. În mod evident, norocul mi-a întins o mână, spuse Sebastian. Posy mi-a spus că nu a fost plecată nicăieri de ani întregi...

– Și eu nu am avut niciodată nevoie să îi cer găzduire peste noapte, adăugă Amy.

– Mă întreb ce ar zice prietena ta Marie dacă ne-ar putea vedea pe amândoi stând aici și mâncând pâine prăjită cu brânză în bucătăria soacrei tale, medită Sebastian. Posy în Amsterdam, soțul tău departe…

– Nu…, tresări Amy, știu exact ce ar gândi.

– Chiar și cea mai cinică minte ar putea realiza faptul că soarta pare să fi fost destul de dornică să ne aducă împreună. Cineva trebuie să întrebe de ce?

Amy se oprise din mâncat și se uita la Sebastian.

– Care ar fi răspunsul tău?

– Dacă aș fi în starea de creație, aș spune că, din momentul în care ni s-au întâlnit privirile, a fost o conexiune între noi.

– Ai țipat la mine și m-ai făcut să plâng, obiectă Amy.

– Da, și am fost, din motive necunoscute pentru mine, îmboldit să te urmez în stradă și să-mi cer scuze.

– Sigur nu au fost doar bunele maniere?

Împotriva firii ei, Amy nu se putu abține să nu se alăture tachinării lui provocatoare.

– Amy, draga mea, din păcate tu nu mă cunoști deloc. Scuzele din partea mea sunt la fel de căutate ca și Lâna de aur. Nu, scutură el din cap, sigur a fost altceva. Și pe urmă am fost obligat să pun cartea mea în mâinile tale fără nici un ban. Lucru care, trebuie să adaug, de asemenea, nu mă definește. Ne întoarcem în salon și luăm și vinul cu noi?

Se mutară în încăperea alăturată, Amy se așeză la gura focului încă o dată, întețindu-l.

– Trebuie să spun că nu prea te-am plăcut. Dar apoi ți-am citit cartea și m-am gândit că cineva care a putut scrie așa emoționant nu poate fi rău pe de-a întregul.

– Mulțumesc, spuse Sebastian. Voi lua asta ca pe un compliment. Pot să îți destăinui un secret?

– Dacă vrei.

– Cred, spuse el, ținându-și paharul cu ambele mâini, că am vrut să rămân să scriu în Southwold datorită ție.

– Cum? Ne-am întâlnit doar de două ori înainte să te hotărăști. Dacă încerci să mă complimentezi ca să poți merge pe calea păcatului cu mine, nu-ți va merge, adăugă ea, roșind.

– Am menționat ceva atât de sordid? se prefăcu îngrozit Sebastian. Doamnă, eu sunt un bărbat bine-crescut. Nu v-aș dezonora.

– Bine, dădu Amy aprobativ din cap, cu o convingere pe care nu o simțea.

Aerul se tensionă dintr-odată și amândoi rămaseră tăcuți, sorbindu-și vinul.

– Oricum, îmi amintești mult prea mult de Posy în halatul acela, glumi Sebastian în cele din urmă. Spune-mi, Amy, vreau să aud adevărul, nu simți nimic pentru mine?

Ea își ridică privirea spre el și văzu că ochii lui nu mai zâmbeau, ci erau foarte serioși.

– Eu… dădu din cap, nu știu. Vreau să spun, te plac, dar tu ești un romancier internațional de succes, bogat, iar eu sunt o mamă de la țară, asuprită și falită. Cum aș putea să încep să mă gândesc la… orice?

– Și dacă ți-aș spune că m-am gândit la tine fără încetare din prima clipă în care te-am întâlnit, că de fiecare dată când am dat peste tine, sentimentul a devenit mai puternic? murmură el încet. Că indiferent ce fac sau de câte ori îmi spun că nu ești disponibilă și nu ești interesată, pur și simplu nu mi te pot scoate din minte?

Amy nu putu răspunde. Îl privi lung, prea șocată să vorbească.

– Amy, știu că este ridicol și înțeleg că probabil nu vom merge niciodată mai departe,

dar, din nefericire, cred că te iubesc.

– Nu se poate, nici măcar nu mă cunoști.

Vocea ei nu era mai mult decât o șoaptă răgușită.

– Vrei să vii aici? Îți promit, vreau doar să te țin în brațe, nimic mai mult.

Inima lui Amy bătea cu putere.

– Nu ar trebui, chiar nu ar trebui…

– Te asigur că dacă soarta nu te-ar fi trimis aici la mine în seara asta, probabil aș fi suferit în tăcere. Dar te-a trimis. Vrei să vii aici?

Sebastian se ridică în picioare și își întinse brațele spre ea.

– Copiii… eu…

– Doar vreau să te țin în brațe.

Se ridică în picioare și merse încet către el. El își petrecu brațele în jurul ei și ea își lăsă capul pe pieptul lui, simțindu-i inima bătând la fel de puternic ca a ei. Frisoane erotice ciudate zvâcniră în stomacul ei în timp ce îi inspiră parfumul și experimentă prezența lui fizică pentru prima dată.

– Amy?

– Da?

– Simți ceva pentru mine?

Ea își ridică privirea spre el și încuviință din cap, tristă.

– Sigur că simt și mă urăsc pentru asta. Vreau să spun, stau aici, în brațele tale, o femeie măritată, dorind să…

Sebastian se plecă spre ea și o sărută tare și cu pasiune.

Amy nu putu face nimic decât să îi răspundă cu egală ardoare.

– Amy, Amy, gura lui era pe gâtul ei, mâinile lui îi mângâiau părul.

Se prăbușiră pe podea, el îi trase halatul de pe umeri și își plimbă degetele ușor peste sânii ei. Sfârcurile i se întăriră sub atingerea lui, iar ea la rândul ei trase hainele de pe el simțind trupul lui peste al ei.

– Ești așa frumoasă, așa frumoasă, zise el în timp ce în sfârșit smulse halatul de pe trupul ei. O sărută din nou, în vreme ce mâna lui coborî spre pântecul ei, apoi spre interiorul coapselor. Amy gemu de plăcere, știind că era mai pregătită decât fusese vreodată, în timp ce el se mișcă între picioarele ei, împingându-se ușor înăuntru. Făcură dragoste gâfâind amândoi puternic, iar Amy nu se mai putu abține și țipă.

Sebastian se lăsă pe ea, continuând să îi sărute fața, gâtul, sânii.

– Te iubesc, te iubesc, Amy, șopti el. Îmi pare rău, dar e adevărat.

Zăcură acolo, la fel de nemișcați pe cât de activi fuseseră înainte. Amy simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Ce am făcut? întrebă ea.

– Ai făcut dragoste cu mine, răspunse el.

– Cum am putut?

– Pentru că și tu ai vrut.

– Dar… copiii, ei ar fi putut să…

– Ei bine, nu au venit, iubito. Sebastian se propti într-un cot să o privească mai bine și îi dădu la o parte o șuviță de păr care-i intra în ochi. Te rog, nu-mi spune că regreți, zise el

încet.

Amy dădu din cap.

– Nu știu… sunt măritată, pentru numele lui Dumnezeu. Nu i-am fost niciodată necredincioasă lui Sam. Ce fel de nevastă face asta din mine?

– Din ce am auzit de la Posy, cea mai iubitoare, susținătoare și îndelung răbdătoare.

– Da, dar asta nu scuză ce am făcut adineauri. „O, îmi pare rău, Sam, am avut o zi cam grea, așa că am făcut dragoste cu altcineva." Iisuse!

Amy se ridică în picioare și porni în căutarea halatului lui Posy. Îl puse pe ea, apoi stătu pe canapea privind spre foc, împreunându-și și desfăcându-și mâinile, agitată.

Sebastian se ridică și veni să stea lângă ea.

– Amy, te-am forțat cumva să faci asta?

– Doamne, nu. Dar lucrul cel mai rău e că am vrut să fac asta. Chiar am vrut să o fac.

Sebastian o trase spre el și o ținu strâns.

– Doar aveam nevoie să știu asta.

Stătură tăcuți pentru o vreme, fiecare fiind pierdut în gândurile lui.

– Deci, spuse el în cele din urmă, ce facem de aici încolo?

– Ce vrei să spui?

– Exact ce spun. Este seara asta sfârșitul unei frumoase prietenii sau începutul unei relații de dragoste?

– Nu pot să gândesc nici despre ziua de mâine. Nu pot să mă gândesc decât la ce s-a întâmplat, oftă Amy, urându-se că se simțea așa de fericită în brațele lui. Sunt mult prea confuză.

– Ai dreptate. Încetează să îți mai faci griji pentru mâine. Avem toată noaptea, nu-i așa? El îi ridică bărbia. Și orice se întâmplă după asta, trebuie să trăim clipa, adăugă el, sărutând-o din nou.

***

Câteva ore mai târziu, Amy se desprinse din brațele lui Sebastian și se strecură în patul în care dormeau copiii. Simți căldura trupurilor lor mici lângă ea și își mușcă buza, cu vinovăție.

Capul i se învârtea în timp ce încerca să înțeleagă ce se petrecuse. Tot ce știa era că, bine sau rău, nu trăise niciodată ceva asemănător în viața ei de adult. Pasiunea și excitația pe care le simțise în timp ce făcuseră dragoste, iar și iar, păruseră să crească pe măsură ce se exploraseră reciproc și se familiarizaseră cu harta intimă a corpului celuilalt.

La un moment dat, Sebastian o condusese sus în patul lui și stătuseră pe întuneric, ascultând vuietul furtunii și privind norii trecând peste cerul luminat de lună. Sebastian îi vorbise în timp ce stăteau îmbrățișați, îi povestise puțin despre viața lui, prima lui nevastă și pierderea ei și a copilului lor. Și Amy vorbise, de asemenea, îi povestise despre perioada petrecută la Colegiul de Artă și visurile ei de a deveni un artist înainte să îl întâlnească pe Sam.

În cele din urmă, fiind în mare pericol să adoarmă, Amy spusese că trebuie să plece și să se bage în pat cu copiii.

El încercase să o oprească să plece, în timp ce ea se dădea jos din pat.

– Nu pleca, nu pot să suport…

– Trebuie.

– Într-un minut. O trăsese înapoi spre el, o sărutase și o ținuse strâns. Amy, vreau doar să îți spun că, dacă vei decide că asta nu se va mai putea repeta niciodată, îmi voi aminti noaptea aceasta pentru tot restul vieții mele. Noapte bună.

– Noapte bună.

Îl sărutase ușor pe buze, apoi se împleticise pe picioare nesigure până în camera copiilor.

Acum stătea trează, simțind dureri în trup, mai mult în anumite părți ale corpului, de la amorul nesfârșit.

Și oricât de mult încerca să își amintească de actul îngrozitor de trădare pe care tocmai îl comisese, nu putea simți decât o bucurie enormă… și senzația că în sfârșit era acasă.

Capitolul 20

Posy și Freddie aterizară pe aeroportul Schiphol la ora două după-amiaza. Posy era extenuată. Petrecuse o noapte albă, făcându-și griji cu privire la decizia de a-l însoți pe Freddie la Amsterdam și tot ce presupunea aceasta. Adormise în cele din urmă la cinci dimineața, dar la șapte fără un sfert fusese nevoită să fie gata pentru sosirea lui Freddie.

Împachetase și despachetase valiza de câteva ori, incapabilă să se decidă ce să ia cu ea în călătorie și ce să poarte la petrecere. Sebastian fusese amabil să-i coboare valiza la parter, iar ea i-l prezentase lui Freddie.

– Dați-mi voie să vă spun că mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră, domnule Girault.

– Poate ieșim cândva să bem o bere, ce zici? Posy spune că și tu ești un copil al celui de-al Doilea Război Mondial, la fel ca ea.

– Mi-ar face plăcere.

– Bine. Să ai grijă de ea, da?

– Desigur, zâmbise Freddie.

– Rămâi cu bine, Sebastian! îi spusese ea, în timp ce Freddie îi ducea valiza la mașină, așezând-o în portbagaj lângă a lui.

– Ești gata? o întrebase Freddie.

– Cred că da.

O cuprinsese de umeri și o sărutase delicat pe obraz.

– Pari îngrozită, draga mea Posy. Asta ar fi trebuit să fie distractiv, să știi.

– Am avut atâtea de pus la punct. Cred că m-am dezobișnuit să călătoresc.

– Ei bine, asta înseamnă că trebuie să te obișnuiești din nou, nu-i așa?

Astfel că în momentul acela se hotărâse să înceteze să se mai poarte ca o bătrânică neroadă și să se bucure de sfârșitul de săptămână.

Pe drum spre aeroportul Stansted vorbiseră despre tot felul de lucruri și, în cele din urmă, Posy începuse să se relaxeze. Ajunși la aeroport, simțise chiar un fior de încântare.

– Îți dai seama că au trecut douăzeci de ani de când m-am aflat ultima oară într-un avion și atunci a fost doar o călătorie până în Jersey, pentru o vacanță cu băieții? îi spusese ea lui Freddie, în timp ce se îndreptau către terminalul Plecări.

– Ei bine, atunci ar trebui să te avertizez că nu te mai obligă să porți mască și ochelari de protecție, glumise el.

Posy se bucurase pe de-a întregul de zborul lin și fusese aproape tristă când se pregătiseră de aterizare. Freddie, care se vedea că era un călător cu experiență, o condusese la controlul pașapoartelor, apoi la preluarea bagajelor, de unde îți recuperaseră ambele valize.

Luară un taxi și, pe când intrau în oraș, Posy admira pe fereastră casele înalte, cu fronton, înclinate periculos de-a lungul rețelei de canale mărginite de copaci, care alcătuia miezul orașului Amsterdam. Toată lumea părea să se deplaseze cu bicicletele, grăbind pe străduțele pietruite, soneriile răsunând să alerteze pietonii, dar și mașinile, cu

privire la prezența lor în trafic.

Taxiul se opri în fața unei case elegante, din secolul al șaptesprezecelea, ce dădea spre un canal.

– Ce oraș frumos! murmură ea, când coborâră din mașină.

– Am stat aici cu Jeremy, cu ani în urmă, și m-am îndrăgostit de oraș. Mereu mi-am dorit să revin. Ceea ce mi se pare minunat este faptul că ajungi pe jos oriunde ai nevoie, atât de compact este orașul. Sau cu barca. Freddie îi arătă un șlep care trecea pe sub podul de peste canal. Hai să ne cazăm, apoi mergem să explorăm.

Zona de primire era amenajată cu gust, discret și primitor. Posy se așeză, cât Freddie se ocupă de formalitățile de cazare.

– În regulă, spuse el, întinzându-i o cheie. Ce zici să despachetăm, apoi facem o plimbare?

Următoarele ore le-au petrecut rătăcind prin hățișul de canale, poposind la o cafenea mică pentru câte o ciocolată caldă și pentru a verifica pe hartă unde se aflau.

– Știi ce mai putem cumpăra aici, nu-i așa? înălță Freddie o sprânceană.

– Ce anume?

– Orice tip de canabis poftești. Îi arătă o tablă sprijinită de bar, care prezenta un meniu variat de iarbă și hașiș. Ai încercat vreodată?

– Nu, am refuzat mereu în tinerețe. Tu?

– Uneori. Ochii lui Freddie sclipiră. Ce zici să încercăm împreună cu o ciocolată caldă?

– De ce nu?

– Vorbești serios?

– Vorbesc serios, încuviință Posy din cap. Filosofia mea este că trebuie să încerci totul măcar o dată în viață.

– În regulă, atunci. Freddie dădu din cap și se îndreptă spre bar, să cumpere. Se întoarse cu o țigară răsucită și o cutie de chibrituri. Am cerut cea mai slabă marfă, să știi.

O aprinse și trase în piept, apoi i-o trecu lui Posy, care o luă și o așeză între buze. Trase un fum, dar imediat ce fumul înțepător îi ajunse în gât, se înecă neputincioasă.

– Scârbos, se cutremură ea, înapoindu-i țigara lui Freddie.

– Este un gust cu care trebuie să te obișnuiești, dar cel puțin ai încercat. Mai vrei?

– Nu, mulțumesc. Râse în timp ce-și ștergea lacrimile. Vai de mine, dacă m-ar vedea acum copiii, într-o cafenea din Amsterdam, cu un bărbat, fumând iarbă!

– Sunt sigur că te-ar admira pentru asta. Așa cum o fac eu, adăugă Freddie, stingând țigara în scrumieră. Mergem?

***

Posy se pregăti încet pentru cina din seara aceea, în fața oglinzii din camera ei minunată, cu vedere spre canal, aplicând rimelul și rujul cu ceva mai multă atenție decât de obicei.

Freddie veni să o ia din cameră, îmbrăcat cu o cămașă albastră apretată și un sacou elegant.

– Arăți minunat, Posy, spuse el. Ești gata să mergem?

Se duseră la un bistrou franțuzesc încântător, pe care îl recomandase recepționerul

hotelului. În fața unei sticle bune de Chablis și a fripturilor delicioase, stabiliră ce locuri aveau să viziteze a doua zi, înainte de petrecere.

– Dacă se poate, aș vrea să mergem la muzeul Van Gogh, spuse Posy, în timp ce Freddie îi turna în pahar.

– Iar eu vreau să vizităm casa Annei Frank, aflată foarte aproape de hotelul nostru. Poate ar fi bine să ne oprim acolo mai întâi, căci uneori se formează cozi lungi, spuse Freddie. Ce zici de partea mai sordidă a orașului? Am înțeles că spectacolele live, din anumite cartiere, sunt... educaționale, ca să mă exprim eufemistic!

– Mi-am făcut curaj să încerc niște iarbă, dar cred că trag linie la spectacolele de sex în direct, recunoscu Posy. Dar tu poți merge.

– Nici eu nu sunt amator, te asigur. Ce comandăm la desert?

După cină, se întoarseră împreună la hotel. Deși era spre sfârșitul lui octombrie și se simțea răcoarea în aer, noaptea era plăcută, proaspătă.

Posy își petrecu brațul pe sub al lui Freddie.

– Sunt ușor amețită, recunoscu ea. Am băut mult mai mult decât sunt obișnuită.

– Din când în când, nu e nici o problemă, nu-i așa?

– Da. Ajunseseră în fața hotelului. Posy se întoarse către Freddie. Vreau să îți spun că îmi place foarte mult aici și mă bucur că am venit.

– Bun, spuse el, pe când pășeau în holul hotelului. Un coniac înainte de culcare?

– Nu, mulțumesc, Freddie. Sunt foarte obosită și vreau să fiu în formă mâine.

– Bineînțeles, spuse el, în timp ce Posy își lua cheia de la recepție. Se aplecă și o sărută delicat pe obraz. Somn ușor, draga mea!

O urmări cu privirea cum urcă scările spre camera ei, la etajul unu. Nimeni nu i-ar fi dat aproape șaptezeci de ani – avea rezistența fizică a unei femei mult mai tinere. Și aceeași poftă de viață pe care o avusese la douăzeci de ani.

Freddy merse la barul hotelului și ceru un coniac. Privi către alte perechi, cum discutau așezate în fotoliile confortabile și oftă adânc. Asta își dorea și el, și își dorea să fie cu Posy. Din cauza unor circumstanțe de neimaginat, această ocazie îi fusese refuzată odată, cu mult timp în urmă, așa că atunci când o revăzuse acolo, în barca lui, fusese cuprins de un val de euforie la gândul că poate soarta îi dădea o nouă șansă.

Desigur, presupusese, prematur, că ea ar fi știut. La urma urmei, trecuseră aproape cincizeci de ani de când o văzuse ultima oară. Cineva trebuie să-i fi spus...

Freddie sorbi din coniac. După acel prim prânz luat împreună, când îi devenise clar că ea încă nu știa, pur și simplu a fost nevoit să se ridice și să plece. Era prea supărat ca să mai rămână.

– Ce e de făcut? mormăi Freddie în șoaptă.

Știa că nu puteau continua așa, că va fi nevoit să plece iar, cum o făcuse înainte. Ceea ce el știa ar fi distrus-o atunci; întrebarea era, ar distruge-o și acum?

Își termină de băut coniacul și luă cheia camerei de la recepție. Trebuia să vorbească cu cineva, cineva care o cunoștea destul de bine pe Posy, dar care să-i poată da un sfat obiectiv.

Se gândi că știa persoana potrivită.

Posy privea pe fereastră când avionul își luă zborul de pe aeroportul Schiphol. Fuseseră trei zile minunate, de care se bucurase din plin. Petrecerea fusese cât se poate de distractivă, iar prietenul lui Freddie, Jeremy, și adorabila lui soție, Hilde, foarte primitori.

Privi către Freddie, așezat lângă ea, cu ochii închiși.

„Te iubesc", gândise în sinea ei cu tristețe. Acela fusese singurul aspect negativ al weekendului – ca întotdeauna, Freddie fusese un gentleman perfect, iar ea își dorea să înceteze să mai fie așa. I se părea – așa cum simțise de nenumărate ori – că rămăseseră foarte multe lucruri nerostite între ei.

„Nu fi lacomă, Posy. Fii recunoscătoare pentru ceea ce ai cu Freddie, nu te gândi la ceea ce lipsește", își spuse cu hotărâre.

După ce-și recuperară bagajele, Freddie conduse spre Suffolk în tăcere, cu privirea ațintită asupra drumului din fața lui.

– Ești bine? îl întrebă ea, observându-i expresia abătută.

– Iartă-mă, Posy, se dezmetici el și-i oferi un zâmbet slab. Sunt bine. Poate un pic obosit, atâta tot.

Când ajunseră la Admiral House, Freddie îi aduse valiza înăuntru. Sebastian era în bucătărie, își pregătea un ceai.

– Salutare, vouă, călătorilor! Cum a fost la Amsterdam?

– Minunat, răspunse Posy. Iertați-mă, am nevoie la baie.

Pe când ieșea din bucătărie, Sebastian îi oferi lui Freddie o ceașcă de ceai.

– Nu, mulțumesc, trebuie să plec. Dar, de fapt, ce-ar fi să stabilim o dată pentru băuturile acelea...? Vreau să discut ceva cu tine.

POSY

Fluturele coada-rândunicii[6]
(Papilio machaon)

Specie de fluturi din zonele calde

Mansion House Bodmin Moore, Cornwall

Iunie 1955

– Cu ocazia sărbătoririi vârstei de optsprezece ani, doresc să rostesc câteva cuvinte despre nepoata mea, Posy. Declar cu toată sinceritatea că n-aș putea fi mai mândră de ea. Știu că vorbesc în numele tatălui ei... și, desigur, al mamei ei.

Am văzut lacrimile strălucind în ochii bunicii, când a privit spre mine, care eram lângă ea.

Credeam că lacrimile se numărau printre cele mai cumplite calamități de pe planetă și, foarte repede, am descoperit că erau câteva și în ochii mei.

– Pe lângă faptul că a obținut unul dintre mult râvnitele locuri la Universitatea Cambridge și rezultate excelente la examenele finale, vreau să mai spun că, în ciuda încercărilor prin care a fost nevoită să treacă, de când a venit să locuiască cu noi, Posy nu s-a complăcut în confort. Știți cu toții că a avut mereu un zâmbet pentru toți cei pe care i-a întâlnit, s-a oferit să ajute când a fost nevoie și a știut să aplece urechea ori de câte ori cineva a avut nevoie să fie ascultat. Haideți să-i urăm cu toții numai bine, acum că pășește în viața de adult și într-o nouă mare provocare! În cinstea lui Posy!

– În cinstea lui Posy! au rostit cu toții, în cor, ridicând paharele cu șampanie.

L-am ridicat și eu, nehotărâtă dacă era normal să ridic și eu paharul în cinstea mea, dar voiam să gust din pahar. Era o zi toridă.

După aceea, numeroși săteni au venit să mă felicite personal, apoi ne-am înfruptat cu toții din bufetul minunat pe care Daisy îl pregătise, înainte ca sendvișurile să se strice din cauza căldurii.

Noaptea târziu, după ce toată lumea a plecat, am desfăcut cadourile care se adunaseră pe masă. Cele mai multe erau lucrate manual, așa că primisem suficiente batiste cu monogramă cât să-mi ajungă în cei trei ani la Cambridge și poate chiar până la pensie. Dar știam că fiecare dintre acestea fusese cusută cu iubire și mi-a crescut inima la gândul generozității cu care satul acele mă înconjurase. Într-un fel, mi-a mai alinat sentimentul de dezamăgire creat de absența mamei, care nu venise la petrecerea mea. Deși știusem tot timpul că era puțin probabil să apară, o parte din mine, aceea care era încă un copil, sperase că poate bunica ținuse sosirea ei secret, cu toate că ea îmi spusese, cu o lună în urmă și cu mare blândețe, că Maman nu putea veni.

– Sunt plecați într-o lună de miere prelungită, copilă dragă. A spus că îi pare nespus de rău că nu poate veni, dar ți-a trimis asta.

Plicul era și acum pe masa cu cadouri, lângă felicitarea bunicii, care era prinsă de cadoul învelit în hârtie argintie lucioasă. După formă și dimensiuni părea un volum subțire, așa că ghicisem deja că era o carte.

– Deschizi acum felicitarea mamei?

Bunica a luat plicul și mi l-a întins.

O parte din mine voia să-l rupă în bucăți și să-l pună pe foc, să mă scutesc astfel de durerea citirii unor cuvinte goale, platitudini adresate unei fiice pe care nu o mai cunoștea.

Dar am deschis plicul, scrâșnind din dinți și întrebându-mă cum era posibil, după toate discuțiile pe care le purtasem cu mine însămi despre faptul că trebuia să o accept așa cum era, să simt că mai aveam puțin și-mi dădeau lacrimile.

Pe felicitare scria „La mulți ani, cu ocazia vârstei de optsprezece ani!" și afișa o poză cu o sticlă de șampanie și două pahare. Precum cea pe care o primisem din partea multor altor săteni.

„Dumnezeule mare, Posy! La ce te așteptai? Un tablou în acuarelă?" m-am mustrat singură în timp ce o desfăceam. În interiorul plicului mai era un plic, pe care l-am așezat în poală cât am citit mesajul de pe felicitare.

Dragă Posy,
Cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani,
Toată iubirea noastră,
Maman și Alessandro
xx

Mi-am mușcat buza la vederea numelui lui, încercând din răsputeri să nu las alte lacrimi zadarnice să curgă. Am așezat felicitarea pe masă, lângă celelalte, și am deschis plicul de pe genunchi. Am scos o fotografie și am privit-o cu atenție. Erau Maman și un bărbat care era mai scund și mai gras decât ea. Maman purta o rochie de mireasă superbă, cu trenă și o diademă strălucitoare, privea în jos, cu iubire, în ochii noului ei soț. Amândoi stăteau pe niște trepte în fața unui castel uriaș. Acesta, am presupus, era un palazzo, noua casă a mamei mele.

– Poftim, i-am dat fotografia bunicii, apoi am scos încă ceva ce se afla în plic și care era o filă de cec cu un bilet împăturit în jurul ei.

Dragă Posy, pentru că n-am știut ce cadou să îți luăm, Alessandro s-a gândit că asta te-ar putea ajuta cu cheltuielile de studii. Vino curând în vizită – Alessandro abia așteaptă să te cunoască.
Cu drag, M și A

Mi-am reținut un fior, apoi m-am uitat la suma scrisă pe cec și am exclamat scurt. Era un cec pentru cinci sute de lire.

– Ce s-a întâmplat, Posy?

I-am arătat cecul bunicii, iar ea a dat din cap cu înțelepciune.

– Îți vor prinde bine în anii care vin, nu-i așa?

– Ba da, dar e o avere! Și știm amândouă că Maman nu dispune de asemenea sume, ceea ce înseamnă că sunt de fapt banii soțului ei, care nu mă cunoaște, care nici măcar nu m-a întâlnit și...

– Oprește-te, Posy! Este cât se poate de clar din cele spuse de mama ta că s-a căsătorit cu un bărbat înstărit. Tu – indiferent că-ți place sau nu – practic ești noua lui fiică vitregă și, dacă el dorește să-ți facă un astfel de cadou, acceptă-l cu eleganță.

– Dar, sigur, asta înseamnă că îi sunt cumva... mi-am căutat cuvântul, îndatorată?

– Înseamnă că faci parte din familie, Posy, și că el recunoaște asta. Pentru numele lui Dumnezeu, Posy, ani întregi n-ai primit nimic din partea mamei tale și, indiferent care

sunt sentimentele tale față de această situație, sau de unde provin de fapt banii, calul de dar nu se caută la dinți.

– Nu am să mă ating de ei, am spus cu încăpățânare. Mă simt ca și cum sunt cumpărată. În plus, am obținut bursă. Nici măcar nu am nevoie de banii ăștia.

– Știi deja că eu, fiind tutorele tău, am folosit o parte din moștenirea lăsată de tatăl tău ca să plătesc taxele de școlarizare și ne-am înțeles că la fel vom face și în privința cheltuielilor cu șederea ta la Cambridge, dar nu este nici pe departe o avere. Ce-ar fi să îmi dai voie să-i pun deoparte și să-i consideri bani de zile negre? Nu trebuie să te folosești de ei, dacă nu va fi nevoie, dar sunt acolo, în caz că va fi.

– OK, dar nu sunt împăcată cu asta. Și înseamnă că va trebui să scriu un bilet de mulțumire, am adăugat bosumflată.

– Haide, acuma, nu fi meschină. Ajunge cu astfel de discuții de ziua ta. De ce nu deschizi cadoul meu? Deși, trebuie s-o spun, nu o să fie nimic impresionant după asta, spuse bunica zâmbind.

Am luat pachetul cel subțire și i-am desfăcut ambalajul. Întâi, mi s-a părut că era o carte legată în piele, așa cum bănuisem, dar când l-am scos din ambalaj, am văzut că era o casetă. Am deschis încuietoarea și am văzut un șirag de perle crem odihnindu-se pe catifeaua albastru-indigo.

– O, bunico! Sunt superbe! Mulțumesc!

– Au fost ale mamei mele, așa că sunt destul de vechi, dar sunt perle veritabile, Posy, nu din acestea ieftine, de cultură, care sunt la modă în vremurile astea. Vino. Dă-mi voie să ți le pun la gât.

Am așteptat cuminte să închidă încuietoarea elegantă la gâtul meu. Apoi a venit în fața mea să mă privească.

– Minunat, a spus cu un zâmbet. Fiecare femeie ar trebui să aibă un șirag de perle. M-a sărutat pe obraz. Acum ești gata să ieși în lume.

La începutul lui octombrie am sosit la Cambridge cu două geamantane și cu mapa în care aveam desenele botanice. Ne-a luat ceva timp, mie și lui Bill, să deslușim labirintul de străzi pietruite din centrul orașului. Trebuie să fi trecut de vreo trei ori pe lângă Trinity și King's College, încercând să găsim Silver Street.

Când am tras în fața clădirii Hermitage, unde erau cazați studenții facultății New Hall, m-a străbătut un sentiment de dezamăgire. Hermitage era o clădire frumoasă, mare, dar era evident că nu se compara cu facultățile băieților, vechi de patru sute de ani, cu nelipsitele lor turle fantasmagorice.

Am fost primită călduros de domnișoara Murray, profesoara responsabilă de la New Hall, pe care domnișoara Sumpter, fosta mea directoare, o cunoscuse în anii studenției.

– Domnișoară Anderson, ai ajuns, tocmai din Cornwall!! Cerule, cred că ești extenuată! Hai să te conduc în camera ta – e drept, mică și la ultimul etaj – prima tranșă de fete, de anul trecut, au luat toate camerele bune, dar are o vedere splendidă asupra orașului.

Domnișoara Murray avusese dreptate – camera era cu adevărat mică. Am bănuit că pe timpuri trebuia să fi aparținut unui servitor, fiind la mansardă, dar avea un cămin drăguț și tavan înclinat, plus o fereastră care, într-adevăr, avea o vedere minunată asupra

turlelor și acoperișurilor. Baia și toaletele erau un etaj mai jos, dar domnișoara Murray m-a asigurat că avea planuri să transforme debaraua măturilor, de lângă camera mea, într-o încăpere mult mai folositoare.

– Firește, dublarea numărului de studenți, cu admiterile din acest an, a fost o reală provocare și multe fete împart camerele mai mari, la etajele inferioare. Am avut o bănuială că ai prefera să ai camera ta, chiar dacă este una mai mică. Te las să despachetezi și să te instalezi, dar te aștept să cobori în sala de mese la șase, să le cunoști pe celelalte fete.

Ușa s-a închis în urma mea și am rămas pe loc o clipă, inspirând mirosul de praf și, mi-am imaginat eu, de cărți vechi. Am mers lângă fereastră și am admirat orașul ce mi se așternea sub priviri.

– Am reușit, tati, am șoptit pentru mine. Sunt aici.

Coborând treptele, o oră mai târziu, inima îmi bătea cu putere la gândul că le voi cunoaște pe celelalte fete. Eram extenuată, nu doar de drumul lung, ci și de nopțile de nesomn care îl precedaseră. Mă torturaseră gândurile despre inteligența, experiența și, mai mult ca sigur, frumusețea celorlalte fete și despre faptul că eu probabil fusesem admisă exclusiv mulțumită prieteniei dintre domnișoara Sumpter și domnișoara Murray.

Trăgând aer în piept, am intrat în sala de mese care era deja plină de fete.

– Bine ai venit! Tu care boboc ești? m-a întrebat o tânără înaltă, îmbrăcată în ceea ce părea a fi un costum bărbătesc, care ținea o tavă cu pahare de vișinată.

– Posy Anderson, am răspuns, ridicând unul dintre păhărele.

Aveam nevoie de el ca să-mi fac curaj.

– A, da. Studiezi botanica, nu-i așa?

– Da.

– Andrea Granville. Eu, una, sunt la Engleză. Suntem doar o mână de fete la cursul meu și sunt sigură că sunt încă și mai puține la secția ta. Trebuie să te obișnuiești cât mai repede să te descurci cu o turmă de băieți prostuți care fac glume nesărate pe seama ta.

– Am înțeles, voi face tot ce îmi stă în putință, am răspuns, dând păhărelul peste cap.

– Ceea ce e trist, Posy, este faptul că cei mai mulți sunt aici doar pentru că și înaintașii lor au fost, a tunat Andrea (avea o voce foarte puternică). E plin de fii și nepoți ai lordului Cutărescu, mă tem. Majoritatea vor pleca de aici cu... Și se vor întoarce să trăiască din fondurile lor fiduciare în timp ce dau ordine servitorilor în conacele familiei.

– O, Andrea, nu sunt toți așa. Nu o lăsa să te sperie, a intervenit o fată cu niște bucle negre magnifice și ochi mari, violeți. Apropo, eu sunt Celia Munro. Și eu studiez tot engleza.

– Posy Anderson.

I-am zâmbit, îndrăgind-o pe loc.

– Ei bine, Posy, merg să ofer vișinată și altora. Ai grijă să nu te trezești cu broaște în pupitru și cu pernuțe pârțâitoare pe scaun. O, și mai trebuie să știi că, după părerea băieților, toate suntem lesbiene, a adăugat Andrea înainte de a ne părăsi.

– Serios, a clătinat Celia din cap. Ar trebui să te ajutăm să te simți bine, nu să te speriem din cale afară. Nu o băga în seamă. Andrea e de treabă, doar că este o suporteră înfocată a drepturilor femeilor. Vei vedea că sunt multe ca ea în rândul studentelor. Sunt

întru totul de acord, firește, doar că eu prefer să mă concentrez asupra studiului și să mă bucur de timpul petrecut aici.

– Asta intenționez să fac și eu. Așadar, ești în anul doi?

– Da, și în ciuda a ceea ce a spus Andrea despre necazurile pe care le fac băieții, m-am bucurat din plin de primul an. S-ar putea să mă fi ajutat faptul că sunt singura fată din familie și am trei frați, trebuie s-o spun.

– Recunosc că nu m-am gândit prea mult la băieți, ci la diplomă și să ajung la Cambridge. Am privit în jurul meu. Încă nu îmi vine să cred că sunt aici.

– E drept că este un loc foarte special, un microunivers în sine, dar sunt sigură că te vei integra rapid. Acum, ce-ar fi să dăm o raită pe aici, să vedem pe cine mai cunoaștem din anul tău?

Asta am și făcut, iar în timp ce făceam cunoștință cu tinerele fete, mi-am dat seama că cele mai multe dintre ele erau la fel de emoționate ca și mine. În ansamblu, păreau să alcătuiască un grup de treabă și, după cel de-al doilea pahar de vișinată, mă cuprinsese o căldură plăcută.

– Fetelor! Vă rog să vă apropiați!

Am zărit-o pe domnișoara Murray în capătul camerei și m-am apropiat de celelalte fete.

– Înainte de toate, doresc să urez bun venit noilor sosite la New Hall. Cred că cele din anul întâi vor fi de acord cu mine când spun că sunteți norocoase să ajungeți aici la un an de la inaugurarea facultății.

– Vrea să spună că în sfârșit am reușit să scăpăm de acarieni, a glumit Anna și prietenele ei au chicotit.

– Întocmai, a spus domnișoara Murray. Acelea plus un număr de alte detalii sâcâitoare pe care a trebuit să le rezolvăm atunci când ne-am mutat în noua noastră casă. În orice caz, acum sunt rezolvate și simt că după un an de probleme inerente oricărui început, acum putem începe să ne impunem ca facultate drept o forță redutabilă din punct de vedere academic, desigur, dar și prin ce fel de fete sunteți voi și veți deveni în viitor. După cum v-am explicat fiecăreia dintre voi, cu prilejul interviurilor, să fii o femeie care studiază la Cambridge, într-un raport minoritar de o fată la zece băieți, este terifiant chiar și pentru o femeie încrezătoare. Este foarte ușor să devii necruțător când te confrunți zilnic cu glumele făcute de colegi și pe care aceștia le găsesc amuzante. Firește, depinde de fiecare dintre voi cum reacționați. Însă dați-mi voie să vă spun un lucru: și noi, fetele, suntem puternice în felul nostru. Ca profesor universitar de peste douăzeci de ani, lucrând într-o lume a bărbaților, am fost adesea tentată să răspund cu aceeași monedă, dar vă îndemn pe toate să vă onorați feminitatea, să vă folosiți de însușirile unice de care dispuneți, în avantajul vostru. Nu uitați, singurul motiv pentru care mulți dintre ei se poartă astfel este pentru că se tem. Încet, încet, bastioanele lor exclusiv bărbătești cedează și, dați-mi voie să vă spun, acesta este doar începutul marșului nostru către egalitate.

– Doamne! Chiar așa de răi sunt băieții? a murmurat una dintre fetele nou-venite, îngrijorată.

– Nu, dar paza bună trece primejdia rea, a spus domnișoara Murray, și nu vreau să aud despre vreuna dintre fetele noastre că a fost implicată în vreo încăierare, cum s-a

întâmplat semestrul trecut, la Girton. Acum, ca să schimbăm registrul cu unul mai vesel, cât încă vremea ne permite, să ne bucurăm de grădină! Vom deschide ușile studenților de la Colegiul St. John – care deține această proprietate și a avut amabilitatea să ne-o închirieze – vinerea viitoare, pentru băuturi. Ceea ce vă va da ocazia vouă, fetelor, să vă cunoașteți colegii băieți într-un cadru social relaxat.

– Cu inamicul captiv în siguranță, vreți să spuneți? a chicotit Andrea.

Domnișoara Murray ignoră comentariul, iar eu am avut sentimentul că, dacă cineva avea să ajungă vreodată implicată într-o încăierare, aceea era Andrea.

– Acum vă voi lăsa pe mâinile celuilalt profesor responsabil, dr. Hammond, care va discuta cu voi aspectele academice ale următorului an, dar înainte de asta, doresc să propun un toast în cinstea voastră și a New Hall.

– Pentru New Hall! am rostit într-un glas și căldura de mai devreme m-a înfiorat din nou, căci simțeam că fac parte din ceva cu totul special.

Într-adevăr, pe măsură ce îmi cunoșteam colegii, în săptămânile ce au urmat, începeam să simt din ce în ce mai mult că nu eram un pește pe uscat, ci, pentru prima oară în viață, aparțineam unui loc. Fiecare fată pe care o cunoșteam era înfricoșător de inteligentă și – lucrul cel mai important – toate erau acolo datorită pasiunii lor pentru subiectele pe care le studiau. Pe măsură ce zilele se scurtau, conversațiile din jurul focului, în camera comună primitoare, variau de la matematicile pure la poemele lui Yeates și Brooke. Trăiam și visam materiile noastre preferate și, poate datorită faptului că știam cât eram de norocoase să ne aflăm acolo, foarte rar ne plângeam de volumul de muncă. Eu am profitat la maximum și, de fiecare dată când intram pe porțile Facultății de Botanică, mă ciupeam să mă conving că ceea ce trăiam era real.

Clădirea facultății era cu totul neatractivă, o construcție pătrată, cu multe ferestre, situată pe Downing Street, dar măcar era la distanță de o plimbare cu bicicleta peste râu, față de New Hall. Mă obișnuisem să văd aceleași chipuri dimineața, în drumul meu zilnic pe străduțele pietruite, cu bicicleta cumpărată la mâna a doua și care scârțâia la fiecare pedalare.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru emoția pe care am trăit-o când am intrat pentru prima dată în laborator: băncile lungi, echipamentele moderne pe care degetele mele erau nerăbdătoare să le atingă și colecțiile de semințe și plante uscate aflate la dispoziția mea în ierbar (cu bilet de aprobare, firește).

După cum mă avertizase Andrea, eram una dintre cele trei fete din clasă. Enid și Romy – celelalte două – se țineau cu încăpățânare la distanță în timpul orelor, fiecare căutând să-și cucerească propriul teritoriu între băieți. Ne adunam adesea, în timpul pauzelor de masă, lângă banca noastră preferată din Grădina Botanică, și schimbam impresii despre cursuri sau ridicam la unison din sprânceană în fața poznelor băieților. Ori de câte ori ocupam o masă la The Eagle, ne pierdeam în discuții aprinse pe seama viitorului botanicii. Barul era mereu aglomerat, parțial din cauză că fiecare om de știință din cadrul facultății părea să vrea să-i surprindă pe Watson și Crick, cei care descoperiseră structura ADN cu numai doi ani înainte. În noaptea în care eu însămi am zărit ceafa lui Francis Crick lângă bar, am rămas în scaun, încremenită de bucurie că mă aflam în prezența unui

geniu. Enid, care era mult mai încrezătoare decât mine, s-a dus drept la el și nu s-a oprit din vorbit până ce acesta s-a retras rapid, dar cu eleganță.

– Firește că Rosalind Franklin a făcut aproape toată treaba, a spus Enid impetuoasă, când a revenit la masă. Dar ea e femeie, nu i se va recunoaște niciodată meritul.

Nu am avut deloc timpul sau dorința să mă alătur unei societăți, pentru că am vrut să îmi dedic întreaga energie studiului. Atât Celia, cât și Andrea, care deveniseră prietene de nădejde la New Hall, alergau de la un eveniment la altul la fiecare sfârșit de săptămână. Celia la clubul de șah, Andrea cu Footlights, renumita trupă de teatru. Eu petreceam fiecare moment disponibil în grădini sau în sere, iar dr. Walters, unul dintre profesorii mei, mă luase sub aripa lui în Grădina Tropicală, o construcție minunată din sticlă, unde aerul mustea de umiditate. În unele nopți, nu mă întorceam decât cu puțin înainte de ora stingerii, urcând scările spre cămăruța mea friguroasă și strecurându-mă imediat sub cearceafuri, extenuată, dar fericită.

– Pe toți sfinții, plictisitoare mai ești! mi-a spus Andrea într-o dimineață, la micul dejun. Abia dacă ieși din casă, dacă n-are de-a face cu semințe și noroi. Ei bine, în seara aceasta este o petrecere a trupei și vii cu mine chiar dacă trebuie să te târăsc până acolo.

Știind că Andrea avea dreptate și, pe de altă parte, că nu ar fi acceptat un refuz, am lăsat-o să adauge una dintre eșarfele ei sclipitoare la rochia mea roșie, cea pe care o purtasem la aniversarea de optsprezece ani. Am știut din primele secunde că noaptea avea să fie pe cât de cumplită mă temusem că va fi. Gălăgia asurzitoare a vocilor suprapuse peste muzică, imediat ce am pășit în camerele de la intrarea clubului, m-a avertizat că eram un pește pe uscat. Cu toate astea, am luat în grabă un pahar de pe masă, ca să-mi liniștesc nervii și m-am amestecat în mulțime. Andrea și-a făcut loc prin aglomerație pentru a ajunge la gazda evenimentului.

– Acela de acolo este Freddie. Nu-i așa că e de vis? a zâmbit ea, într-un fel care nu-i era caracteristic.

I-am urmărit degetul cu privirea și am descoperit un tânăr înconjurat de un grup de camarazi, care îl ascultau cu mare atenție. Când l-am privit, am avut strania senzație a timpului care se oprește în loc. I-am urmărit buzele cărnoase cum se apropiau și se depărtau cu încetinitorul și mâinile gesticulând în timp ce vorbea. Părul negru îi era bogat și ondulat și îi cădea pe umeri așa cum văzusem în tablourilor poeților romantici. Avea ochii mari și expresivi, de culoarea puiului de căprioară, pomeții în relief și bărbia sculptată. Ar fi fost o femeie foarte frumoasă, mi-am spus în vreme ce Andrea m-a tras în mijlocul lor, smulgându-mă din visare.

– Freddie dragule, dă-mi voie să ți-o prezint pe Posy Anderson, buna mea prietenă.

Am simțit cum mă străbăteau o mie de fulgere în clipa în care mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o, cu privirea fixată asupra mea de parcă nu mai era nimeni în jurul nostru.

– Încântat, a spus el, cu o voce melodioasă. Și cu ce îți ocupi timpul aici, la Cambridge?

– Botanica, am reușit să rostesc, simțind cum mă îmbujoram până și pe ceafă.

În rochia mea roșie, îmi imaginam că arăt ca o tomată răscoaptă.

– Ia te uită, avem un om de știință în rândurile noastre artistice! s-a adresat el mulțimii, iar eu nu m-am putut împiedica să nu mă simt ca și cum făcuse o glumă, deși ochii lui – încă privind în ochii mei – erau blânzi.

– Așadar, de unde ești, Posy?

– Sunt de loc din Suffolk, dar am crescut în Cornwall.

– Suffolk? Freddie a zâmbit. Ei bine, avem ceva în comun. Și eu m-am născut tot acolo. Hai să vorbim mai târziu, Posy. Sunt dornic să aflu cum o femeie atât de frumoasă ca tine – i-am simțit privirea măsurându-mă din cap până în picioare – a sfârșit într-un halat alb, privind la microscop.

Am dat din cap zâmbind ca o neroadă – efectiv nu puteam vorbi – și m-am bucurat să văd că altcineva îi captează atenția și ochii lui, în sfârșit, nu mai erau fixați asupra mea.

Desigur, nu am apucat să vorbim „mai târziu"; Freddie și-a petrecut restul serii înconjurat de genul de femei sofisticate, cu care eu, în rochia mea roșie simplă, cu buclele mele dezordonate, nici măcar nu îndrăzneam să mă compar. Andrea s-a pierdut rapid în mulțime și a uitat de mine, așa că o oră mai târziu am plecat, m-am întors în camera mea să visez la Freddie și la faptul că mă numise „frumoasă".

La Cambridge, iarna a fost o bucurie neașteptată. Clădirile vechi din piatră s-au învelit în pături albe, strălucitoare și când intram în serele Grădinii Botanice mă simțeam ca și cum intram într-un imens iglu. Ne apropiam de sfârșitul primului semestru și discuțiile din jurul mesei de la cină gravitau în jurul unui singur subiect – balul de Crăciun de la Colegiul St. John.

– Voi purta pantaloni, declarase Andrea. Voi fi ca Marlene Dietrich, și toți bărbații care vor îndrăzni să mă abordeze vor trebui să-și dovedească tăria.

Eu și Celia am petrecut o după-amiază întreagă la cumpărături, în căutarea ținutei perfecte, iar eu am cheltuit o sumă frumușică din alocația mea pentru o rochie albastră, cu cordon ce se lega cu o fundă în față. Mi-am amintit cu tristețe de frumoasele rochii ale lui Maman de la Admiral House și m-am întrebat dacă acestea își găsiseră locul în noul ei palazzo.

Celia m-a convins să îmi cumpăr și o pereche de pantofi cu toc pentru rochie, dat fiind că nu aveam.

– Nu care cumva să mergi să dezgropi plante încălțată cu ei, m-a avertizat ea, cu un zâmbet larg.

– Mă tem mai degrabă că mă voi împiedica și mă voi face de râsul lumii, mi-am spus eu, în timp ce exersam mersul pe pantofi cu toc pe podeaua micii mele camere.

În ultima zi de școală a semestrului am fugit de la ore, alunecând pe treptele înghețate și grăbindu-mă să-mi dezleg bicicleta. Eram deja în întârziere la întâlnirea cu Celia, care îmi promisese să mă ajute să-mi aranjez părul într-o coafură mai la modă, pentru balul din seara aceea. Se făcuse deja ora șase când am încălecat pe bicicletă și am pornit spre Silver Street, ignorând claxoanele nervoase ale șoferilor atunci când ocoleam gropile din asfalt.

Dintr-odată, lumea s-a întors cu susul în jos și m-am pomenit cu fața în mâzga cenușie de pe asfalt și cu bicicleta la câțiva centimetri de mine, cu roțile învârtindu-se.

– Hei, ești bine? am auzit o voce deasupra mea.

Tremurând, m-am ridicat de la pământ.

– Eu... da, cred că da.

– Vino aici, așază-te să îți revii. A fost o căzătură zdravănă, a spus tânărul.

Am simțit cum mă cuprinde cu un braț ferm, ajutându-mă să merg la marginea străzii. M-a așezat pe banca din stația de autobuz, apoi s-a întors să îmi recupereze bicicleta, desprinzând abil, cu piciorul, cricul și așezând-o lângă mine. Avea ochi albaștri, blânzi, și un zâmbet sub mustața îngrijită, iar sub marginea pălăriei îi zăream șuvițe de păr blond.

– Mulțumesc, am spus, trăgând de fustă, să mă asigur că nu se ridicase. Nu am mai căzut niciodată, de obicei sunt foarte atentă...

– Este imposibil de evitat, când străzile sunt înghețate ca acum, a spus el. Primăria nu a ajuns să le acopere cu pietriș la timp. Tipic. Apropo, eu sunt Jonny Montague.

– Posy Anderson, am răspuns, luând mâna întinsă către mine și scuturând-o. M-am ridicat. Îmi pare rău, trebuie să plec, mă așteaptă prietena mea...

– Nu te pot lăsa înapoi pe bicicletă, după o asemenea căzătură, a spus el. Te însoțesc.

– Serios, sunt bine.

– Insist. A apucat ghidonul bicicletei mele, care era destul de șifonată. Arată-mi drumul, doamna mea.

Pe drumul spre New Hall am aflat că studia geografia la Colegiul St. John.

– Dar imediat ce termin facultatea, voi intra în armată, asemenea bunului meu tată. Tu?

– Eu studiez botanica... știința plantelor, am spus.

Cuvântul știință a avut efectul așteptat.

– Un om de știință? a spus, privind către mine cu surprindere. Măi să fie, ce fel de știință faceți asupra plantelor?

Înainte să apuc să-i vorbesc despre altoire, ecosisteme și taxonomie am ajuns în dreptul colegiului.

– Trebuie să se uite cineva la bicicletă înainte s-o încaleci din nou, a spus el. Încântat de cunoștință, domnișoară Anderson, în ciuda circumstanțelor neplăcute.

– Da, am spus. Mulțumesc încă o dată. Ai fost foarte amabil să te oprești.

– Măcar atât să fac, a spus el.

A dat din cap, apoi și-a înclinat pălăria și a dispărut în noapte.

Ușor ametită, am urcat în camera mea, unde mă aștepta Celia, bătând nerăbdătoare din picior și agitând un ondulator de păr care arăta înfricoșător.

– Dar părul meu este deja ondulat, am protestat.

– Nu sunt onduleurile corespunzătoare, a spus ea. Așază-te! O, Posy, ce ai făcut? Părul tău este un dezastru!

O oră și jumătate mai târziu, încercând să îmi mențin echilibrul pe tocuri, într-un grup de fete de la New Hill, mă îndreptam spre Colegiul St. John. Întunericul era ținut la distanță de lumânările și luminițele instalate pe pajiștile acoperite de brumă, iluminând coloanele antice din piatră ale fațadei neogotice și din Marea Sală se auzea deja sunetul unei trupe de swing, precum și murmurul vocilor deja înmuiate de alcool. Cu o mișcare agilă, un supraveghetor mi-a luat haina și mi-a așezat un pahar de șampanie în mână.

– Haide, Posy!

Celia m-a luat de mână și m-a condus în Marea Sală. Celia reușise să-mi îmblânzească zulufii sălbatici în niște bucle delicate, pe care le prinsese la spate cu niște agrafe elegante. Îmi aplicase și farduri, iar eu mă temeam să mișc buzele de teamă să nu întind

rujul roșu strălucitor.

Sala era plină până la refuz cu bărbați în ținute de seară, iar vocile lor răsunau lovindu-se de tavanul înalt.

– Noroc, fetelor! ne-a întâmpinat Andrea. Crăciun fericit!

– Bună, draga mea. Mă bucur că te-am găsit în mulțime. Vrei să dansezi?

Matthew, iubitul Celiei apăruse lângă noi. Începuseră să iasă împreună din octombrie.

– Desigur.

Au plecat și eu am rămas cu Andrea.

– Probabil că se va mărita și va rămâne însărcinată, în vreo doi ani, a pufnit Andrea. Se va alege praful de diploma ei. Dumnezeule, situațiile de felul acesta nu sunt deloc pe placul meu. Vino, hai să luăm ceva de mâncare, sunt lihnită.

Ne-am făcut loc prin mulțime către masa lungă încărcată cu mâncare. Nu-mi era foame, eram mult prea agitată, dar Andrea și-a umplut farfuria cu vârf.

– Acesta este singurul motiv pentru care am venit, a zâmbit ea, începând să se înfrupte.

– Bună, s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am întors și lângă mine l-am văzut pe Jonny, cavalerul în armură strălucitoare de mai devreme.

– Bună.

– Pe toți sfinții, arăți cu totul altfel, a spus el pe un ton admirativ.

– Mulțumesc.

– Ți-ai revenit după căzătură?

– Sunt bine, da.

– Suficient cât să îmi acorzi un dans?

– Păi... da, am răspuns simțind familiara rumeneală cuprinzându-mi ceafa.

Mi-a întins mâna, iar eu am luat-o.

– Încă unul care mușcă țărâna, am auzit-o pe Andrea șoptind, în timp ce ne îndreptam spre ringul de dans.

Mai târziu, am ieșit să luăm aer și să fumăm. (Începusem și eu, pentru că toți ceilalți în jurul meu fumau și nu voiam să par ciudată.) Ne-am așezat unul lângă altul pe o bancă din curte.

– Unde îți vei petrece vacanța de Crăciun? m-a întrebat.

– Cornwall. Locuiesc împreună cu bunica mea.

– Serios? Și părinții tăi?

– Tata a murit în război. Era pilot, iar mama locuiește în Italia, m-am pomenit spunându-i.

Nu îmi stătea în fire să vorbesc cu colegii mei despre familia mea, dar el părea să încurajeze confidențele.

– Îmi pare rău să aflu despre tatăl tău, mi-a spus cu blândețe. Știu că sunt norocos să îl am încă pe al meu, după războiul acela cumplit. Tatăl tău trebuie să fi fost un adevărat erou.

– A fost.

Am observat că se trăsese mai aproape de mine și mâneca lui îmi atingea brațul. Îi simțeam căldura trupului și nu m-am îndepărtat.

– Dar tu?

– Părinții mei locuiesc în Surrey. Am două surori, o pisică și un labrador în vârstă, pe nume Molly. Ăsta-s eu. Destul de normal, aș zice.

– Așadar, tatăl tău a fost în armată?

– Da. A fost rănit la începutul războiului, la Dunkirk – de fapt, și-a pierdut un picior, așa că restul războiului l-a petrecut în spatele unui birou. Mereu a spus că faptul că și-a pierdut piciorul a fost o binecuvântare. Cel puțin a rămas în viață. Îmi pare rău pentru tatăl tău.

– Mulțumesc. Mi-am stins țigara sub talpa unui pantof nou-nouț, apoi m-am cutremurat. Intrăm? E foarte frig aici.

– Hai să dansăm ca să ne încălzim.

M-a luat de braț și m-a condus înapoi în Marea Sală.

Pe toată durata Crăciunului, în Cornwall, m-am gândit neîncetat la Jonny. După dans, m-a condus acasă și mi-a dat primul sărut. Mi-a spus că avea să îmi scrie și, în fiecare zi, alergam în întâmpinarea lui William, poștașul, emoționată de fiecare dată când îmi întindea un plic cu scrisul lui Jonny.

Bunica ridica din sprânceană și zâmbea, dar nu mă descosea, lucru pentru care eram recunoscătoare. Curând după ce m-am întors la Cambridge pentru semestrul de primăvară din noul an, eu și Jonny am devenit oficial o pereche. S-a întâmplat natural și înainte să îmi dau seama nu mai eram doar „Posy", ci jumătate din cuplul „Posy-și-Jonny". Ne vedeam de două ori pe săptămână; o dată în zilele de miercuri, între cursuri, când luam prânzul împreună la o cafenea, și duminica la The Eagle. Am descoperit că îmi plăceau săruturile foarte mult, chiar dacă mustața lui mă gâdila, dar nu experimentasem încă nici unul dintre celelalte lucruri despre care fetelor de la New Hall le plăcea să vorbească pe șoptite, serile, în camera comună.

Andrea era mai puțin discretă. Insistase să-l cunoască pe Jonny și să-l supună unui tir de întrebări, înainte de a-și da „aprobarea".

– Pare destul de drăguț, Posy, dar sincer vorbind este mai degrabă anost, nu-i așa? Nu mai termina de vorbit despre mediul acela suburban înfiorător – ești sigură că nu vrei pe cineva mai interesant?

Am ignorat-o pe Andrea, știind că îi plăcea să se poarte necuviincios pentru efectul artistic. După copilăria mea neconvențională, descrierea familiei lui m-a bucurat peste măsură și speram că mă va duce să îi cunosc, într-o zi.

Estelle, vechea mea prietenă din timpul școlii, care acum activa în corpul de balet la Royal Ballet, în Londra, a venit în vizită, la un sfârșit de săptămână, așa că am împărțit o sticlă de vin ieftin și ne-am făcut confidențe până târziu, în noapte.

– Ia spune, știi tu, ai făcut-o cu Jonny?

– Dumnezeule, nu, m-am rușinat eu. Abia ne cunoaștem de câteva luni.

– Draga de tine, nu te-ai schimbat deloc, a râs ea. M-am culcat cu cel puțin cinci bărbați, în Londra, fără să stau pe gânduri.

A venit și vacanța de Paște, pe care mi-am petrecut-o în Cornwall, studiind asiduu pentru primele examene ale anului. Când am revenit la Cambridge, Jonny se plângea că

abia ne mai vedem.

– După examene, o să mă vezi cât vei pofti, l-am consolat eu, mirată că el nu studia din greu pentru propriile lui examene.

În cele din urmă, perioada examenelor a trecut, iar eu simțeam că m-am descurcat destul de bine și mă puteam relaxa. Se apropia perioada balurilor din luna mai, iar eu și Jonny discutam la care să mergem. Jonny a reușit să obțină patru bilete la balul Colegiului Trinity, cel mai popular de la Cambridge.

– Îl invit pe Edward – acesta era prietenul lui cel mai bun – și ce-ar fi să o inviți și tu pe Estelle? Știu că i-a căzut cu tronc în februarie, când a văzut-o, a propus Jonny.

Estelle a venit fără întârziere și ne-am petrecut ziua împreună, pregătindu-ne.

– Reamintește-mi cum arată acest Edward, draga mea, a spus Estelle, în timp ce își răsucea părul bălai într-un coc expert în vârful capului. Arată bine, merită să mă fac elegantă pentru el?

– Trebuie să ți-l amintești, Estelle, ne-am petrecut seara în camera lui, bând gin și prăjind pâine lângă foc.

– O, a trecut atâta timp de-atunci, Posy. Apropo, îți place rochia mea? a întrebat ea, învârtindu-se într-o învolburare strălucitoare de satin alb și voal. Am furat-o din camera costumelor.

– Este cu adevărat... diafană și îți vine perfect, am răspuns simțindu-mă ca un elefant pe lângă delicata mea prietenă, în timp ce am rugat-o să mă ajute cu nasturii de la spatele rochiei.

Bunica îmi venise în ajutor, rugând-o pe croitoreasa ei (care costa foarte puțin în comparație cu croitoresele de la oraș) să îmi facă o frumoasă rochie albastru-brebenoc, cu o fustă amplă, care foșnea în jurul picioarelor.

Odată mulțumite de înfățișarea noastră, am ieșit în aerul cald, de iunie, unde ne așteptau Jonny și Edward.

– Arăți absolut minunat, draga mea, a zâmbit Jonny, luându-mi mâna înmănușată și sărutând-o.

Ne-am alăturat celorlalți petrecăreți pe drumul către bal, iar eu și Estelle am rămas câțiva pași în urma băieților.

– Nu mă mir că nu mi-l aminteam, dar merge, pentru moment, mi-a șoptit ea.

– Estelle, ești groaznică, i-am șoptit la rândul meu.

Pe durata recepției cu șampanie, care s-a ținut în Marea Curte a Colegiului Trinity, Estelle mi-a atras atenția asupra rochiilor pe care le văzuse în Vogue. A urmat apoi cina, delicioasă, alcătuită din cinci feluri, înainte să înceapă dansul.

Eu eram fericită să plutesc în brațele lui Jonny, în vreme ce Estelle făcea piruete în jurul lui Edward, în general căutând să atragă admirația tuturor. După spectacolul de artificii și micul dejun pentru cei care rezistaseră până atunci, toți patru ne-am așezat în curte să admirăm răsăritul. Peste râu plutea o negură delicată și ciripitul somnoros al păsărelelor anunța începutul unei noi zile călduroase.

– Aș putea rămâne la Cambridge pentru tot restul vieții, a cugetat Edward, cu privirea ridicată să întâmpine răsăritul.

– Eu, nu, a răspuns Jonny. Abia aștept să încep pregătirea ca ofițer, la Mons, când

termin studiile. Mă aflu aici doar pentru că tata a insistat să am o diplomă, în caz că mă decid să părăsesc armata mai devreme. Abia aștept să călătoresc, să văd lumea. Mi-a strâns mâna, întorcându-se către mine. Ți-ar plăcea și ție, nu-i așa, Posy?

– Păi... cred că da, am răspuns, luată prin surprindere, căci, până în acel moment, nu mă gândisem cu adevărat la viitor, cu atât mai puțin la unul alături de Jonny...

– În regulă. Estelle mi-a venit în ajutor, scoțându-și pantofii. Haideți să vedem dacă pot să dobor acest record al Marii Curți. Întrecere!

A rupt-o la fugă, ca un spiriduș, și, înainte ca Jonny să mă rețină, am pornit în goană pe urmele ei.

În vara aceea aveam să cunosc, în sfârșit, familia lui Jonny. Am schimbat câteva trenuri, de la Cornwall la Surrey, având cu mine borcane cu dulceață și murături pe care Daisy mi le dăduse să le ofer cadou. Jonny m-a așteptat în gara Cobham, într-o limuzină verde frumoasă.

– Draga mea, mă bucur să te văd.

M-a întâmpinat cu un sărut, iar eu m-am strecurat pe scaunul din piele, privind fascinată cum conducea de-a lungul aleilor înfrunzite luxuriante, pe lângă case frumoase, cu peluze impecabile. În cele din urmă a oprit în fața unei case împrejmuite de carpeni tunși atât de simetric încât părea lucrarea unor spiriduși. A coborât din mașină și mi-a deschis portiera. Am pășit pe pietrișul aleii cu stomacul strâns de emoție.

Ușa casei s-a deschis și primul și-a făcut apariția un labrador, urmat de o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul blond, tuns bob, și un zâmbet plăcut. În spatele ei era un bărbat înalt, suplu, sprijinit în baston și cu o mustață ca a lui Jonny.

Jonny m-a luat de mână și m-a tras în față.

– Posy, aceștia sunt părinții mei.

Domnul Montague a fost primul care mi-a strâns mâna cu o mișcare fermă.

– Mă bucur să te cunosc, Posy. Jonny ne-a vorbit mult despre tine.

– Încântată să te cunosc, a adăugat doamna Montague. Bine ai venit!

I-am urmat în casă, cu labradorul gâfâind la picioarele mele, și am observat că tatăl lui Jonny, în ciuda bastonului, avea un mers sprinten.

– Jonny, dragule, du valiza lui Posy în camera de oaspeți.

– Desigur, mama.

Jonny a urcat treptele, ascultător, în vreme ce mama lui m-a condus printr-un hol într-o bucătărie albă, curată. Pe blatul mesei se odihnea un tort Victoria desăvârșit.

– Sper că nu te deranjează. M-am gândit să luăm ceaiul în grădină, este o vreme atât de frumoasă.

– Mi-ar plăcea, am zâmbit eu.

Am urmat-o din bucătărie pe o terasă mărginită de un șir de gardenii parfumate.

Două tinere așezau masa și m-au întâmpinat zâmbind.

– Acestea sunt Dorothy și Frances, mi-a spus doamna Montague, iar cele două tinere au venit spre mine.

– Te rog, spune-mi Dotty, mi s-a adresat una din ele, cu aceeași strângere de mână fermă ca a tatălui.

Amândouă aveau părul blond și ochii albastru-deschis, ca ai lui Jonny, și erau tot atât de înalte ca mine, iar eu m-am bucurat, în sfârșit, că nu eram cea mai înaltă dintre fete.

– Este prima dată când Jonny aduce o fată acasă, a chicotit Frances, care era, am presupus, cea mai mică dintre fete, părând să aibă șaisprezece ani. Te-a cerut?

– Frances! Jonny a apărut lângă mine. Chiar ești ceva de speriat!

Cât s-a servit ceaiul, l-am urmărit pe Jonny împreună cu familia lui și afecțiunea mea pentru el a crescut. Nu eram obișnuită cu înțepăturile amabile dintre frați și observațiile blânde, dar amuzante venite din partea mamei, însă, cum priveam roiul de fluturi galbeni deasupra verbinei purpurii din grădina imaculată, m-am simțit relaxată și în largul meu.

– Jonny spune că locuiești cu bunica ta, în Cornwall. Cred că duceți o viață liniștită, a spus doamna Montague, în timp ce Frances și Dorothy se contraziceau aprins, de cealaltă parte a mesei.

– Da, este multă liniște, am spus sorbind cu plăcere din ceai, dar multă sălbăticie, mai ales iarna.

– Jonny a mai spus că studiezi botanica. Poate facem un tur al grădinii mâine-dimineață și mă ajuți cu niște sfaturi.

Am privit în ochii ei albaștri și blânzi. Eram încercată de un amestec de emoții: bucurie să fiu primită cu atâta generozitate de către familia lui Jonny și invidie că el crescuse înconjurat de iubirea părinților lui și că avea o mamă care acorda atâta interes vieții lui.

– Mi-ar plăcea foarte mult, am spus înghițindu-mi nodul din gât.

În zilele următoare, am ajutat-o în bucătărie pe doamna Montague, care a insistat să îi spun Sally, și apoi i-am dat sfaturi privind prevenirea apariției melcilor de grădină. Am vorbit cu domnul Montague despre timpul petrecut în armată și am fost la cumpărături cu Frances și Dotty în frumosul orășel Cobham. În fiecare seară, când mă prăbușeam obosită pe patul meu din camera de oaspeți, mă întrebam dacă asta însemna să fii normal, iar eu eram ultima persoană de pe lume care afla.

În ultima seară, înainte de plecarea mea înapoi în Cornwall, unde aveam să-mi petrec restul vacanței, Jonny a împrumutat mașina tatălui său și m-a scos la un restaurant în Cobham. Jonny era vizibil agitat, ciugulindu-și friptura, pe când eu o înfulecam pe a mea cu poftă.

La desert – o tradițională plăcintă cu mere, cu cremă – Jonny mi-a cuprins mâna și mi-a zâmbit.

– Posy, vreau să îți mulțumesc, ai fost de-a dreptul minunată cu familia mea.

– Mi-a făcut plăcere, Jonny. Sunt încântători, cu toții.

– Ideea este, Posy, suntem împreună deja de șapte luni și... ei bine, vreau să știi că intențiile mele sunt onorabile. Vreau să spun, sper ca într-o zi să îți pot cere să fii a mea, așa cum se cuvine, dar asta nu se va întâmpla decât după ce termin studiile și îmi câștig existența, ca ofițer. De aceea, continuă el, m-am gândit am putea să ne încredințăm unul altuia, neoficial, să ne promitem că ne vom logodi. Ce părere ai?

Am sorbit din paharul cu vin și i-am zâmbit, retrăind căldura momentelor petrecute alături de familia lui.

– Da, i-am răspuns.

***

Când am ajuns înapoi acasă, luminile erau stinse. Toată lumea se dusese la culcare. Jonny mi-a cuprins mâna și am urcat amândoi, în vârful picioarelor, ca să nu trezim pe nimeni. În fața camerei mele, mi-a cuprins fața între palme și m-a sărutat.

– Posy, mi-a șoptit, respirația lui fierbinte pe gâtul meu, ai vrea să... mă însoțești în camera mea?

„Dacă ne-am promis să ne logodim, atunci trebuie să se întâmple și asta, odată și-odată", mi-am spus, lăsându-l să mă conducă spre camera lui situată, convenabil, în cealaltă parte a casei.

Acolo, m-a purtat lângă pat, a continuat să mă sărute, apoi mi-a desfăcut fermoarul rochiei, plimbându-și delicat mâna peste trupul meu. Ne-am așezat amândoi pe patul lui îngust, trupul lui greu, gol, deasupra mea pentru întâia dată. Mi-am închis ochii, când el s-a ridicat, subit, a deschis sertarul de lângă pat, de unde a scos un pachețel mic, pătrat, spunând că trebuia să mă protejeze. Câteva secunde mai târziu mi-am înăbușit un țipăt de durere, când m-a pătruns.

Totul s-a terminat mai repede decât mă așteptasem. Jonny s-a rostogolit de pe mine și mi-a cuprins umerii cu brațele, ținându-mă lângă el.

– Te iubesc, Posy, mi-a șoptit somnoros și, nu mult după aceea, l-am auzit sforăind ușor.

M-am strecurat înapoi în lenjeria de corp, apoi m-am ridicat, mi-am adunat rochia și m-am întors pe vârful picioarelor în camera mea. Am stat trează până ce prima rază de lumină a apărut la fereastra mea, întrebându-mă pentru ce se făcea atâta caz de asta.

În toamna aceea, ne-am întors la Cambridge și ne-am reluat activitățile obișnuite – cu o singură diferență notabilă: cam o dată pe lună, petreceam o noapte împreună la un han de la periferia orașului. Dat fiind că studenții prinși că își petreceau noaptea împreună în campus erau exmatriculați, hanul desfășura o afacere înfloritoare și am văzut de multe ori chipuri familiare venind sau plecând.

– Cerule, ești exasperant de corectă, exclama Andrea, diminețile, când mă întorceam din incursiunile mele nocturne. Nu mai departe de noaptea trecută am văzut-o pe Arabela Baskin părăsind camera lui George Baskin, de la Colegiul King, pe fereastră.

– Ei bine, e norocoasă că iubitul ei are camera la parter și, în plus, nu o să risc să îmi compromit studiile, nu-i așa? îi răspundeam eu.

Am păstrat tăcerea asupra promisiunii mele de logodnă și m-am cufundat în muncă, alături de profesorul Walters. Mă alăturasem ambițiosului său proiect de cercetare asupra citogeneticii plantelor în familia Asteracae, fiind una dintre puținii studenți și singura femeie din cadrul echipei. Sub îndrumarea lui, încrederea mea a crescut și am ajuns să descopăr că nu mă mai temeam să îmi exprim părerile în timpul orelor. Căpătasem totodată reputația cuiva care avea talent la revitalizarea plantelor. În mica mea cameră se simțea mireasma pământului și a răsadurilor, căci primeam tot felul de plante fragile, precum planta păianjen, cactuși, ba chiar, la un moment dat, un bonsai.

– Se pare că are cinci sute de ani, mi-a spus Henry, unul dintre colegii de laborator, când mi-a dat copacul pitic ale cărui frunze atârnau lamentabil. A fost al bunicului meu și

nu vreau să fiu răspunzător de moartea lui, după atâta vreme. Posy, familia mea nu mi-ar ierta asta niciodată.

Dimineţile, înainte de micul dejun, mă ocupam de eterogena mea pepinieră, în camera mea, apoi mergeam cu bicicleta la facultate. Număram săptămânile, lunile şi anotimpurile la Cambridge nu după semestre şi după termenele de predare a lucrărilor, cum făceau colegii mei, ci după ritmurile naturale ale vegetaţiei care mă înconjura. Executam planşe detaliate ale plantelor exotice din grădină şi nimic nu mă bucura mai mult ca atunci când îmi afundam degetele în pământul reavăn, pufos, ca să replantez răsadurile ajunse la maturitate.

După ce s-au încheiat examenele celui de-al doilea an, am primit un mesaj din partea profesorului Walters, care mă invita să particip la o întâlnire în birourile lui. N-am dormit deloc în noaptea dinaintea întâlnirii, întrebându-mă pentru ce oare voia să mă vadă; eram asaltată de gânduri negre privind cine ştie ce greşeală care avea să mă arunce în dizgraţie.

– Poftim, intră, domnişoară Anderson, mi-a zâmbit el, când am intrat în biroul elegant, cu lambriuri de stejar. Vişinată?

– Da, mulţumesc.

Mi-a oferit un pahar, apoi m-a invitat cu un gest să iau loc în fotoliul din piele decoloratăă din faţa biroului lui. Pe pereţi atârnau desene botanice elaborate, pe care îmi doream să le studiez de aproape.

– Domnişoară Anderson, contribuţia dumitale în cadrul proiectului nostru este deosebit de importantă, mi-a spus, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate peste pântece şi privindu-mă pe deasupra ochelarilor. Te-ai gândit ce ai dori să faci după ce îţi închei studiile?

– Ei bine, am început eu, cu gura dintr-odată uscată, îmi place să lucrez cu plantele, să le îngrijesc, astfel încât, dacă există posibilitatea să-mi continui studiile în domeniul cercetării, alături de dumneavoastră...

– Sunt măgulit, domnişoară Anderson, dar eu mă gândesc la altceva. A sorbit din vişinată. Ai observat, desigur, că munca noastră în laborator se concentrează asupra infinitezimalului – la nivel genetic –, dar dumneata ai un fel de-a îngriji plantele care nu ar trebui irosit în laborator. Ai fost vreodată la Grădina Botanică Kew, în Londra?

La auzul numelui Kew, am simţit fiori de-a lungul şirei spinării.

– Nu, dar am auzit lucruri minunate, am răspuns dintr-o suflare.

– Bunul meu prieten, profesorul Turrill, este administratorul grădinii şi al altor sere, mi-a spus. Cred că eşti candidata perfectă pentru un post acolo.

Nu îmi găseam cuvintele.

– Eu...

– Firește, ar fi de mare ajutor să termini cu un calificativ foarte mare, a adăugat, dar din câte am văzut, asta nu pare să fie o problemă pentru tine. Aşadar, ai vrea să pun o vorbă pentru tine, pe lângă profesorul Turrill?

– Ar fi minunat! am exclamat, copleşită.

***

Am rămas foarte îndurerată când Celia și Andrea, amândouă cu un an înaintea mea, au părăsit universitatea. În ziua absolvirii, amândouă erau superbe în uniformele negre, cu pelerinele căptușite cu blană cazându-le elegant pe spate. Celia se logodise cu câteva luni în urmă și așteptam cu nerăbdare nunta ei cu Matthew, în Gloucestershire, în luna august.

– Crezi că vei lucra? am întrebat-o în timp ce o priveam făcându-și bagajele.

– Am aplicat pentru două posturi de profesoară, așa că, până când apar copiii, voi lucra, cu siguranță. Vom avea nevoie de bani – Matthew trebuie să își termine studiile de drept, mi-a spus, apoi m-a îmbrățișat strâns. Păstrăm legătura, dragă Posy, da?

Am coborât apoi să îmi iau rămas-bun de la Andrea.

– Dumnezeule! Voi fi în Londra, la Biblioteca Națională, mi-a spus, văzând lacrimile care stăteau să-mi curgă pe obraji. Iar la anul, tu vei fi la Kew, așa că ne vom vedea tot timpul. M-a privit cu seriozitate. Promite-mi că nu te căsătorești prea curând cu Jonny, te rog. Trăiește-ți viața, mai întâi.

– Da, așa sper, i-am răspuns. Ne vedem la Londra.

Apoi am urcat să-mi pregătesc eu însămi bagajele pentru vacanța de vară pe care o petreceam în Cornwall.

Am trăit ultimul an la Cambridge cu sentimentul că treceam în viteză printr-un tunel, la capătul căruia se găsea un singur lucru: să lucrez la Kew. În aprilie, chiar înaintea examenelor finale, profesorul Walters m-a căutat în grădină.

– Am vești de la profesorul Turrill, de la Kew, domnișoară Anderson. A fost programat un interviu pentru lunea viitoare, la ora zece și jumătate, dimineața. Crezi că ajungi la timp?

– Desigur, am răspuns cu nerăbdare.

– Îi voi comunica profesorului Turrill. Succes, domnișoară Anderson!

În dimineața interviului, m-am îmbrăcat cu multă atenție, cu cele mai bune haine și mi-am strâns părul într-un coc, pentru un aspect mai profesional. Apoi mi-am așezat planșele botanice într-o mapă elegantă din piele, primită cadou de Crăciun, de la Jonny. Lui nu îi spusesem despre interviu, voiam să aștept până ce aveam confirmarea, înainte de a deschide discuția privitoare la viitor. Până la acel moment, discutaserăm foarte mult despre cariera lui și mai deloc despre a mea.

Am ajuns la King's Cross în mijlocul orei de vârf, într-un metrou aglomerat de pe linia Circle, apoi am schimbat cu trenul care mergea pe linia District, până la stația Kew Gardens. Era o dimineață frumoasă și cireșii de pe marginea străzilor erau înfloriți în toată splendoarea lor. Înaintea mea era o poartă impresionantă din fier forjat, cu două coloane albe, bogat ornamentate, de o parte și de alta. Am intrat pe o poartă mai mică, laterală și am mers până am ajuns într-un parc vast, cu un lac în centru care reflecta cerul de deasupra și cu nenumărate poteci șerpuitoare care duceau către diferite sere și clădiri în stil victorian. Verificând informațiile pe care mi le dăduse profesorul Walters, am pornit către recepția principală.

Odată ajunsă acolo, m-am îndreptat către tânăra așezată la un birou și care purta ochelari moderni, cu rame alungite ca ochii de pisică.

– Bună ziua, am spus, dorindu-mi să nu îmi mai simt gura așa de uscată. Sunt Posy Anderson și am un interviu cu profesorul Turrill, la ora zece și jumătate.

– Ia loc alături de ceilalți, te rog. Te vom striga în scurt timp, mi-a spus pe un ton plictisit.

M-am întors și am văzut trei tineri în costume închise la culoare – toți trei cu mape din piele, ca a mea – așteptând într-o sală mică. Așezându-mă să aștept între ei, am resimțit și mai acut sentimentul că eram femeie.

A trecut o oră, timp în care, unul câte unul, bărbații au fost conduși într-un birou, apoi au revenit și au părăsit clădirea fără măcar un gest de rămas-bun. După ce și ultimul dintre ei a plecat, am rămas strângându-mi mapa cu mâinile transpirate, întrebându-mă dacă nu cumva uitaseră de mine.

– Domnișoară Anderson? am auzit o voce gravă.

Un bărbat înalt, într-un costum din flanelă a ieșit din birou și m-a privit cu ochi albaștri, blânzi, din spatele unor ochelari cu lentile groase și rotunde.

– Da.

M-am ridicat în grabă.

– Sunt un pic deshidratat, după atâtea discuții. Mă însoțești să luăm ceaiul împreună? m-a întrebat.

– Desigur, mulțumesc.

Am ieșit amândoi și am traversat parcul, soarele încălzindu-mi plăcut obrajii.

– Așadar, domnișoară Anderson, mi-a spus, vârându-și mâinile în buzunare. Profesorul Walters mi-a spus câte ceva despre tine.

Am dat din cap, prea agitată pentru a vorbi.

– La scurt timp după război am devenit administratorul grădinii, a continuat. Am văzut-o trecând prin transformări.

– Da, i-am spus. Am citit toate lucrările dumneavoastră, domnule. Cred că sistemul de clasificare a frunzelor este cu adevărat ingenios.

– Crezi? Ei bine, mă bucur să aud asta. Mă pensionez anul acesta și regret să părăsesc grădinile. Suntem ca o familie aici, astfel încât alegerea unui nou membru nu e treabă ușoară. Profesorul Walters spune că ești deosebit de talentată la ilustrația botanică.

– Da. Deși nu am mers la școala de arte, desenez plante de când eram mică.

– Este cea mai bună cale de a învăța, a susținut el. Avem nevoie de cineva care stăpânește în egală măsură domeniul artistic și pe cel științific. Atât Herbariumul, cât și laboratorul Jodrell se vor dezvolta considerabil în anii ce urmează, astfel încât căutăm un angajat care să asigure legătura între cele două. A, iată că am ajuns.

Ajunseserăm în fața unei pagode din mijlocul unei grădini perfect întreținute. Lângă aceasta, în lumina soarelui, fuseseră aranjate câteva mese și profesorul Turrill mi-a făcut semn să iau loc. Din interiorul pagodei a apărut o tânără femeie cu un șorț.

– Ca de obicei, domnule Turrill? l-a întrebat ea.

– Da, draga mea și, dacă se poate, prăjituri pentru domnișoara Anderson și pentru mine, a încuviințat el cu o mișcare a capului, după care s-a întors spre mine. Și acum, hai să aruncăm o privire asupra ilustrațiilor.

Am bâjbâit un pic cu închizătoarea mapei, apoi am scos și am întins planșele pe masă.

Profesorul Turrill și-a pus ochelarii și a cercetat cu atenție desenele.

– Ai un ochi excelent, domnișoară Anderson. Desenele dumitale îmi amintesc de lucrările domnișoarei Marianne North.

– O admir foarte mult, am spus, măgulită.

Marianne North era, cu adevărat, o femeie pe care o apreciam, o pionieră a epocii victoriene, care îndrăznise să călătorească singură peste tot în lume și să colecționeze specii de plante.

– Aici la Kew, activitatea este diversă. Ți-ai petrece majoritatea timpului la Herbarium, desenând și catalogând noile specii, ajutând ocazional laboratorul Jodrell cu cercetările în domeniul citogeneticii. Cu toții ne ocupăm și de sere. Profesorul Walters mi-a spus că ai mână bună la plante, le readuci la viață.

M-am îmbujorat.

– Nu fac altceva decât să mă îngrijesc de ele cum pot mai bine.

– Cum nu se poate mai bine. Aici, la Kew, primim multe plante exotice, de pretutindeni. Cel mai adesea nu știm nimic despre mediul lor de viață, așa că ne bazăm pe încercări... și mult noroc.

A chicotit și m-a privit cu luare aminte.

Atunci și-a făcut apariția o femeie cu tenul bronzat și cu păr scurt castaniu și ondulat. Era îmbrăcată într-un costum lejer, cu pantaloni și avea pe umăr un vasculum – un vas din piele, conceput special pentru transportul plantelor.

– William, pe cine curtezi astăzi? l-a întrebat ea veselă.

– A, domnișoară Anderson, fă cunoștință cu Jean Kingdon-Ward, unul dintre renumiții noștri vânători de plante, mi-a spus profesorul Turrill și s-a ridicat. Tocmai a revenit din Birmania.

– Și este plină de ciupituri de insecte, a râs ea și mi-a strâns mâna. Mă bucur să te cunosc, domnișoară Anderson.

– Domnișoara Anderson va absolvi în curând cursurile Universității Cambridge și o avem în vedere pentru un post aici, la Kew.

– Este cel mai minunat loc de muncă, domnișoară Anderson, a spus Jean. William, să duc mostrele direct la Herbarium?

– Da, dar de data aceasta, te rog, verifică să nu fie însoțite de nici una dintre amicele noastre insecte, a spus el, ridicând o sprânceană. Nu cred că e nevoie să îți reamintesc de infestarea cu omizi cu care ne-am luptat anul trecut.

– Întotdeauna pedant, a spus Jean, zâmbind către mine înainte de a-și continua drumul către Herbarium.

– Îți place să călătorești, domnișoară Anderson? m-a întrebat domnul Turrill, când au sosit ceaiul și prăjiturile.

– Aș putea spune că da, am răspuns, sorbind din ceai și gândind că aș putea fi orice, doar să lucrez la Kew.

– Jonny, dragule, am ceva să îți spun.

Stăteam amândoi întinși pe pat, la han, fumând după ce făcuserăm dragoste.

– Ce este, draga mea? Ești atât de serioasă.

– Mi s-a oferit un post la Kew Gardens, în Londra. Voi lucra în Herbarium, catalogând și desenând plante.

– Ce vești minunate! Jonny s-a întors către mine, cu un zâmbet sincer. Nu știu de ce, dar crezusem că se va supăra, așa că m-am simțit ușurată când m-a felicitat. Eu voi fi la Mons, în Aldershot, care este la o oră și jumătate distanță, cu trenul, astfel încât ne vom putea vedea cu regularitate, după ce finalizez instrucția de bază. Unde vei sta?

– Estelle spune că pot să stau la ea. Colega ei de apartament pleacă luna viitoare la o companie de balet din Italia, așa că pot lua camera ei.

– Sună grozav, deși Estelle e destul de sălbatică, Posy. Sper că nu te vei lăsa ispitită să-i urmezi exemplul, nu-i așa?

– Sigur că nu, dragul meu. Oricum, abia dacă ne vom vedea. Eu voi lucra toată ziua, iar ea va dansa toată noaptea.

– Cel puțin, vei fi ocupată până ce îmi termin eu pregătirea, mi-a spus, strângându-mi mâna, apoi vom pleca împreună să vedem lumea.

M-am hotărât să nu continui discuția. Faptul că Jonny presupusese automat că eu îmi voi lăsa slujba mult dorită imediat ce el credea că trebuie să fac asta era un subiect pentru o discuție viitoare.

Ultimul meu bal de primăvară a fost dulce-amar. Jonny, eu și alți studenți în ultimul an de la St. John și New Hall am dansat până în zori. Am băut șampanie până ce m-am prăbușit în curte, cu capul pe umărul lui Jonny, venindu-mi să plâng, din cauza alcoolului, privind pentru ultima oară răsăritul deasupra râului Cam.

– Posy, te iubesc, mi-a șoptit Jonny.

– Și eu, am răspuns amețită, dorind să nu mai aud nimic și să dorm, dar Jonny s-a tras de lângă mine, așa că mi-am lăsat capul pe iarba moale, mirosind a proaspăt.

– Posy?

M-am forțat să deschid ochii și l-am văzut pe Jonny într-un genunchi, ținând în mână o cutiuță de bijuterii.

– Știu că ne-am promis unul altuia, în așteptarea logodnei, de ceva timp, așa încât acum, înainte ca drumurile noastre să se despartă, vreau să oficializăm situația. Mama mi-a dat inelul bunicii când am fost acasă de Paște și l-am purtat cu mine de atunci, în așteptarea momentului perfect. A fost o noapte minunată și vom pleca de la Cambridge și... ceea ce vreau să spun este, trase adânc aer în piept, Posy Anderson, vrei să fii soția mea?

A deschis cutiuța scoțând la iveală un inel cu trei safire înconjurate de un cerc de diamante mici și mi l-a strecurat pe deget.

– Da..., am răspuns eu, privind inelul strălucind în primele raze ale dimineții.

Și chiar dacă în momentul în care m-a tras spre el să mă sărute n-am simțit entuziasmul pe care poate ar fi trebuit să îl simt la gândul logodnei, l-am sărutat și eu.

ADMIRAL HOUSE

Noiembrie 2006

Macul de câmp (Papaver rhoeas)

Capitolul 21

Peste weekend, emoțiile lui Amy oscilară între sentimentul de vină și cel de euforie. În dimineața de după noaptea petrecută cu Sebastian, se trezise devreme, căci nu reușise să doarmă, îi trezise pe copii și ieșiseră cu toții tiptil, să nu-l deranjeze. Mersese cu mașina direct la Southwold, retrăsese niște bani de la bancă și fusese prima la rând să achite factura electrică. Întorși la casa lor, unde se instalase frigul, descoperise că frigiderul-congelator începuse să se dezghețe, lăsând o băltoacă în mijlocul bucătăriei, ceea ce însemna totodată că mâncarea din interior se stricase. Recuperând ce se mai putea, pentru a avea de mâncare în următoarele douăzeci și patru de ore, Amy făcu un pic de curățenie și la prânz frigiderul începu iar să huruie și becul lipsit de abajur din bucătărie se aprinse. Când Sam ajunse acasă, Amy îi spuse fără ocolișuri că fuseseră deconectați de la alimentarea cu electricitate și că fuseseră nevoiți să împacheteze și să își petreacă noaptea la Admiral House. Ar fi fost inutil să încerce să-și ascundă urmele și să mintă. Copiii ar fi dat-o de gol.

Sam se arătă plin de remușcări, spunând că uitase și o întrebă ce putea face ca să îl ierte. Prea obosită pentru o ceartă și departe de a simți că își putea aroga o superioritate morală, Amy spuse că îl iertase, că se putea întâmpla oricui și că era gata să dea uitării incidentul. Vizibil ușurat că scăpase atât de ușor, Sam anunță că își luase salariul cu o zi înainte și că voia să o scoată pe Amy la cină în oraș. Puteau găsi pe cineva să stea cu copiii, așa, din scurt? Ea îi mulțumi, dar refuză invitația. Numai gândul la câteva ore de intimitate la aceeași masă cu soțul ei era prea mult pentru ea, așa că se scuză spunând că voia să doarmă devreme. Sam o urmă în dormitor și încercă să facă dragoste cu ea. Amy se prefăcu adormită, iar el luă refuzul ei drept un semn că era încă supărată din cauza facturii la lumină. Se arătă indispus pentru restul weekendului, iar Amy făcu tot posibilul să nu-i stea în cale.

Când veni ziua de luni, se bucură că avea să scape mergând la serviciu. La prânz își cumpără un sendviș pe care merse să-l mănânce pe o bancă, la malul mării. Aerul era proaspăt, dar nu rece. Amy închise ochii și pentru prima dată își dădu voie să-și amintească ce simțise când Sebastian făcuse dragoste cu ea, cuvintele pe care le rostise, felul în care îi atinsese trupul, chipul, părul, atât de tandru. Neavând prea mulți termeni de comparație, cu excepția celor câtorva hârjoneli din timpul facultății și a zilelor de la începutul relației cu Sam, se întrebă dacă felul în care făcea dragoste Sebastian și lucrurile pe care le spusese erau ceva obișnuit pentru un bărbat atunci când vrea să bage o femeie în așternut. Era doar o altă cucerire a lui, sau însemnase ceva mai mult?

Simți furnicături în stomac gândindu-se la asta și știu că pentru ea însemnase, clar, ceva mai mult.

Se întoarse la hotel întrebându-se dacă Sebastian o căutase și dacă voia să o facă din nou. În ciuda faptului că încerca din greu să se gândească la căsnicia ei, la copii și la consecințele cumplite ale descoperirii, știa că ea voia.

Cu toate acestea, pe parcursul următoarelor zile, cum nu primise nici un semn din

partea lui Sebastian, gândurile romanțioase începură să dispară. Era clar că el nu era interesat să dezvolte relația. Altfel de ce nu ar fi căutat-o?

Încercă să admită că fusese un adult care consimțise, că el nu o obligase la nimic, acceptase de bunăvoie și pentru plăcerea ei proprie. De aceea nu trebuia să se simtă folosită. Nu mai era la modă. Acum era cât se poate de acceptabil pentru o femeie să se culce cu un bărbat, fără a fi considerată o femeie ușoară.

Cu toate acestea, după ce se scurse o săptămână fără vești din partea lui, moralul continua să îi scadă. Până și Sara și Jake observaseră că mamei lor îi sărea țandăra din orice. Sam o întrebase perspicace dacă era cumva perioada aceea a lunii, când așezase trântind cina pe masă.

– A sunat mama, cât ai fost la cumpărături, spuse el când se așezară să mănânce.

– Serios?

– Da, voia să știe dacă mergem duminică, la prânz.

Pentru Amy, gândul că ar putea merge oriunde în apropierea casei aceleia era o blasfemie. Sebastian avea să fie acolo, jubilând probabil datorită noii sale cuceriri, în timp ce ea ar fi trebuit să îndure umilința respingerii.

– Nu cred, mulțumesc. Amy se ridică și aruncă pastele bolognese în coșul de gunoi. Am o grămadă de rufe de spălat și de călcat și, sinceră să fiu, în momentul ăsta mi se pare o idee cât se poate de proastă.

– Calmează-te, dragă, am crezut că îți place să mergi la mama.

– Îmi place... îmi plăcea... doar că nu mă simt în stare de data asta, atâta tot. Acum, vă rog să mă scuzați, voi merge la culcare.

Amy urcă scările, se trânti pe patul nefăcut și începu să plângă în hohote cu capul înfundat în pernă.

Când veni ziua de luni, trecuse mai mult de o săptămână și pentru Amy era din ce în ce mai greu să nu-l urască pe Sebastian. Înțelese că trebuia să îl uite, pe el și tot ceea ce se întâmplase. Din câte știa ea, Sebastian își petrecea viața culcându-se cu femei, fără să îi mai pese de ele după aceea. Și din cauza lui, ea se purtase urât cu copiii, deși aceștia nu aveau nici o vină că se făcuse ea de râs.

În aceeași seară, când pleca de la hotel, îndreptându-se spre mașină, cineva îi puse o mână pe umăr.

– Amy.

– Bună, Sebastian.

Nu-l privi, căci inima îi bătea să-i sară din piept.

– Ce faci? o întrebă el în timp ce ea continua să meargă către parcare, privind neliniștită în stânga și în dreapta, să nu-i vadă cineva.

– Bine, minți ea.

– De ce ai plecat în dimineața aceea, fără să-ți iei la revedere?

– Eu... Era șocată că după o săptămână de tăcere el căuta, cumva, să arunce vina asupra ei. Dormeai. A trebuit să merg să plătesc factura de energie electrică.

– O, presupun că regreți ceea ce s-a întâmplat.

Ea se opri și se întoarse să-l privească.

– Evident că tu ești cel care regretă sau ai uitat deja cu totul de asta.
– Poftim?! o privi el, surprins de furia ei.
– Să spunem lucrurilor pe nume, n-ai făcut nici un efort să iei legătura cu mine toată săptămâna, spuse ea.
– Amy, lunea trecută am venit la hotel. Nu erai acolo, iar eu mă grăbeam să prind trenul pentru Londra, așa că am lăsat un bilet pentru tine cuiva de la recepție. Nu ți l-a dat?
Ea clătină din cap.
– Nu am primit nici un bilet.
– Ei bine, îți jur că l-am lăsat. Verifică mâine, când te întorci la hotel. Era firește un mesaj codificat și scurt, dar îți spuneam că plec la un festival literar, la Oslo. Îți lăsasem numărul meu de mobil, să mă suni când vrei.
– O!
– Da, o! repetă el. Apoi zâmbi. Așadar, eu eram la Oslo, cât se poate de trist că tu nu sunai, și tu, pe de altă parte, gândindu-te că sunt ultimul nemernic.
– Cam așa ceva, recunoscu Amy, îndrăznind să zâmbească ușor, în timp ce era cuprinsă de ușurare.
– Amy... Îi cuprinse mâinile între mâinile lui. Te mai întreb o dată și te rog să-mi răspunzi sincer: regreți ce s-a petrecut între noi?
– Dar tu?
– Dumnezeule, nu! Clătină din cap, cu convingere. Mă tem că tu regreți.
– Nu, spuse ea încet, din păcate nu regret. Mi-aș dori să fi fost așa.
– Iar eu îmi doresc să te pot îmbrățișa, șopti el. Mi-a fost așa de dor de tine. N-am putut să fac nimic. Tot timpul cât am stat în camera de hotel m-am gândit la tine. Când ne putem vedea?
– Chiar nu știu.
– Nu ai nici o pauză în timpul săptămânii?
– Miercuri după-amiază, spuse ea.
– Posy lucrează până la cinci miercurea. Asta pentru că se apropie Crăciunul. Ai putea să vii la Admiral House? Te rog, o imploră el.
Amy își frecă fruntea.
– Dumnezeule, Sebastian, e greșit ce facem. Eu...
– Trebuie să vorbim, atâta tot, spuse el cu blândețe.
– La trei și jumătate trebuie să iau copiii de la școală, asta dacă nu o rog pe Marie să îi ia ea în locul meu... O, Doamne... n-ar trebui... eu...
– Te rog, Amy!
Ea trase adânc aer în piept, apoi spuse:
– OK, urcă în mașină și-i zâmbi obosită. La revedere, Sebastian!
– Pe miercuri, șopti el.

A doua zi, în timp ce Amy le servea cina copiilor, Posy își făcu apariția în Ferry Roads.
– Sara, draga mea, ce îmbrățișare plăcută, îi spuse Posy fetiței care îi cuprinsese picioarele. Amy, arăți bine, în orice caz, mai bine decât ultima oară când te-am văzut. Se desprinse din îmbrățișarea Sarei și intră în bucătărie. Sam mi-a spus că nu te simți

suficient de bine încât să vii la masă duminică. Poftim, am făcut o tartă pentru copii. Posy așează tarta pe masă și o fixă pe Amy cu privirea. Te-ai tuns?

Amy se îmbujoră.

– Da, am dat o fugă la prânz, să-mi taie vârfurile. Nu m-am mai tuns de anul trecut, era nevoie.

– Ei bine, arată splendid. De fapt, Amy dragă, tu arăți splendid. Ochii lui Posy se strânseră poznași. După cum arăți, aș spune că lucrurile merg mai bine între tine și Sam. Am dreptate?

– Da. Amy dădu hotărâtă din cap. Lucrurile merg mai bine.

– Este uimitor cum se observă. Ai din nou sclipirea aceea în ochi și mă bucur să văd asta.

Amy își făcu de lucru cu tarta, astfel încât Posy să nu-i vadă obrajii îmbujorați, apoi trimise copiii în sufragerie.

– Apropo, am auzit despre necazul cu factura de electricitate. Posy se așează la masă. Sam a fost extrem de rușinat că a uitat s-o plătească. Și desigur, e tipic, eu nu eram acasă. Totuși, sunt sigură că Sebastian a avut grijă de voi trei.

– Da, a avut.

– E un tip tare de treabă. O să-i duc dorul, când va pleca de tot.

– Pleacă? nu se putu Amy abține.

– Nu înainte de Crăciun, din câte știu. Spun doar că m-am obișnuit să-l știu aproape, atâta tot. Dar, desigur, multe se vor schimba în noul an, oftă Posy. În orice caz, mă bucur enorm să văd că arăți mult mai bine și mă face să cred că a fost alegerea corectă să-i dau lui Sam o șansă la Admiral House.

– Da, mulțumesc încă o dată, Posy.

– Lăsând asta la o parte, am trecut pe aici pentru că vreau să te rog niște lucruri. Unu, mă întrebam dacă mi-ai face onoarea să creezi niște felicitări de Crăciun pentru mine. M-am gândit că ar fi o idee frumoasă să avem o ultimă schiță a casei. Te plătesc, firește.

– Nu fi caraghioasă, Posy! O fac gratis. Îmi face plăcere.

– Mulțumesc, draga mea. Ar fi minunat. Și mai voiam să știu dacă vei putea să mă însoțești la niște vizionări de case, la sfârșitul acestei săptămâni. Marie mi-a menționat câteva, la galerie, și unele par foarte interesante.

– Desigur. O să văd dacă Sam poate să stea cu copiii.

– Draga mea, cred că Sam, acum, ar merge pe cărbuni încinși ca să fie iertat pentru greșeala lui. Atunci, pe sâmbătă. Apoi putem lua împreună prânzul acela de care vorbim de atâta timp. Așa... și ultimul lucru, presupun că a rămas în picioare că mergeți la petrecerea de lansare a lui Tammy, săptămâna viitoare la Londra?

– Sinceră să fiu, am uitat complet, recunoscu Amy.

– Ei bine, cred că este foarte important pentru tine și Sam să mergeți. Orice cuplu are nevoie să petreacă timp împreună. Iau eu copiii.

– Mulțumesc.

– O, și mai voiam să îți spun, cu gândul la marea mutare, am urcat la etaj, să încep să pregătesc lucrurile, explică Posy. Am găsit rânduri întregi de rochii ale mamei mele. Sunt sigură că multe dintre acestea sunt mâncate de molii, dar sunt câteva, între care un

model Hartnell, neagră, foarte frumoasă, pe care merită să o încerci. Mama purta măsura ta și această rochie, în special, este perfectă pentru petrecere. Cele pe care nu le vrei le putem trimite la Tammy, pentru buticul ei. În orice caz, le las afară, așa că, dacă vii, să urci să le probezi.

– Știi ce... Un gând încolți în mintea lui Amy. Aș putea trece mâine după-amiază, dacă nu te deranjează.

– Sigur că nu, draga mea. Eu voi fi la galerie, dar las ușa deschisă.

– Spune-mi cum a fost la Amsterdam?

– Minunat.

– Și când te întâlnești cu Freddie al tău?

– Nu este Freddie „al meu", draga mea, este doar un tovarăș foarte plăcut. Acum trebuie să plec. Te anunț la ce oră vor avea loc vizionările, sâmbătă, dar hai să stabilim că trec să te iau pe la douăsprezece și jumătate.

– În regulă. La revedere, Posy!

Amy o urmări cu privirea pe soacra ei, care merse în sufragerie să-și ia rămas-bun de la copii, și se gândi că nu era singura ai cărei ochi străluceau într-un fel anume.

Miercuri după-amiază, încă nevenindu-i să creadă că avea un motiv plauzibil să se afle la Admiral House, Amy plecă de la serviciu, parcurgând cu mașina cele zece minute de mers în afara orașului, cu fluturi în stomac. Parcă mașina în fața casei și ocoli să ajungă la ușa bucătăriei. Înainte să ajungă s-o deschidă, apăru Sebastian și o cuprinse în brațe.

– Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine!

O trase în casă și o sărută aproape brutal. Amy descoperi că îi răspundea în același fel. Când reuși să se desprindă și să respire, îl privi și-i zâmbi.

– Am crezut că vin ca să vorbim.

– Da, putem face și asta, răspunse el, sărutând-o pe gât în timp ce-i scotea haina. Dar înainte de asta, hai în pat. E mai plăcut să vorbești când ești gol. Își strecură mâna sub bluza ei, iar ea își simți trupul fremătând de dorință. Îl lăsă să o conducă pe scări, în dormitor, dar insistă ca el să închidă ușa, în caz că Posy se întorcea mai repede.

– Draga mea, îți va vedea mașina în fața casei, dar nu contează, o tachină el, în timp ce smulgea hainele de pe ea și începu să facă dragoste.

O oră mai târziu stătea sprijinită de pieptul lui, iar el îi mângâia părul.

– Știu că o să sune siropos, dar ai mai trăit asta și înainte? întrebă Sebastian.

Amy privea fix undeva, în depărtare.

– Presupun că aș putea să spun că da am avut parte de sex grozav cu mulți alții, în așa fel încât dacă mă părăsești să nu simt că voiai doar să-ți măgulesc orgoliul...

– Amy, încetează. Știu că ai petrecut o săptămână gândindu-te că sunt un nemernic, dar trebuie să ai încredere în mine. Nu sunt genul ăla de bărbat. De fapt, ultima oară când am făcut sex a fost... Rămase pe gânduri. Cu mai bine de un an în urmă.

– O, așadar, ești doar disperat, nu-i așa?

Se întoarse să-l privească, jucându-se cu părul aspru de pe pieptul lui.

– Uneori, un bărbat pur și simplu nu are cum să câștige, oftă el.

– Ei bine, adevărul este că nu am avut niciodată ceea ce tocmai s-a întâmplat. Îl sărută

pe piept. E bine așa?

Sebastian rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

– Amy, ceea ce simt pentru tine nu este doar sexual, înțelegi? Este ceva mult mai profund. Și mă sperie. Ultima dată când am simțit asta pentru cineva, a murit și m-a lăsat singur.

– Ei bine, eu n-am de gând să fac asta, promise Amy.

Sebastian clătină din cap.

– Dar tu ești căsătorită cu altul. Din punct de vedere moral, nu poți fi a mea.

– Și invers, oftă ea. Sunt soție și mamă.

– Ceea ce încerc să spun este că poate ar fi mai bine să fi fost vorba doar despre o atracție fizică foarte puternică, un aranjament reciproc avantajos, fără obligații. Vreau să spun, încotro ne îndreptăm? cugetă el.

– Sebastian, nici nu ne cunoaștem cu adevărat și...

– Mă simt ca și cum te-aș cunoaște, interveni el.

– Nu, nu mă cunoști.

– Așa e. Sebastian rămase iar tăcut. Amy, știu că este o întrebare foarte dificilă, dar trebuie să am un răspuns. Îl mai iubești pe Sam?

Ea își mușcă buza, privind pe geam.

– În ultimele săptămâni, m-am întrebat același lucru; mă refer, înainte de ceea ce s-a întâmplat între noi... Este tatăl copiilor mei și aceasta este o legătură foarte puternică, una care va exista mereu, indiferent ce se întâmplă. Cât privește dacă îl mai iubesc sau nu... ei bine, dacă e să fiu sinceră, nu. Nu îl mai iubesc.

Era pentru prima dată că Amy recunoștea adevărul, în primul rând față de ea, darămite față de altcineva. Declarația îi aduse lacrimi în ochi și se ridică în capul oaselor.

– Dumnezeule, ce nemernică sunt! Sunt în patul altui bărbat, admițând că nu îmi mai iubesc soțul.

– Asta se întâmplă cu milioane de cupluri, peste tot în lume. Sebastian o mângâie pe spate. Și știu de la Posy că ai fost o soție nemaipomenită.

– Și ce lamentabil am eșuat, murmură ea cu tristețe.

– Marea întrebare este, desigur... Sebastian făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite. Vei alege să suferi în tăcere și să rămâi alături de Sam de dragul copiilor sau accepți că relația s-a terminat și vei avea curajul să mergi înainte?

– Nu știu. Chiar nu știu.

– Așa e, ai dreptate și este nedrept din partea mea să te întreb. Trebuie să recunoaștem că eu sunt părtinitor, așa că poate este mai bine să mă abțin. Tot ce vreau să spun este că te iubesc și că vreau să fiu cu tine. Ar fi mai bine să fii liberă, din punctul meu de vedere – ca să zic așa –, dar îți promit că voi încerca să fiu răbdător și să nu te grăbesc să iei o hotărâre.

Ea se întoarse spre el.

– Sebastian, cum de ești așa sigur în privința mea, atât de repede?

– Nu știu, dar sunt. Însă este mult mai ușor pentru mine. Eu nu am obligații. Așa că trebuie să aștept și să sper că, într-o bună zi, vei fi și tu la fel.

Douăzeci de minute mai târziu, îl sărută, promițând să îl sune a doua zi, apoi plecă să ia

copiii. În timp ce conducea spre Southwold, copleșită de emoții contradictorii, își dădu seama că uitase cu totul de rochiile pe care trebuia să le probeze.

Sâmbăta următoare, Sam spuse că stă el cu copiii în a doua parte a zilei pentru ca Amy să meargă la cumpărături cu Posy.

– Îți va prinde bine să mai iei o pauză, spuse el. Nu te grăbi să te întorci, ne descurcăm.

– Mulțumesc, Sam. Plăcinta cu carne ar trebui să fie gata în jumătate de oră. Asigură-te că amândoi mănâncă întâi mâncarea, înainte să le dai desertul.

– Așa voi face. La revedere, draga mea. Distracție plăcută! spuse el, auzind-o pe mama lui claxonând afară.

Dădu să o sărute pe gură, dar ea se întoarse, așa că o sărută pe gât.

Pe alee, către Posy, Amy aproape că își dori ca Sam să nu mai încerce atât de asiduu să se revanșeze pentru greșelile lui. O făcea să se simtă și mai vinovată.

– Bună, draga mea, ce faci? spuse Posy.

– Foarte bine, răspunse Amy, așezându-se pe scaunul de lângă șofer.

– Bine. Asta e o ocazie specială, doar noi două, nu-i așa? M-am gândit să mergem în Walberswick să luăm prânzul la taverna aceea drăguță. Prima casă pe care o vedem este în Blythburg, la ora două, așa că ne încadrăm foarte bine în timp.

– Sunt la dispoziția ta, Posy, răspunse Amy, în timp ce porniră la drum, ocolind drumul principal, pe lângă malul mării.

– Aceea este casa lui Evie Newman, spuse Posy, arătând spre o casă mare, în stil victorian, imediat ce dădură colțul într-o alee largă, mărginită de copaci, la o aruncătură de băț de ponton. Mult prea mare pentru ea și fiica ei, dar deosebită, continuă ea. Apropo, ai reușit să probezi rochiile acelea de seară, miercuri? Părea că nici n-au fost atinse.

– Îmi sunt mari, din păcate.

Era prima minciună pe care o rostea și se detestă pentru asta.

– Serios? Mă mir. Mama era o femeie micuță. Trebuie să te hrănim mai bine, Amy.

La local, în fața farfuriilor cu scoici proaspete, Amy reuși să păstreze conversația despre Posy, care, cu puțină încurajare, începu să vorbească despre călătoria ei la Amsterdam.

– M-a făcut să înțeleg că traiul într-un oraș mic te poate face cumva provincial. Cât timp am fost căsătorită cu tatăl lui Sam, ne-am mutat de la o bază militară la alta, fără să stau pe gânduri. Posy sorbi din paharul cu vin. Poate că, după ce se vinde Admiral House, plec într-o croazieră în Scandinavia. Dintotdeauna mi-am dorit să văd fiordurile norvegiene.

– Iar Freddie te va însoți?

– Cine știe! După cum ți-am spus, suntem doar buni prieteni. Nimic mai mult, sublinie ea. Deși, e drept că e mult mai plăcut să ai un tovarăș de călătorie. Acum ar fi bine să pornim, ca să nu întârziem la prima noastră vizionare.

Posy își îmbrăcă haina, privind pe fereastră la ploaia care cădea. O zi cenușie și tristă de noiembrie – perfectă pentru a viziona case în ruină.

Primele două case nici nu intrau în discuție, din cauza obsesiei lui Posy cu privire la existența unei grădini orientate spre sud.

– E drept că am rugat-o pe Marie să-mi propună niște case cu „personalitate", spuse

Posy, în timp ce-și fixa centura de siguranță, dar, sinceră să fiu, mă întreb dacă nu cumva aș lua-o razna să locuiesc într-o căsuță cu tavanul jos, după ce m-am obișnuit cu spațiile mari. Mai avem o singură programare și este vorba de o casă de oraș, cu trei etaje, în apropierea farului. Trebuie să recunosc, mă atrage ideea să locuiesc în centrul orașului, după atâția ani la periferie.

Casa de la oraș se dovedi vedeta zilei: recent renovată, luminoasă, bucătărie modernă și o grădină mică, dar categoric orientată spre sud. Amy o urmă pe Posy, invidioasă, gândind că ar fi ucis să aibă o casă ca aceea.

– Nu pare atât de diferită de Admiral House, nu-i așa? observă Amy, cum stăteau amândouă în ploaie în timp ce Posy calcula unde ar fi căzut soarele în timpul zilei.

– Trebuie să recunosc că îmi place foarte mult. Știu că e mai degrabă genul unui swinger, la treizeci și ceva de ani, decât al unei bunicuțe ca mine, dar îmi place foarte mult. Este aerisită și beneficiază de lumină din belșug, datorită ferestrelor și tavanului înalt și sunt destule dormitoare, pentru familie și prieteni.

– Este foarte scumpă, Posy. Aproape jumătate din cât ai lua pe casa ta.

Amy citea pliantul cu detaliile proprietății, în timp ce Roger, agentul imobiliar încuia ușa.

– Foarte scumpă, nu-i așa? recunoscu Posy. Cu toate acestea, sunt doar bani, și cum ceea ce rămâne din vânzarea casei mele se va împărți între Sam și Nick, aș spune că o casă ca aceasta este o investiție bună pe termen lung, argumentă ea, în timp ce conduceau prin Southwold. Trebuie să vorbesc cu Sam despre cum merg lucrurile cu Admiral House, apoi sunt foarte tentată să depun o ofertă.

Când ajunseră în dreptul casei lui Evie, cele două femei se holbară la mașina roșie de neconfundat, parcată lângă trotuar.

– Aceea este mașina lui Nick, nu-i așa, Posy?

– Da, așa este.

– Știai că vine în Southwold în weekendul acesta?

– Nu. Posy își drese glasul. Ascultă, draga mea, Nick este un bărbat în toată firea și nu-i dă raportul mamei sale despre toate mișcările lui.

Își continuară drumul în tăcere, nici una din ele nedorind să mai discute despre asta.

Capitolul 22

În dimineața zilei în care urma să aibă loc petrecerea de lansare pentru Renăscut, Tammy se trezi transpirată din cauza emoțiilor. Deși toate detaliile erau deja puse la punct, avea o sută de lucruri de făcut înainte de venirea serii. Sări din pat, făcu un duș, bău repede cafeaua, apoi plecă la magazin. Meena era deja acolo, dădea cu aspiratorul.

– Nu știu pentru ce mă mai obosesc, când în curând vor fi sute de picioare călcând peste tot, pufni ea.

Tammy privi ceasul. La ora zece avea un interviu cu un ziar local. Florile pentru vitrine ajungeau la prânz și cei care livrau gustările, la ora trei.

– Unde vor așeza aperitivele? N-am nici cea mai mică idee, se agită ea. Vom folosi biroul pentru paharele cu șampanie. Tammy se lăsă să cadă pe un scaun. Dumnezeule, nu cred că am mai fost vreodată atât de emoționată. Nici măcar atunci când am apărut prima oară pe podium, la prezentarea colecțiilor de la Paris.

– O, Tammy, nu uita, cei care vin azi aici sunt prietenii tăi. Cu toții îți doresc să ai succes. Încearcă să te bucuri de asta. Zilele precum cea de azi nu sunt foarte dese, să știi. Când vine Nick?

– Mai târziu. Și el e prins cu treabă până peste cap. Abia dacă ne-am văzut în ultimele trei săptămâni. Să sperăm că după ce trece și noaptea aceasta vom petrece mai mult timp împreună.

– Da. E un tip de treabă, Nick al tău. Îmi place de el, spuse Meena. În regulă. Merg să clătesc cele o sută de pahare de șampanie care au fost aduse ieri. Nu sunt mulțumită de felul în care arată.

Sosiră florile și Tammy își petrecu următoarea oră aranjând vitrinele și gândindu-se la Nick. Îi era dor de el când se trezea dimineața singură. Cu gândul acela în minte, formă numărul lui de telefon, coborând din vitrina principală. El răspunse imediat.

– Bună, dragule, eu sunt.

– Cum te simți? o întrebă.

– Sinceră să fiu, am mari emoții.

– Normal. Sunt la magazin, aștept o livrare, dar imediat după aceea vin la tine să te sprijin moral.

– Mulțumesc, dragule, apreciez. Mi-e dor de tine, spuse ea timid.

– Și mie. Ne vedem mai târziu.

Îndesând telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor, Tammy se gândi cât de mult își dorea să înlocuiască „mi-e dor de tine" cu o declarație mai intensă.

– La naiba, Tammy! își spuse în șoaptă, îndreptându-se către Meena, să o ajute cu paharele. Te-ai aprins, nu glumă.

Amy era recunoscătoare că Posy era la galerie în dimineața aceea, ceea ce însemna că putea merge să lase hainele copiilor pentru noapte, decât să riște să-l întâlnească pe Sebastian la Admiral House.

– Bună, Amy, o întâmpină Posy, zâmbind. E totul pregătit?

– Aproape. Mai puțin faptul că Jake pare să fi luat și el răceala care a necăjit-o pe Sara acum câteva săptămâni. Nu are temperatură, așa că a mers la școală, dar i-am lăsat învățătoarei numărul de la galerie, pentru orice eventualitate. Sper că nu te superi.

– Nici vorbă.

– Am pus niște Calpol în geanta cu lucrurile lui. Amy îi dădu geanta lui Posy. Dacă face temperatură, câteva linguriță ar trebui să îl liniștească. Poate ar fi bine să nu facă baie în seara asta.

– Amy, te rog, nu îți face griji. Voi avea grijă de ei, îți promit. Am crescut și eu doi, mai știi, răspunse Posy răbdătoare. Ia spune, la ce oră te întâlnești cu Sam?

– El este în Ipswich, la arhitect, așa că mă întâlnesc cu el acolo, la gară. Ar trebui să plec. Și dacă ai nevoie de noi, știi unde ne găsești, vom fi la Tammy diseară, confirmă ea.

– Da, Amy, știu că veți fi acolo. Mergi acum și să aveți o zi minunată! La revedere!

Amy aștepta pe peron, în Ipswich, verificând agitată ceasul. Trenul către Londra pleca în două minute și Sam nu se zărea nicăieri. Îl sunase întruna, dar avea telefonul închis.

Văzu trenul trăgând la peron și îl sună din nou. De data aceasta, răspunse:

– Alo?

– Eu sunt. Unde ești? A sosit trenul.

– Draga mea, mă tem că a intervenit ceva și nu voi ajunge la timp. Îmi pare rău, Amy, sincer. Mergi tu, distrează-te!

– Bine, pa.

Furia că fusese lăsată baltă era îndulcită de sentimentul vinovat de ușurare că nu era nevoită să-și petreacă seara cu el. Dar putea oare să meargă fără el? „La naiba, sigur că pot.“ Fără să mai stea pe gânduri, sări în trenul care aștepta, chiar când acesta începea să închidă ușile.

Ajunse la buticul lui Tammy înainte de ora șase, bătu la ușă și îi deschise o indiancă elegantă, cu o pereche de dinți strălucitori.

– Tu ești Amy, așa-i?

– Da, eu sunt. Tammy este aici?

– Nu, s-a repezit până acasă, să facă un duș și să își schimbe hainele. Eu sunt Meena, mâna ei dreaptă – și stângă. Mi-a spus că vii împreună cu soțul tău.

– Nu, sunt doar eu. El n-a mai reușit să ajungă.

– Asta e, ridică Meena din umeri. Îți aduc un ceai?

– O, da, aș bea un ceai, răsuflă Amy ușurată, urmând-o pe Meena în magazin, admirând pânza crem de damasc pe care Tammy o făcuse să coboare din tavan, lăsând impresia unui cort. Știu că este o întrebare ridicolă, dar unde sunt hainele? întrebă ea.

– Le-am închis jos la subsol ca să avem mai mult spațiu. Rochiile vor fi purtate de prietenele lui Tammy, modele, atâtea câte a putut convinge să participe. Tammy a lăsat o rochie și pentru tine, dacă vrei să o îmbraci.

– Foarte drăguț din partea ei, dar eu nu sunt genul de model, spuse Amy.

– Șșș, spuse Meena. Ești foarte frumoasă! Îmi amintești de prințesa Grace de Monaco, la tinerețe. De ce nu mergi în cabină, să încerci rochia lăsată pentru tine acolo?

– De ce nu? conveni Amy, gândindu-se la rochia ei de seară, de la Topshop, care

aștepta șifonată în valiză.

Intră în cabina de probă și privi rochia de seară din satin albastru-închis, scânteietor, cu partea din față împodobită cu mii de mărgele mici strălucitoare.

– Uau! exclamă ea când văzu eticheta.

Era o rochie Givenchy.

– Amy! Meena își izbi palmele de încântare când o văzu. Arăți minunat!

– Uimitor, mi se potrivește ca o mănușă, recunoscu Amy, răsucindu-se.

– Și îți pune în valoare silueta. Ar trebui să îți aduni părul într-un coc, uite așa. Meena îi ridică părul în vârful capului. Ai un gât prelung, elegant. Mă lași să ți-l aranjez?

– Dacă ai timp, da, mulțumesc.

– Am timp și nimic nu-mi place mai mult decât să pregătesc pe cineva pentru o petrecere. În cultura mea, ne ia ore întregi să ne pregătim. Ia loc în fața oglinzii, eu merg să aduc agrafele.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce Meena nu numai că îi aranjase părul, dar o și fardase, Amy se ridică.

– Uluitoare! exclamă Meena.

– Avem o singură problemă, spuse Amy. Nu am pantofi potriviți.

– A! chicoti Meena. Pentru ce suntem noi, zânele cele bune? O luă pe Amy de mână. Urmează-mă peste drum, Cenușăreaso, la magazinul de pantofi al fiicei mele, și vei merge la bal!

Capitolul 23

– Cum arăt? îl întrebă Tammy pe Nick, coborând scările în sufragerie.

– Superb, draga mea, spuse Nick, admirând rochia verde, opulentă, care-i dezgolea un umăr și se asorta minunat cu ochii ei. Cred că toate rubricile de bârfă vor fi la fel de verzi de invidie. O cuprinse pe după umeri și o sărută. Sunt foarte mândru de tine. Poftim, îi întinse o cutie mică de catifea, verde.

– Ce este asta? întrebă ea.

– Un cadou, pentru a sărbători evenimentul.

– Mulțumesc, dragule. Tammy deschise cutia și văzu înăuntru un colier delicat, cu un peridot antic. E minunat! exclamă ea. Și se potrivește perfect cu rochia mea. Foarte inteligent.

– Are vreo sută cincizeci de ani, zâmbi Nick, iar ea se întoarse ca el să-i închidă încuietoarea. Gata.

Reveni cu fața spre el și-l sărută.

– Îl ador. Și te iubesc, adăugă ea în șoaptă.

– Mă iubești? Îi ridică fața către el, ca să o privească în ochi. Serios?

– Da, serios.

Nick o mângâie pe gât, apoi își lăsă degetele să alunece pe decolteul ei.

– Ce zici să renunțăm la petrecere și să ne petrecem seara acasă?

– Aș vrea, dar cred că trebuie să ne pregătim de plecare. Tammy trase adânc aer în piept. Să mergem.

La ora opt, petrecerea era deja în toi. În fața magazinului, paparazzi înregistrau sosirea și plecarea musafirilor și o echipă de filmare o intervieva pe Tammy pe trotuar.

Amy se simțea nemaipomenit. Toată lumea era amabilă și îi spunea cât de bine arată. Își făcuse deja un prieten, pe nume Martin, un fotograf liber-profesionist care o copleșea, în egală măsură, cu șampanie și complimente.

– Știi, ai putea face carieră ca fotomodel, oricând dorești.

Mâna lui îi mângâia umărul, când deodată ea realiză că era privită de o pereche de ochi din dreptul ușii de la intrare. Îi stătu inima în loc.

– Scuză-mă, Martin, am nevoie de niște aer proaspăt.

Se desprinse de lângă el și porni spre ușă, unde stătea el.

– Te cunosc de undeva? întrebă el sardonic.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– Am luat prânzul cu editorul meu, în Londra. Nu aveam de gând să vin, deși Tammy a fost amabilă și m-a invitat, pentru că nu este genul meu de eveniment. Dar apartamentul meu este realmente peste drum, așa că mi-am spus să arunc o privire, în drum spre magazin. Ieșisem să-mi cumpăr pâine și lapte. Apoi am văzut această frumusețe răpitoare pipăită de un mascul asudat. Cine e gorila? întrebă Sebastian, arătând către Martin.

– Un fotograf de modă, ridică Amy din umeri.

– Și soțul unde este?
– Acasă. N-a reușit să ajungă.
– Adică vrei să spui, îi susură Sebastian la ureche, că ești singură în oraș toată noaptea?
– Da.
– Ei bine, cu tine arătând..., Sebastian clătină din cap, încercând să găsească cuvintele potrivite, absolut răpitor și întrucât ești singură în acest oraș mare, simt că este de datoria mea să te protejez de agresori sălbatici precum tăntălăul acela de colo. O sărută delicat pe gât. Te vreau, acum.
– Dați-mi voie, prieteni. Tammy se strecură pe lângă ei și Amy roși până în vârful firelor de păr. Ce faci, Sebastian? Mă bucur să te văd.
– Foarte bine, mulțumesc, răspunse el amabil. Îmi permiți să te felicit pentru o seară reușită?
– Desigur, acceptă Tammy fericită. Merge bine. Se pare că a venit toată lumea și voi avea și câteva rânduri în presă. Ascultă, dacă nu ne mai vedem, câțiva dintre noi mergem după aceea să luăm cina, la restaurantul La Famiglia, pe King's Road. M-aș bucura să veniți, amândoi.
– Tammy! se auzi o voce chemând din interior.
– Vin acum! Ridică dintr-o sprânceană. Scuze, pa, amândurora.
– O, Dumnezeule! exclamă Amy, urmărind-o pe Tammy strecurându-se prin mulțime. Sigur ne-a văzut.
– Amy, draga mea, aici nu suntem în Southwold, iar Tammy nu este amica ta, Marie. Este o femeie cosmopolită, inteligentă, căreia puțin îi pasă dacă noi avem o aventură, îi răspunse Sebastian.
– Mă faci să par atât de... provincială, susură Amy.
– N-am văzut pe nimeni care să arate atât de puțin provincială ca tine în această seară, draga mea. Acum, hai să profităm de ocazie, cât mai putem, și să ne bucurăm de noaptea noastră.
Amy știa că băuse prea multă șampanie, dar se afla la o petrecere fastuoasă în inima Londrei, era îmbrăcată într-o rochie superbă și, lucrul cel mai minunat, Sebastian era la brațul ei.
O oră mai târziu, acesta îi șoptea la ureche:
– În regulă, acum putem pleca? Mi-a ajuns.
– Dar eu mă simt bine și vreau să mai stăm. Încă zece minute, îl rugă ea.
În cele din urmă, reuși să o smulgă de acolo și să o scoată afară, pe trotuar.
– Haide, trebuie să mănânci ceva, îi spuse.
– Sunt bine, spuse ea, sughițând, apoi îl sărută pe obraz... și tocmai atunci un bliț clipi în fața lor.
– Domnule Girault, ne puteți spune numele partenerei dumneavoastră, pentru fotografie? întrebă fotograful.
– Nu, la naiba! refuză Sebastian, cu o expresie cruntă, trăgând-o pe Amy care chicotea, de-a lungul străzii, înainte ca fotograful să apuce să facă o nouă fotografie. Ei bine, draga mea, asta este exact ce ne lipsea! Fotografia aia ar putea apărea într-un afurisit de articol.

– Vrei să spui că vom apărea în Hello? Amy mergea pe stradă, clătinându-se, și Sebastian nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Ei bine, mă bucur să văd că ți se pare amuzant. Mă îndoiesc că soțul tău va fi de aceeași părere.

– El nu citește Hello și, sinceră să fiu, în seara asta nu îmi pasă cine vede.

– S-ar putea să îți pese mâine-dimineață, murmură Sebastian, dirijând-o către intrarea în supermarket, de unde voia să cumpere niște carbohidrați să o ajute să se trezească.

Continuară drumul către Grădinile Sloane și descuie ușa apartamentului lui. Amy intră în pași de dans și se prăbuși pe canapea.

– O, a fost o seară minunată, oftă ea, întinzând brațele către Sebastian. Îl trase către ea. Și te iubesc.

– Și eu te iubesc, femeie frivolă și bețivă. În regulă, stai aici, eu merg să pregătesc niște pâine prăjită și cafea.

Când se întoarse în sufragerie, Sebastian o găsi pe Amy adormită. Oftând, luă o pătură, o înveli cu blândețe, apoi se retrase singur în dormitor.

Capitolul 24

Tammy se trezi în aroma cafelei proaspete. Pe jumătate adormită, deschise ochii și îl văzu pe Nick intrând în dormitor cu o tavă pe care aducea micul dejun, croasanți proaspeți și câteva dintre ziarele dimineții.

– A, cât e ceasul? întrebă ea, cu vocea răgușită de la prea multe țigări Marlboro Light fumate cu o noapte înainte.

În ultima vreme, fuma doar ocazional și nu îi făcea bine.

– Aproape zece.

– Dumnezeule, i-am promis Meenei că merg la ora nouă să o ajut să facă ordine după noaptea trecută.

Tammy se ridică în capul oaselor, îndepărtându-și părul răvășit de pe chip.

– Am sunat-o eu, i-am spus că încă dormi, iar ea a spus să nu îți faci griji, că începe fără tine. Meena este genul de om care se bucură sincer când poate fi de ajutor.

– Știu, chicoti Tammy. Azi-noapte, a flirtat cu ea un fost model cu perucă. A fost peste măsură de încântată.

Nick se așeză pe marginea patului și desfășură ziarele lângă ea.

– Așa, doamnă, le-am cumpărat doar pe cele în care apăreți, zâmbi el.

Citi patru ziare, fiecare cu un alt titlu și o altă fotografie unde apărea alături de diverși invitați.

– „Tammy Shaw sărbătorește inaugurarea noului ei magazin, „Renăscut". Fostul model, Tammy, în fotografie alături de iubitul ei, un negustor de antichități de succes, Nick Montague, a fost gazda unui număr impresionant de celebrități." Dragul meu, arăți minunat.

Îl sărută pe gât, apoi răsfoi celelalte ziare.

– Cred că ai reușit, spuse Nick.

– Slavă Domnului că s-a terminat. Acum pot să mă concentrez cu adevărat asupra afacerii, adică să fac bani. Tammy căută mâna lui Nick. Îți mulțumesc că ai fost alături de mine noaptea trecută. Ai fost minunat.

– Nu fi caraghioasă! Mă aștept la același sprijin luna viitoare când voi deschide și eu ușile vagabonzilor locali la o inaugurare cu limonadă și sendvișuri cu șuncă, râse Nick, sărutând-o pe frunte. De fapt, înainte să mergi la magazin, vreau să te duc undeva.

Nick o duse pe Tammy cu mașina peste podul Albert, se strecură printre mașini și opri în fața unei case în stil victorian, aflată pe un drum larg și umbrită de copaci cu frunzișul des și care se deschidea către parcul Battersea.

– Ce părere ai? o întrebă.

– Despre ce?

– Despre casa în fața căreia ne aflăm.

Tammy o privi cu atenție.

– Mi se pare că este... mare.

– Categoric. Vino, am cheile. Dă-mi voie să ți-o arăt.

După ce o plimbă pe la toate cele trei etaje spațioase, Nick deschise ușa din spatele casei, care dădea într-o grădină întinsă.

– Așadar, ce spui?

– Cred că ar fi cea mai grozavă casă pentru o familie, spuse Tammy părând ușor încurcată.

– Sigur. De asta îmi place și mie. Prin urmare, domnișoară Shaw, vă puteți imagina progeniturile noastre alergând pe aici în timp ce noi stăm pe terasă, bucurându-ne de apus?

Nick vorbea cu privirea pierdută în depărtare și cu mâinile înfipte adânc în buzunare.

– Eu... Nick, despre ce vorbești?

– Presupun că vorbesc despre faptul că, în loc să-mi cumpăr un apartament de burlac, vei găsi de cuviință, la momentul potrivit, să ocupi o parte din spațiul pe care această casă îl oferă. Și sper că îmi vei da ocazia să produc o parte din progeniturile care să alerge pe aici. Se întoarse spre ea, zâmbind. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva cu care aș vrea să fac asta.

Tammy clătină din cap.

– Nici eu, șopti ea.

El se apropie și o cuprinse în brațe.

– Tammy?

– Da?

Își ridică privirea către el.

– Mai am niște lucruri de rezolvat înainte de a mă putea dedica ție întru totul, dar vreau să știi că asta intenționez să fac.

– Vrei să spui, să înceapă afacerea să meargă? Înțeleg, Nick, nu e nici o grabă.

– Asta și alte lucruri pe care ți le voi explica imediat ce pot. Dar dacă ești de acord, în principiu, să împarți această locuință cu mine, atunci voi face o ofertă să pun lucrurile în mișcare. Mi se pare că are un potențial nemaipomenit și ar fi ceva cu totul special pentru noi.

– Da, recunoscu Tammy, copleșită. Așa cred și eu.

Amy avea senzația că încerca să doarmă într-o roată care se învârtea și simțea nevoia să coboare, căci i se făcea rău. Se ridică în capul oaselor, simțind că îi venea să vomite. Camera era cufundată în întuneric, iar ea nu reușea pentru nimic în lume să-și amintească unde era.

– Ajutor, murmură, dându-se jos de pe canapea și începând să caute, fără rezultat, un întrerupător, lovindu-se la picior. Au!

Se deschise o ușă și în cadrul acesteia, scăldat în lumina ce năvălea din hol, apăru Sebastian.

– 'Neața.

– Baia, am nevoie la baie, reuși ea să îngaime, venind spre el.

– Acolo, arătă el, iar Amy se repezi către baie.

Ajunse la timp, chiar înainte să vomite. Se spălă cu apă rece, apoi își privi chipul în oglindă. Fardul nopții trecute nu mai era în jurul ochilor, ci dedesubtul lor. Cocul îi atârna

și rochia cea frumoasă era șifonată și plină de pete.

– O, Doamne, gemu ea, deschizând ușa sălii de baie și pornind împleticit pe coridor.

Începea să-și amintească fragmente din noaptea trecută. Sebastian era în bucătărie și o ajunse mirosul de cafea. Îi veni să vomite și fugi înapoi în baie.

– Biata de tine, comentă Sebastian, când în sfârșit ajunse și ea în bucătărie. Nu prea suntem în apele noastre, nu-i așa?

– Groaznic, recunoscu Amy, lăsându-se să cadă într-un scaun și sprijinindu-se cu un cot pe masă. M-am făcut cu totul de râs, astă-noapte?

– Nici vorbă. Ai fost frumoasa balului. Ce să-ți aduc?

– Apă, te rog. Și niște paracetamol, dacă ai.

– OK.

Sebastian îi aduse un pahar cu apă și niște pastile pe care Amy le înghiți cu grijă, sperând ca stomacul să i le primească.

– Îmi pare așa de rău. Clătină din cap. Nu înțeleg cum de m-am îmbătat în halul ăsta. Nu îmi amintesc să fi băut atât de mult.

– Nimeni nu-și amintește, la genul acesta de evenimente, spuse Sebastian. Golești un pahar și imediat apare următorul, ca prin magie, și așa ajungi să le pierzi șirul. Și îmi imaginez că nu ai mâncat absolut nimic.

– Așa este, nu am mâncat nimic de la micul dejun de ieri, recunoscu ea.

– Atunci, la ce te așteptai?

Îl privi.

– Ești supărat pe mine?

– Într-un mod egoist, probabil. Singura noastră noapte împreună și tu ai adormit pe canapea. Cel puțin nu a trebuit să mint când a sunat Tammy, întrebând de tine.

Amy îl privi îngrozită.

– De unde are numărul tău?

– A sunat-o pe Posy.

– O, Doamne! gemu Amy. Așadar, și Posy știe că sunt aici.

– Dar, dar nu îți face griji. Am sunat-o, i-am explicat ce s-a întâmplat; voia să știi despre copii că sunt bine. I-am sugerat, dată fiind situația, să te aduc eu când mă întorc la Admiral House și să ia ea copiii de la școală. Astfel încât, ne vom vedea cu toții acolo, mai târziu.

– Sebastian, îmi pare rău că te-am făcut să treci prin toate astea. Regret nespus.

– Nici o problemă, serios, Amy.

– Dar dacă ei se gândesc că...? Își mușcă buza. Că noi doi...?

– Dată fiind situația de mai devreme, nu cred că îi va fi greu cuiva să creadă explicația pe care le-am oferit-o. Acum, ce zici să-ți pregătesc cada și mergi să faci o baie?

– O! Amy își acoperi fața cu mâinile. Hainele mele sunt încă la Tammy, la magazin.

– Ai dreptate. Eu trebuie să ies oricum, să iau un ziar, așa că voi trece să iau și hainele, cât ești tu în baie. Totodată, voi returna pantofii și voi lăsa la curățătorie minunata rochie pe care Tammy ți-a împrumutat-o și îi voi da bonul să o ia când e gata. În regulă?

Amy dădu din cap recunoscătoare.

– Te rog, spune-i că îmi pare rău și transmite-i mulțumirile mele pentru rochie și pentru

petrecere.

Când Sebastian ieși, Amy se cufundă în baia aromată cu lavandă, cuprinsă de vină, dar și de un sentiment foarte plăcut pentru că Sebastian, fără să-i spună ea ce să răspundă și ce să facă, preluase inițiativa. Atât de diferit de Sam, care aștepta ca ea să le organizeze viața.

Când ieși din baie într-unul din halatele lui de casă care mirosea delicios a el, Sebastian se întorsese și prăjea ouă, șuncă și cârnați. În cuptor se încălzeau croasanți.

– S-ar putea să crezi că nu vrei să mănânci, dar este exact ceea ce îți trebuie. Așează un pahar cu suc de portocale în fața ei. Bea, doamnă, te rog. Ai nevoie de niște vitamina C.

– Mulțumesc. Amy sorbi din pahar, urmărindu-l pe Sebastian în bucătărie. Ești obișnuit cu treburile casei.

– Când ai trăit de unul singur atât de mult ca mine, nu ai de ales.

– A trecut multă vreme de când altcineva mi-a pregătit micul dejun, spuse ea cu melancolie.

– În cazul acesta, bucură-te cât mai poți, spuse el distribuind micul dejun pe două farfurii și așezând una în fața ei.

Apoi luă loc la masă, în fața ei.

– Unde ne aflăm, mai exact? întrebă ea ducând o bucată de șuncă la buze.

– Dacă te referi unde este amplasat apartamentul meu, este la două minute de piața Sloane, răspunse Sebastian, și la aproximativ cinci minute de buticul lui Tammy.

– Ce plăcut e să fii atât de aproape de tot ce îți trebuie.

– Sincer să fiu, când l-am cumpărat, acum șase ani, nu mi-a plăcut deloc. Eu și soția mea am locuit într-o căsuță, într-un sătuc din Dorset. Mi-a plăcut foarte mult acolo. Făceam parte dintr-o comunitate, iar eu am fost dintotdeauna, în sufletul meu, un băiat de la țară. Însă după moartea ei am vrut să merg undeva unde nu eram cunoscut, unde nu mă deranja nimeni și unde puteam să uit de ea.

– Un început nou.

– Da, recunoscu el. Știu că prietenii mei au considerat că fugeam de realitate și poate că aveau dreptate, dar eu am convingerea că atunci când suferi trebuie să faci ce este mai bine pentru tine. Iar pentru mine, acesta a fost cel mai bun lucru.

– Nici nu îmi pot imagina cum ai reușit. Să îți pierzi și soția, și copilul odată.

– Cel mai greu a fost de reconciliat fericirea pe care o așteptam înainte de moartea ei. Prin asta mă refer la contrastul dintre începutul unei noi vieți și bucuria pe care o presupune, pentru ca apoi să trăiești exact opusul acesteia: sfârșitul a două vieți. Nimeni nu știe ce să îți spună. Fie ignoră ceea ce s-a petrecut și încearcă să te antreneze și pe tine, fie cad în extrema cealaltă și te tratează ca și cum ți-ai pierdut mințile de durere. Ridică din umeri. Cu toții aveau intenții bune, însă nimic din toate acestea nu mi-a adus alinare.

– Cu excepția scrisului.

– Da. Presupun, dat fiind naufragiul total al vieții mele, acesta rămăsese singurul aspect asupra căruia aveam control. M-am jucat de-a Dumnezeu: eu hotăram cine moare, cine trăiește, cine avea parte de fericire, cine de suferință. Scrisul mi-a păstrat mințile întregi.

– Dar cu siguranță îți dorești în fiecare zi ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Ca soția ta

să fie încă în viață? vru Amy să știe.

– Am devenit mai fatalist în felul în care văd lucrurile. Dacă ar fi trăit, am fi locuit și acum în satul acela din Dorset, poate aș fi ajuns redactor la ziarul la care lucram și n-aș fi scris niciodată un roman. O tragedie fie te răpune, fie te redefinește, iar eu, privind retrospectiv, cred că m-a reconstruit. Nu mai sunt nici pe departe la fel de superficial și de categoric, am devenit un om mai bun. Totodată, Amy, dacă viața mea n-ar fi luat cursul acela tragic, noi doi n-am sta acum la aceeași masă, luând micul dejun împreună. Sebastian se întinse să-i ia mâna. Și n-aș fi putut să te întâlnesc.

– Chiar și după felul în care m-am purtat azi-noapte?

– Da. Chiar dacă a fost o situație temporară, mi-a făcut plăcere să îmi imaginez că suntem împreună; un cuplu normal, care petrece o seară în oraș. Am fost extrem de mândru să fiu în compania ta.

– Înainte să mă îmbăt, desigur, menționă ea.

– De fapt, a fost încântător să te văd așa fericită și să îți descopăr abilitatea evidentă de a te distra. În Southwold nu ești așa.

– De obicei nu am timpul sau mijloacele necesare distracției. De fapt, uitasem cum este, iar acum... Amy clătină din cap în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. E îngrozitor, dar nu vreau să mă întorc acasă.

Sebastian îi luă mâna și i-o strânse.

– Atunci, nu te întoarce.

– Dumnezeule, dacă viața ar fi atât de simplă! Dar nu este. Nu este niciodată când ai copii.

– Firește că nu este, dar poate ar fi bine să mă scoți pe mine din calcul și să te întrebi dacă, cu mine sau fără mine, îți dorești să rămâi în continuare alături de Sam?

– Nu există nici cea mai mică îndoială că înainte ca noi să devenim... apropiați, mă gândisem să îl părăsesc. Problema este că el e pe val acum, mulțumită achiziționării casei. Nu pot spune că se poartă urât cu mine, pentru că nu este așa. De fapt, se străduiește din răsputeri să fie mai bun.

– Poate a simțit că se petrece ceva.

– Doamne, nu! Cum ar putea? Inima începu să-i bată cu putere. Dacă ar afla, aș...

Sebastian se ridică de pe scaun.

– În orice caz, haide să nu ne mai gândim la soțul tău și să ne bucurăm de puținul timp pe care îl mai avem împreună, ce zici?

O ridică de pe scaun, o sărută, apoi o conduse către dormitor.

Pe drumul înapoi spre Southwold, Amy a fost tăcută. Ținea mâna lui Sebastian strâns în mâna ei și închisese ochii. Firește că abia aștepta să-și vadă copiii, dar gândul că se întorcea la casa aceea îngrozitoare și, mai ales, la Sam, era de nesuportat.

„Aș putea oare s-o fac? Să-l părăsesc?" se întrebă ea.

Poate era bine să închirieze o căsuță în Southwold, pentru o vreme, și în acest timp să își analizeze opțiunile. Să alerge direct în brațele lui Sebastian nu era o idee bună, chiar dacă el nu ar fi locuit în prezent la Admiral House, cu soacra ei. El trebuia să-i cunoască întâi pe copii și aceștia pe el înainte de a-și face vreun plan pe termen lung.

Amy îl studie pe furiș. Acesta era atent la drumul din fața lui, fredonând încetișor

melodia difuzată la radio. Nu era doar felul în care făceau dragoste, care era din ce în ce mai plăcut; era faptul că, pe măsură ce ajungea să îl cunoască mai bine, îi era și mai drag. Era blând, amuzant, tandru, întotdeauna direct și deosebit de capabil. O făcea să se simtă prețuită, protejată și iubită.

În esență, era exact opusul lui Sam. Iar Amy știa, chiar dacă trecuse foarte puțin timp, că își dorea să fie cu el.

Sebastian opri mașina, înainte să intre pe aleea ce ducea la Admiral House. Se întoarse spre ea și ea i se cuibări în brațe.

– Vreau să știi că te iubesc și vreau să fiu cu tine, dar înțeleg că te afli într-o situație dificilă. Voi aștepta atât cât pot în timp ce tu hotărăști ce dorești să faci.

– Mulțumesc, șopti Amy. Trase aer în piept. În regulă, să mergem.

Sara și Jake erau în bucătărie, mâncau brioșele pe care le făcuseră împreună cu Posy.

– Mami, mami!

Se repeziră la Amy, când aceasta intră cu Sebastian.

– Bună, dragii mei. Ați fost cuminți?

– Nu știu, dar ne-am distrat de minune, răspunse Jake. Și tati e aici.

Stomacul lui Amy se strânse.

– Nu mai spune?

– E cu bunica, în camera de zi. Tatiiii! A venit mama! strigă Sara.

Ușa camerei de zi se deschise și Sam împreună cu Posy își făcură apariția; Sam avea în mână un dosar și niște planșe răsucite.

– Draga mea. Sam veni lângă Amy și o sărută. Îmi pare rău că nu am reușit să ajung aseară, dar când îți voi explica, vei înțelege.

Posy, care îl urmase pe Sam în bucătărie, îl văzu pe Sebastian privindu-l pe fiul ei îmbrățișându-și soția. Expresia de pe chipul lui Sebastian îi spunea lucruri pe care nu voia să le știe.

– Bună, voi doi ați călătorit bine?

– Da, mulțumesc Posy, răspunse Sebastian. Pe mine vă rog să mă scuzați, cred că mă retrag să lucrez puțin.

Se pregătea să iasă, dar Sam îl opri.

– Înainte să pleci, vino să îți arăt ce i-am arătat mamei. O conduse pe Amy lângă masă și desfășură planurile pe care le ținea, în vreme ce Sebastian îi urmă fără entuziasm. Privește, draga mea, recunoști locul?

Amy se uită la ceea ce era, în mod evident, planul de construcție al unei case. Clătină din cap.

– Nu.

– Îți amintești hambarul în paragină situat la aproape trei sute de metri în spatele casei, chiar la marginea terenului, în spatele pâlcului de brazi?

– Vag, răspunse Amy.

– Eu știu despre ce vorbești. M-am plimbat pe acolo săptămâna trecută, spuse Sebastian. Este un loc minunat.

– Exact, spuse Sam. Ei bine, am vorbit cu arhitectul care proiectează apartamentele și crede că am putea obține aprobările necesare pentru a transforma hambarul în spațiu de

locuit. Dacă reușim, iubito – îi zâmbi lui Amy – aceea va fi casa noastră. După cum vezi, a proiectat o sufragerie mare, o bucătărie încăpătoare, cameră de zi pentru copii și patru dormitoare la etaj. Așadar, ce părere ai? Ți-ar plăcea să locuim acolo?

Amy se forță să zâmbească și dădu din cap.

– Arată grozav, spuse.

– Vezi, ți-am spus că într-o bună zi îți voi oferi o casă minunată. Tu ce părere ai, Seb?

Sebastian se cutremură la auzul numelui său prescurtat.

– Cred că arată grozav. Acum, vă rog să mă scuzați, chiar trebuie să mă retrag. La revedere, Sam, la revedere, Amy.

Salută cu un gest al capului și părăsi încăperea.

– Așa, cine dorește o ceașcă de ceai? interveni Posy, încercând să alunge tensiunea indiscutabilă.

– Eu trebuie să ajung la birou, să dau niște telefoane. Sam se uită la ceas. Mama, să nu uiți că mâine-dimineață la ora zece vine evaluatorul, bine?

– Sigur că nu uit, răspunse Posy.

– Și dacă nu sunt probleme majore, săptămâna viitoare vom semna contractele.

– Da, Sam, ai spus asta de trei ori deja, încuviință Posy răbdătoare.

– Presupun că mi-e teamă să nu te răzgândești în ultima clipă. Nu ai să te răzgândești, nu-i așa, mamă?

– Nu, Sam, nu mă răzgândesc.

– În regulă. Mă întorc să vă iau într-o oră, Amy, e bine? spuse Sam.

Ea dădu din cap, dorindu-și să nu se mai întoarcă niciodată după ea. După ce soțul ei plecă, Amy se simți obosită și tristă. Se lăsă să cadă pe un scaun în bucătărie și copiii se cățărară imediat în poala ei. Posy, văzând expresia de pe chipul ei, sugeră să pornească televizorul în camera de zi și copiii o urmară.

– Pari extrem de obosită, draga mea, spuse Posy, revenind și punând de ceai.

– Sunt, oftă Amy. Nu sunt obișnuită să pierd nopțile și să beau. Mi-e rușine să recunosc, dar am băut mai mult decât trebuia și am adormit pe canapeaua lui Sebastian.

– Da, așa a spus și el. Ei bine, din când în când prinde bine câte o noapte de libertate.

– Voi încerca să nu îmi fac un obicei din asta, Posy. La urma urmei, am copii de crescut. Așadar, Amy schimbă repede subiectul, cum te simți să renunți la Admiral House?

– Gândesc pozitiv. Dacă semnăm contractele săptămâna viitoare, pot să fac o ofertă pentru casa aceea minunată pe care am văzut-o weekendul trecut. Asta este cât se poate de interesant, nu-i așa?

– Este. Amy o urmărea pe Posy, care turna apa fierbinte în ceainic. Ești absolut sigură că vrei să vinzi Admiral House?

– Sigur că nu, dar asta nu înseamnă că nu este ceea ce trebuie să fac, pentru că știu că este. Se întoarse și privi către nora ei. Uneori, draga mea, chiar dacă inima te îndeamnă să mergi într-o altă direcție, trebuie să faci ce îți spune judecata. Cu toți avem de făcut uneori alegeri dificile în viață, nu-i așa?

Amy simți cum i se încing obrajii, deși știa că Posy vorbea despre propria ei situație.

– Așa este, îngăimă.

– În plus, simt că aș putea fi foarte fericită în casa aceea. Îmi va lipsi grădina, firește,

dar oricum îmi e din ce în ce mai greu să mă ocup de ea. Ia spune, cum ți se pare să locuiți în vechiul hambar, în cazul în care Sam obține autorizațiile necesare?

– Arăta... minunat. Amy încercă din răsputeri să pară entuziasmată. Dar nu vreau să îmi fac speranțe.

– Mie, uneia, îmi place gândul că un Montague ar continua să locuiască și să-și crească copiii aici. Face plecarea mai ușoară și, desigur, aș putea veni oricând în vizită, zâmbi Posy.

– Sigur că ai putea, răspunse Amy. Dacă se întâmplă asta.

– Înțeleg că încrederea ta în abilitățile antreprenoriale ale lui Sam a fost greu încercată, dar nu l-am văzut niciodată atât de entuziasmat. Trebuie să îți fie mai ușor acum, cu un bărbat fericit.

Amy nu putea ignora sentimentul că Posy o testa și știa că nu putea face față în acel moment.

– Da, sigur că îmi este. Se ridică. Dacă nu te superi, merg să mă uit puțin cu copiii la televizor.

Posy o privi pe Amy ieșind din bucătărie și oftă. În acel moment își dori ca vârsta să nu aducă cu sine atâta înțelepciune.

Capitolul 25

Cu ajutorul neprețuit al Meenei, Tammy munci din greu la amenajarea magazinului. Dăduse o serie de telefoane legate de câteva întrebări din partea presei și a unor potențiali clienți care doreau să afle programul de lucru.

– Mâine începem cu adevărat, spuse Meena în timp ce coborau pentru ultima oară scările la subsol pentru a aduce ultimele articole.

– Da. Dacă asta e tot, eu plec spre magazinul lui Nick. Luăm cina în oraș. Se întoarse spre Meena, zâmbind. Ai fost absolut grozavă. Îmi dai voie să te invit la masă săptămâna viitoare în semn de mulțumire?

– Nu e nevoie, dar, desigur, mi-ar face o deosebită plăcere, Tammy.

– N-aș fi reușit fără tine, spuse ea, îmbrățișând-o cu căldură.

– Iar tu mi-ai dat un nou sens al vieții, așa că suntem amândouă mulțumite. Îți doresc o seară frumoasă și ne revedem mâine.

Douăzeci de minute mai târziu, Tammy ajunse la magazinul lui Nick. De afară, privi în vitrină. Două oglinzi decorative rotunde coborau din tavan, susținute de fire invizibile, iar un candelabru splendid, etajat, din sticlă delicată de Murano era suspendat între ele, deasupra unui șezlong capitonat, din piele bej, originală. Pășind în magazin, fu cuprinsă de un val de iubire și mândrie. Din subsol se auzeau lovituri zgomotoase de ciocan.

– Iubitule, am ajuns, strigă ea aplecându-se peste balustradă.

– În regulă, vin imediat, strigă și Nick, apoi loviturile de ciocan se auziră din nou.

Tammy se plimbă prin magazin. Începea să se umple cu piese adunate cu atâta efort de Nick, în ultimele două luni. De undeva, din interiorul magazinului se auzi soneria unui telefon mobil. Se ridică să-l găsească și-l descoperi pe măsuța din lemn de satin pe care Nick o folosea drept birou.

– Nick, telefonul! strigă ea din capul scărilor, dar loviturile de ciocan nu încetară, așa că răspunse. Bună ziua, telefonul lui Nick Montague.

Interlocutorul de la capătul celălalt al firului făcu o pauză, apoi închise. Tammy verifică registrul apelurilor și cel mai recent apărea sub numele „EN". Mai văzu că numărul imediat următor era „mama" și Tammy observă că numărul afișat sub numele „EN" avea același prefix ca al lui Posy, ceea ce însemna că sunase tot din Southwold. Bocăniturile de la subsol încetară în sfârșit, iar Nick apăru în capul scărilor transpirat și plin de praf.

– Ai pierdut un apel, spuse Tammy. Am răspuns, dar persoana care te-a sunat mi-a închis. A fost cineva numit „EN".

– A, da, e un prieten care verifică niște suporturi de lămpi, din marmură, magnifice, pentru mine, spuse Nick în timp ce-și îmbrăca jacheta.

– Locuiește în Londra? întrebă Tammy cât mai natural.

– Da, locuiește în Londra. Mergem, draga mea?

– Bună, Sebastian, spuse Freddie deschizând ușa de la intrare. Îți mulțumesc că ai venit.

– E o plăcere, răspunse Sebastian, în timp ce Freddie îl conduse spre camera de zi unde

se vedea arzând un foc vesel în șemineu. Sincer să fiu, mă bucur de orice motiv să mă desprind de laptop.

– Merge greu?

– Da. Am ajuns la mijlocul poveștii. Pentru mine, să scriu o carte este ca și cum aș traversa Canalul Mânecii înotând: pornești plin de entuziasm și energie, iar când ajungi la jumătate și nu mai zărești pământul nici în față, nici înapoi, îți dai seama că ești prea departe ca să te poți întoarce, dar și mult prea departe de linia de sosire. Dacă înțelegi ce vreau să spun, adăugă Sebastian așezându-se în scaunul pe care i-l arătase Freddie.

– Bere, sau poate vrei un pahar de vin?

– O bere ar fi grozavă, mulțumesc.

Freddie se întoarse cu două pahare. Îi dădu unul lui Sebastian și se așeză la rândul lui.

– Noroc!

– Noroc!

Sorbiră amândoi, apoi Sebastian așteptă ca Freddie să-i explice motivul invitației. Trecu ceva timp până când Freddie își desprinse privirea din flăcările focului.

– Adevărul este că voiam să discut ceva cu tine. Am nevoie de ceea ce se numește o părere obiectivă. O cunoști pe Posy și bănuiesc că ții la ea, fără să fii însă atașat emoțional. Mai știu totodată, din datele despre autor apărute odată cu cartea ta, că ai lucrat ca reporter, ceea ce înseamnă că nu vei fi șocat de ceea ce îți voi spune.

– Înțeleg. Și, desigur, nimic din cele ce discutăm nu va părăsi această încăpere.

– Mulțumesc. Nici nu știu de unde să încep. Freddie se scărpină în cap. Ei bine, în primul rând, sunt destul de îngrijorat în privința acestui fiu care cumpără Admiral House.

– Înțeleg. Nu crezi că e de încredere?

– Nu atât el, cât investitorul și partenerul lui de afaceri, un domn pe nume Ken Noakes.

– Așa.

– Posy mi-a dat niște documente să le verific și am observat că acest individ, Noakes, nu apare drept codirector în actele companiei sau în vreun alt document legal. După patruzeci de ani de avocatură, îți imaginezi că am întâlnit mai multe personaje dubioase din lumea imobiliară decât pot număra. Iar dacă acest individ finanțează întreaga operațiune, și altfel nici nu poate fi întrucât știm amândoi că Sam e lipit pământului, faptul că nu apare la conducerea companiei mi-a stârnit imediat suspiciuni.

– Înțeleg. Ei bine, aș putea cere unui prieten din fosta redacție să arunce o privire în trecutul lui.

– Ar fi foarte amabil din partea ta, Sebastian. N-aș vrea să o văd pe Posy păcălită în această tranzacție. Între noi fie vorba, deși l-am cunoscut în treacăt, nu sunt un mare fan al acestui Sam, dar nu-i poți spune unei mame așa ceva, n-am dreptate?

– Ba da. Așa este.

– Tu l-ai cunoscut? întrebă Freddie.

– Da, l-am întâlnit de câteva ori chiar și mă tem că îți împărtășesc părerea.

– Îmi pare sincer rău pentru frumoasa lui soție. El mi-a făcut impresia unui temperament agresiv, iar Posy mi-a spus de multe ori că Amy este extrem de blândă.

– Da, așa este.

Urmă o nouă pauză, când Freddie se ridică să întețească focul, deși nu era nevoie, apoi

se întoarse către Sebastian.
– La naiba! Pentru asta o să am nevoie de un whisky. Bei cu mine?
– Nu, mulțumesc. Altfel nu mai fac nimic după-amiaza asta, zâmbi el.
Freddie ieși din cameră și când reveni cu un whisky avea o expresie sumbră. Sebastian înțelese imediat că tot ce discutaseră până atunci fusese de importanță secundară și că abia acum avea să audă ceea ce dorise să-i spună cu adevărat. Îl privi pe Freddie cum se așază și ia o înghițitură zdravănă.
– Măi să fie, oftă el, privindu-l apoi pe Sebastian. Iartă-mă că trag de timp. Vei înțelege imediat de ce. E pentru prima dată când spun cuiva aceste lucruri. Sper că pot conta pe discreția ta.
– Poți, îl asigură Sebastian.
Freddie trase aer în piept, adânc, răscolitor, apoi goli paharul.
– Bun, acum încep...

O oră mai târziu, Sebastian i se alăturase lui Freddie pentru câteva pahare de whisky și sticla stătea, pe jumătate golită, pe masă.
– Sincer, nu știu ce să spun.
– Știu, recunoscu Freddie. Ce ar fi de spus?
– Vreau să spun că eu, ca scriitor, nu cred c-aș fi putut concepe o situație atât de... tragică.
– Ei bine, te asigur că fiecare cuvânt pe care l-am rostit este adevărat. Din păcate, adăugă Freddie. Și dacă te uiți cu atenție, găsești totul acolo, pe internet.
– Ești sigur că Posy nu știe?
– Nu știe. Vreau să spun că atunci când am revăzut-o, după tot acest timp, credeam că aflase. Că îi spusese cineva. Dar ea a trăit departe de Admiral House vreme de peste douăzeci și cinci de ani.
– De fapt, pot să înțeleg că nu știe, spuse Sebastian. Oamenii nu vor să dezvăluie lucruri care ar produce suferință părții vătămate. Când mi-a murit soția, până și prietenii mei evitau să vorbească despre asta, darămite străinii.
Freddie îl privi pe Sebastian, apoi cărbunii care se stingeau în șemineu.
– Înțelegi de ce a trebuit să o părăsesc prima dată?
– Înțeleg. Te aflai într-o situație imposibilă.
– Când mi-am dat seama cine era și că nu știa, nu am avut de ales. Eu... Vocea i se frânse și în ochii lui Freddie apărură lacrimi. Aproape m-a distrus pe mine, știam sigur că ea nu ar fi putut rezista.
– Din câte mi-ai spus, la vremea respectivă, așa ar fi fost.
– Întrebarea pe care mi-am tot repetat-o este... Freddie își turnă din nou în pahar. Oare acum ar distruge-o adevărul?
Sebastian încercă să empatizeze, să se gândească la ce ar fi simțit el... o tehnică pe care o deprinsese când era nedumerit în privința câte unui personaj.
– Nu știu... nu știu cum ar reacționa, Freddie. Ar fi șocată și nu i-ar veni să creadă, presupun. Dar cel puțin ar înțelege de ce ai plecat.
– Și de ce n-am putut să îmi asum un angajament ferm față de ea. Sigur se întreabă ce

se întâmplă. Și ceea ce e de-a dreptul ridicol este că, după cincizeci de ani, nu vreau decât să mă așez într-un genunchi, să-i spun că o iubesc și că vreau să fie a mea. Freddie băgă mâna în buzunar, scoase o batistă și își suflă zgomotos nasul. Poate ar trebui să plec, Sebastian, să vând tot...

– Și să te alături Legiunii Străine?

Asta îl făcu pe Freddie să zâmbească.

– Și pentru așa ceva sunt prea bătrân. Tu, să fii în locul meu, ce-ai face?

– Cred... cred că aș căuta o cale prin care să-i spun, dar asta e doar părerea mea, în baza experiențelor pe care le-am trăit. După ce mi-am pierdut soția, am înțeles că trebuie să trăiești clipa, mai ales când vorbim despre iubire.

– Sunt de acord cu tine, dar odată ce ai apucat să spui ceva, nu mai poți retracta, nu-i așa?

– Așa este, dar nu uita că amândoi ați fost victime ale unor circumstanțe asupra cărora nu ați avut nici un control. Știu că ai încercat să o protejezi, pentru că îți este atât de dragă, dar și tu ai suferit. Va înțelege asta, sunt sigur.

– Am suferit, într-adevăr. Cred că ai dreptate. Ți-am răpit deja prea mult timp și îți sunt recunoscător pentru sfaturile pline de înțelepciune. Poate ar fi bine să mai aștept și să-i spun după ce se mută din Admiral House și începe o nouă viață. Mă gândesc că ar mai atenua șocul – nu s-ar mai afla în locul acela, înțelegi?

– Cred că ai dreptate. Las-o să se mute, lucru care este traumatizant în sine, și așteaptă puțin să se mai liniștească apele. Sebastian se ridică și Freddie îl conduse la ușă. La revedere, Freddie! Păstrăm legătura.

– Categoric. Mă bucur că locuiești cu ea. Îmi făceam griji pentru ea singură în casa aceea mare.

– Sincer vorbind, dacă ajută la ceva, Posy este unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-am cunoscut, răspunse Sebastian. Voi lua legătura cu prietenul meu, de la redacție, să-l verifice pe acest Ken Noakes și îți comunic ce aflu.

Posy nu mai dormea bine. O tulbura gândul la câte avea de făcut până la momentul mutării. În dimineața aceea, Nick sunase să își ceară iertare pentru reacția lui la aflarea veștii vânzării casei și să-i spună că îl rugase pe fostul lui coleg de școală, Paul, să vină să arunce o privire asupra tablourilor.

– Speră că mi-a scăpat un Van Gogh, chicoti acesta.

– Scumpul meu, știi foarte bine că tablourile din casă n-au nici o valoare și că locul lor e mai degrabă la gunoi, nu într-o galerie de artă.

– În cel mai rău caz, este o scuză să viziteze Southwold, mamă. Știi că Paul te-a plăcut dintotdeauna. Și pe tine, și Admiral House. Ar vrea să vină să își ia rămas-bun.

– De la mine sau de la casă?

– Foarte amuzant. Așadar, Paul va ajunge acolo sâmbătă, pe la zece, iar eu voi ajunge de asemenea, cândva, la sfârșitul săptămânii.

– Minunat. Voi găti de prânz. O aduci și pe prietena ta adorabilă?

– Nu, Tammy este foarte ocupată cu magazinul în perioada asta.

– Ei bine, va trebui să vină odată și odată, să își aleagă niște rochii din colecția bunicii

tale. Întreab-o dacă poate veni de Crăciun, te rog. Va fi ultimul Crăciun petrecut aici și aș vrea să fim cât mai mulți, să fie o mare sărbătoare.

– Da, desigur.

– E totul în regulă între voi? vru să știe Posy. Își cunoștea fiul foarte bine și pauza aceea, înainte de a-i răspunde, o alertase.

– E totul bine, mamă. Suntem amândoi foarte ocupați, atâta tot – că tot veni vorba, trebuie să ajung la o licitație în Lots Road. Îți voi trimite numărul licitatorului din Southwold care o să vină să evalueze bunurile din casă. Te avertizez, nu te aștepta să obții prea mult. Mobila veche nu mai are valoare zilele astea, decât dacă e vorba de o piesă cu adevărat deosebită. Eu aș alege și aș pune deoparte tot ce are valoare sentimentală, apoi aș scăpa de alte lucruri precum paturi și canapele. Nu vei lua nimic pe ele.

– Nici nu mă așteptam, dragul meu.

– Prin urmare, vânzarea are loc?

– Din câte știu eu, da.

– Și ești în continuare OK cu asta?

– Dacă sunt „OK" cu asta sau nu este irelevant. Realmente nu cred că am de ales, Nick, în afara cazului în care fac rost, printr-o minune, de vreun milion de lire ca să o restaurez.

– Așa este, ai dreptate. Aș vrea să te pot ajuta eu cu bani, dar tot ce am avut am investit în afacere.

– Așa și trebuie să fie, Nick. Este timpul să mergem înainte, oricât de greu ne este. Grădina îmi va lipsi cel mai mult, dar cel puțin Sam mi-a spus că o companie de administrare a clădirilor se va ocupa de apartamente și va avea grijă și de teren. În plus, îmi place mobilierul modern și termopanul.

– Trebuie să închid. Vorbim mâine. Te iubesc, mama!

– Și eu te iubesc!

Posy așeză telefonul în furcă și oftă, apoi contactă licitatorul pe care i-l recomandase Nick. Făcură o programare peste câteva zile.

Trecând dintr-o cameră în alta, să facă după cum îi sugerase Nick, Posy își dădu seama că erau foarte puține lucruri pe care dorea să le ia cu ea în noua ei viață. Câte un tablou, ceasul decorativ din jad de deasupra șemineului din sufragerie, poate biroul tatălui ei cu suprafața uzată din piele...

Posy se lăsă să cadă pe unul dintre paturile vechi dintr-una din camerele de oaspeți. Se văzu în oglinda aurită, învechită de vreme, în care se reflectaseră câteva generații. Se întrebă ce gândeau aceștia despre faptul că arunca trei sute de ani de istorie a familiei. Dacă odată plecat dintre cei vii cineva mai „gândea"... lucru de care, în ultima vreme, se îndoia adesea. Cu toate acestea, în săptămânile de când acceptase să vândă casa, simțise prezența tatălui ei în jurul ei mult mai puternic decât o simțise de ani întregi.

„Posy, a venit vremea", se adresă ea propriei imagini reflectate în oglindă.

– Sebastian, mă întrebam dacă ai o jumătate de oră la dispoziție, să mă însoțești la turnul din grădină. Vezi tu, a fost fortăreața tatălui meu și cât am fost copilă nu mi s-a permis să urc acolo. Tata – pe care l-am adorat, după cum știi – mă lua la plimbare în

jurul lui și îmi arăta cum să prind fluturii în plasă. Apoi îi lua cu el în turn să-i „studieze" spunându-mi că după aceea îi elibera. Odată, m-am strecurat înăuntru și ce crezi că am găsit acolo? O colecție de fluturi morți înrămați pe perete. La vremea aceea mi s-a rupt sufletul, dar firește el era colecționar. Era un lucru obișnuit în timpurile acelea, iar el îi conserva pentru posteritate – s-ar putea să fie acolo câteva exemplare din specii care au dispărut.

Mâna lui Sebastian, care ținea o felie de pâine prăjită cu dulceață de casă, se opri în drum spre gură.

– Ei bine, s-ar putea să valoreze ceva.

– Probabil, dar nu vreau nici un ban pe ei. Dacă au vreo valoare, îi donez Muzeului de Istorie Naturală. În orice caz, trebuie să recunosc că nu mă bucur la gândul să intru în turn. N-am mai fost acolo de mai bine de șaizeci de ani. După moartea tatălui meu, am plecat la bunica în Cornwall și când am revenit aici cu soțul și copiii, pur și simplu n-am fost în stare să intru acolo.

– Îmi dau seama, Posy, răspunse Sebastian pe un ton neutru.

– Nici acum nu mă simt în stare, nu singură, în orice caz. Dar, firește, nu am de ales, pentru că trebuie eliberat în vederea mutării.

– Sigur că vin cu tine, Posy. Doar să îmi spui când.

– Ce zici de această după-amiază? Trebuie neapărat să o rezolv și cu venirea în weekendul acesta a lui Paul, prietenul negustor de artă al lui Nick. Mă gândeam că ar fi o idee bună să-i arăt fluturii.

Sebastian o urmări pe Posy părăsind bucătăria cu inima grea și se întrebă de ce nu-i ceruse lui Sam să o însoțească. Fiind fiul cel mare, el era cea mai potrivită alegere. Se ridică și merse la chiuvetă să își spele cana și farfuria, gândind că era părtinitor, dar și dacă n-ar fi fost îndrăgostit de soția lui Sam, era destul de convins că l-ar fi considerat enervant și încrezut.

– Nu știi niciodată cum e cu genele, murmură el îndreptându-se spre magnifica scară interioară în formă de L și sperând că Posy nu se va supăra că furase frumusețea acesteia și o folosise ca motiv central în cartea lui.

– Așadar, îmi poți acorda o jumătate de oră să mergem în turn? îl întrebă Posy când terminară prânzul.

Sebastian așeză cuțitul lângă furculiță.

– Tocănița asta de vită cu găluște este cea mai gustoasă din câte am mâncat vreodată și te-aș însoți și pe lună dacă îmi promiți să o mai gătești cândva pentru mine. În regulă, merg să iau niște lanterne, mă îndoiesc că e lumină electrică înăuntru.

Posy zâmbi ușor, iar Sebastian simți cât era de tensionată.

În timp ce traversau grădina împovărată de ceața toamnei, care nu se ridicase întreaga zi, Sebastian zări turnul înălțându-se în spatele șirului de castani desfrunziți. Se înfioră fără să vrea. Știind ce știa, era cuprins de aceeași emoție pe care o simțea Posy.

Ajunseră lângă ușa masivă din lemn de stejar, cândva solidă, acum parțial putrezită de anii de abandon. Posy ridică inelul încărcat de chei. Mâna îi tremura atât de tare încât nu reușea să strecoare cheia potrivită în gaura cheii.

– Lasă-mă pe mine.

În timp ce încerca să descuie o ușă care nu mai fusese deschisă de peste șaizeci de ani, Sebastian simți cum inima începe să-i bată mai repede. Cine știe ce aveau să găsească acolo, ce rămăsese în urma tragediei care știa că se petrecuse între acei pereți.

În sfârșit, cheia se răsuci și, înainte ca el să apuce să facă vreo speculație, Posy împinse ușa deschizând-o. Păși într-o cameră întunecată; Sebastian văzu fereastra acoperită de pânze de păianjen și, dincolo de ea, de o perdea de iederă. Aprinseră amândoi lanternele și luminară împrejur.

– Aici își ținea tata toate articolele sportive, spuse Posy, pășind peste un teanc de bastoane acoperite de mucegai. Bețele care alcătuiesc poarta la crichet, spuse ea. Privește asta! Ridică un obiect de lemn și-l vântură către el. Un ciocan de crichet. Îmi amintesc că jucam când părinții mei organizau petreceri.

Sebastian își îndreptă lanterna către un dulap masiv. Ușa dulapului era întredeschisă și când o desfăcu larg văzu un șir de arme perfect aliniat. Metalul strălucitor era acum acoperit de un strat gros de rugină. Inima îi stătu pentru o clipă, văzând că una lipsea.

– Armele de vânătoare ale tatălui meu, spuse Posy. Auzeam împușcăturile, uneori, noaptea. Tata spunea că veneau de la fermierul local care împușca iepuri, dar ferma acestuia era destul de departe și împușcăturile se auzeau aproape, așa că cel mai probabil era el.

– Aceasta este o Purdey și, dacă e curățată, cred că valorează ceva, spuse Sebastian, scoțând una dintre arme.

– Tragi cu arma?

– Dumnezeule, nu. Știu despre Purdey pentru că a trebuit să mă documentez pentru ultimul meu roman, zâmbi el.

În umbra camerei o văzu pe Posy îndreptând lanterna în sus pe scări.

– Vrei să urc eu înainte?

– Dacă nu te superi. Să fii atent, sunt destul de abrupte, din câte îmi amintesc.

– OK.

În timp ce urcau, sunetul pașilor lor pe treptele vechi de piatră răsuna cu ecou. Mirosul stătut era pregnant și Posy fu cuprinsă de un acces de strănuturi când ajunseră în capul scărilor.

– Vai de mine, spuse ea, căutând în buzunarul jachetei Barbour o batistă și suflând nasul. Presupun că respirăm aer din timpul războiului!

– Așadar... Sebastian observă ușa din fața lui – o versiune în miniatură a ușii masive de la intrare, dar într-o stare mult mai bună. Iată-ne aici.

– Da. Posy privi la rândul ei ușa, în timp ce sute de amintiri își luau zborul către ea din însuși lemnul care o alcătuia.

– Să deschid?

Posy îi înmână inelul mare de fier, plin de chei, care îi părea o brățară supradimensionată pe care cheile de diferite mărimi țineau locul amuletelor.

Sebastian apăsă întâi clanța să vadă dacă ușa era încuiată – era – apoi încercă trei chei până ajunse la cea potrivită.

– Ești pregătită să intrăm?

– Mă poți lega la ochi, să nu fiu nevoită să văd toți fluturii morți?

– Aș putea, dar atunci de ce mai facem asta?

Sebastian îi întinse mâna, pe care Posy o luă respirând adânc pentru a-și potoli bătăile inimii. În spatele acelui panou din lemn se găsea esența iubitului ei tată. Îl urmă pe Sebastian înăuntru, cu ochii îndreptați spre podeaua pe care o acopereau decenii de praf.

Sebastian își plimbă lanterna în jurul încăperii circulare, iluminând mulțimea de fluturi înrămați ce atârnau strâmb pe perete. Văzu un birou, un scaun din piele, o bibliotecă plină de cărți. Apoi, în spatele acesteia, fasciculul de lumină dezvălui o pată mare pe perete. Era de culoarea cuprului, înconjurată de stropi mărunți, ca și cum un artist modern ar fi stropit cu pensula la întâmplare pe o pânză.

Îi luă puțin să înțeleagă ce era, dar când o făcu, trebui să ia o gură mare de aer să își recapete cumpătul. Se întoarse să se uite la Posy, dar o găsi cu spatele la el, privind un fluture anume.

– Mi-l amintesc pe acesta – eu l-am prins și tati a fost entuziasmat pentru că cei din specia Marele Albastru erau extrem de rari. De fapt, cred că a fost ultimul de acest fel pe care l-am prins, oftă ea. Poate o voi ruga pe Amy să mi-l picteze ca să îmi pot aminti frumusețea lui fără să fiu nevoită să-i privesc cadavrul, spuse ea întorcându-se spre el cu un zâmbet trist.

În timp ce își plimba ochii prin încăpere, instinctul îi spuse lui Sebastian să o scoată de acolo înainte să apuce să vadă, dar era prea târziu. Lanterna lui Posy se oprise exact acolo.

– Asta ce mai e? porni către perete să examineze pata mai de aproape.

– Poate s-a scurs de pe acoperiș.

Chiar și el auzi cât de fals îi sunaseră cuvintele.

– Nu... Posy aproape își lipi nasul de pată. Mie mi se pare că e sânge uscat, Sebastian. De fapt, pare că cineva a fost așezat în dreptul peretelui și împușcat.

– Poate vreunul din strămoșii tăi a fost implicat în vreo provocare sau ceva?

– S-ar putea, da, dar sunt sigură că aș fi observat când m-am strecurat aici, copil fiind. Vreau să spun, n-ai cum să nu o vezi, este chiar în fața ușii.

– Poate atunci erau fluturi înrămați expuși peste ea.

– S-ar putea să ai dreptate. De fapt, sunt aproape sigură că acolo era colecția de Amiral Roșu a tatei. Dacă nu mă înșel, aceia au fost primii fluturi pe care i-am văzut când am deschis ușa, pentru că imediat după aceea am rupt-o la fugă. Da, asta cred că a fost.

Lui Sebastian i se înmuiară genunchii de ușurare când o văzu pe Posy mergând spre birou. Ridică o lupă mare și suflă peste ea. Mii de particule de praf își luară zborul, lumina lanternei făcându-le să strălucească precum sclipiciul.

– Presupun că acesta a fost unul dintre instrumentele lui de tortură. La ce minciuni recurg adulții pentru a-i proteja pe copii, oftă ea. Cu toții facem asta, desigur, dar mă întreb dacă, pe termen lung, este cea mai bună soluție.

Din nou, Sebastian a fost nevoit să tragă adânc aer în piept.

– Adun eu ramele și le aduc în casă? spuse el.

– Da, mulțumesc, Sebastian. Posy arătă înspre cărțile de pe rafturi. Cu excepția acestora, toate celelalte lucruri cred că pot merge la gunoi. Se cutremură. Nu îmi place

deloc aici. Este un aer ciudat. Iar eu, când eram copil, mi-l imaginam pe tata aici ca pe un rege în camera somptuoasă a tronului. Regele zânelor în turnul castelului său. Ei bine, ridică ea din umeri, a fost doar o joacă, nu-i așa?

– Da, așa a fost. Mergi înainte, Posy. Aduc eu fluturii.

– Mulțumesc, Sebastian, răspunse ea.

Capitolul 26

Tammy stătea întinsă pe pat, lângă Nick, privindu-l cum răsfoia un catalog.

– Așadar, ești în Southwold la sfârșitul săptămânii? întrebă ea.

– Da, după cum ți-am spus, Paul vine să vadă tablourile mamei și mai este o licitație în Lavenham, duminică, la care vreau să particip. Plec vineri seară spre Admiral House. Ar trebui să fiu înapoi duminică după-amiază.

– Pot veni cu tine? M-aș bucura să o văd pe mama ta și a spus că are niște rochii pentru mine.

– Am crezut că vrei să fii la magazin sâmbăta. Ai spus că este cea mai aglomerată zi a săptămânii.

– O am pe Meena, iar ea se pricepe mult mai bine decât mine la vânzări.

– Ba da, dar nu e același lucru și, în plus, ai spus că ai aranjat să iei prânzul cu Jane.

– Așa este, dar pot anula. Vreau să o revăd pe mama ta, spuse Tammy.

– Sincer să fiu, cred că are prea multe pe cap acum. Poate într-un alt weekend, după ce se mai simplifică lucrurile cu privire la vânzarea casei. Ce zici?

– La naiba, Nick, așa spui mereu! Toate frustrările și nesiguranța lui Tammy ieșiră la suprafață. Nici nu mai știu când am petrecut ultima oară un weekend împreună. Întotdeauna dispari într-un loc sau altul, de unul singur.

– Da, să mă asigur că fac rost de piese bune și să-mi pot lansa afacerea. Îmi pare rău că nu ți-am acordat întreaga atenție, Tammy, spuse el cu răceală, dar credeam că amândoi înțelegem și respectăm efortul celuilalt.

– Așa este, așa fac, răspunse Tammy, dar cu siguranță chiar și în mijlocul unui asemenea haos total putem găsi, din când în când, douăzeci și patru de ore pe care să le petrecem împreună. Viața este despre echilibru, nu?

– Tammy, nu vreau să par necioplit, dar mi se pare că după ce afacerea ta a început să meargă, îți displace faptul că eu trebuie să dedic în continuare timp afacerii mele.

– E nedrept ceea ce ai spus! Întotdeauna mi-am făcut timp să fim împreună.

Nick trânti catalogul pe podea și coborî din pat.

– Am o sută de treburi de rezolvat care necesită atenție. Ultimul lucru de care am nevoie este să mă bați tu la cap. Mă întorc la Paul și la Jane, să am parte de puțină liniște!

Tammy auzi ușa trântită în urma lui. Își îngropă capul în pernă și izbucni în plâns.

Două zile mai târziu, timp în care nu primise nici o veste de la Nick, Tammy plecă de la magazin la prânz să se întâlnească cu Jane la Langan's, în Beauchamp Place, locul lor preferat.

– Strălucești, îi spuse Tammy prietenei ei, așezându-se la masă în fața ei.

– Mulțumesc, așa mă și simt. Acum că am făcut prima ecografie și, Doamne ajută, totul pare să fie bine cu bebelușul, mă pot relaxa puțin. Un pahar de vin pentru tine, Tam? Pare că ți-ar prinde bine. Jane îi cercetă chipul. Te simți bine? Ești cam palidă.

– Nu am dormit prea bine, atâta tot.

– Cum așa? Prea ocupată să numeri încasările de peste zi?

Jane zâmbi și comandă vin și apă minerală unui ospătar care trecu pe lângă ele.

– Nu, deși lucrurile au mers foarte bine în ultimele zile și de dimineață era foarte aglomerat. De fapt, nici nu pot rămâne prea mult. Am lăsat-o pe Meena să se descurce singură.

– Ei bine, sunt sigură că se descurcă foarte bine, dar dacă lucrurile continuă în ritmul acesta, va trebui să-ți iei o asistentă care să vă ajute pe amândouă.

– Știu. Mă voi gândi la asta, spuse Tammy.

– Tam, serios, ar trebui să debordezi de entuziasm. Toată lumea vorbește despre tine și despre rochiile tale fabuloase, iar tu arăți îngrozitor. Ce s-a întâmplat?

Tammy luă paharul de vin și sorbi prelung.

– M-am certat cu Nick cu vreo două zile în urmă și de atunci nu mai știu nimic de el. Mai luă o gură de vin. Cred că Nick are o aventură.

Jane o privi stupefiată.

– Poftim?! Nu, niciodată!

– Ei bine, eu cred că da.

– Dar, când v-am văzut împreună la petrecere, erai extatică. Jane clătină din cap. Iartă-mă, dar nu pot să cred. Nu despre Nick. El nu e genul.

– Janey, s-a întâmplat ceva de curând și știu sigur că Nick m-a mințit.

– Ce s-a întâmplat?

Tammy îi povesti lui Jane despre telefonul la care răspunsese în locul lui Nick și cum interlocutorul îi închisese. Despre cum văzuse inițialele EN și observase că prefixul numărului respectiv era același ca al lui Posy, în Southwold.

– Nick mi-a spus că acest EN locuiește la Londra. De ce ar fi mințit?

– Poate că EN locuiește la Londra, în cea mai mare parte a timpului. Tammy, asta nu este o dovadă că te înșală.

– Nu știu, dar asta simt... Tammy își plimba degetele pe pahar. De fapt, mi-a spus că trebuie să rezolve ceva înainte ca noi să putem fi cu adevărat împreună. Ai menționat tu, cândva, o fată pe care o cunoscuse și care locuia în Southwold.

– Da, dar... nu cred că a fost ceva serios sau de termen lung. Dacă îmi amintesc bine, fata locuia cu prietenul ei.

– Dar a avut cu siguranță pe cineva? insistă Tammy.

– Da.

– Cum o chema?

– Cred că era Evie... Evie Newman, așa o chema.

– Dumnezeule! EN! Tammy simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Am știut eu!

– Te rog, Tam, încearcă să îți păstrezi calmul și...

– Cum aș putea? E clar că se vede din nou cu ea.

– Asta s-a întâmplat cu zece ani în urmă și nu ai nici o dovadă că se vede cu ea acum, o domoli Jane.

– OK, atunci de ce l-a sunat, și el de ce nu a vrut să-l însoțesc în weekend?

– Pentru că a crezut că te-ai plictisi și că ai lucruri mai bune de făcut, cum ar fi să iei prânzul cu mine.

– Nu, Jane, știm amândouă de ce este acolo și, dacă mă gândesc, în ultima lună, aproape în fiecare weekend, Nick a fost plecat, chipurile la câte o licitație.

– Și ce-i cu asta? Este negustător de antichități, cu asta se ocupă, ridică Jane din umeri.

– Niciodată nu mi-a cerut să-l însoțesc. De fapt, ori de câte ori am propus eu asta, a găsit un motiv pentru care să nu merg cu el.

– Ascultă, Tammy, înțeleg de ce ești bănuitoare. Și eu aș fi, în locul tău. Dar sunt absolut sigură că Nick te iubește – i-a mărturisit chiar lui Paul. Așa că, înainte să strici cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat în ultimii ani, vorbește cu Nick despre asta. E posibil să aibă un motiv cât se poate de întemeiat pentru care merge în Southwold. Ar fi bine să comandăm, dacă trebuie să te întorci la magazin. Eu vreau pește.

– Mie nu mi-e foame. Iau o salată și încă un pahar cu vin.

Cât Jane comandă, Tammy se jucă distrasă cu șervetul.

– Ceea ce face situația și mai ciudată este că m-a dus recent să văd o casă în Battersea și m-a întrebat dacă îmi place. Dacă văd copiii noștri alergând acolo, în grădină.

– Păi, vezi? Ce dovadă mai dorești?

– Nici una, presupun, spuse Tammy, înmuind o grisină în pasta de măsline. Dar asta tot nu explică misterul lui EN.

– Ascultă, îl cunosc pe Nick de ani buni. Nu este genul neserios, Tammy, îți jur. Eu și Paul vorbeam deunăzi și chiar spuneam că amândoi suntem de părere că tu ești aleasa lui. Îl iubești?

– Da. Mă tem îngrozitor că da.

– În acest caz, sfatul meu de femeie măritată este să nu lași aceste situații să dospească. Nick este la mama lui în Southwold?

– Da, cel puțin așa mi-a spus.

– Ei bine, în locul tău, eu aș urca în mașină și aș merge acolo să-l văd în seara asta. Nu are nici un sens să prelungești această agonie mai mult decât este necesar. Mergi și lămuriți lucrurile.

– Poate, ridică Tammy din umeri, dar n-am alergat după un bărbat niciodată în viața mea.

– Acesta nu este orice bărbat, Tammy. Este bărbatul alături de care dorești să îți petreci restul vieții. Așa că, renunță la mândrie și mergi să vorbești cu el. În orice caz, acesta este sfatul meu, spuse Jane. Acum, dă-mi voie să fiu patetică și să-ți arăt poza bebelușului pe care mi-au dat-o la ecograf.

Tammy se întoarse la magazin, unde o găsi pe Meena servind vitejește patru clienți odată. În următoarele două ore amândouă fură extrem de aglomerate, apoi, la ora patru, magazinul se goli brusc și până la ora cinci fără un sfert nimeni nu le mai călcă pragul.

– O să închid mai devreme azi, Meena, spuse Tammy căscând. Sunt epuizată.

– Ai muncit din greu. Odihnește-te mâine, domnișoară. A fost o perioadă foarte aglomerată.

– Cu siguranță a fost, spuse Tammy închizând casa de marcat și începând să o ajute pe Meena să numere încasările.

O jumătate de oră mai târziu, Tammy se plimba de colo colo prin casă, fără astâmpăr.

– La naiba! spuse ea, apoi îndesă trusa de toaletă și niște haine într-o geantă, ieși din casă și se îndreptă spre mașină. În drum spre Southwold formă numărul lui Nick care, ca de obicei, era setat pe mesageria vocală. Scrâșnind din dinți, îi lăsă un mesaj: „Bună, eu sunt. Îmi pare rău pentru noaptea trecută. Am fost egoistă. Sunt în drum spre Southwold pentru că vreau să te văd și să lămurim situația. Ajung pe la opt. Să îmi spui dacă te deranjez. Pa".

Când în sfârșit intra cu mașina pe aleea ce ducea spre Admiral House, inima lui Tammy bătea să-i sară din piept. Era îngrozită de ceea ce ar putea descoperi. Cel puțin, cineva era acasă, căci văzu lumini aprinse. Merse la ușă și bătu cu putere.

– Bună, Tammy, ce e cu tine aici?

Cea care îi deschise ușa era Amy, nu Posy.

– Am venit să-l văd pe Nick.

– Nick? Amy se încruntă. Dar nu e aici.

– O!

– Oricum, intră, mă bucur să te văd, zâmbi Amy în timp ce traversau holul spre bucătărie. Eu lucrez la desenul casei, pentru felicitările de Crăciun ale lui Posy.

Așezat la masa din sufragerie, cu un pahar de vin în față, stătea Sebastian.

– Tammy, ce surpriză plăcută! Vrei un pahar de vin? Îi țineam companie lui Amy, în timp ce lucrează.

Faptul că se întunecase deja de trei ore și excesul de explicații din partea amândurora nu făcură decât să-i întărească lui Tammy bănuiala pe care o avusese în noaptea petrecerii.

– Mulțumesc, aș vrea un pahar, spuse Tammy, lăsându-se să cadă într-un scaun. Posy unde este?

– În oraș, ia cina cu prietenul ei, Freddie, spuse Amy. N-a plecat decât de vreo zece minute. Amy turnă vin într-un pahar mare și i-l întinse. Poftim!

– În regulă, mă întorc la treburile mele, spuse Sebastian. Vă las împreună, fetelor. Mă bucur să te revăd, Tammy, și mulțumesc încă o dată pentru invitația la petrecere, m-am simțit minunat. La revedere, Amy, adăugă el dând din cap.

– La revedere, Sebastian.

Tammy se abținu să nu zâmbească la formalitatea lor exagerată. Luă o înghițitură mare de vin.

– Așadar, Posy nu îl aștepta pe Nick în seara aceasta?

– N-a spus nimic, dar oricum el are cheia și e posibil să-i fi spus lui Posy că nu e nevoie să-l aștepte.

Amy aruncă o privire către aragaz, știind că dacă aștepta pe cineva să sosească, indiferent cât de târziu, ar fi gătit ceva. Pe plită nu era nimic.

– Nick mi-a spus că urma să-și petreacă noaptea trecută aici.

– O fi fost, Tammy, eu am venit aici după prânz. Prietenul acela al lui, negustorul de artă, Paul, a fost aici și a plecat pe la trei. Îmi pare rău, dar se pare că ai făcut drumul degeaba.

– Da. Chipul lui Tammy se schimonosi. Se pare că am înțeles greșit.

– Nu contează. Mă bucur să te revăd și sunt sigură că pe Posy nu o deranjează câtuși de

puțin dacă rămâi peste noapte.
– O, nu, cred că mă voi întoarce la Londra.
Amy citea suferința în ochii ei verzi și expresivi.
– Ascultă, nu vreau să mă amestec, dar te-ar ajuta să vorbești despre asta?
– Nu este nimic de vorbit, serios. Am crezut că Nick avea să-și petreacă weekendul aici. E clar că am înțeles greșit. Tensiunea din ultimele zile o ajungea din urmă și Tammy simți nodul care i se ridica în gât și lacrimile adunându-i-se în ochi. La naiba! Îmi pare rău, Amy. Nu am nici un drept să îmi descarc necazurile asupra ta.
– Nu fi caraghioasă! Poftim! Amy îi întinse o cutie cu șervețele, iar Tammy își suflă nasul. Îl sun pe Sam să îi spun că voi întârzia, apoi vorbim, OK?
Cât Amy vorbi cu Sam, Tammy încercă să se adune.
– Așadar, presupun că v-ați certat dintr-un motiv sau altul? întrebă Amy, așezându-se la masă.
– Da.
– Îmi permiți să întreb care a fost motivul?
– Nimic concret, răspunse Tammy, ridicând din umeri. Vreau să spun că eu am provocat cearta din cauza unei bănuieli care a dus la îndoială, iar aceasta a dus la o discuție.
– Recunosc că mă surprinde să aud că te îndoiești de Nick. Te adoră.
– Așa spune toată lumea, oftă Tammy. Amy, trebuie să te întreb ceva. Cunoști pe cineva pe nume Evie Newman?
– O știu, da, dar nu pot spune că o cunosc. Începusem să mă văd cu Sam, dar locuiam încă la Londra. Până când ne-am căsătorit și ne-am mutat în Southwold, ea plecase.
– Dar acum s-a întors.
– Da.
– Nick a fost îndrăgostit de ea?
– Din câte mi s-a spus, da, confirmă Amy. Îmi pare rău, Tammy.
– E în regulă. Prietena mea, Jane, îmi spusese deja. Nu ți se pare ciudat că Evie s-a întors în Southwold în același timp în care Nick s-a întors din Perth?
Cu inima grea, Amy își aminti momentul în care trecuse cu Posy prin dreptul casei lui Evie și văzuseră mașina lui Nick parcată acolo.
– Presupun că da.
– Cred că a început să se vadă din nou cu ea. Cu câteva zile în urmă, am răspuns la telefonul lui, la un apel din partea cuiva numit EN. Când am salutat, persoana de la celălalt capăt a închis, dar am văzut că era un număr din Southwold. Ea trebuie să fie, nu-i așa?
– Ei bine, coincidența e prea mare, recunosc.
– Așadar, nu crezi că sunt paranoică?
Amy clătină din cap cu tristețe.
– Nu, nu cred.
– Apoi, Nick mi-a spus că va sta aici weekendul acesta. De ce? De ce m-a mințit?
– Nu știu, sincer.
– Trebuie să fie din cauză că e cu ea.
Amy nu răspunse, pentru că se gândea la același lucru. Probabil că asta i se citea pe

chip, pentru că Tammy continuă:

– Te rog, spune-mi dacă știi ceva. E mai bine să aflu acum, decât să trăiesc în minciună și să sfârșesc arătând ca o idioată.

– Eu... cu vreo două săptămâni în urmă, eu și Posy am trecut cu mașina pe lângă casa lui Evie și amândouă am văzut un Austin Healey roșu parcat acolo. Dar asta nu înseamnă că era al lui Nick, nu-i așa? Putea fi o coincidență...

– Păi, ochii lui Tammy se umplură de lacrimi, știm prea bine amândouă că nu este o coincidență. Câte mașini de epocă Austin Healey roșii ar putea fi în Southwold? Iisuse! Cum poate să-mi facă una ca asta?!

– Nu știi nimic cu certitudine, te rog. Trebuie să vorbești cu el – poate că are un alt motiv să se vadă cu ea, ceva în legătură cu afacerea lui sau altceva, insistă Amy.

Tammy se ridică de la masă.

– Amy, te rog să îmi faci un mare serviciu; vii cu mine în oraș să-mi arăți unde locuiește Evie Newman?

– Dacă vrei neapărat, da.

– Vreau, spuse Tammy cu convingere și ieși din casă, lăsând-o pe Amy să o urmeze.

Urcară în mașina lui Tammy. Aceasta porni motorul și ieșiră în viteză de pe alee.

– Fă la dreapta aici, apoi prima la stânga, îi spuse Amy. E casa de pe colț, acolo.

Amy nu îndrăznea să privească, în timp ce Tammy încetini, apropiindu-se de casa lui Evie. Când văzu că în fața casei nu erau mașini, respiră ușurată.

– Iată, ai văzut? A fost probabil o coinci...

– Acolo! Tammy arătă de cealaltă parte a străzii, la mai puțin de treizeci de metri de casă. Trecu încet pe lângă mașină și citi numărul să se asigure că nu e o greșeală. E mașina lui Nick.

Tammy opri brusc, puțin mai departe și amândouă femeile rămaseră în tăcere.

În cele din urmă, Amy vorbi.

– Îmi pare așa de rău, Tammy. Tot cred că ar trebui să vorbești cu Nick. E posibil să existe o explicație cât se poate de nevinovată pentru asta. Nick nu este genul acela de băr...

– Vreți să încetați cu toții să îmi spuneți ce fel de om este Nick când este cât se poate de evident că e un NEMERNIC? Tammy izbi cu mâinile în volan și izbucni în lacrimi. Iartă-mă că am strigat, Amy. Tu n-ai nici o vină.

– Nu îți face griji, te rog. Înțeleg. Hai să ne întoarcem acasă, să mai bem un pahar cu vin și să vorbim.

– Nu, mulțumesc. Tammy luă un șervețel din torpedou și își suflă nasul. În momentul ăsta, nu vreau să mai pun piciorul nicăieri unde a călcat Nick Montague înaintea mea. Te duc pe tine și plec înapoi la Londra.

Făcură drumul înapoi la Admiral House în liniște, căci Amy știa că orice vorbe de consolare ar fi spus erau inutile. Tammy opri mașina.

– Ești sigură că ești în stare să conduci înapoi?

– Da.

– Îmi pare tare rău, Tammy.

– Și mie.

– Pot să te sun zilele următoare să văd cum te simți? spuse Amy încet în timp ce deschidea portiera să coboare.

– Sigur. Mulțumesc, ai fost nemaipomenită. La revedere!

Amy privi mașina întorcând pe alee cu pneurile scrâșnind. Apoi își ridică privirea și-l văzu pe Sebastian la fereastra camerei lui de la etaj, urmărind cum se îndepărtează farurile mașinii lui Tammy.

După ce fusese martora durerii pe care și propria ei trădare ar fi putut-o provoca, Amy nu se simțea în stare să se întoarcă în casă și să dea explicații. Scoase din geantă cheile mașinii, urcă și porni spre casă, la copii și la soțul ei.

Capitolul 27

Posy ajunse acasă de la cina cu Freddie și se simțea epuizată. Chiar dacă era obișnuită cu schimbările lui de dispoziție – acum era cald și exuberant, pentru ca în clipa următoare să devină distant, aproape secretos – în seara aceea fusese mai degrabă monosilabic, încât a fost nevoită să-i scoată cuvintele cu cleștele.

Pe lângă asta, Paul Lyons-Harvey, prietenul lui Nick, fusese la ea să vadă tablourile. Deși avusese impresia că se resemnase cu privire la vânzarea casei, auzindu-l pe acesta vorbind despre valoarea tablourilor – sau, în majoritatea cazurilor, despre lipsa acesteia –, fusese pentru prima dată când simțise impactul a ceea ce era pe cale să facă.

Văzu mașina lui Nick pe alee și rămase surprinsă. Nu îl aștepta decât a doua zi dimineață și, pentru prima dată, nu se bucura de prezența fiului ei acasă. Nu voia decât să-și pregătească o pernă cu apă caldă și să se bage în pat.

– Mamă! Îl găsi pe Nick cu o privire sălbatică, măsurând bucătăria cu pas nervos. Slavă Domnului că te-ai întors. A fost Tammy aici în seara asta?

– Am fost plecată, Nick, dar de ce să fi fost aici?

– Mi-a lăsat un mesaj mai devreme, spunând că vine încoace să mă vadă și că ajunge în jurul orei opt. Am ascultat mesajul cu câteva minute în urmă și am venit direct aici.

– Înțeleg. Amy a fost azi aici. Și Sebastian. Mai bine urci și-l întrebi pe el dacă Tammy a fost aici.

– Nu, mamă, nu vreau să îl deranjez.

– Rareori merge la culcare înainte de ora unu sau două, spuse Posy.

– Eu sunt vampirul care umblă noaptea, ciripi Sebastian, intrând în bucătărie cu cana în mână. Am venit să îmi pregătesc niște cacao cu lapte. Bună, Nick. La naiba, astăzi a fost ca la gară în bucătăria asta.

– Sebastian, a fost cumva Tammy aici mai devreme?

Nick îl urmă pe Sebastian lângă plită, unde acesta puse niște lapte la încălzit într-o crăticioară.

– Da, dădu acesta din cap. A ajuns imediat după ora opt.

– Era bine?

– N-aș ști să îți spun. Am lăsat-o aici, cu Amy, și am urcat la mine să mai lucrez. A părut surprinsă că nu te-a găsit aici. Mi s-a părut că se aștepta să fii aici.

– La naiba! Cât a stat?

Nick își trecu mâna prin păr.

– Aproximativ cincisprezece minute. După aceea au urcat amândouă în mașină și au demarat în trombă. S-au întors o jumătate de oră mai târziu. Mă tem că am tras cu ochiul pe geam și am văzut-o pe Amy coborând din mașina lui Tammy și urcând în a ei. Apoi fiecare și-a văzut de drumul ei. Asta este tot ce știu.

– Foarte ciudat, cugetă Posy.

Nick se uită la ceas.

– E zece acum. Nu cred că Amy doarme, ce ziceți?

Întrebarea lui nu se adresase cuiva anume. Se îndreptă spre telefon, răsfoi agenda lui Posy, apoi începu să formeze un număr.

– Amy? Eu sunt, Nick. Înțeleg că te-ai văzut cu Tammy azi. Te superi dacă trec pe la voi să vorbim puțin? Bine, mulțumesc. Ajung în câteva minute.

Nick trânti telefonul în furcă, înșfăcă cheile și se îndreptă spre ușă.

– Pa, mamă. Vorbim mâine, dar date fiind circumstanțele, s-ar putea să mă întorc la Londra în noaptea asta, așa că nu mă aștepta.

– În regulă. Dar să mă anunți.

– Da, mamă. Pa!

Sebastian ridică o sprânceană când auziră amândoi scrâșnetul roților mașinii care își lua zborul pe pietrișul aleii.

– Și eu încerc să inventez povești când în jurul meu se îngroașă gluma în realitate.

– Aș vrea să știu ce s-a întâmplat, întrebă Posy fără prea mare convingere.

– Nu știu, nu cunosc nici eu mai multe. Vrei și tu cacao cu lapte? Pari epuizată.

– Da, mulțumesc. Sunt, într-adevăr, recunoscu Posy.

– Vrei să vorbim despre asta? propuse Sebastian.

– Nu, nu în noaptea asta, dar îți mulțumesc. Posy își umplu perna cu apă caldă. Serios, mă gândeam că odată cu vârsta, viața devine mai puțin complicată.

– Și nu devine? întrebă el, întinzându-i cana cu cacao.

– Din păcate, nu. Noapte bună, Sebastian.

Amy îi deschise ușa lui Nick. Era în pijama.

– Bună, Amy, iartă-mă că te deranjez la ora asta. Sam e acasă? întrebă Nick.

– Nu, e încă la cârciumă. A trebuit să stea cu copiii până m-am întors eu, așa că l-am lăsat să meargă. Intră, spuse ea, urmându-l în sufragerie. Ia loc, Nick.

Nick nu se așează. Măsura camera în lung și-n lat.

– Amy, ce s-a întâmplat azi cu Tammy?

– Nu cred că se cade să îți spun eu. Ar trebui să vorbești cu Tammy.

– Unde e?

– Spunea că se întoarce la Londra, așa că presupun că e acasă.

– Iisuse! Cum a reacționat când a văzut că nu sunt la Admiral House?

– S-a supărat. Rău.

– Ați plecat în căutarea mea?

Amy dădu din cap în tăcere.

– Și m-ați găsit?

– Da, Nick, te-am găsit. Îmi pare rău.

– Dar cum...? Nick clătină din cap. Nu i-ai spus tu, nu-i așa?!

– Nu, nu i-am spus. Motivul pentru care Tammy a venit aici a fost că bănuia ceva. Știa despre Evie. A preluat un apel de la ea, pe telefonul tău, și presupun că a făcut legătura.

– Așa că, îmi imaginez, ți-a cerut să îi arăți unde locuiește Evie. Unde bănuia că sunt.

– Da, așa a fost, și ea – noi – ți-am văzut mașina. Ce puteam să fac? Nu știam dacă ești acolo sau nu. Amy începea să se supere și chiar să se enerveze. Situația asta nu are nimic de-a face cu mine și nu vreau să fiu implicată sau învinovățită în vreun fel.

– Nu, sigur că nu. Nick se prăbuși pe un scaun. Iartă-mă că am ridicat vocea la tine. O, Amy, ce îi spun? Cum o fac să înțeleagă?

– Nu știu, Nick. Am crezut că o iubești pe Tammy.

– O iubesc, o iubesc. Dar este o situație... O, Doamne... Clătină din cap, disperat. Nu am ce să fac.

– Ascultă, nu mă privește ce faci tu cu viața ta, dar e clar că în seara asta erai cu Evie. Poate dacă îi explici motivul pentru care erai la ea, Tammy va înțelege. Știu că te iubește foarte mult, dar ai făcut-o să sufere cumplit.

Nick era cu privirea pierdută.

– Poate că e mai bine așa. Nu știu de ce am crezut că pot avea totul. N-ar fi mers niciodată. E imposibil.

Amy îl privea derutată.

– Nick, nu înțeleg nimic.

– Știu că nu înțelegi. Se ridică. Iartă-mă că te-am deranjat, Amy. E târziu. Mai bine plec. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

– Te întorci la Londra acum? îl întrebă ea, conducându-l spre ușă.

Nick ridică din umeri.

– Nu ar avea nici un sens. Nu pot să explic și, așa cum am spus, nu pot face nimic în privința asta. La revedere.

Amy îi deschise ușa și nu știa de ce, dat fiind că era clar ce făcuse, îi era milă de el.

Capitolul 28

Luni dimineața, Sebastian bătea la ușa casei lui Freddie.

– Bună, Sebastian, ce e cu tine aici? îl întrebă Freddie, conducându-l în sufragerie.

– Am zis să trec pe aici, pentru orice eventualitate, să îți spun că amicul meu de la redacție a obținut informații destul de interesante despre Ken Noakes. A căutat pe internet, dar a apelat și la informatorii lui. Sebastian scoase din geantă un teanc de foi și le despături. Își scoase ochelarii de citit și-i așeză pe nas. Kenneth Noakes a fost proprietarul unic al unei agenții imobiliare la sfârșitul anilor nouăzeci. Construia case inteligente pe un teren cumpărat de la o școală din North Norfolk. A încasat avansurile, apoi, câteva luni mai târziu, a declarat faliment. Casele erau la stadiul de temelie, iar creditorii au rămas în pierdere.

– Știam eu! Freddie clătină din cap. Ce s-a întâmplat apoi cu Ken al nostru?

– Se pare că cel puțin alți trei – poate chiar patru, dar trebuie să verific informația – Noakes au fost înregistrați ca directori la diverse companii. Și toți sunt rudă cu el. Avem o fostă nevastă, nevasta actuală, un frate și, posibil, o fiică, dar așa cum spuneam, această informație trebuie verificată.

– Situația clasică – lui i se interzice să mai fie director, dar se folosește de membrii familiei pe hârtie, în timp ce el conduce de fapt companiile, din umbră.

– Întocmai.

– Aceste companii au activat tot în domeniul construcțiilor imobiliare?

– Din cele patru administrate de el, una, da, iar celelalte trei se ocupă de închirieri de proprietăți.

– Înțeleg. Continuă, te rog, spuse Freddie.

– Ei bine, avem...

Sebastian citi din documentele printate. Trimco Ltd, operând sub denumirea Westway Holiday Cottages, Ideal Ltd, operând sub denumirea Hedgerow Holiday Homes și Chardway Ltd, operând sub denumirea St Tropez Blue. Sebastian își scoase ochelarii. Cunoștința prietenului meu, de la Departamentul de Industrie și Comerț, i-a explicat acestuia că, din păcate, escrocheriile cu proprietăți de închiriat sunt la ordinea zilei. Nu trebuie decât să închiriezi un birou cu câteva linii telefonice, construiești o pagină de internet atractivă și îți faci publicitate pe canalele consacrate. Apoi începi să aduni avansuri de la clienți și după șase luni, când ai adunat o sumă frumușică într-un cont bancar din Isle of Man, declari insolvența și o ștergi cu banii. Apoi o iei de la capăt în altă parte.

– Lăsând bieții fraieri și cu banii dați, și fără vacanță, adăugă Freddie.

– Exact. Amicul meu spune că, după părerea lui, acesta este doar vârful ghețarului. A reușit să dea de urma acestor companii doar pentru că domnul Noakes s-a folosit de rude care au același nume. Dar s-a folosit și de alți nătăfleți. Sam, de exemplu, este director unic al companiei Montague Property Development Ltd.

– Da, oftă Freddie. O, Doamne!

– Chiar așa, spuse Sebastian.

– Unde locuiește acest individ, Noakes?

– Prietenul meu n-a ajuns până acolo, din păcate, dar îți garantez că undeva în afara jurisdicției britanice.

– Așadar, ce e de făcut?

– James va continua săpăturile – are pe cineva în cadrul poliției și vor căuta să afle dacă domnul Noakes este „o persoană de interes" pentru echipa antifraudă. După câte se pare, este, dar dacă a fugit deja peste hotare, din cauza bugetului redus de care beneficiază momentan poliția, nu este un pion atât de important încât să justifice cheltuielile de extrădare. În orice caz, James a spus că se ocupă el. E fericit – e o poveste bună pentru ziarul lui.

– Știu că e în țară acum. Posy mi-a spus că Sam s-a întâlnit recent cu el, în Norfolk.

– OK.

– N-ar trebui să îi spunem lui Posy? Vreau să spun, dacă acest Noakes are de gând să facă același joc – să promoveze „apartamentele de pensionari" ale casei ei și apoi să fugă cu încasările frumoase din avansuri și să lichideze compania – ar trebui să știe. Și cum rămâne cu Sam? Crezi că știe?

– Habar nu am. Mă gândesc că ar fi trebuit să verifice istoricul finanțatorului lui, dar...

– Poate că n-a vrut să știe. Freddie reflecta gândurile lui Sebastian. Din câte mi-a spus Posy, Sam nu are stofă de om de afaceri. Și este cât se poate de clar că vrea să dovedească ceva. Soției și mamei lui. Ce încurcătură!

– Mă tem că așa este. Părerea mea este că ar fi bine să mai așteptăm puțin, să vedem ce mai descoperă James. Când avem mai multe informații, luăm o decizie. Încă nu s-au semnat contractele, nu?

– Nu, deși avocatul lui Posy tocmai i l-a trimis, spuse Freddie. M-a rugat pe mine să îl verific.

– Bun. Atunci, ia contractul de la ea și păstrează-l până știm cum stăm.

– Așa voi face, deși, dacă afacerea pică, asta face imposibil pentru mine să discut cu ea celălalt subiect, despre care ți-am spus. Ar putea dura luni... poate ani până să apară un alt cumpărător pentru casă, iar eu nu știu cât mai rezist să o văd și să nu-i spun adevărul. Este insuportabil... Uită de Noakes, oftă Freddie, eu mă simt ca un escroc.

– Înțeleg, Freddie. Haide să-i mai dăm lui James câteva zile, să vedem ce mai descoperă. Acum, trebuie să mă întorc.

– Desigur. Freddie se ridică și-l conduse până la ușă. Nu am cuvinte să-ți mulțumesc, Sebastian.

– Nici o problemă. La revedere, Freddie! Te anunț imediat ce am noutăți.

Sebastian se îndepărtă gândind că, dacă vreun critic literar ar fi îndrăznit să comenteze că subiectul romanului lui nu era realist, era în stare să-l pocnească.

Capitolul 29

Amy privea către marea cenușie și agitată. Un vânt puternic plimba norii pe cer. Același vânt care-i învolbura și ei părul. Îi țiuiau urechile și ziarul pe care îl cumpărase i se zbătea în mâini.

Merse către adăpostul din stația de autobuz, care duhnea de mirosuri abjecte, greu de suportat, se așeză pe o bancă și încercă să-și adune gândurile.

Cu o seară în urmă, când ajunsese acasă, găsise masa din bucătărie acoperită de planurile de conversie a hambarului.

– M-am întâlnit cu inspectorul astăzi și este încrezător că biroul de cadastru va aproba planurile de schimbare a destinației hambarului. Singura reclamație pe care ar putea-o primi ar veni din partea celor de la Admiral House și cum eu sunt proprietarul, în mod evident, nu va fi o problemă, zâmbise el larg. Apoi devenise iar sentimental cu privire la planurile arhitectului pentru sufrageria încăpătoare, cu tavanul ei boltit și grinzile vechi ale acoperișului, cu spațiul special pentru cămin și bucătăria de ultimă generație pe care aveau să o monteze.

Amy făcuse tot posibilul să pară interesată și entuziasmată, dar știa că eșuase lamentabil, iar asta îl lăsase pe Sam extrem de iritat.

– Nu te înțeleg, spusese el. Am crezut că îți dorești o casă frumoasă. Am crezut că te va face fericită.

Mai târziu, în pat, voise să facă dragoste cu ea. Chiar și simpla lui atingere i se părea respingătoare. El îi observase reticența și se înfuriase. Încercase să o țintuiască de pat, cu mâinile deasupra capului și trupul lui deasupra ei, împiedicând-o să se miște.

Ea îi strigase să înceteze, ceea ce el făcuse părăsind dormitorul înjurând și coborând la parter să se consoleze cu ce mai rămăsese din sticla de whisky cumpărată mai devreme.

Amy își privi încheieturile mâinilor și văzu că pielea fină căpătase o culoare vineție pe interior, acolo unde o strânsese.

Trase de mâneci să acopere urmele și simți cum încep să o usture ochii de la lacrimi, amintindu-și felul delicat în care Sebastian făcuse dragoste cu ea.

Își dădu seama că Sam fusese mereu agresiv în pat, mai ales după câteva pahare – ceea ce ea crezuse că era pasiune, de fapt nu era.

„Nu este normal să te rănească, Amy..."

Și-ar fi dorit să fi avut pe cineva cu care să poată vorbi despre temperamentul lui Sam și despre lucrurile pe care i le făcuse de-a lungul anilor, dar cui i-ar fi putut spune? În plus, se întâmpla numai când exagera cu băutura. În dimineața aceea însă, se întâmplase ceva care o îngrijora cu adevărat. O pregătea pe Sara pentru școală, la etaj, când auzi un zgomot în bucătărie și pe Sam strigând. Se grăbise să coboare și găsise untiera țăndări pe podea și pe Sam scuturându-l pe Jake ca pe o păpușă. Țipase la el să lase copilul, pe care apoi îl luă în brațe, simțindu-l cum tremura speriat de furia intempestivă a tatălui lui.

În mașină, în drum spre școală, îl întrebase cu blândețe pe Jake dacă tatăl lui se mai purtase vreodată în felul acela.

– Nu așa, mami, dar mă lovește câteodată, dacă sunt neastâmpărat, când nu ești tu acasă.

– Și pe mine, ciripi Sara, de pe scaunul din spate. Tati se supără amarnic uneori.

Amy își freca fruntea cu degetele.

– O, Doamne, o, Doamne, murmură ea cuprinsă de disperare.

Ea putea îndura, dar dacă el începuse să-și descarce furiile asupra copiilor...

Își dăduse seama că asta nu avea nimic de-a face cu casa în care locuiau sau cu câți bani aveau. Nu voia să mai fie cu Sam. Acesta era adevărul. Furia lui devenise necontrolată și, după cele întâmplate în cursul dimineții, Amy știa că trebuia să facă ceva în privința asta.

Se ridică de pe bancă și porni spre serviciu, convinsă de un singur lucru. Pentru binele copiilor ei, trebuia să plece.

Mai târziu, în aceeași zi, verifică anunțurile de închirieri din ziar. Găsi câteva oferte de case de vacanță, mobilate, pe care proprietarii doreau să le închirieze peste iarnă, la prețuri rezonabile. Nu era perfect pentru că urmau să se mute în preajma Paștelui, în toiul sezonului de vacanțe, dar cel puțin plecau de unde stăteau acum – și de lângă Sam.

În ceea ce îl privea pe Sebastian... da, îl iubea, dar nu îl părăsea pe Sam pentru Sebastian, îl părăsea pentru siguranța ei și a copiilor.

Așteptă un moment liniștit și formă numărul pe care îl copiase din ziar.

– Bună ziua, vă sun în legătură cu anunțul de închiriere din Gazette. Casa este în continuare disponibilă?

– Mai este, răspunse o voce gravă, bărbătească.

– Am doi copii, este vreo problemă?

– Pentru mine, nu, dar s-ar putea ca spațiul să vi se pară redus.

– Nu caut o casă foarte mare. Ce altceva puteți să îmi spuneți despre ea?

– Are un dormitor încăpător, cu baie proprie, o sufragerie și un palier deasupra acesteia. Am instalat o canapea acolo, dar dacă e necesar, o pot înlocui cu un pat.

– Pare perfect, răsuflă Amy ușurată. Pot veni să o văd?

– Desigur. Când doriți să treceți?

– Vă găsesc în această seară, după ora cinci și jumătate?

– Da. Bărbatul îi dădu adresa, pe care Amy o notă. Eu sunt Lennox. Dumneavoastră?

– Amy. Nu dorea să își spună numele de familie, pentru că familia Montague era cunoscută în Southwold. Pe curând! La revedere, domnule Lennox!

***

Freddie abia închisese telefonul după convorbirea cu Amy, că acesta sună din nou, aproape imediat.

– Bună, Sebastian. Ce vești ai?

– Tocmai m-a sunat James, prietenul meu de la redacție. Se pare că echipa antifraudă dorește să aibă o discuție cu Kenneth Noakes.

– Bine.

– Așa cum James bănuise, Noakes a părăsit țara înainte ca poliția să pună mâna pe el. Tocmai ce am vorbit la telefon cu unul dintre ofițeri. Vor să știe dacă domnul Noakes

revine în Anglia în viitorul apropiat.

– Și cum putem afla asta?

– Mă gândesc că Amy ar putea să știe. Trebuie să aflăm.

– Te rog, spune-mi cum vom face asta, Sebastian? chicoti Freddie. Am venit în Southwold să trăiesc liniștit, departe de lumea infractorilor, nu să fac pe agentul sub acoperire pentru echipa antifraudă!

– Nu, sigur că nu. Nu e nevoie decât să ținem urechile ciulite. Spre exemplu, dacă Posy menționează data semnării contractelor în prezența ta.

– Dar de ce nu instalează pur și simplu un microfon în telefonul lui Sam?

– Ofițerul cu care am vorbit spune că vor să încerce întâi o abordare mai subtilă, să îl surprindă pe domnul Noakes pe teritoriul Angliei. Chiar dacă îl vor ridica, în cazul în care se apropie de el, Noakes nu e în fruntea listei lor. Nu e decât un escroc mărunt pentru ei.

– Dar e unul major pentru cei pe care i-a înșelat și, desigur, pentru draga noastră Posy. Freddie mormăi supărat. Mă tem că m-am confruntat de multe ori cu situații similare, în cariera mea de avocat. Poliția lucrează cu personal redus și fonduri insuficiente; adesea, vinovații scapă în baza unor detalii nesemnificative.

– Facem ce putem. Păstrăm legătura. La revedere, Freddie!

– La revedere, Sebastian!

***

Mergând pe jos, Amy ajunse în fața unei case frumoase, aflată în apropierea unui hotel. Se gândi cât de convenabil era pentru ea. Casa se afla în capătul unei alei înguste și, deși crezuse că știa orașul ca în palmă, nu știa de existența acelei proprietăți. Construită din piatră de proveniență locală, era imaculată, curtea măturată și ciocănelul de pe ușă recent lustruit. Îl folosi să își anunțe prezența proprietarului. Ușa se deschise și, din dosul acesteia, fu întâmpinată de o pereche de ochi strălucitori.

– Tu trebuie să fii Amy, presupun? întrebă el.

– Da, iar dumneavoastră trebuie să fiți domnul Lennox.

– Într-adevăr, dar, te rog, spune-mi Freddie. Am cheile chiar aici, prin urmare, ce spui de un tur al casei Hophouse?

Amy încuviință cu o mișcare a capului și îl urmă pe Freddie prin curtea pietruită către construcția convertită în locuință, aflată de partea cealaltă.

– Te-am avertizat la telefon că Hophouse nu este o locuință spațioasă. S-ar putea să o găsești prea mică pentru nevoile tale, spuse el, descuind ușa de la intrare.

În două minute, Amy încheiase turul casei. Freddie avusese dreptate, era mică, dar lui Amy îi plăcuse la nebunie. Fusese restaurată cu o deosebită atenție, fiecare suprafață exploatată la maximum și, datorită tavanului boltit al sufrageriei, nu avea senzația de apăsare.

– Casa are și vreo bucată de grădină? întrebă ea.

Freddie clătină din cap.

– Din păcate, nu, dar nu văd de ce n-ai folosi-o pe a mea, când se mai îndreaptă vremea.

– În orice caz, presupun că o închiriați pe termen scurt, până începe sezonul

sărbătorilor.

– Prefer să gestionez situația de la o lună la alta, dacă ești interesată. Să vedem cum ne acomodăm unii cu alții. După cum ai văzut, locuim foarte aproape, zâmbi el.

– Sincer, Freddie, eu cred că locuința este perfectă pentru noi, dar te rog să-mi spui dacă preferi un chiriaș fără copii. Aș vrea să pot spune că ai mei sunt ușă de biserică și nu fac niciodată probleme, dar din păcate sunt...

– Copii, termină el propoziția în locul ei. În ceea ce mă privește, nu am nici o problemă în privința celor mici. Ne întoarcem la mine să bem un ceai?

Amy se uită la ceas.

– Unul mic, sigur, acceptă ea, urmându-l din nou afară din casă și traversând curtea înapoi.

– Ai familie? întrebă ea, acceptând ceașca de ceai, când se așează în sufragerie.

– Din păcate, nu. Așa cum îi spuneam deunăzi unui prieten, nu duc grija nimănui, decât a mea.

– Așadar, Freddie, când ne putem muta și ce depozit dorești? întrebă Amy.

– Dacă nu mă înșel, în mod curent se percepe o lună în avans. Și vă puteți muta oricând dorești.

– Poimâine e prea curând? După ce achit depozitul și chiria aferentă primei luni, firește.

Freddie îi citi disperarea din privire.

– Este în regulă, cum să nu. Ce-ar fi să achiți depozitul doar pe o săptămână? Consider-o o perioadă de probă, să vedem cum ne înțelegem? O vom încadra la chirie de vacanță, dacă vrei.

– Serios? Ochii lui Amy străluceau de lacrimi. Este foarte amabil din partea ta, Freddie.

– Iartă-mă, te rog, pentru indiscreție, dar presupun că tatăl copiilor nu se va muta cu voi.

– Nu. Suntem, ei bine, suntem în curs de separare, de fapt, dar eu lucrez la hotelul The Feathers, ca recepționeră, așa că pot, desigur, să îți aduc referințe de acolo.

În sfârșit, Freddie se dumiri.

– Amy, ești cumva înrudită cu Posy Montague? o întrebă Freddie.

– Da. Sunt nora ei.

– M-am gândit eu, dădu el din cap. Ești Amy Montague, căsătorită cu fiul ei, Sam. Ai doi copii și lucrezi ca un cal, la recepția hotelului, ca să ții familia unită. Posy spune mereu că ești o adevărată minune.

– Iar tu trebuie să fii Freddie, prietenul lui Posy, șopti Amy, înțelegând și ea. O, Doamne! Îl privi cuprinsă de panică. Cât de jenant! Problema este, Freddie, că absolut nimeni nu știe că îl părăsesc pe Sam. Nici el, nici Posy.

– Draga mea, înainte să o spui, te rog permite-mi să îți dau cuvântul meu că buzele îmi sunt pecetluite.

Amy se ridică, îmbujorată, dar liniștită în același timp. Freddie părea un om cumsecade – abia se abținu să nu izbucnească în lacrimi pe umărul lui și să-i dezvăluie totul.

– Pot să trec mâine să las chiria pentru prima săptămână?

– Amy, draga mea, nu e nici o grabă. Sunt sigur că ai destule pe cap în prezent.

Amy se întoarse spre el de lângă ușă, privirea ei implorându-i tăcerea.

El duse un deget la buze.

– Nu suflu o vorbă, promit.

– Eu... Amy se opri în pragul ușii. Știi cumva dacă Posy e acasă acum?

– Nu, nu este. Lucrează până târziu la galerie. Au o expoziție privată în seara asta, dacă trebuie să o vezi. Sunt sigur că te poate primi câteva minute.

– Nu, nu e nevoie. La revedere, Freddie!

Freddie închise ușa în urma ei și merse pe verandă să-și toarne un pahar mare de whisky.

– Ce e de făcut? murmură el pentru sine, simțind încă o dată ițele familiei Montague strângându-se în jurul lui.

Văzuse vânătăile de pe încheieturile lui Amy, când aceasta ridicase ceașca de ceai. Cu toate acestea, cum putea el să-i spună lui Posy că fiul ei era o brută agresivă? Simplul fapt că îi oferea nurorii ei adăpost împotriva lui Sam putea fi privit ca o trădare.

– Draga mea Posy, șopti el, ridicându-și privirea către cerul senin al nopții, vizibil prin acoperișul de sticlă al verandei. Oare ne este scris să nu fim niciodată împreună?

***

În drumul spre casă cu copiii, știind că Posy era la galerie, Amy trecu pe la Admiral House. Simțea nevoia să îl vadă pe Sebastian, să se simtă în siguranță, pentru câteva minute, în brațele lui și să-i comunice decizia importantă pe care o luase.

În timp ce parca în fața casei, se întoarse și văzu că Sara adormise în scaunul ei.

– Jake, trebuie să intru să vorbesc ceva cu bunica, câteva secunde. Aștepți, te rog, aici? Îți promit că mă întorc repede.

Jake dădu din cap, fără să ridice privirea din revista de benzi desenate pe care i-o cumpărase. Ea ocoli în grabă casa și intră, apoi alergă pe scări în sus către dormitorul unde lucra Sebastian.

– Amy!

Acesta își desprinse atenția de la calculator și se ridică.

– Nu stau mult. Am lăsat copiii în mașină.

Sebastian veni către ea și o trase spre el.

– Draga mea, mi-a fost dor de tine, îi șopti cu fața lipită de gâtul ei.

– S-a întâmplat ceva, de dimineață, și am luat o hotărâre. Am găsit o casă, pentru mine și pentru copii și îl părăsesc pe Sam. Mâine îi spun.

Sebastian o privea surprins și contrariat.

– E o dovadă de insensibilitate să spun cât de fericit mă face să aud asta?

– Probabil, dar cred că am nevoie să o aud.

– Ei bine, draga mea, sunt fericit. O strânse cu putere în brațe. Și îți promit să îți fiu alături cât de mult îmi vei permite.

– Ceea ce nu va fi foarte mult, pentru început, oftă ea. Casa pe care am găsit-o îi aparține lui Freddie, prietenul lui Posy. Este vecinul meu.

Sebastian ridică o sprânceană.

– Ca să vezi! Eu locuiesc cu viitoarea fostă soacră, iar tu tocmai ai închiriat o casă fix sub nasul iubitului ei. Îi zâmbi. Am putea să dăm un anunț pe prima pagină a ziarului.

– Știu, dar cred că Freddie este un om cumsecade, care va păstra discreția. În plus, casa este ieftină, foarte drăguță și disponibilă imediat.

– Da, Freddie face parte dintre cei buni și să știi că te ajut financiar, dacă este nevoie. Nu trebuie decât să îmi spui.

– Mulțumesc, Sebastian, dar trebuie să mă descurc singură. Și vreau să știi că hotărârea mea nu are legătură cu tine.

– Deloc?

– Este... ei bine, nu am mai avut de ales.

– Înțeleg.

– Ar fi trebuit să o fac și dacă nu te cunoșteam.

– Așa deci.

– Te rog să nu îi spui nimic lui Posy. Nu încă.

– Desigur că nu.

Amy își trecu absentă mâna prin păr și atunci Sebastian îi văzu vânătăile de pe încheietură.

– De unde ai asta? întrebă el.

– M-am împiedicat și am căzut, iar încheietura mea a suportat consecințele. Trebuie să plec. Sam s-ar putea întreba pe unde umblăm.

– Amy, te rog să ai grijă. Sam s-ar putea... supăra, când îi spui.

– O să am, nu îți face griji. Sam e plecat în noaptea asta. Se întâlnește cu finanțatorul lui la hotelul Victoria, în North Norfolk. Îi aduce banii pentru avans, astfel încât, în zilele următoare, să semneze contractele.

„Bingo!" gândi Sebastian.

– Diseară pregătesc bagajele, continuă Amy, și le pun în mașină. Mâine-dimineață, după ce îi spun, sunt gata de plecare.

– Amy, spune-mi, te rog. Te temi de Sam?

– Să mă tem? Nu, sigur că nu. Doar că știu că se va supăra când îi voi spune, nimic mai mult. Te sun când e totul gata.

– Amy?

– Da?

Se opri și se întoarse spre el.

– Te rog să nu uiți că te iubesc și că sunt aici, dacă ai nevoie de ceva, în regulă?

Sebastian privi de la fereastra camerei lui de la etaj cum Amy urcă în mașina ei uzată, pornește motorul și dispare pe alee. Apoi puse grăbit mâna pe telefon și formă numărul pe care îl primise de la echipa antifraudă, ca să îi anunțe unde se afla domnul Noakes în seara aceea. Dacă totul mergea bine, poate Amy nici nu mai trebuia să îi spună ceva lui Sam...

Capitolul 30

După ce își puse copiii la culcare, Amy umplu o geantă mare de voiaj cu hainele ei și adună câteva dintre jucăriile copiilor, pe care le așeză sub o pătură pe bancheta din spate a mașinii. Apoi se băgă și ea în pat, făcând tot posibilul să adoarmă, dar în cele din urmă fu nevoită să renunțe și coborî să-și facă o cafea, care îi făcu inima să bată și mai tare.

„Păstrează-ți calmul, Amy, trebuie să rămâi calmă pentru copii", murmură ea pentru sine urmărind răsăritul soarelui care se lupta să lase noaptea în urmă.

Încercă să se gândească la faptul că în noaptea aceea, ea și copiii aveau să se afle la adăpost, în sanctuarul confortabil al Hophouse. Îi veni să plângă de ușurare că o găsise. Deși nu îi spusese asta lui Freddie, faptul că cele două case erau apropiate era un avantaj uriaș, iar dacă Sam reușea să-i dea de urmă, era de ajuns să țipe și Freddie o auzea.

Trezi copiii la ora șapte și le pregăti micul dejun, încercând să se poarte cât putea de normal. În drum spre școală, îl ascultă pe Jake citind din cartea lui și pe Sara vorbind despre costumul de înger pe care avea să îl poarte la serbarea de Crăciun.

Când se întoarse acasă, se duse în dormitorul copiilor și umplu doi saci menajeri cu hainele acestora, ducându-i în grabă lângă celelalte haine din portbagajul mașinii. Apoise așeză la masa din bucătărie, peste măsură de încordată. Privi chiar către resturile de vin dintr-o sticlă rămasă pe masă și se gândi să le bea. Ceasul din perete arăta ora nouă – mai avea încă o oră până ce Sam ajungea acasă, după spusele lui. Se gândea să facă o plimbare, când îi sună telefonul.

– O, Doamne, exclamă ea văzând numele lui Sam. Alo?

– Amy, slavă Domnului! Am nevoie să vii să mă iei.

– Ți s-a stricat mașina?

– Nu... Sunt la secția de poliție Wells, din Norfolk. O, Doamne, Amy... Vocea lui Sam se frânse. Am fost arestat.

– Cum? De ce?

– Nu pot să-ți spun acum. Avocatul meu a făcut demersurile pentru cauțiune și am nevoie de o mie de lire. Mergi, te rog, la mama să-i explici ce s-a întâmplat și s-o rogi să îți împrumute banii? Trebuie să închid acum. La revedere, draga mea, te iubesc!

Legătura se întrerupse. Amy se holba la telefon, cu mintea golită de gânduri din cauza șocului. Când își mai reveni, tremura din cap până în picioare. Formă numărul lui Posy și îi spuse pe scurt despre convorbirea cu Sam și rugămintea acestuia.

– Merg acum în oraș și mă opresc la bancă să iau banii, apoi vin la tine. Încearcă să nu intri în panică, Amy, sunt convinsă că s-a produs o neînțelegere.

Așteptând-o pe Posy, Amy simți instinctiv că nu era vorba de nici o neînțelegere. Rămase așezată la masă, cu privirea fixată asupra unei crăpături ce cobora de-a lungul peretelui.

– Vai, draga mea. Posy era în ușă, albă ca varul. Amy o conduse în sufragerie. Ce ți-a spus mai exact?

– Că a fost arestat și că se află la secția de poliție Wells, din Norfolk, răspunse Amy

automat.
– Amy, oare ce a făcut?
– Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse Amy amorțită.
– O fi condus sub influența alcoolului?
– Se poate.
– Dacă a accidentat pe cineva...?
– Tot ce pot face este să merg acolo și să aflu.
– Vrei să vin cu tine pentru sprijin moral?
Amy se gândi la toate lucrurile din portbagaj și clătină din cap.
– Mă descurc, mulțumesc.
– Bine, atunci, iată banii.
Posy scoase un plic din geantă.
– Mulțumesc, spuse Amy, băgând plicul în geanta ei. Te anunț imediat ce am noutăți.
Posy o îmbrățișă pătimaș.
– Pentru orice aveți nevoie, tu sau copiii, sunt aici.
Întreg drumul de o oră spre Wells, Amy nu vru să se gândească la nimic. Porni radioul cu volumul la maximum și nu își luă privirea de la drum.
La secția modestă de poliție completă un formular și achită mia de lire. I se spuse să rămână în sala de așteptare care era, din fericire, pustie.
În cele din urmă, Sam își făcu apariția. Arăta îngrozitor; alb la față și cu părul ciufulit ca al unui copil. Ea se ridică, iar el i se prăbuși în brațe.
– Slavă Domnului că ai ajuns, iubito, slavă Domnului!
– Vino, hai să plecăm de-aici, spuse ea cu blândețe.
Îndreptându-se spre ieșire, Sam se agață de brațul ei ca și cum nu era în stare să meargă singur.
– Mașina mea a rămas la hotel, spuse el, prăbușindu-se pe locul de lângă șofer, în timp ce Amy porni motorul.
– În regulă. Spune-mi încotro să o iau.
– Ia-o spre drumul de coastă. Hotelul e la zece minute de mers. Îți amintești?
Strecurându-se pe străzile înguste ale orașului și ajungând în cele din urmă la drumul de coastă, Amy își amintea, negreșit, ultima oară când făcuse drumul spre minunatul hotel, cu zece ani în urmă și entuziasmul pe care îl simțise în timp ce Sam conducea de-a lungul țărmului, sperând că nu se înșelase și că el avea să o ceară de nevastă. Nu o ceruse, dar petrecuseră oricum o noapte de neuitat. Atunci, soarele își făcuse apariția. Acum cerul era greu de nori, amenințând să plouă. Ajunseră în parcarea hotelului și Amy opri în dreptul Fiatului lui Sam.
– Te descurci să conduci până acasă? îl întrebă ea.
– Da.
– Ei bine, eu nu pot, până ce nu îmi spui ce se presupune că ai făcut.
– O, Dumnezeule, Amy. Sam clătină din cap, incapabil să o privească. V-am dezamăgit teribil pe tine și pe copii. Chiar am crezut că de data asta voi da lovitura, vă voi face să fiți mândri de mine. Acum, totul s-a dus pe apa sâmbetei, totul. Ce o să ne facem?
– Nu știu până nu îmi spui ce s-a întâmplat.

– E vorba de partenerul meu de afaceri, Ken Noakes. Se pare că este un escroc și un șarlatan de mare clasă. Practic, banii folosiți pentru finanțarea proiectului nostru sunt furați. Sau, cel puțin, sunt datorați creditorilor. Eram amândoi la bar, beam ceva – Ken adusese suta de mii în numerar, pentru Admiral House – când și-au făcut apariția doi polițiști în haine civile și ne-au cerut să îi însoțim ca să răspundem unor întrebări privind „însușirea frauduloasă a unor sume prin intermediul...", Sam clătină din cap. Nu îmi amintesc exact cum au spus. Eram în stare de șoc. Unul din ei m-a luat în mașina lui. Ken a plecat cu celălalt. Nu l-am mai văzut de atunci.

– Bine, dar dacă asta are legătură cu trecutul lui Ken Noakes, de ce te-au arestat pe tine?

– Pentru că sunt administrator unic al afurisitei lui de companii! Ken este finanțatorul, numele lui nu apare nicăieri în actele firmei! Hristoase! De unde era să știu că banii provin din afaceri necurate? Echipa antifraudă nu a crezut că eu nu știu nimic.

– O, Sam... Amy își mușcă buza. Chiar nu ai știut?

– Sigur că nu! Iisuse, Amy! înjură el furios. Oi fi eu în multe feluri, dar nu sunt escroc. Sigur, am la activ câteva afaceri eșuate și, crede-mă, au descoperit toate detaliile sordide ale acelor situații. M-au acuzat că mi-am continuat activitatea, deși declarasem insolvența, cu ultima companie pe care am condus-o, lucru care este de asemenea o infracțiune. E posibil să mă urmărească și pentru asta, dar avocatul care a vorbit cu mine a spus că probabil m-ar putea scăpa de acuzațiile alea dacă le aduc dovezi împotriva lui Ken. Problema e că eu nu știu nimic, absolut nimic. Sam o privi. Amy, mă crezi, nu-i așa?

În ciuda tuturor celor întâmplate, Amy îl credea. Soțul ei nu era un infractor, era doar disperat și nu prea deștept.

– Sigur că da. Mai vorbim acasă.

– O, Doamne! Sam își acoperi fața cu mâinile. Cum o să dau ochii cu mama? Vânzarea casei s-a dus de râpă, asta e sigur. Sunt un ratat. Nimic din ce am vrut să fac nu a avut succes, dar eu am încercat din greu. Îmi pare așa de rău, Amy. Te-am dezamăgit încă o dată. Dintr-odată o prinse de braț. Promite-mi că nu mă părăsești. Fără tine și fără copii... n-aș putea trăi.

Amy nu putu să-i răspundă.

– Amy, promite-mi, te rog! Te iubesc. Sincer. Sam începu să plângă. Nu mă părăsi, te rog, nu mă părăsi... o imploră el, întinzându-se peste schimbătorul de viteze și agățându-se de ea ca un copil.

– Nu te voi părăsi, Sam, auzi Amy o voce searbădă, care nu părea să fie a ei.

– Promiți?

– Promit.

Când ajunseră acasă, Amy îi spuse lui Sam să urce să își facă un duș. Acesta coborî douăzeci de minute mai târziu, aducând mai mult cu cel pe care îl știa.

– Merg până la Admiral House să vorbesc cu mama. Îi datorez o explicație, cel puțin.

– Așa este.

Amy continuă să împăturească hainele din uscător într-un coș de rufe.

– Te iubesc, Amy, și îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate. Voi găsi eu o soluție să ieșim din încurcătura asta, îți promit. Pa, iubito!

După ce Sam părăsi locuința, Amy așteptă cinci minute, apoi merse la mașină și duse toate lucrurile înapoi. Așeză hainele înapoi în sertarele cuvenite, atât pe ale ei, cât și pe ale copiilor. Apoi coborî la parter, scoase din geantă hârtia pe care notase numărul de telefon al lui Freddie și îl sună.

– Alo?

Sunetul vocii lui grave, liniștitoare, amenința să tulbure liniștea stranie care pusese stăpânire pe ea. Trase adânc aer în piept.

– Bună, Freddie, sunt Amy Montague. Te-am sunat să îți spun că a intervenit ceva și nu voi mai putea să mă mut mâine.

– Înțeleg. Nu e nici o problemă. Doar să mă anunți când te poți muta, Amy. Nu e nici o grabă.

– Problema este că nu știu când voi putea, așa că e mai bine să închiriezi altcuiva.

Urmă o pauză.

– Înțeleg. E totul în regulă, Amy?

– Nu, nu chiar, dar sunt sigură că îți va spune Posy ce s-a întâmplat. Eu... trebuie să închid, Freddie. Îți mulțumesc nespus pentru amabilitate. La revedere.

Închise înainte să izbucnească în lacrimi. Apoi, știind că Sam se putea întoarce în orice clipă, formă numărul lui Sebastian. Intră direct mesageria vocală.

– Sunt Amy. Te rog, vino în stația de autobuz de la malul mării, la ora cinci.

Amy își lăsă telefonul să alunece în geantă și urcă la etaj să se îmbrace pentru serviciu.

Când ajunse, Sebastian era deja acolo. La vederea ei, acesta se ridică și dădu să o îmbrățișeze, dar ea se retrase.

– Amy, știu ce s-a întâmplat. Mi-a spus Posy, după plecarea lui Sam.

– Da. Vocea lui Amy era lipsită de nuanță. Am venit să îți spun că rămân cu Sam pentru că sunt soția lui, sunt mama copiilor lui și pentru că are nevoie de mine.

Sebastian încercă din răsputeri să aleagă cuvintele potrivite.

– Înțeleg că ziua de azi a fost un șoc și, desigur, simți că trebuie să fii alături de el acum. Trebuie să lași să se liniștească apele, îmi dau seama.

– Nu, Sebastian, este mai mult de-atât. Ceea ce am făcut noi – ce am făcut eu – a fost o greșeală. Sunt soția lui Sam, am făcut jurământ în biserică. Sunt mama copiilor lui și... nu îl pot părăsi. Niciodată.

– Vrei să spui că noi – relația noastră – s-a terminat?

– Da. Mi-am așternut patul și acum trebuie să dorm în el. Sam trece printr-o perioadă cumplită și trebuie să fiu alături de el, indiferent de sentimentele mele. Dacă ar ști despre noi, cred că ar fi distrus. Practic, de dimineață a amenințat că se sinucide.

– Înțeleg, dar poate cu timpul...

– Nu! Sebastian, timpul acela nu va veni. Te rog, crede-mă. Nu îmi voi părăsi soțul și nu e corect să te amăgesc. Mergi și trăiește-ți viața alături de o femeie care este disponibilă, te rog, îl imploră ea.

– Nu vreau o viață cu nimeni altcineva. O vreau cu tine. Te iubesc!

– Îmi pare rău, Sebastian, dar așa cum am spus, s-a terminat. Trebuie să plec. La revedere.

Amy se întoarse și începu să se îndepărteze.

– Amy! Așteaptă! Știu cum se poartă cu tine!

Ea clătină din cap și continuă să meargă cu pas grăbit către High Street. Sebastian o văzu cum dă colțul și apoi dispare. Înjură furios în șoaptă, știind că era numai vina lui. Dacă nu ar fi alertat el echipa antifraudă despre locul unde era Ken Noakes, Amy și copiii ar fi fost acum la adăpostul casei lui Freddie. Încercând să o protejeze pe Posy, își distrusese ultima șansă la fericire – și pe a lui Amy.

Se așeză pe banca de la malul mării, își cuprinse capul în palme și începu să plângă.

POSY

Fluturele ochi-de-păun (Inachis iois)

Fluture de talie medie, ușor de recunoscut după „ochiii" vii pe un fond colorat precum penele păunului, de unde și denumirea populară

Londra

Vara anului 1958

Eram în autobuz, strivită între o femeie aflată în cărucior cu rotile și un tânăr care mirosea a transpirație stătută. Deși ferestrele erau deschise, era mai cald decât în orice seră în care lucrasem vreodată. M-am bucurat când am văzut Baron's Court apărând după colț. Am semnalizat că vreau să cobor și mi-am făcut loc printre oameni, spre ultima ușă.

În august, Londra e extrem de neplăcută, mi-am zis în sinea mea, amintindu-mi cu durere de zilele minunate de vară petrecute în Cornwall în aceeași perioadă a anului. Mi-am dat seama, îndreptându-mă spre apartamentul meu, că orașul nu fusese construit pentru cele câteva zile de călduri extreme pe care le experimenta. Eu și Estelle locuiam la ultimul etaj, ceea ce însemna că aveam de urcat șase etaje până acasă. Eram convinsă că era un exercițiu bun pentru sănătatea mea, dar nu când temperatura se apropia de 30 de grade. Am descuiat ușa de la intrare cu transpirația alunecându-mi pe trup și am mers direct în camera de baie mică și mai degrabă sinistră, să îmi pregătesc o baie călduță. Ca de obicei, sufrageria mirosea a fum de țigară și am deschis fereastra cât am putut de larg, să aerisesc, apoi m-am apucat să curăț măsuța de cafea, care era acoperită de sticle goale de bere, pahare de gin și scrumiere pline până la refuz.

Le-am dus în bucătărie și în timp ce le goleam, când în chiuvetă, când în coșul de gunoi, mă întrebam dacă fusese cu adevărat o idee bună să locuiesc împreună cu Estelle. Stilurile noastre de viață erau la poli opuși. Eu mă trezeam devreme să ajung la Kew Gardens înainte de ora nouă, Estelle se trezea mult mai târziu. Orele ei la Covent Garden nu începeau înainte de ora unsprezece. După-amiază, ea venea acasă să se odihnească înainte să plece din nou, pentru un spectacol, chiar când eu eram în drum spre casă. Mă bucuram de liniște până spre ora unsprezece când eram deja în pat, obosită de peste zi. Exact când eram pe punctul de a adormi, ușa de la intrare se deschidea și Estelle sosea însoțită de prieteni boemi, abia ieșiți din barurile din jurul teatrului. Veneau să continue petrecerea.

Zăceam în pat, incapabilă să dorm căci muzica era dată la maximum. Cândva îmi plăcuse Frank Sinatra, dar acum mă tortura, cântându-mi cu vocea lui dulce până în zori.

După ce am terminat de făcut ordine în sufragerie, întrebându-mă de ce nu se gândise Estelle să facă asta înainte să plece la teatru, m-am dezbrăcat și m-am băgat în cadă, care era așa de mică încât trebuia să îmi țin genunchii la piept.

„Mă voi duce la culcare la ora opt", mi-am zis stând în apă, apoi am ieșit și m-am șters cu prosopul. Îmbrăcată în halatul de casă, mi-am pregătit un sendviș cu brânză și m-am așezat pe canapea să-l mănânc. „Oare sunt plictisitoare pentru că prefer să îmi petrec timpul în preajma răsadurilor în loc să petrec non-stop?" m-am întrebat. Cu câteva zile în urmă, când m-am plâns de zgomot, Estelle mi-a spus că îmbătrânesc înainte de vreme.

– O să dormi la patruzeci de ani, Posy dragă. Bucură-te de tinerețe, cât o mai ai, mi-a spus ea cu nonșalanță în timp ce trăgea un fum dintr-un chiștoc pe care i-l trecuse un tânăr dat ostentativ cu ruj.

M-am retras în dormitor și mi-am înfundat vată în urechi.

Dar măcar îmi adoram slujba. Domnul Hubbard, noul îngrijitor al Herbariumului, părea să mă placă și mă sprijine. În fiecare dimineață, la Kew primeam mostre de plante noi din toate colțurile lumii; unele livrate de căutătorii de plante în ambalaje speciale, destinate să le mențină în viață după luni în șir de traversat munți sau jungle, și unele în colete expediate de grădinile botanice din Singapore, Australia sau America. După ce inspectam cu atenție plantele, să nu aibă purici sau alți dăunători, începeam să le studiez, să realizez ilustrații în scop științific, așezată la micul meu birou, sau făceam fotografii pe care le developam apoi în camera obscură.

Am învățat să presez mostre între pagini de pergament, apoi, pe cartonașe mici, să le înregistrez locul de origine, numele colecționarului, familia și specia din care făceau parte.

Cel mai mult îmi lua să descifrez notițele altor botaniști din toate părțile lumii, însă când reușeam, obțineam informații vitale cu privire la îngrijirea și întreținerea plantei.

După ce se uscau, le așezam în dulapurile înalte din centrul Herbariumului, o încăpere pe două niveluri deja arhiplină de mostre. Am întrebat-o pe colega mea, Alice, câte erau în total, iar ea a ros capătul creionului, socotind, înainte de a-mi răspunde.

– Vreo patru milioane și jumătate?

Nu puteam cere un loc de muncă mai minunat; grădina care mă înconjura oferea un contrast bine venit față de haosul orașului.

„În sufletul meu, sunt o fată de la țară", mi-am spus cu un căscat, în timp ce îmi spălam farfuria și tacâmurile, pregătindu-mă de culcare. „ Mi-e dor de Cambridge și de Jonny", am murmurat, întinzându-mă pe salteaua tare fără să mă învelesc – era prea cald pentru asta. Mi-am scos apoi și cămașa de noapte și am rămas goală. M-am întins după cartea aflată pe noptieră să citesc puțin, dar eram atât de obosită încât am adormit în curând, alintată de adierea ușoară care își făcea loc prin fereastra deschisă.

Câteva ore mai târziu m-am trezit în zgomotul ușii de la intrare trântite și al hohotelor de râs care veneau din holul îngust.

– O, Doamne, am gemut auzindu-l pe Frank răsunând la gramofon.

M-am întins să iau paharul cu apă și am băut cu sete. Întinzându-mă pe spate, am închis ochii și mi-am dorit să pot zbura și eu pe lună, așa cum o implora Sinatra pe o fată să facă. Cel puțin acolo ar fi liniște.

– Nu durează mult, vreau doar să...

Ușa dormitorului meu a fost dată de perete și în cadrul ei a apărut o siluetă luminată din spate. Am scăpat un țipăt și am căutat frenetic un cearceaf să îmi acopăr goliciunea când s-a aprins lumina.

– Pleacă! am strigat, privind către persoana din ușă.

Nu i-am distins trăsăturile, dar mi-am dat seama, tresărind, cine era.

– Dumnezeule, iartă-mă, te rog, căutam baia, a spus intrusul, trecându-și o mână prin coama deasă de păr ondulat și fixându-mă cu privirea.

M-am înroșit, strângând și mai tare cearceaful în jurul meu.

– E în regulă, am îngăimat, baia este de partea cealaltă a holului.

– Bine. Te rog încă o dată să mă ierți. A mijit iar ochii la mine. Ești sigură că nu ne cunoaștem? Îmi pari foarte cunoscută.

– Sunt sigură, am spus, dorindu-mi să plece odată.

– Nu cumva ai studiat la Cambridge?
– Ba da, am oftat.
– Și aveai o prietenă, Andrea?
– Da.
– Nu uit niciodată un chip, zâmbi el. Te-a adus la una dintre petrecerile mele – îmi amintesc foarte clar. Aveai o rochie roșie.
– Da, eu eram, am spus în vreme ce privirea mi se acomodase cu semiîntunericul și i-am văzut ochii mari, căprui.
– Ca să vezi. Ce mică e lumea! Eu sunt Freddie Lennox. Mă bucur să te revăd.
– Posy Anderson.
– Desigur, îmi amintesc acum. Îmi dai voie să întreb, de ce stai aici, precum Cenușăreasa, în timp ce dincolo petrecerea e în toi?
– Pentru că, spre deosebire de majoritatea invitaților, eu trebuie să merg la serviciu.
– Pare să fie treabă serioasă, a zâmbit Freddie. Ei bine, te las să îți faci somnul de frumusețe. Mă bucur că te-am revăzut, Posy Anderson. Noapte bună!
– Noapte bună!
După ce a stins lumina și a închis ușa în urma lui, m-am lăsat pe spate răsuflând ușurată. Mi-am amintit când fusesem cu Andrea la petrecerea aceea – și mi l-am amintit foarte limpede pe Freddie. Mi-am amintit că gândisem, la vremea aceea, că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată, mult prea bun pentru mine datorită aspectului, încrederii în sine și a faptului că era în anul al treilea. Am fost surprinsă că mă ținuse minte – vorbisem foarte puțin cu el.
În timp ce muzica a continuat, mi l-am imaginat pe Freddie aflat la câțiva pași de mine, probabil cu o băutură în mână, vorbind cu una dintre prietenele extrem de frumoase, balerine, ale lui Estelle. M-am întins spre pachetul cu vată din sertar, am desprins două cocoloașe și mi le-am înfundat în urechi.
În dimineața următoare, am ieșit din dormitor și am oftat la vederea dezastrului din sufragerie. Pe podea zăcea cineva și altcineva era pe canapea. I-am ignorat și am mers în bucătărie să îmi pregătesc o ceașcă de ceai și pâine prăjită. Ungeam felia de pâine cu dulceață, când am auzit o voce familiară în spatele meu.
– Bună dimineața, Posy. Cum te simți în această zi minunată?
Freddie stătea în cadrul ușii, privindu-mă.
– Foarte bine, mulțumesc, am răspuns politicos, în timp ce tăiam felia de pâine în două.
– Arată grozav, a spus el, arătând spre felia de pâine. Îmi dai o bucată?
– Servește-te, i-am răspuns. Eu mă cam grăbesc.
Mi-am luat ceaiul și farfuria și am ieșit din bucătărie. El a făcut un pas înapoi, să-mi facă loc și mi-a zâmbit.
– Mulțumesc!
– Trebuie să recunosc, a șoptit când am trecut pe lângă el, că te prefer fără haine.
Am căutat să-mi ascund îmbujorarea și am străbătut sufrageria, îndreptându-mă spre dormitorul meu. Așezată pe pat, mi-am băut ceaiul și am mâncat pâinea cu dulceață, promițându-mi să vorbesc cu Estelle despre asta. Să fiu acostată de bărbați necunoscuți în timp ce îmi pregăteam micul dejun nu era un lucru pe care să-l accept. Mi-am luat

geanta, suportul de plante, m-am dat cu ruj și am ieșit din cameră.
– Încotro? m-a întrebat Freddie când am deschis ușa de la intrare.
– Kew Gardens.
– Cât de... botanic, a răspuns el, urmându-mă de-a lungul scărilor interminabile. Mergi de plăcere?
– Nu, acolo lucrez.
– Ești grădinăreasă?
– Nu, sunt cercetător.
– A, da, desigur. Îmi amintesc că mi-ai spus. Impresionant.
M-am întrebat dacă mă tachina și probabil el știa că asta făcea, pentru că a adăugat un „serios" la sfârșitul propoziției.
– Eu am studiat Dreptul la Cambridge.
– Nu mai spune? am zis eu, ajungând în capătul scărilor și deschizând ușa blocului.
– Da, dar mi-am dorit să fiu actor, așa că mi-am spus să îmi încerc norocul la Londra.
– Așa, carevasăzică, am spus eu prietenos, mergând pe trotuar, cu el alături de mine.
– Am avut câteva proiecte la radio și un rol într-un serial de televiziune, dar asta e tot.
– Viața unui actor pare să aibă de-a face mai mult cu norocul decât cu talentul, din câte mi-au spus prietenii lui Estelle.
– E cât se poate de adevărat, a recunoscut Freddie. Dacă îți mai amintești de Andrea, am cunoscut-o prin intermediul Footlights.
– Da, îmi amintesc.
– Acela a fost adevăratul motiv pentru care am ales să studiez la Cambridge. Îmi lipsește. Ție nu? a întrebat el când am ajuns în stația de autobuz.
– Ba da. Acum, dacă nu te superi, mi-a venit autobuzul și trebuie să plec.
– Sigur! Posy. Și eu trebuie să ajung acasă, să mă spăl și să mă pregătesc. Am o audiție mai târziu.
– Succes, i-am spus urcând în autobuz.
– La ce oră ești acasă? a strigat el în timp ce controlorul a sunat din clopoțel, semnalând șoferului că putea porni.
– Pe la șase, de obicei, i-am strigat.
– La revedere, Posy. Pe curând!
În ziua aceea nu am acordat aceeași atenție desenelor mele. Fără să vreau, mă gândeam la ochii frumoși ai lui Freddie, la părul lui des și lucios pe care voiam cu ardoare să-l ating...
„Serios, Posy", m-am mustrat singură, în pauza de prânz, în timp ce îmi mâncam sendvișurile în grădină, „ești logodită, iar el este un actor sărac. Trebuie să îți revii, fata mea!"
În drum spre casă, în autobuz, nu m-am putut stăpâni să nu îmi imaginez că îl găseam în fața ușii, așteptându-mă și m-am mustrat încă o dată, în timp ce mă îndreptam spre ușă. Dar, spre uimirea mea totală, el era acolo, așteptând afară, ieșind în evidență (și arătând absolut minunat), cu un sacou albastru de catifea și o cravată cu model.
– Bună seara, Posy. Am venit să îmi cer iertare pentru azi-noapte, când am dat buzna peste tine. Mi-a oferit un buchet de flori ofilite și o pungă de hârtie. Am adus niște gin și

vermut. Ai băut vreodată gin cu vermut?
– Nu, nu cred, am răspuns deschizând ușa.
– Atunci, în seara asta vei bea, draga mea Posy. Sărbătorim.
– Serios?
– Categoric. Audiția mea a fost un succes! a spus el, urmându-mă pe scări în sus. Am primit un rol secundar într-o piesă de Noel Coward. Premiera va avea loc la Teatrul Lyric, pe Shaftesbury Avenue. Am patru replici, Posy! Nu-i așa că e minunat?
– Așa este, am răspuns în timp ce urcam scările și simțind... ei bine, dacă e să fiu sinceră, nu știu ce simțeam.
Nu înțelegeam ce căuta acolo, pentru că nu avea cum să fie interesat de cineva ca mine, sau avea...?
Am ajuns în capul scărilor la ultimul etaj și am descuiat ușa apartamentului. Freddie a venit după mine și a privit sufrageria care încă purta urmele nopții trecute.
– Dumnezeule, ce mizerie! Te ajut să strângi.
M-a ajutat, lucru foarte drăguț din partea lui, apoi a pregătit cocktailuri de gin și vermut.
– Noroc! a spus el. Fie să-i calc pe urme lui Olivier!
– În cinstea ta! am spus, sorbind din băutura care era chiar plăcută.
– Dacă nu mă înșel, ești originară din Suffolk, ca și mine. Mai mergi acolo?
– Deloc, am oftat. Am plecat când aveam nouă ani.
– Frumoasă regiune, a spus Freddie, dar desigur prefer capitala, tu nu?
– Nu chiar, nu. Îmi plac spațiile deschise.
– Serios?
– Da. Când o să am bani, cred că mă voi muta în Richmond, care este aproape de Kew și are un parc minunat.
– N-am fost acolo niciodată. Ce zici, mergem mâine la picnic acolo?
Am roșit, neștiind ce să spun.
– Ești incredibil de ocupată? Sau încerci să îmi spui să mă car și să te las în pace?
Știam că ar fi trebuit să îi spun că eram logodită. Ar fi fost foarte clar și mult mai ușor dacă aș fi avut inelul pe deget. Dar faptul că petreceam atâta vreme cu mâinile în pământ însemna că păstram frumosul meu inel de logodnă într-o cutiuță, în sertarul noptierei. Am rămas așa o vreme, torturată de indecizie, Posy cea „bună" încurajându-mă să rostesc cuvintele ce se cereau rostite și Posy cea „rea" împiedicându-mă să deschid gura și să fac ce trebuia.
– Ei bine?
Freddie mă privea fix.
– Nu, nu sunt ocupată, am auzit o voce mincinoasă, care întâmplător era vocea mea. Ar fi minunat.
După cel de-al doilea pahar de gin și vermut, Freddie a spus că îi era foame și că va pregăti ceva de mâncare din puținul pe care îl aveam prin dulapuri. Am mâncat împreună sardine și pâine cu unt, în timp ce Freddie mă amuza cu povești despre viața lui în Londra și actorii celebri pe care îi cunoscuse.
– În regulă, a zis el într-un sfârșit, cred că trebuie să plec, dacă nu vreau să pierd ultimul autobuz spre Clapham.

M-am uitat la ceas și nu mi-a venit să cred că era deja trecut de unsprezece noaptea.

– A fost o seară deosebit de plăcută, a spus el ridicându-se.

– Așa e, am răspuns ridicându-mă la rândul meu, ușor amețită de băutură.

– Și trebuie să recunosc, Posy dragă, ești absolut, dar absolut răpitoare.

Înainte să îmi dau seama ce se petrece, Freddie m-a tras spre el și m-a sărutat. Și a fost minunat. Trupul meu a răspuns imediat, așa cum nu o făcuse niciodată cu Jonny. Am fost dezamăgită când s-a desprins.

– Acum, chiar trebuie să fug, sau îmi voi petrece noaptea pe o bancă în parc, a zâmbit el. Voi fi aici mâine, la prânz. Tu aduci de mâncare, eu aduc băutura. Noapte bună, draga mea!

– Noapte bună!

După ce a plecat, am plutit spre dormitorul meu, m-am dezbrăcat de haine și m-am întins pe pat, învăluită de o negură magnifică de gin și de dorință. Mi-am imaginat degetele fine ale lui Freddie alunecând delicat pe trupul meu, peste sâni, pe abdomen... Când Estelle a ajuns acasă cu obișnuitul cârd de prieteni, abia dacă mi-a păsat, iar spre dimineață, am reușit să ațipesc.

– Noapte bună, Freddie dragă, am murmurat în timp ce închideam ochii.

Deși a doua zi m-am trezit cu o durere atroce de cap și cu inima grea de vină, recunosc cu rușine că nici una, nici alta nu m-au făcut să anulez picnicul în parc. Am stat pe iarba uscată, pe o pătură, și am băut vin, iar eu mi-am odihnit capul pe umărul lui.

Nu îmi venea să cred cât de natural mi se părea. Mi-am amintit că ne luase câteva luni lui Jonny și mie să ne relaxăm fizic unul în prezența celuilalt. Ne-am sărutat mult, am vorbit puțin și în cele din urmă am adormit. Am luat autobuzul înapoi spre casă și a urcat cu mine în apartament. Ca de obicei, dezordinea nopții trecute era acolo, dar am ignorat-o și ne-am mai sărutat o vreme.

– Posy, a spus el, cu capul îngropat în gâtul meu, știi că nu-mi doresc nimic mai mult decât să te duc în dormitor și...

– Nu, Freddie! M-am ridicat în capul oaselor, amețită de prea mult vin și din cauza soarelui și l-am privit aspru. Nu sunt genul acela de fată.

– Și respect asta, a încuviințat el cu o mișcare a capului. Spun doar că vreau – cu disperare. De câte ori închid ochii, te revăd întinsă pe pat, ca o statuie de alabastru a Afroditei, doar un cearceaf ascunzându-ți trupul.

A zâmbit.

– De ce mă vrei pe mine, Freddie? Sigur ai prefera o actriță fermecătoare, nu o cercetătoare demodată ca mine.

– Dumnezeule, Posy, ești departe de a fi demodată. O parte din mine este atât de atrasă de tine tocmai pentru că nu îți dai seama cât ești de frumoasă. Ești atât de naturală, a spus el, apropiindu-și buzele de ale mele. Ca o adiere proaspătă, față de fetele pe care le întâlnesc de obicei...

M-am îndepărtat de el.

– Ei bine, nu le semăn în nici o privință. Te vezi cu mine doar ca să te culci cu mine? l-am întrebat direct.

– Cu siguranță vreau și asta, da, după cum tocmai am recunoscut de bunăvoie. Dar nu, este mai mult de-atât. Sub această mască de actor sunt o persoană cât se poate de serioasă, să știi. Multe dintre femeile pe care le-am cunoscut sunt ușoare, n-au pic de creier. După ce atracția de la început dispare, trebuie să ai despre ce vorbi, nu?

– Presupun că da.

– Iar tu ești foarte inteligentă, Posy. Ador să te ascult vorbind despre solare și îngrășământ. Mă excită.

L-am lăsat să mă sărute din nou, liniștită de cele ce spusese. Și după plecarea lui, mi-am spus că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla era să-și facă mendrele cu mine, apoi să mă părăsească și să mă lase cu inima frântă. Și dacă tot aveam să fiu căsătorită cu Jonny pentru tot restul vieții mele, era în regulă să am o aventură înainte de asta...

Vara a trecut în toamnă pe nesimțite, iar aventura mea cu Freddie a continuat. Jonny îmi scria în fiecare săptămână, de la baza de instrucție din Aldershot, spunându-mi că avea să primească permisie în curând și că va veni să mă vadă într-un weekend. Părea fericit, îmi povestea despre regimentul din care va făcea parte – regimentul 7 Pușcași Gurkha – și despre „unde vom locui, după ce își va finaliza stagiul de pregătire de șase luni". Spera să fie un loc exotic, precum Malaysia.

Mi-am dat seama dintr-odată că nu mă gândisem temeinic la viitor, iar acum eram „în viitor" cu Jonny, antrenându-se pentru armată, iar eu trăindu-mi visul de a lucra la Kew. Dacă ne urmam planul și mă căsătoream cu el trebuia să plec unde era el detașat, ceea ce însemna ca eu să renunț la toate visurile și ambițiile mele. Pe când cu Freddie, puteam rămâne la Londra să îmi dezvolt cariera...

Piesa lui Freddie avusese premiera și fusesem să-l văd rostind cele patru replici și să îl aclam zgomotos, la final. Ne vedeam mai rar, din cauză că spectacolele lui se jucau seara, dar petreceam toate duminicile împreună.

– Te-ai culcat deja cu el? m-a întrebat Estelle în timp ce mă pregăteam să mă întâlnesc cu el să luăm prânzul împreună la Lyon's Corner House, pe Charing Cross Road.

– Sigur că nu, Estelle, i-am răspuns în timp ce mă dădeam cu ruj, privindu-mă în oglinda de deasupra canapelei din sufragerie.

– Sunt surprinsă. Cu certitudine arăți ca și cum ai făcut-o.

– Ce vrei să spui?

– Vă purtați cu foarte multă familiaritate.

– Ei bine, n-am făcut-o.

– Trebuie să fi fost tentată. E absolut adorabil, a spus Estelle, tot încercând să afle. Ce ai de gând să faci în privința lui Jonny Army?

– Nu știu.

– Freddie știe de existența lui? Știe că ești logodită?

– Nu știe.

– Serios, Posy, a chicotit Estelle. Eu îmi făceam griji cu privire la moravurile mele și iată-te pe tine, înșelându-ți logodnicul.

În drum spre locul de întâlnire cu Freddie, m-am gândit la ce spusese Estelle. Știam că avea dreptate. În mintea mea, îmi scuzasem aventura cu Freddie pur și simplu pentru că

nu mă culcasem încă cu el, dar știam că mă mințeam pe mine însămi și pe Freddie. Mă îndrăgostisem nebunește de el, acesta era adevărul.

Trebuia să îi spun lui Jonny că lucrurile între noi se încheiaseră. Așa era corect.

„Dar dacă Freddie te părăsește...?"

Dacă mă părăsea, mi-am zis, meritam din plin să îl pierd pe Jonny care era atât de bun, de blând, de statornic – un viitor soț perfect. Ar fi fost distrus să afle cum se purta logodnica lui.

După prânz, i-am spus lui Freddie că mă durea capul, am luat autobuzul înapoi spre casă și m-am așezat să îi scriu lui Jonny. Am scris șase ciorne pentru că îmi era foarte greu să găsesc cuvintele potrivite, dar în cele din urmă am împăturit scrisoarea și am pus-o în plic. Apoi am luat inelul de logodnă din cutiuța lui, l-am învelit în vată și bandă adezivă și l-am pus în plic cu scrisoarea. L-am lipit cu limba și am scris pe plic adresa bazei lui militare, apoi am pus timbrul. Înainte să mă răzgândesc, am ieșit la cutia poștală și, trăgând adânc aer în piept, am dat drumul plicului în cutie.

„Îmi pare teribil de rău, Jonny, dragul meu. La revedere."

Trei zile mai târziu mă culcam cu Freddie. Și dacă mai existase vreo parte din mine care se temea că ruperea logodnei nu fusese o idee bună, temerile mele au fost alungate de felul în care m-a făcut să mă simt. Evenimentul s-a petrecut în Clapham, în apartamentul lui Freddie. Am rămas după aceea întinși pe pat, fumând și bând gin cu vermut, care devenise băutura noastră preferată.

– Așadar, nu ești virgină. Freddie și-a trecut o mână peste sânii mei. Am crezut că ai putea fi. Cine a fost norocosul?

– Freddie, trebuie să îți mărturisesc ceva.

– Spune tot, draga mea. Sunt în competiție cu cineva pentru atențiile tale?

– Ai fost, da. Când ne-am cunoscut eram... logodită, înțelegi, cu cineva pe nume Jonny. Este plecat, se pregătește să intre în armată și, ei bine, i-am scris cu câteva zile în urmă să-i spun că am rupt logodna. Că nu mă pot căsători cu el.

– Are vreo legătură cu mine?

– Da, am răspuns sincer. Vreau să spun, te rog să nu te simți amenințat sau ceva asemănător. Nu mă gândesc că noi doi ar trebui să ne logodim, dar am simțit că așa era corect, să îi spun.

– Uită-te la tine, atât de imprevizibilă, a zâmbit Freddie. Eu credeam că ești atât de dulce și de inocentă și, când colo, tu aveai pe cineva.

– Da, știu, sunt îngrozitoare și îmi pare rău. Nu l-am văzut de când am început să ne întâlnim noi, pentru că e plecat. Așa că nu ți-am fost necredincioasă, Freddie.

– Așadar, de asta nu voiai să te culci cu mine?

– Da.

– Ei bine, în ceea ce mă privește, mă bucur că el a dispărut din peisaj și că nu mai ai rețineri de ordin moral. S-a întors spre mine și m-a cuprins strâns. O mai facem o dată să sărbătorim?

Am fost cât se poate de bucuroasă că Freddie nu a părut tulburat de confesiunea mea. Mă temusem că s-ar putea simți presat, lucru care nu era adevărat. Îmi spusesem că

aveam și alte motive pentru care rupsesem logodna cu Jonny; unul foarte important fiind gândul că ar fi trebuit să îmi abandonez îndrăgita carieră ca să îl însoțesc pe el. Dar dacă era să fiu sinceră cu mine, știam că dacă Freddie mi-ar fi cerut-o, l-aș fi urmat până la capătul pământului fără să stau pe gânduri.

După acea primă noapte împreună, practic m-am mutat la el. Îl așteptam să vină de la teatru și făceam dragoste până spre dimineață, când adormeam în brațele lui. Lucrul cel mai ciudat era că, deși dormeam foarte puțin, mă simțeam proaspătă ca o margaretă când mă trezeam să merg la serviciu. Citisem nenumărate romane de dragoste în tinerețea mea și abia acum înțelegeam despre ce vorbeau scriitorii. Nu mai fusesem nicicând atât de fericită.

La jumătatea lui octombrie am mers până în Baron's Court să îmi mai iau niște haine și corespondența. În dormitor mă aștepta un plic voluminos cu un timbru italienesc.

„Mama", am gândit eu în timp ce îl deschideam.

Draga mea Posy,

A trecut multă vreme de când ți-am scris ultima dată și sper că mă vei ierta pentru asta. Am fost foarte ocupați cu căsătoria unuia dintre fiii lui Alessandro.

Felicitări pentru rezultatele cu care ai absolvit facultatea! Sunt mândră să am o fiică așa inteligentă.

Posy, eu și Alessandro venim la Londra la începutul lui noiembrie și ne-am bucura foarte mult să te vedem. Stăm la Ritz, de pe 1 până pe 9, așa că, te rog, sună-mă să îmi spui când poți veni. A trecut prea mult timp, te rog, spune-mi că vei veni să îi vezi pe mama ta și pe soțul ei.

Cu dragoste,

Maman

Am stat acolo cu ochii la scrisoare, gândindu-mă că trecuseră treisprezece ani de când o văzusem pe mama ultima oară. Oricum ai fi privit situația, mama mă abandonase. Și, deși partea matură, rațională a ființei mele înțelegea că fusese mai bine să am stabilitatea pe care mi-o oferiseră bunica și Cornwall decât să fiu târâtă prin Europa, partea emoțională era rănită și furioasă, ca în cazul oricărui copil abandonat de mama lui.

În autobuz, în drum spre Clapham, am reflectat dacă să discut asta cu Freddie și am decis că mai bine nu o făceam. Nu suportam gândul că m-ar compătimi, așa că nu am spus nimic. Când am ajuns acasă, a văzut că eram cu gândurile în altă parte.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Îmi dau seama că ceva nu e în regulă.

– Nimic, Freddie. Mă doare capul, atâta tot.

– Atunci, vino aici și lasă-mă să îți șterg fruntea înfierbântată.

M-am dus în brațele lui și m-am simțit alinată.

– Știi, draga mea, m-am gândit dacă nu cumva ar trebui să ne luăm un apartament împreună. Patul acesta de o persoană începe să devină enervant, nu crezi?

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Vrei să spui să locuim împreună?

– Nu fi așa surprinsă. Locuim deja împreună, doar că neoficial.

– Doamne, Freddie, nu știu ce ar spune bunica mea dacă ar ști. Vreau să spun, este oarecum riscant, nu-i așa?

– Suntem în anii cincizeci, Posy, multă lume face asta, crede-mă. Vreau să ai o bucătărie decentă, unde să poți pregăti toate acele mâncăruri delicioase despre care îmi tot vorbești, a zâmbit el.

– Pot să mă gândesc la asta?

– Desigur, a spus Freddie, sărutându-mă pe obraz.

– Mulțumesc.

Într-un fel sau altul, pe când Crăciunul anului 1958 se apropia, viața mea nu putea să fi fost mai împlinită. Mă simțeam ca și cum nu exista nici o parte din mine care să nu fie mulțumită; aveam un loc de muncă minunat și îl aveam pe Freddie, care îmi umplea fiecare gând, toate simțurile și inima. Fericirea pe care o trăiam aproape mă speria, pentru că mă gândeam că nu avea cum să reziste.

Plutind pe norul fericirii mele, m-am hotărât să o văd pe mama când avea să vină la Londra, măcar din politețe, dacă nu de altceva. Astfel încât, în săptămâna în care îmi comunicase că avea să fie în oraș, am telefonat la hotel și mi s-a făcut legătura cu menajera ei. I-am spus acesteia că o puteam vizita pe mama în duminica următoare, la ceai. Apoi am mers la Swan & Edgar, în Regent Street și mi-am cumpărat o ținută elegantă pe care o puteam folosi și cu alte ocazii.

Câteva zile mai târziu, pășind în hotelul Ritz, îmi simțeam picioarele de parcă erau din cârpă, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept.

– Vă pot fi de folos, madame? m-a întrebat majordomul de la intrarea în salonul somptuos, unde se servea ceaiul.

– Da, îi caut pe contele și contesa d'Amici.

– A, da, madame, vă așteaptă. Urmați-mă!

În timp ce acesta mă conducea printre musafirii eleganți care-și sorbeau ceaiul și mâncau sendvișurile rafinate, ochii îmi fugeau în toate direcțiile, sperând să apuc o privire în avans a mamei mele. Și am văzut-o, cu părul ei blond, ridicat într-un coc elegant și cu machiajul impecabil. Era neschimbată, cu excepția unui șirag triplu de perle în jurul gâtului și a diamantelor care-i sclipeau pe degete și la încheieturi. Era așezată lângă un domn mic de statură, chel, care mie îmi părea de două ori mai vârstnic, dar totodată era posibil ca Maman să arate foarte bine pentru vârsta ei.

– Draga mea Posy, ți-l prezint pe Alessandro, tatăl tău vitreg.

– Cara mia[8], ești cu mult mai frumoasă decât te-a descris mama ta. Sunt onorat să te cunosc.

Alessandro s-a ridicat și mi-a cuprins mâna între mâinile lui, iar eu am fost surprinsă să-i văd lacrimi în ochi. Venisem hotărâtă să îl displac, dar bunătatea lui era palpabilă și se vedea clar că o adora pe mama.

În timp ce mă înfruptam din sendvișuri cu castravete și goleam pahar după pahar de șampanie, Alessandro mă încânta cu povestiri despre viața lor în Italia, despre palatul lor și despre croazierele estivale de-a lungul coastei Amalfi.

– Mama ta este – care e cuvântul – grrrozavă! Este lumina și bucuria vieții mele!

Mi-am plecat privirea spre ceașca de ceai, în timp ce el i-a sărutat mâna. Chipul ei s-a luminat privindu-l și mi-am dat seama că nu îmi aminteam să o fi văzut vreodată zâmbind în felul acela la Admiral House.

– Trebuie să vii în vizită! a spus Maman, după ce ospătarul a eliberat masa. Crăciunul la palat este atât de frumos și vara viitoare vom pleca cu barca de-a lungul coastei și-ți vom prezenta minunățiile Italiei.

– Nu sunt sigură că voi putea lipsi de la muncă, m-am eschivat.

– Trebuie să ai câteva zile de concediu, a spus ea. Eu... Maman s-a întors către soțul ei. Amore mio[9], mă lași câteva clipe cu fiica mea?

– Si, certo[10].

Cu un ultim sărut depus pe mâna mamei mele, Alessandro a părăsit salonul.

Odată rămase singure, mama s-a aplecat spre mine.

– Posy, știu că am pierdut o bună bucată din viața ta...

– Maman, înțeleg, nu trebuie să...

– Ba da, trebuie, a spus ea cu ardoare. Ai ajuns o femeie frumoasă, inteligentă, puternică și regret că eu nu am avut nimic de-a face cu asta. I s-a tăiat respirația. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să ți le explic, dar... a clătinat din cap. Timpul a trecut și nu se mai poate face nimic. M-a mângâiat pe mână. Chérie, te rog ia în calcul să vii de Crăciun în Italia.

Am plecat de la hotel ușor amețită de șampanie și întrebându-mă dacă nu cumva îmi judecasem greșit mama; interpretase atât de bine că îmi stârnise cu adevărat compasiunea. A fost nevoie de întreaga durată a călătoriei cu autobuzul pentru ca fantezia să se risipească și să îmi dau seama, încă o dată, că mă manipulase, iar eu căzusem în plasa ei. Nu mă întrebase aproape nimic despre viața mea, în afară de câteva lucruri elementare, cum erau unde locuiam și unde lucram. Deși eram pregătită să îi vorbesc despre Freddie și despre dragostea mea pentru el, subiectul nu venise în discuție. Fusese prea ocupată să îmi descrie propria ei viață încântătoare, traversând Europa cu Alessandro de la un eveniment grandios la altul. Pentru că aveam nevoie de o noapte în care să fiu singură, l-am sunat pe Freddie acasă la el și i-am spus că rămân la mine în noaptea aceea. Am stat în dormitor, bând ceai ca să mă dezmeticesc și gândindu-mă.

Făcând asta, inima mea s-a răcit din nou. Am hotărât că nu voi petrece Crăciunul la palat și nici nu voi merge la ei vara următoare... Maman nu încerca să compenseze pentru timpul în care nu fusese lângă mine, încerca să se facă pe ea să se simtă mai bine pentru felul în care mă abandonase.

„Ai supraviețuit ultimii treisprezece ani fără ea, Posy, vei supraviețui și în anii care vin", mi-am spus, ștergându-mi lacrimile cu furie.

Am auzit o bătaie în ușă, apoi Estelle și-a strecurat capul înăuntru.

– Ești bine, Posy?

Am strâns din umeri.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Da. Crezi că e posibil să încetezi să îți iubești un părinte? Vreau să spun, chiar și atunci când acesta face lucruri îngrozitoare, iubirea continuă să existe?

– Doamne, Posy, asta e o întrebare dificilă. Estelle a venit și s-a așezat pe pat lângă mine. Andrea, cu diploma ei în literatură, ți-ar fi mai de folos.

– Iubirea nu este ceva concret, nu-i așa? Nu o poți cuantifica. Iubirea pur și simplu... există.

– Da, ai dreptate, desigur. Și ca să-ți răspund la întrebare, sincer nu știu, Posy. Vreau să spun, eu îmi ador părinții, așadar, nu este un lucru la care să fi fost nevoită să mă gândesc, dar la urma urmei, presupun, ne putem alege prietenii, însă nu și familia. Dar nu e musai să îți placă de ei, când vine vorba de iubire, mai ales iubirea pentru o mamă, poate că aceasta este mereu acolo indiferent cât de urât se poartă cu tine. Este necondiționată, nu-i așa?

– Da, presupun că așa este, lucru foarte trist de altfel, pentru că aș prefera să nu o iubesc.

– Prin urmare, întâlnirea a fost neplăcută?

– Nu. A fost perfectă, am zâmbit. Și tocmai asta este problema. Nu vreau să fiu dezamăgită din nou. Și dacă ea își închipuie că poate să intre cu ușurință înapoi în viața mea, după atâția ani... Mi-a cerut să merg cu ea la cumpărături, mâine.

– Ei bine, Posy, asta s-ar putea să merite. Din câte mi-ai spus, e plină de bani.

Estelle, întotdeauna pragmatică, mi-a zâmbit.

– Nu vreau să mă cumpere, Estelle, și exact asta ar face. Apoi ar trăi cu impresia că ne-am împăcat și că totul s-a rezolvat.

– Înțeleg. Oricum, vestea bună este că ea trăiește în Italia și nu te va deranja foarte des. La urma urmei, ochii care nu se văd se uită.

– Așadar, nu crezi că aș fi necioplită?

– Nici vorbă. Te-a abandonat imediat după ce ți-ai pierdut tatăl. Câteva rochii frumoase, treisprezece ani mai târziu, nu compensează pentru așa ceva.

– Mulțumesc, Estelle, i-am spus întorcându-mă către ea. M-a făcut să mă simt vinovată că nu am acceptat pe loc invitația ei să îi vizitez.

– Ei bine, nu te simți vinovată, Posy. Ea ar trebui să fie adultul, nu tu. Acum trebuie să plec. Am o întâlnire, a spus Estelle cu ochii scăpărând.

– Pari entuziasmată. Este vorba de dansatorul principal de la Covent Garden?

– Nu, și tocmai de aceea sunt entuziasmată. Îți dai seama, are o slujbă adevărată! Ceva cu acțiuni, în oraș. Poartă costum, pe care abia aștept să îl smulg de pe el, dar am sentimentul că este teribil de cuviincios.

– Vrei să spui că e un om normal?

– Într-un mod de-a dreptul delicios, a chicotit Estelle în drum spre ușă. Merg să îmi caut cea mai decentă rochie.

– Să îmi povestești tot când ne vedem, am strigat în urma ei.

– Așa voi face!

– Așadar, ce planuri ai pentru Crăciun, Posy? m-a întrebat Freddie în timp ce luam ceaiul într-o cafenea, într-o sâmbătă, între spectacolul de dimineață și cel de seară.

– Merg la bunica, în Cornwall, ca de obicei, i-am răspuns. Tu?

– O, presupun că mă întorc la mama, pentru obișnuitele zile de chin. Ți-am spus că

suferă de nervi, nu? Iar Crăciunul și Anul Nou sunt în mod special greu de suportat pentru ea. Cel puțin, anul ăsta am o scuză reală. Nu trebuie să rezist decât trei zile, dat fiind că am spectacole până aproape de Anul Nou.

Freddie nu vorbea des despre familia lui sau despre copilărie (care fusese dificilă, după puținul pe care mi-l spusese), astfel încât, deși eu îi povestisem cu dragă aducere aminte despre tata și cât de minunat fusese, înainte să moară în război, mă abțineam să vorbesc prea mult despre propria mea copilărie. Dacă venea vorba, el spunea că trecutul era irelevant și ceea ce conta era viitorul, ceea ce îmi convenea de minune.

– Așadar, nu ai timp să vii în Cornwall?

– Nu, din păcate, deși mi-ar plăcea. Crăciunurile tale par să fie de poveste.

– O, nu sunt ceva spectaculos, Freddie, doar foarte... sărbătorești, presupun. Și îmi doresc foarte mult să o cunoști pe bunica.

– Promit că voi veni imediat ce se încheie spectacolul ăsta afurisit, a oftat Freddie. M-am săturat, Posy, vorbesc serios. Aștept cu orele în cabină doar ca să spun patru replici. Și sunt convins că actorul acela, a cărui dublură sunt, s-a hotărât să nu se îmbolnăvească de-al naibii. Toată lumea e răcită, în afară de el. Speram să aduc niște agenți în sală, să mă vadă interpretând rolul lui.

– Cel puțin ai un loc de muncă, ceea ce e mare lucru.

– Da, și muncesc aproape pe nimic, a adăugat el cu tristețe. Serios, Posy, mă gândesc să renunț și să mă întorc să termin studiile de drept, în septembrie, dacă nu se întâmplă nimic în următoarele luni. Vreau să spun, nimeni nu poate trăi mâncând numai sardine, nu-i așa?

– Avem salariul meu, Freddie, ne descurcăm, nu?

– Da, așa este și, deși îmi place să pretind că sunt în favoarea egalității între sexe și nu contează cine aduce banul în casă, nu sunt sigur că îmi convine să fiu un întreținut.

– Hopa, am zâmbit, iar se face simțit izul acela de tradiționalism.

– Da, recunosc. Mi-am trăit experiența în lumea teatrului și cel puțin pot spune că am încercat. Dar chiar de dimineață mă gândeam, oare ce e avocatul, dacă nu un actor care interpretează în fața unui public? Diferența este că ești plătit regește pentru efortul tău și, în plus, se poate întâmpla să faci și ceva bun pentru alții. Meseria de actor este, la urma urmei, cea mai lipsită de sens, nu-i așa? Vreau să spun, este doar despre sine.

– Presupun că da, așa este, deși oferă multă bucurie altora. Îi face să uite, pentru câteva ore, de tristețea propriei lor existențe.

– Ai dreptate, firește, a recunoscut el. Poate îmbătrânesc, dar într-o zi aș vrea să îți pot oferi o casă frumoasă și destui bani încât să ne permitem să ne creștem copiii.

Mi-am plecat privirea ca să nu îmi vadă bucuria din ochi. Nu mă puteam gândi la ceva ce mi-aș fi dorit mai mult decât să mă căsătoresc cu Freddie și să îmi petrec restul vieții alături de el. Mă surprinsesem de câteva ori studiind rochiile de mireasă din reviste.

– Ne-ar fi bine împreună, nu-i așa?

Mi-am ridicat privirea și el mi-a zâmbit.

– Cred că da. Dar... nu m-ai împiedica să lucrez, nu-i așa?

– Sigur că nu. Adică, sper că ți-ai lua o pauză, dacă vom avea copii, iar eu ar trebui să ajung să câștig mult mai mult decât tine, desigur, dar...

L-am lovit în glumă peste braț, știind că mă tachina. Freddie s-a uitat la ceas.

– În regulă, trebuie să mă întorc în celula mea, înainte de apelul dinaintea spectacolului. La revedere, scumpa mea, ne vedem mai târziu, acasă.

L-am urmărit strecurându-se printre mese și am văzut câteva femei aruncându-i priviri. Era cu adevărat un bărbat arătos și m-am întrebat pentru a nu știu câta oară cum de ajunsese să fie al meu.

– E pur și simplu perfect, am murmurat, hotărându-mă să merg pe jos pe Regent Street și să admir vitrinele magazinelor, decorate pentru Crăciun.

Strada era plină de oameni care făceau același lucru ca și mine, iar vânzătorii de castane coapte desfășurau o afacere înfloritoare.

– În noaptea asta, mă bucur să trăiesc, am rostit către castană înainte să o bag în gură și să fug să prind autobuzul care mă ducea la apartamentul lui Freddie, în Clapham.

Noaptea dinaintea plecării mele spre Cornwall a fost una dulce-amăruie. Deși abia așteptam să le revăd pe bunica și pe Daisy, mi-am dat seama că eu și Freddie petrecuserăm aproape toate nopțile împreună, în ultimele patru luni. Freddie a venit acasă de la teatru și s-a băgat în pat, lângă mine. În noaptea aceea mi s-a părut că a făcut dragoste cu mine mai pasional decât de obicei.

– Dumnezeule, ce dor îmi va fi de tine! a spus el, mângâindu-mă pe păr, în timp ce mă ținea în brațe. Posy, scumpa mea, te căsătorești cu mine? mi-a șoptit el la ureche.

– Vorbești serios? m-am mișcat să îl pot privi în lumina tremurătoare a lumânării.

– Sigur că vorbesc serios! Freddie părea ofensat. Nu aș glumi cu așa ceva. Ei bine?

– Asta e tot? Nu te pui în genunchi? l-am necăjit, cu inima bătându-mi să-mi iasă din piept de iubire și bucurie.

– Dacă aceasta este dorința doamnei, fie.

L-am urmărit cum a oftat, s-a dat jos din pat și s-a lăsat într-un genunchi înaintea mea. Mi-a luat mâna în mâinile lui și a privit către mine întinsă pe saltea.

– Dragă Posy, eu...

– Dat fiind că aceasta este o cerere oficială, cred că ar trebui să rostești numele meu real.

– Ce nume real? s-a încruntat el.

– Cel care apare în certificatul meu de botez, firește. Posy este doar un nume de alint, înțelegi?

– Așa deci. Și care este numele tău în certificatul de naștere?

– Adriana Rose Anderson.

– Adriana Anderson?

Și-a luat privirea de la mine, părând confuz.

– Știu, este îngrozitor. Mă tem că am primit numele mamei mele. În orice caz, nu trebuie să îl rostești decât cu două ocazii, acum și în ziua căsătoriei. Așadar...?

Freddie m-a privit din nou, apoi a ridicat din umeri cu un aer mai degrabă trist.

– Cred că ai dreptate, Posy. Ar trebui să fac asta așa cum se cuvine. Cu niște haine pe mine, înțelegi? a chicotit el tensionat, ridicându-se.

– O, Freddie, glumeam. Nu trebuie să rostești numele meu real sau ceva.

– Nu, când te întorci, după sărbători, o să... aranjez ceva.

A urcat înapoi în pat și a suflat în lumânare, iar eu m-am cuibărit în brațele lui.

– Pari necăjit, dragul meu, i-am șoptit.

– Nu, nu, nici vorbă. Sunt doar obosit, după două spectacole, atâta tot.

– Posy? m-a strigat el când eram pe punctul să adorm. Cum se numea casa în care ai crescut, în Suffolk?

– Admiral House, am murmurat somnoroasă. Noapte bună, Freddie!

***

A fost minunat să mă aflu acasă, cu bunica, în Cornwall, iar Crăciunul l-am petrecut în mod tradițional, ca întotdeauna.

– Așadar, când îl voi cunoaște pe acest Freddie al tău? m-a întrebat bunica, după ce aduceam pentru a mia oară vorba despre ce spusese sau făcuse Freddie.

– Când se termină spectacolul în care joacă la Londra. Mi-a cerut să îți spun că abia așteaptă să te cunoască.

– Ei bine, se vede cu ochiul liber că ești îndrăgostită până peste urechi, Posy dragă. Trebuie să recunosc că sunt puțin îngrijorată, dat fiind că este actor și tot ce presupune asta. Nu este o meserie pe care să te poți baza, nu-i așa?

– Freddie a spus că mai mult ca sigur, în septembrie, se întoarce să termine Facultatea de Drept. Vrea să aibă grijă de mine cum se cuvine, așa că nu ai de ce să îți faci griji.

– Prin urmare, crezi că se va căsători cu tine, Posy?

– O, da, am vorbit deja despre asta. Dincolo de toate, este un tip foarte tradiționalist.

– Și nu ai regretat nici o clipă că ai rupt logodna cu Jonny?

– O, nu, bunico, nici măcar o clipă.

– Era un tânăr de treabă, Posy. Ar fi fost un soț desăvârșit.

– Așa va fi și Freddie.

– Dacă te cere.

– A făcut-o deja, neoficial, cel puțin.

– Iartă-mă, Posy, dar mă tem un pic că s-ar putea să te fi despărțit de Jonny și vei ajunge să regreți asta. Înțeleg foarte bine vraja unei noi pasiuni, dar, după părerea mea, adesea, cu răbdarea treci marea.

– Bunico, doar pentru că Freddie a încercat să își facă un rost ca actor nu face din el un boem. O să te convingi când îl vei cunoaște, crede-mă. Acum trebuie să merg la culcare, înainte să ajungă Moș Crăciun. M-am ridicat zâmbind și am sărutat-o. Noapte bună!

Întreaga zi de Crăciun mi-am petrecut-o așteptând să mă sune Freddie, după cum promisese, dar, dintr-un motiv sau altul, n-a sunat. Am pus-o pe seama unei probleme cu compania de telefoane, știind foarte bine că de sărbători se dădeau nenumărate telefoane și linia noastră nu era printre cele pe care te puteai baza.

„Va suna mâine, cu siguranță", m-am liniștit singură când m-am dus la culcare, în noaptea aceea.

A doua zi de Crăciun am vizitat-o pe Katie, la căsuța mică în care locuia cu soțul și cei doi copii ai lor.

– Sunt absolut adorabili, am spus în timp ce Mary se cățăra pe genunchii mei să o

îmbrățișez, iar Katie îl hrănea pe Jack, abia născut. Nu îmi vine să cred că ai deja doi copii. Eu nu mă simt încă la vârsta la care aș putea fi mamă.

– Ei bine, asta vine odată cu căsătoria. Katie a ridicat din umeri. Însă cu Judas nu e ușor. Tot ce îmi doresc e o noapte de somn neîntrerupt.

– Thomas te ajută cu copiii?

– Glumești? și-a dat ea ochii peste cap. Aproape fiecare seară și-o petrece în bar.

Pe drumul înapoi spre casă, mi-am spus că probabil Katie nu era cel mai bun exemplu când venea vorba de maternitate. Ea, care de obicei arăta impecabil, acum avea părul murdar, prins cu un elastic și la ora șapte era tot în capot.

„Sper să nu mă las niciodată să decad în felul acela, când eu și Freddie vom avea copii", mi-am spus în timp ce intram în Manor House și apoi în bucătărie, unde Daisy pregătea renumita ei tocăniță.

– M-a sunat cineva cât am fost plecată, Daisy?

– Nu, Miss Posy, îmi pare rău.

– O, bine. Te ajut cu ceva?

– Nu, mă descurc, mulțumesc.

Bunica îi invitase pe pastor și soția lui la prânz, dar eu eram cu gândurile în altă parte, întrebându-mă cum era posibil ca Freddie să nu fi sunat să îmi ureze cu întârziere Crăciun fericit! Apoi am început să mă gândesc că poate pățise ceva și zăcea undeva, pe un pat de spital, singur și suferind...

– Bunico, pot să sun acasă la Freddie, în Londra? Îmi fac griji că nu a sunat până acum.

– Sigur, draga mea, a încuviințat ea.

Am mers să îmi iau agenda și am format numărul cu mâinile tremurând. Era un telefon comun, care deservea trei apartamente și era amplasat pe holul clădirii convertite în spații de locuit.

– Vă rog, să răspundă cineva, am șoptit, nerăbdătoare să aflu că nu pățise nimic.

– Alo, Clapham 6951.

– Alo, Allan?

– Da, eu sunt.

– Allan, sunt eu, Posy, i-am spus vecinului lui Freddie. Freddie este acolo?

– Nu, Posy, am crezut că știi că a fost să își viziteze mama pentru câteva zile. Ar trebui să se întoarcă însă după spectacolul din seara asta.

– Înțeleg. M-am temut să nu se fi întâmplat ceva, pentru că nu am mai primit nici o veste de la el. Îi transmiți tu să mă sune când ajunge acasă în seara asta? Spune-i că poate suna oricât de târziu.

– Sigur, Posy. Sunt sigur că e bine. Știi cum se întâmplă de Crăciun.

– Sigur că știu, da. Mulțumesc, Allan, pe curând!

– La revedere, Posy!

Am lăsat telefonul ușor stânjenită. Bineînțeles că Freddie nu pățise nimic; probabil fusese ocupat cu mama lui. Măcar acum știam că aveam să vorbesc cu el mai târziu. Ușurată, am mers să joc cărți cu bunica.

Deși am rămas trează mult după miezul nopții, așteptând în capul scărilor, în apropierea

mesei pe care stătea telefonul, în așa fel încât să nu ratez apelul, telefonul s-a încăpățânat să nu sune.

În timp ce urcam abătută scările spre dormitor, am fost năpădită de gânduri negre, cumplite. Era prima dată când Freddie nu mă suna înapoi. După o noapte albă, am știut că rămăsese un singur lucru de făcut. Înainte ca bunica să coboare la micul dejun, aveam bagajul făcut și eram gata să pornesc spre gară.

– Bunico dragă, îmi pare tare rău, dar una dintre prietenele mele a fost internată la spital, în Londra, și trebuie neapărat să merg să o văd. Se pare că e pe moarte, am mințit.

– Serios? Nu am auzit telefonul sunând, nici aseară, nici de dimineață.

– Atunci, mă bucur că nu te-a deranjat.

– Te întorci să petreci Anul Nou aici?

– Cred că depinde de cum se simte prietena mea. Te anunț imediat ce știu. Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind trenul de ora nouă. La revedere, bunico! Sper să ne revedem curând.

– Drum bun, Posy, scumpa mea! a strigat ea în urma mea, în timp ce eu mă grăbeam pe ușă afară, unde Bill pornise deja vechiul Ford, cu bagajele încărcate.

Bunica nu mă crezuse, o știam, dar nu aveam încotro. Indiferent ce se petrecuse cu Freddie, nu puteam rămâne acolo încă cinci zile, fără să știu.

După ce, în sfârșit, trenul a ajuns în gara Paddington, am luat metroul către Baron's Court și am urcat, clătinându-mă, scările interminabile către apartament, să las bagajele și să mă schimb înainte să merg acasă la Freddie. Evident, Estelle avusese o petrecere cu o noapte în urmă, după cum stătea mărturie dezastrul din sufragerie. Am ignorat situația, am mers la baie, apoi în dormitorul meu.

Acolo, pe pernă, mă aștepta o scrisoare. Am recunoscut imediat scrisul lui Freddie. Degetele îmi tremurau în așa hal încât cu greu am reușit să deschid plicul. Cu privirea deja încețoșată de lacrimi, am început să citesc:

Draga mea Posy,

Voi încerca să fiu scurt și la obiect. Trebuie să fi observat, după ce te-am cerut de soție, înainte de plecarea ta la Cornwall, că dispoziția mea s-a schimbat. Poate că auzindu-mă rostind cuvintele acelea m-a făcut să înțeleg că nu este dat să fim împreună. Deși ajunsesem să cred că sunt pregătit să mă așez la casa mea și să îmi dedic viața căsniciei și vieții de familie, îmi dau seama că nu sunt. Dragă Posy, este întru totul vina mea, tu nu ai greșit cu nimic, te rog să mă crezi, dar pentru binele tău vreau să fii convinsă că un viitor împreună nu este posibil pentru noi.

Îmi pare rău că sunt dur, dar vreau să mă asigur că mă uiți cât mai curând și că găsești pe cineva care te merită cu adevărat. Totodată, nu îți voi cere iertare, pentru că știu că nu o merit.

Îți doresc viață lungă și fericită.

Freddie

Am simțit că respiram precipitat, inima bătându-mi nebunește ca să asigure oxigenul necesar respirației. Mi-am așezat capul între picioare, încercând să opresc senzația de

amețeală care mă cuprinsese, înainte să leșin cu adevărat.

Categoric, nu putea fi vorba decât de o glumă proastă. Nici un cuvânt din cele scrise nu părea să îi aparțină lui Freddie cel pe care îl știam și îl iubeam. Era ca și cum un diavol impostor îi luase sufletul în stăpânire și îl forțase să acopere pagina cu acele vorbe grele și reci. Puteam să recitesc scrisoarea aceea de peste o sută de ori și nu aș fi găsit o urmă de căldură. La fel de bine putea să fi scris „nu te mai iubesc" și gata.

După ce mi-a mai trecut amețeala, m-am așezat cu capul pe pernă, prea slăbită ca să plâng. Pur și simplu nu înțelegeam, nu puteam înțelege ce se întâmplase în acele câteva minute de când făcuserăm dragoste și mă ceruse de soție și reacția lui stranie ulterioară. Singura explicație posibilă era că, într-adevăr, auzindu-se rostind cuvintele acelea cu glas tare înțelesese că nu mă iubea. „Doar dacă nu cumva", și doar gândul mi-a făcut inima deja chinuită să doară și mai rău, „cunoscuse pe altcineva..."

Da, aceasta era singura explicație pentru o asemenea schimbare totală. Oare era actrița aceea tânără, frumoasă, alături de care juca? Puteam să jur că o văzusem aruncându-i priviri galeșe, când ieșiseră cu toții, după spectacol, să bea ceva. Sau fata de la recuzită, cu părul ei negru ca smoala, cu ochii ei conturați și rujul roșu...

„Încetează, Posy", am gemut, legănându-mi capul pe pernă. Indiferent de motiv, scrisoarea de lângă mine îmi spunea că povestea noastră se încheiase și viitorul care îmi aparținuse preț de trei zile, acum atârna sfâșiat împrejurul meu.

M-am ridicat, am luat scrisoarea și am mototolit-o cu furie. Apoi am dus-o cu mine în sufragerie, ținând-o cu vârful degetelor, ca și cum ar fi putut să îmi facă și mai mult rău. Am aruncat-o în șemineu, am aprins un chibrit și am privit-o arzând până ce n-a mai rămas decât cenușa.

M-aș fi putut preface că nu am primit-o și să apar în culise, ca și cum nimic nu se întâmplase...

„Nu, Posy, în cazul acesta va trebui să îl asculți repetând cuvintele pe care le-a scris, iar durerea va fi și mai mare... "

Am intrat în bucătărie să văd ce mai rămăsese de la petrecerea de cu seară. Am luat un pahar în care am turnat o porție generoasă din sticla de gin, peste care am adăugat ce mai rămăsese din vermut și l-am golit dintr-o înghițitură. L-am umplut din nou – orice ca să nu mai simt durerea – și din nou. O oră mai târziu mă prăbușeam pe pat cu capul vâjâind și curând după aceea mă aplecam peste marginea patului, vomitând totul pe podea. Nici măcar nu îmi mai păsa, pentru că nimic nu mai conta. Viitorul meu de aur alături de omul iubit nu mai exista. Și nimic nu avea să mai conteze vreodată.

„Draga mea" (în limba italiană în original)
„Iubirea, mea" (în limba italiană în original)
„Da, desigur" (în limba italiană în original)

DECEMBRIE

Admiral House

Capitolul 31

În noaptea următoare arestării lui Sam, epuizată după o noapte albă petrecută cu gândul la fiul ei și după o zi aglomerată la galerie, Posy ajunse acasă și găsi o scrisoare pe masa din bucătărie, sub o sticlă de șampanie. Se așeză obosită să o deschidă.

Dragă Posy,

Am finalizat prima parte a cărții, așadar, am îndeplinit scopul ședерii mele la Admiral House. Îmi cer mii de scuze pentru că plec fără să îmi iau rămas-bun în persoană, dar, din nefericire, programul mă obligă. Găsești alături chiria aferentă lunii decembrie și ceva în plus pentru toate sticlele de vin pe care le-ai împărțit cu mine, cu atâta amabilitate. La începutul acestei scrisori, ți-am lăsat adresa și numărul meu de telefon. Te rog, dacă ajungi în Londra, caută-mă să ieșim la un prânz de neuitat.

Posy, ești o persoană deosebită. Meriți să fii fericită, iar familia ta e deosebit de norocoasă să te aibă. Te rog, amintește-ți, din când în când, să te pui pe tine pe primul plan.

Cu drag și mii de mulțumiri,

Sebastian

P.S. Îți voi trimite un exemplar al romanului. S-ar putea să recunoști câteva părți din frumoasa ta casă.

***

Posy scoase banii din plic și văzu că Sebastian îi lăsase cel puțin de două ori mai mult decât îi datora. Îi dădură lacrimile. Dincolo de faptul că avea să îi simtă lipsa, era surprinsă de felul grăbit în care plecase, fără nici o înștiințare.

În timp ce așeza ibricul pe aragaz, Posy simțea deja că atmosfera din casă era alta. Deși Sebastian își petrecuse cea mai mare parte a timpului la etaj, prezența altcuiva în casă se făcuse simțită. Acum era din nou singură. În mod normal, n-ar fi fost nici o problemă – la urma urmei, locuise ani la rând singură. Dar în noaptea aceea, după cele întâmplate cu Sam și cu petele de sânge pe peretele din turn, nu se simțea doar singură, ci abandonată. Și avea nevoie să vorbească cu cineva. După ce dădu un telefon scurt, Posy luă plăcinta cu carne pe care i-o pregătise lui Sebastian pentru cină, luă sticla cu șampanie, ieși din casă, merse la mașină și porni spre Freddie.

– Intră, draga mea, o întâmpină Freddie, poftind-o în casă.

– Mulțumesc, Freddie. Am adus plăcintă cu carne. Trebuie doar încălzită la cuptor.

– Ce deliciu, zâmbi el, luând plăcinta. Tocmai mă pregăteam să îmi fac un sendviș cu omletă.

– Sper că nu te deranjez, spuse Posy, urmându-l în bucătărie.

– Absolut deloc. Freddie aruncă o privire către sticla de șampanie. Sărbătorim ceva?

– Din păcate, nu. Este un cadou de rămas-bun din partea lui Sebastian. A plecat pe nepusă masă.

– Serios? Mă surprinde. Părea genul foarte cumpătat, dar presupun că așa se întâmplă cu firile artistice, nu știi niciodată la ce să te aștepți. O deschidem?

– De ce nu? oftă Posy. Sunt sigură că e la fel de bună la ocazii triste, ca și la sărbători.

– Eu deschid șampania, în timp ce tu bagi plăcinta în cuptor. Și pe urmă îmi spui ce s-a întâmplat.

– E vorba de Sam, Freddie. A fost arestat noaptea trecută, la hotelul Victoria, în Norfolk, și e acuzat de fraudă.

– Înțeleg, spuse el, sperând să nu se trădeze că știa deja de la Sebastian.

Scoase din dulap două pahare de șampanie.

– A ieșit pe cauțiune, continuă Posy, și avocatul lui crede că va scăpa de acuzații dacă aduce dovezi împotriva fostului lui partener de afaceri, dar decizia aparține Procuraturii.

– Nu mi-aș face prea mari speranțe, Posy. Sigur, când m-am retras eu din activitate, întârzierile în cazul dosarelor penale ca acesta erau de câteva luni. Partenerul – era dubios?

– Evident. Firește, nu cunosc detaliile, dar ideea e că, pe lângă faptul că fiul meu a fost arestat, nici vânzarea casei nu va mai avea loc. Mulțumesc, Freddie, adăugă ea luând paharul cu șampanie pe care i-l întinse acesta. Nu știu pentru ce să bem.

– Pentru viață, poate? Pentru faptul că, în ciuda celor petrecute, nimeni nu a murit noaptea trecută și, după toate aparențele, Sam va scăpa doar cu o mustrare din partea judecătorului. Pur și simplu nu au unde să-i țină pe toți infractorii mărunți, Posy.

– Fiul meu, infractor, se cutremură Posy. Va avea cazier?

– E posibil, dar nu are sens să te frământi acum în legătură cu asta. Mai e cale lungă până acolo. În cinstea ta, Posy! înălță Freddie paharul și luă o înghițitură.

Mâncară plăcinta pe verandă și Posy observă că Freddie era mai tăcut decât de obicei.

– Cafea? o întrebă el.

– Mulțumesc.

Luară ceștile cu ei în sufragerie și se așezară în fața căminului.

– Ești bine, Freddie? Nu pari să fii... în apele tale.

– Se vede, nu-i așa? Ei bine, probabil din cauză că nu sunt.

– Îmi poți spune de ce?

El o privi cu ochii încărcați de tristețe.

– Posy, eu... Ei bine, cum să-ți spun? Trebuie să îți mărturisesc ceva. Am tot amânat, așteptând momentul potrivit, dar simt că nu mai pot ascunde asta. Este ceva ce ar fi trebuit să îți spun cu cincizeci de ani în urmă, dar oricum nu pare să fie un moment bun.

– Dumnezeule, Freddie, pare să fie ceva grav. Dacă are legătură cu vreo altă fată, la momentul respectiv, te rog nu te mai necăji. A trecut atâta timp.

– Nu, Posy, din nefericire pentru noi amândoi, nu este vorba de așa ceva.

– Atunci, vorbește, te rog. Într-un fel sau altul, deocamdată, se pare că este vremea veștilor proaste, așa că una în plus nu cred că face vreo diferență.

Freddie se ridică și veni lângă Posy. Îi întinse mâna.

– Mă tem că aceasta va face. Și înainte să îți spun despre ce e vorba, pentru că realmente nu există moment potrivit pentru asta, vreau să știi că te-am iubit atunci și te iubesc și acum. Dar pur și simplu nu mai pot păstra acest secret teribil pentru mine.

– Freddie, te rog, deja mă sperii. Spune-mi odată, îl îndemnă Posy.

– În regulă. Freddie se întoarse la scaunul lui. Sorbi din coniac, apoi vorbi. Este vorba despre tatăl tău, Posy.

– Tatăl meu? Posy se încruntă. Ce este cu tatăl meu?

– Posy, draga mea, mă tem că nu pot să îți spun decât direct; tatăl tău nu a murit pilotându-și avionul, așa cum ți s-a spus. El... Freddie se chinuia să-și aleagă cuvintele. El, ei bine, a fost găsit vinovat de omor și...

Făcu o pauză și oftă din rărunchi.

Lui Posy îi vâjâia capul și îl fixa pe Freddie cu privirea.

– Cum anume, Freddie? Spune-mi odată, pentru numele lui Dumnezeu.

– A fost spânzurat pentru fapta lui. Îmi pare așa de rău, teribil de rău, dar te rog să mă crezi, acesta este adevărul.

Posy își închise ochii pentru o clipă, fiind amețită și cu răsuflarea tăiată.

– Freddie dragule, cred că ești confuz. Tatăl meu a fost ucis în avionul lui de luptă. A fost un erou, nu un criminal, crede-mă.

– Nu, Posy, așa ți-au spus pentru că erai un copil, dar este o minciună. Freddie se ridică, merse lângă un birou mic, de lângă o fereastră și scoase un dosar dintr-un sertar. Găsești totul aici. Deschise dosarul și scoase copia unui articol de ziar. Iată, Posy, citește.

Posy luă coala de hârtie și văzu poza tatălui ei, apoi titlul de deasupra acesteia:

LAWRENCE ANDERSON, GĂSIT VINOVAT DE OMOR!

– O, Doamne, o, Doamne... Posy dădu drumul hârtiei și aceasta pluti până căzu pe podea. Nu! Nu cred asta. De ce m-ar fi mințit toată lumea?

– Poftim, bea o gură, spuse Freddie, aducându-i paharul, dar ea îl refuză.

– Nu înțeleg, Freddie, de ce nu mi-a spus nimeni?

– Pentru că au încercat să te protejeze. Aveai doar opt ani și, din tot ce mi-ai spus și atunci cu ani în urmă și acum, este clar că îți adorai tatăl.

– Sigur că l-am adorat, era tatăl meu! A fost cel mai blând om pe care l-am cunoscut, prindeam fluturi împreună... nu ar fi ucis pe cineva. Dumnezeule! Posy își frământa mâinile. De ce a făcut-o?

– A fost o crimă dictată de pasiune, Posy. În 1944, i s-a acordat o permisie de Anul Nou și a venit acasă cu gândul să-i facă o surpriză mamei tale. Când a ajuns la Admiral House, a găsit-o împreună cu... un alt bărbat, sus, în turn, în flagrant. A luat una din puștile de vânătoare din dulapul de la parter și l-a împușcat pe bărbat lângă perete, de aproape.

Posy își plecă privirea asupra fotografiei alb-negru de pe pagina care zăcea pe podea în fața ei. Imaginea îl arăta pe tatăl ei escortat din sala de judecată, încătușat. Nu putea vorbi, nu putea nici să gândească în momentul acela.

– Îmi pare îngrozitor, îngrozitor de rău să îți spun asta, Posy.

– Atunci, de ce ai făcut-o? Îl privi. De ce naiba ai făcut-o?!

– Trebuia, înțelegi. Bărbatul pe care l-a ucis era Ralph Lennox – tatăl meu.

Posy închise ochii, încercând să își păstreze calmul și să respire adânc. Nu reușea, nu putea să priceapă așa ceva.

Ralph... numele i se răsucea în minte, în timp ce se întorcea în timp, cu șaizeci de ani în

urmă, în copilăria ei. Și își aminti. Unchiul Ralph, cel mai bun prieten al tatălui ei, bărbatul care obișnuia să-i aducă ciocolată când venea în vizită la mama ei... tatăl lui Freddie.

– Posy, ești bine? Te rog, îmi dau seama cât de cumplit trebuie să fie șocul. Dar înțelegi? Trebuia să îți spun, dacă vrem să avem o relație. Nu ți-am spus... nu ți-am putut spune atunci, cu ani în urmă. Privind retrospectiv, poate ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă când ți-am auzit numele de familie și că ești originară din Suffolk. Dar eram atât de fascinat de tine, încât nu m-am gândit. Mi-am dat seama cine ești abia când mi-ai spus numele tău real, în noaptea aceea, în pat, când ți-am cerut să fii soția mea. Știam că ți-ai adorat tatăl și că ai crezut că a pierit în timpul unu zbor operativ, astfel încât nu am avut altă opțiune decât să mă retrag. Știam că șocul adevărului te-ar fi distrus și pur și simplu nu am suportat să fiu eu cel care îți spune. Ceea ce mă face ori laș, ori excesiv de protector. Nu sunt sigur care din ele, oftă Freddie. Dar nu mă puteam căsători cu tine fără ca tu să afli. Te rog, Posy, spune ceva.

Posy deschise ochii și îl privi.

– Mă întreb cum de te poți uita la mine, fiica bărbatului care ți-a ucis tatăl.

– Dumnezeule mare, Posy! Asta nu are nimic de-a face cu tine, nici nu am crezut vreodată că are, nici atunci, nici acum. Așa a vrut soarta, să ne găsim unul cu altul, peste ani. Eu te-am iubit și atunci, te iubesc și acum și te implor să mă ierți pentru că ți-am spus adevărul după atâta timp. Când te-am reîntâlnit, am presupus că aflaseși; m-am gândit că întorcându-te să trăiești înapoi în Suffolk, în casa în care s-a întâmplat totul, vreun localnic trebuia să îți fi spus ceva, dar se pare că nimeni nu a făcut-o.

– Nu, nu mi-au spus. Posy se ridică subit. Iartă-mă, Freddie, dar trebuie să mă întorc acasă acum. Îți mulțumesc că mi-ai spus și înțeleg de ce ai făcut-o. Dar chiar trebuie să plec.

– Desigur. Îmi dai voie să te duc eu cu mașina, Posy? Nu ești tocmai în...

– Nu. Sunt capabilă să conduc.

– Poftim, te rog, ia dosarul. Poate după ce trece șocul, vei vrea să ai confirmarea că ceea ce ți-am spus este adevărat. Freddie o urmă pe hol, unde ea își îmbrăcase deja haina, și îi întinse dosarul. Îmi pare teribil de rău, Posy. Nu te-aș supăra pentru nimic în lume. Sper că știi asta. Dar trebuia să...

– Da. Posy deschisese deja ușa. Te rog, lasă-mă singură, Freddie. Noapte bună.

Capitolul 32

Tammy se trezi în a doua sâmbătă din decembrie și își dădu seama că trecuseră trei săptămâni de când descoperise trădarea lui Nick. I se părea că trecuseră luni de atunci. Deși era copleșită de treburile la magazin și abia angajase o asistentă care să îi țină locul în timp ce ea căuta noi furnizori, se bucurase foarte puțin de succesul înfloritor al afacerii ei. Știa totodată că va trebui să se întoarcă în Southwold să ia rochiile vintage de la Admiral House. Dar cum să se întoarcă din nou acolo?

„E vorba de afaceri, Tammy, și nu ai încotro", își repetase ea încercând să se concentreze asupra treburilor dimineții. Colecțiile de rochii vintage nu se găseau pe toate drumurile și, deși dăduse un anunț în revista The Lady, pentru a atrage doamnele de o anumită vârstă care doreau să își înstrăineze rochiile vechi pentru o anumită sumă, răspunsul fusese nesemnificativ.

Cu o noapte în urmă, în timp ce stătea trează și încerca să nu se mai gândească la Nick, îi venise o idee destul de bună. Singura rochie pe care femeile o păstrau de obicei era rochia de mireasă. Ce ar fi fost să deschidă în magazin un compartiment de rochii de mireasă, în care să expună numai cele mai prețioase rochii vintage?

– Căsătorie – ha! bombăni ea sorbind din ceaiul acum aproape rece pe care i-l adusese Meena mai devreme.

Cu toate acestea, Tammy era șocată că nu primise nici un semn din partea lui Nick. Chiar dacă nu voia să-l mai vadă – firește că nu voia –, se gândise că va avea măcar satisfacția să îi spună în față ce nemernic era. Faptul că el nici măcar nu se deranjase să ia legătura cu ea agrava situația, o înfuria și o îndurera în egală măsură.

Simțea totodată dușmănie față de toți cei care îi spuseseră vreodată ce bărbat minunat era Nick, simțind că o ajutaseră, de fapt, să se afunde și mai adânc în iluzie. Drept urmare, se retrăsese, nu mai răspundea la telefon nimănui dintre cei care contribuiseră la înșelătorie. Strânsese hainele lui Nick și ce se mai adunase în apartamentul ei pe parcursul ultimelor luni și îndesase totul în saci de gunoi. Deși îi venea să-i pună pe foc, Tammy se hotărâse să aducă sacii la magazin, urmând să-i lase în fața ușii lui Paul și Jane, să sune ca să le atragă atenția și să se retragă în grabă.

În același spirit, Tammy trase adânc aer în piept și formă numărul lui Posy pe telefonul mobil. Sună și sună, dar nu intră mesageria vocală. Așa că scrâșni din dinți și încercă la Amy.

– Bună, sunt Sara, o întâmpină o voce ascuțită.

– Bună, Sara. Mami e acasă?

– Da, dar spală pentru că mi-am pus ketchup pe pantaloni și...

– Alo!

– Amy?

– Da, cu cine vorbesc?

– Sunt Tammy.

– O, bună. Vocea lui Amy părea obosită și monotonă. Ai primit mesajele mele?

– Da. Scuze, Amy, a fost o perioadă foarte ocupată și...

– Nu e nevoie să îmi explici. Voiam doar să îți spun că l-am văzut pe Nick, în noaptea aceea, după ce ai plecat de la Admiral House. Știe că i-ai văzut mașina parcată lângă casa lui Evie. Dacă te ajută cu ceva, să știi că a fost devastat.

– Nu prea mă ajută, dar mulțumesc.

– Ai vorbit cu el? întrebă Amy în șoaptă.

– Nu, și nu vreau să vorbesc despre asta.

– Înțeleg.

– De fapt, am sunat pentru că am nevoie să iau legătura cu Posy, în legătură cu rochiile mamei sale. Presupun că se mută în curând.

– Nu, nu se mută. Afacerea a picat, Tammy. Vânzarea nu mai are loc.

– O, vai – ce s-a întâmplat?

– Este... o poveste lungă.

Tammy o auzi pe Amy oftând. Părea la fel de deprimată ca și ea.

– Ești bine? o întrebă.

– Nu tocmai, dar nu contează.

– Ei bine, dacă reușesc să iau legătura cu Posy și stabilesc să trec să iau rochiile, ce-ar fi să luăm prânzul împreună?

– Mi-ar plăcea, răspunse Amy cu glas pierit.

– Posy e la Admiral House?

– Da, așa cred. M-am luat cu una-alta și nu am mai trecut pe acolo de mai bine de o săptămână. O sun și eu și, dacă nu răspunde, dau o fugă să verific ce e cu ea.

– Mulțumesc, Amy. Păstrăm legătura. La revedere!

– La revedere!

Meena își vârî capul pe ușa biroului.

– Îți aduc o ceașcă de ceai proaspăt făcut?

– Te rog, răspunse Tammy, privind-o pe femeia în vârstă ieșind din birou.

Tammy îi spuse Meenei imediat că lucrurile între ea și Nick luaseră sfârșit, ca să împiedice menționarea numelui lui în magazin. De atunci, Meena nu scosese o vorbă despre asta, dar Tammy știa că îi purta de grijă în mod discret. Într-o dimineață îi adusese un buchet de flori proaspete, venise cu prăjituri la ora ceaiului, ca să îi stârnească pofta de mâncare și îi oferise o eșarfă minunată, pe care o brodase ea însăși, pentru că se asorta cu ochii ei, după cum îi spusese.

Tammy a acceptat recunoscătoare ceașca de ceai și și-a petrecut următoarele patruzeci și cinci de minute în fața calculatorului, analizând datele financiare. Deși încasările depășeau previziunile ei inițiale, luând în calcul bugetul pentru aprovizionare, salariul Meenei și cel al asistentei care avea program scurt epuizau fondurile.

– Speculează că o să crești încasările, bombăni Tammy.

Apoi părăsi magazinul și făcu drumul de zece minute cu mașina până la casa lui Paul și Jane.

Văzu că în piața Sloane copacii fuseseră împodobiți cu luminițe de Crăciun. Peisajul era idilic și ei îi veni să smulgă fiecare bec cu mâinile ei.

După ce parcă mașina, scoase sacii din portbagaj. Îi lăsă în prag, sună la sonerie și

tocmai se retrăgea agil când Paul deschise ușa.
– Bună, Tam. Nu te oprești nici să saluți? Ridică o sprânceană la vederea sacilor doldora. Ce, Doamne iartă-mă, e în ăștia? Un cadavru?
– Aș vrea eu. Sunt lucrurile lui Nick.
– Înțeleg. De ce le-ai adus aici?
– Pentru că aici locuiește, nu? răspunse ea, continuând să păstreze o distanță de siguranță.
– Din păcate, nu. Și-a împachetat lucrurile și acareturile acum câteva zile, când eu și Jane eram la țară. A lăsat un bilet de mulțumire și o sticlă de coniac bun și de atunci nu l-am mai văzut. Sincer să fiu, noi am presupus că a făcut în sfârșit pasul și s-a mutat la tine.
– Nu a făcut asta.
– O! Paul părea descumpănit. Atunci, unde e?
– Nu am nici cea mai vagă idee.
– Înțeleg. Bei un pahar? Îți promit, nu e nici urmă de Nick. Și Jane e plecată la o ședință foto de noapte.
– În regulă, oftă Tammy, simțind dintr-odată nevoia să bea ceva.
Îl urmă pe Paul pe hol, spre bucătărie.
El destupă o sticlă de vin și turnă câte un pahar pentru fiecare.
– Ce s-a întâmplat, Tammy?
– Te superi dacă nu vorbim despre asta?
– E în regulă, dacă nu vrei, spuse Paul. Trebuie să recunosc, retrospectiv, mi s-a părut că se întâmplă ceva ciudat. Am încercat să trec pe la magazin ieri și era încuiat. Aș fi jurat că spusese că săptămâna asta deschide.
– Da, așa trebuia, confirmă Tammy.
Paul sorbi din pahar.
– Păi, dacă nu e la noi și nu e nici la tine, iar magazinul e închis, nu putem decât să presupunem că a plecat.
– Probabil.
– Ei bine, sper că bătrânul e bine.
– În ceea ce mă privește, Paul, eu sper să ardă în iad.
– Așadar, presupun că voi doi...?
– Am terminat-o pentru totdeauna. Tammy își goli paharul. În orice caz, mulțumesc pentru vin. Janey e bine?
– Înfloritoare, zâmbi Paul.
– Transmite-i că îmi pare rău că nu ne-am mai auzit în ultima vreme și că o sun mâine, spuse Tammy făcând drumul înapoi pe hol, spre ușă.
– Tammy?
– Da.
– Ai grijă de tine. Și nu te înstrăina.
– Sigur. Mulțumesc, Paul.

Capitolul 33

După ce vorbi cu Tammy, Amy lăsă telefonul și se gândi că măcar prânzul îi va oferi o rază de lumină prin negura care plutea deasupra vieții ei. Merse în sufragerie, unde Jake și Sara atârnau ornamente pe crengile joase ale bradului de Crăciun din plastic pe care Amy îl coborâse din pod mai devreme.

– Ce ziceți, prieteni, pot să pun și eu ornamente pe crengile mai înalte? propuse ea, încercând să manifeste o brumă de entuziasm, de dragul lor.

– Nu, mie și Sarei ne place așa, spuse Jake, categoric.

– OK, OK, încuviință Amy. Oricum nu-i păsa cum arăta bradul. Nu era ca și cum așteptau musafiri de Crăciun. Merg să pregătesc prânzul, le spuse ea.

– După aceea, putem să ne ocupăm de costumul meu de înger, cum ai promis, mami? spuse Sara, timid.

– Desigur.

O sărută pe Sara pe buclele aurii și îi lăsă pe copii cu bradul. Așeză cârnații pe grătar și o sună din nou pe Posy, dar, atât telefonul fix, cât și mobilul intrară pe mesageria vocală. Amy se lăsă să cadă pe un scaun de bucătărie și își așeză capul pe brațe. Deși copiii erau obositori, gălăgioși și habar nu aveau de problemele părinților lor, Amy îi mulțumea lui Dumnezeu pentru ei. O țineau ocupată și îi distrăgeau atenția de la alte lucruri. Chiar credea că, fără ei, nu ar fi fost în stare să meargă mai departe.

Fără îndoială că ultimele două săptămâni fuseseră cele mai urâte din viața ei. Sam se instala pe canapea și se uita la televizor dimineața, la prânz și seara, tăcut în cea mai mare parte a timpului și răspunzându-i doar cu da sau nu. Încercase să îi sugereze să meargă la doctor pentru a primi un tratament împotriva depresiei, dar el o ignorase cu desăvârșire.

Când își făcuse curaj să-i sugereze că ar fi putut încerca să-și găsească de lucru – ceea ce l-ar fi ajutat să nu se mai gândească la probleme, fără să mai spună că i-ar fi sprijinit și financiar – o privise ca pe o nebună.

– Crezi că m-ar angaja cineva când mă așteaptă un proces și în starea în care mă aflu?!

– Sam, știi foarte bine că avocatul tău a spus că mai mult ca sigur nu se vor formula acuzații împotriva ta. Au înțeles că nu știai nimic despre Ken Noakes și trecutul lui.

– Dar încă își pot schimba părerea, Amy. Afurisita de Procuratură – trebuie să stau și să aștept poate chiar luni întregi până ce vor lua o hotărâre.

– Prânzul! strigă ea din bucătărie să o audă Sam și copiii.

Sara și Jake veniră imediat și se așezară pe scaune.

– Mie adu-mi aici, pe o tavă, strigă Sam din sufragerie.

Amy îi duse prânzul, apoi șezu cu copiii, ascultându-i vorbind despre Moș Crăciun și ce avea să le aducă.

Își înghiți nodul din gât, conștientă că nu aveau bani pentru cadouri scumpe. Trebuise să apeleze la rezerva ei de urgență doar ca să aibă ce le pune pe masă. După ce spălă vasele, merse în sufragerie unde Sam era tot întins pe canapea și copiii se încăierau care

din ei să agațe ultimul glob.

– Sam, ai vorbit cu mama ta de curând?

– Poftim?! Își ridică privirea spre ea. Ți-ai pierdut mințile complet, Amy? După ce am făcut, mă îndoiesc că va mai vorbi cu mine vreodată.

– Știi bine că nu e adevărat. A fost foarte înțelegătoare când ai fost să o vezi, după ce ai fost arestat.

Sam ridică ursuz din umeri și sorbi din sticla de bere.

– Am sunat-o adineauri pe ambele numere și nu a răspuns. Încerc și la galerie, spuse ea, întorcându-se în bucătărie. Să văd dacă nu cumva lucrează o tură suplimentară, din cauza sărbătorilor.

Amy sună și, după o discuție scurtă cu proprietarul galeriei, merse și își luă haina din cuier.

– Domnul Grieves spune că mama ta a anunțat că nu se simte bine cu zece zile în urmă și de atunci nu mai știe nimic de ea. Mă duc până acolo. Ai tu grijă de copii?

El îi răspunse cu eterna ridicare din umeri și înainte să răbufnească de furie față de nepăsarea lui în ceea ce o privea pe mama lui – sau, de fapt, în privința oricui altcuiva în afara propriei persoane – ieși pe ușă.

Merse cu mașina pe High Street, încercând să se bucure de luminițele ce încadrau vitrinele magazinelor și de forfota încărcată de entuziasm de pe trotuarele aglomerate. Era o adevărată ușurare să iasă din casă, chiar dacă era foarte îngrijorată în legătură cu Posy. Soacrei ei nu îi stătea deloc în obicei să nu sune sau să nu răspundă la telefon, iar cufundată în propriile ei probleme, Amy își dădu seama că nu observase.

„Te rog să fii bine, Posy dragă", imploră ea cerurile întunecate.

Când ajunse la Admiral House, văzu că mașina lui Posy era pe alee. Merse spre intrarea din bucătărie, sperând că teama ei nu era reală, ci doar cauzată de stres. Bucătăria era cufundată în întuneric și radioul – care era întotdeauna setat pe Radio 4 și de obicei era mereu pornit, în fundal – era acum suspect de tăcut.

– Posy? Sunt Amy. Unde ești? strigă ea, intrând în camera de zi care era de asemenea pustie.

După ce căută în toate camerele de la parter, inclusiv toaleta – Amy continuă să o strige pe Posy în timp ce urca scările spre etaj. Ușa dormitorului principal era închisă și, în timp ce ciocănea, imaginația ei trecea în revistă imagini a ceea ce ar fi putut descoperi. Întrucât nu primi răspuns, își adună curajul și împinse în ușă, deschizând-o, și aproape țipă de ușurare să vadă patul gol și nedesfăcut. Inspectă rapid celelalte camere, zăbovind în dormitorul în care Sebastian făcuse dragoste cu ea atât de delicat...

„Încetează!" șuieră ea pentru sine însăși, apoi urcă să verifice etajul mansardei. Și acela era pustiu și era clar că Posy nu era acasă. Cu toate acestea, mașina ei era...

Coborând în goană șirul nesfârșit de trepte, Amy alergă de-a lungul coridoarelor, spre bucătărie, cu capul plin de imagini ale lui Posy prăbușită în grădină, de câteva zile, zăcând acolo singură și suferind sau mai rău...

– Bună, Amy, auzi o voce cunoscută, când intră în bucătărie. Luminile erau acum aprinse, iar Posy, îmbrăcată în jacheta ei Barbour și frecându-și mâinile să le încălzească, aștepta lângă aragaz să fiarbă apa din ibric.

– O, Doamne! O, Doamne, Posy! Amy sufla din greu și se lăsă să cadă pe un scaun. Am crezut că ai, am crezut că ai...

– Murit?

Posy privi către Amy și zâmbi, dar îi ocoli privirea.

– Sinceră să fiu, da. Unde ai fost? Nu răspunzi la telefon, nu ai mai mers la muncă...

– Am fost aici. Ceai?

– Da, mulțumesc.

Amy o studie pe Posy. Fizic arăta la fel, dar ceva în expresia ei se schimbase. Părea că întreaga ei bucurie de a trăi – care cuprindea nu doar pofta ei pentru viață, dar și bunătatea și grija față de alții – dispăruseră.

– Poftim. Posy așează cana în fața lui Amy. Mă tem că am doar biscuiți de la magazin. Nu am prea stat prin bucătărie, în ultima vreme.

– Nu e nevoie, mulțumesc.

O urmări pe Posy cum turna ceai și în cana ei, dar nu veni să se așeze la masă, lângă ea, cum făcea de obicei.

– Ai fost bolnavă? îndrăzni ea.

– Nu, mă simt bine, ca de obicei, mulțumesc, răspunse Posy.

Amy își dădu seama că nu fusese niciodată nevoită să conducă ea o discuție cu soacra ei și îi venea greu să o facă. De obicei, Posy era deosebit de curioasă să afle ce se mai întâmplase.

– Ce ai mai făcut?

– Am petrecut cel mai mult timp în grădină.

– Așa deci.

Între ele se lăsă tăcerea, iar Amy nu știa cum să o alunge.

– Posy, are legătură cu Sam și cu cele întâmplate? întrebă ea în cele din urmă. Îmi pare foarte rău. Adică, sunt sigură că vei găsi un alt cumpărător și...

– Nu are legătură cu Sam, Amy. De data aceasta, de fapt, are legătură cu mine.

– O, înțeleg. Te pot ajuta cu ceva?

– Nu, draga mea, dar îți mulțumesc de întrebare. Am avut nevoie de timp să mă gândesc la niște lucruri, atâta tot.

– În legătură cu casa?

– Presupun că a avut de-a face și cu casa, da.

Amy își sorbi ceaiul, înțelegând că nu avea să afle mai mult de-atât de la Posy.

– Tammy a încercat să dea de tine, să vină să ia rochiile mamei tale.

– De fapt, le-am împachetat deja și am depozitat cutiile în grajd. Spune-i că poate veni oricând să le ia.

Amy văzu că Posy fu scuturată subit de un fior.

– Sigur, așa voi face. Îmi place mult de Tammy și e păcat că... în fine. Incapabilă să mai reziste situației, Amy se ridică. Ar trebui să mă întorc, dar dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să îmi spui, Posy.

– Mulțumesc, dragă. Spune-le lui Sam și copiilor că îi iubesc.

– Sigur.

Amy așeză ceașca de ceai în chiuvetă și se îndreptă spre ușa din spate. Se întoarse și o

privi pe Posy.

– Și noi te iubim foarte mult. La revedere, Posy.

– La revedere.

Înapoi spre casă, Amy fixă drumul în tăcere. Până în momentul acela, Amy nu realizase ce confort nemaipomenit îi oferise Posy de-a lungul anilor, cu atitudinea ei pozitivă inepuizabilă și cu sfaturile ei practice, dar de bun-simț. Opri la supermarket să cumpere paste și cartofi de copt care spera să le ajungă până miercurea următoare când era zi de salariu. Din ultimii bani puse în coș și un bax de bere și se îndreptă spre casă, să plătească.

Așteptând să-i vină rândul, Amy se gândi la expresia pe care o văzuse pe chipul lui Posy.

Și înțelese că era distrusă.

Posy rămase în camera de zi, privind farurile mașinii lui Amy dispărând pe alee. O încercă regretul că nu se purtase ca de obicei, dar în momentul acela îi era pur și simplu imposibil. De fapt, nici nu mai era sigură dacă felul ei obișnuit de a fi era adevărata Posy sau o personalitate pe care ea însăși o crease de-a lungul anilor și pe care o afișa tot timpul pentru a ascunde sufletul pierdut și înfricoșat care trăia în ea.

Ei bine, personalitatea aceasta fusese zdruncinată și realmente distrusă în ultimele zece zile, ca o haină mâncată în timp de molii. După dezvăluirea lui Freddie și cu dosarul de la el, reușise cumva să conducă până acasă, intrase și urcase scările spre dormitor. Zăcuse acolo timp de trei zile, ridicându-se din pat doar ca să folosească toaleta sau să bea puțină apă de la baie. Auzise telefonul sunând, în fundal, dar nu coborâse să răspundă.

Petrecuse multă vreme holbându-se la tavan fără să-l vadă cu adevărat, în timp ce mintea ei întorcea pe toate părțile lucrurile spuse de Freddie. Dându-și seama că era o sarcină imposibilă, adormise – acesta fiind poate, se gândise ea, modul corpului ei de a se proteja, durerea și șocul fiind insuportabile. Jelea din nou un tată pe care, înțelegea acum, nu îl cunoscuse și o mamă pe care o cunoscuse prea bine...

O crimă pasională... o crimă oribilă...

Posy își dădea seama că era și una, și alta.

Cel mai mult o durea minciuna în care trăise cu gândul la tatăl ei, mai bine de șaizeci de ani. Nu exista nici o îndoială că Freddie îi spusese adevărul. Când în cele din urmă își făcuse curaj să deschidă dosarul, văzuse titlurile cu litere mari.

ULTIMELE NOUTĂȚI DESPRE CRIMA DIN CAMERA CU FLUTURI...
SOȚIA ȘI AMANTUL PRINȘI ÎN FLAGRANT DE SOȚUL PILOT ÎN ARMATĂ!...
EROUL DE RĂZBOI ANDERSON CONDAMNAT LA SPÂNZURĂTOARE!!

La început, închisese dosarul la loc imediat, știind că detaliile obscene nu aveau să-i provoace decât și mai multă durere. Freddie i-l dăduse ca dovadă, pentru că la momentul respectiv pur și simplu ea nu putuse accepta ceea ce îi spusese el. Ulterior, Posy își dăduse seama că totul se potrivea perfect. Înțelese că adorata ei bunică făcuse tot ce-i stătuse în putință să o protejeze: abandonată ani la rând în mijlocul acelui ținut îndepărtat, în Cornwall, erau slabe șanse să afle că iubitul ei tată era la închisoare, apoi

judecat, pentru uciderea unchiului Ralph.

– Tatăl lui Freddie, murmură ea, încă nevenindu-i să creadă.

Desigur că în ziare ea era numită Adriana Rose – detaliul care îl alertase pe Freddie cu privire la identitatea ei, în noaptea în care o ceruse în căsătorie. Nimic nu făcuse legătura între Posy, copila care locuia într-un orășel de lângă Bodmin Moore și lucrul îngrozitor care se petrecuse undeva departe, pe un eșafod, în Londra.

Posy dorea să o fi întrebat pe bunica ei cum trăise ea cu rușinea și durerea de a-și ști fiul judecat și, în cele din urmă, spânzurat pentru fapta lui. O năpădiră imagini ale bunicii, palidă și trasă la față... ziua aceea în care primise o telegramă, cu câteva ore înainte să sosească mama ei – care venise să-i spună că tatăl ei era mort – și toate drumurile pe care le făcuse la Londra, probabil să-și viziteze, apoi să își ia un ultim rămas-bun de la fiul ei...

– Cum o fi suportat-o pe Maman? murmură cu privirea în tavan.

Soția fiului ei, ale cărei fapte l-au făcut să ia viața cuiva.

Mai citise în ziare că avocații tatălui ei susținuseră că, după ani în care își riscase viața să își apere țara, Lawrence nu mai era în deplinătatea facultăților mintale. Ceruseră îndurare pentru un erou de război ai cărui nervi erau întinși la maximum din cauza riscului zilnic al morții pe care îl trăise zburând deasupra Europei. Se părea că procesul împărțise țara în două tabere și oferise presei material din belșug, cu opinia publică oscilând când într-o direcție, când în alta.

„Și dacă ar fi trăit? Dacă ar fi fost condamnat la închisoare pe viață, în loc să fie executat?" gândi ea. „Oare atunci mi-ar fi spus...?"

Ceea ce îi ardea cel mai tare sufletul era ușurința cu care mama ei părăsise aproape imediat țara, mergând înainte ca și cum viața ei de până atunci fusese o rochie care nu îi mai plăcea; o aruncase și își cumpărase rapid una nouă.

– Lăsându-mă pe mine în urmă, adăugă ea cu voce tare, în timp ce ochii i se umplură iar de lacrimi. O, bunico, de ce nu ești aici să vorbesc cu tine?

În cele din urmă, se dăduse jos din pat și se refugiase în singurul loc unde găsea confort. În sfârșit, era recunoscătoare pentru buruienile care năpădeau răsadurile de flori indiferent de anotimp. Pe când le smulgea din pământ, începu să își vină în fire, dar atât de multe întrebări roiau în mintea ei încât simțea că o ia razna de frustrare. Bunica și Daisy nu mai erau și pe singurul om care ar fi putut-o ajuta să limpezească acele întrebări nu putea să îl mai vadă vreodată. Tatăl ei îl ucisese pe tatăl lui și îi distrusese copilăria în timp ce ea o trăia pe a ei neștiutoare.

Posy se cutremură, amintindu-și nenumăratele ocazii în care îi vorbise lui Freddie, cu emfază și afecțiune, despre tatăl ei, mai ales la începutul relației lor, înțelegând acum că Freddie era adevărata victimă. Nici nu era de mirare că o părăsise, când aflase cine era cu adevărat. Nu Posy, femeia care, după cum spusese, îi luminase viața, ci Adriana Rose, fiica bărbatului care îl lăsase fără tată pentru totdeauna.

Firește că se gândise că ea știa, că cincizeci de ani mai târziu cineva trebuia să îi fi spus, dar nimeni nu o făcuse. Posy își aminti de momentul în care, cu ani în urmă, se întorsese în Southwold, la Admiral House, cu soțul și cu proaspăta ei familie. Scotoci în memorie și

își aminti vag câteva priviri stranii din partea unor vecini. La vremea respectivă, se gândise că aveau de-a face cu venirea unui străin în strânsa lor comunitate, dar acum înțelegea că altul fusese motivul.

Se simți profund rușinată – întinată de moștenirea pe care i-o lăsase tatăl ei, de trecutul care o bântuia în permanență și care, printr-o ironie a sorții, îi schimbase cursul vieții. Dacă nu ar fi fost ce făcuse tatăl ei, ea ar fi fost căsătorită cu Freddie, așa cum își propuseseră, ar fi avut copii, o viață fericită...

– Îmi urăsc tatăl? întrebase ea săpăliga cu care săpa în pământul înghețat ca să ajungă la rădăcinile buruienii.

Era o întrebare pe care și-o pusese de multe ori, dar căreia inima ei continua să refuze să răspundă. Aproape că se aștepta să primească un e-mail din acelea care spuneau că destinatarul era „în vacanță" și care o iritau peste măsură; spera ca aceasta să își reia cât mai curând activitatea și să-i ofere un răspuns.

Posy își termină ceaiul ascultând liniștea care umplea casa, scuturată de frisoane. Pe deasupra, șansele să se mute din casa care fusese martora tragediei și să o ia de la început într-un loc unde aerul nu era atât de încărcat erau acum blocate. Nu era de mirare că Freddie abia aștepta ca ea să se mute. Cum de putuse să se apropie măcar de casa în care tatăl lui fusese ucis cu sânge-rece, depășea puterea ei de înțelegere.

Acum, după ce își linsese rănile trecutului timp de zece zile, Posy înțelese că singura cale de supraviețuire era să privească în viitor. Putea să scoată Admiral House la vânzare, să o vândă și să se mute eventual undeva departe de Southwold. Însă, cum rămânea cu scumpii ei nepoți, cu serviciul, cu viața ei de acolo? Cunoștea oameni care se pensionaseră și se mutaseră în locuri mai însorite, dar ea era singură și abătută; în plus, dacă știa ceva cu certitudine, era faptul că trecutul ne însoțește în permanență indiferent cât de departe am încerca să fugim de el. Și poate casa aceasta, cu tot ce se întâmplase acolo, era destinul ei. Asemenea domnișoarei Havisham[11], cu iubirea ei pierdută, avea să rămână acolo până în clipa morții, descompunându-se treptat, odată cu Admiral House.

„Încetează, Posy!" Vizita lui Amy rupsese vraja. Lucrul care o îngrozea pe Posy mai presus de toate era gândul că putea fi considerată o victimă.

„Ajunge cu delăsarea – trebuie să te aduni", își spuse. Gândul că Amy va ajunge acasă și-i va spune fiului ei că mama lui își pierduse controlul a fost suficient să o înșface.

Apărea o nouă întrebare: să le spună băieților ce aflase despre bunicul lor...?

Nu, veni răspunsul instinctiv al creierului ei.

– Da, rosti ea cu voce tare.

Era suficient să se gândească unde o adusese pe ea protecția ce i se oferise când era copil. Pe lângă asta, ei erau adulți și nu își cunoscuseră bunicul. Da, la momentul potrivit, în viitor, le va spune.

Merse lângă aparatul de radio și îl porni cu hotărâre. Apoi adună ingredientele pentru o prăjitură pe care avea să le-o ducă nepoților a doua zi.

Posy începu să cearnă făina într-un vas. Ordinea fusese restabilită. Pentru moment...

– Și tu de unde vii?

Amy îl privi pe Sam care se legăna amenințător în cadrul ușii de la sufragerie. Își dădea

seama că era beat, dar nu avea nici cea mai vagă idee de unde avusese bani de băutură. Doar nu descoperise ascunzătoarea ei secretă?

– De la mama ta, Sam. Îmi fac griji. Nu e deloc în apele ei.

– Te-ai plâns de mine, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu. Tocmai ți-am spus. Îmi fac griji pentru ea, repetă Amy. Le-ai dat copiilor ceva de mâncare?

Duse cumpărăturile în bucătărie și le lăsă pe masă.

– Nu mai era nimic de mâncare, Amy, după cum bine știi.

Văzu ochii lui Sam sclipind la vederea sticlelor de bere. Luă imediat una, o desfăcu și bău cu poftă. Mușcându-și limba să nu-i spună că arăta ca și cum băuse destul, intră în sufragerie unde Sara și Jake stăteau cu ochii lipiți de televizor.

– Hei, voi doi, spuse ea, sărutându-i pe amândoi. Merg să pregătesc niște paste pentru cină. Nu durează mult, promit.

– Bine, mami.

Jake abia dacă își desprinse privirea de la ecran.

Amy se întoarse în bucătărie să pregătească masa.

– Ce gătești? o întrebă Sam.

– Paste.

– Fără paste! De două săptămâni nu mănânc decât paste!

– Sam, nu mai sunt bani pentru altceva.

– Ba mai sunt. Am găsit niște bani în fundul dulapului.

– Sam, aceia sunt pentru cadourile de Crăciun ale copiilor. Nu i-ai luat, nu-i așa?

– Nu i-ai luat, nu-i așa? o îngână el cu răutate. Carevasăzică, nu ai încredere în mine? Parcă eram soțul tău, spuse el deschizând o nouă sticlă de bere.

– Ești soțul meu, Sam, și ești și tată. Sunt sigură că vrei ca Jake și Sara să primească ceva!

– Sigur că vreau, dar cum se face că mereu nevoile mele par să fie puse pe ultimul plan, hm? Hm?

Sam veni prin spatele ei și se lipi de ea, în timp ce ea ridica ibricul cu apă fierbinte să o răstoarne în oală.

– Ai grijă, Sam, să nu vărs apa!

Amy își dădea seama după respirația lui lângă umărul ei că Sam era foarte, foarte beat. Probabil îi găsise banii și mersese să-și cumpere băutură, cât fusese ea plecată. Merse lângă plită, turnă apa fiartă în oală, apoi adăugă pastele.

– Știu că mai sunt și alți bani în casă, Amy.

– Ba nu. Mi-aș dori să mai fie, dar nu e așa.

– Știu că minți.

– Nu, Sam, ăsta e adevărul.

– Ei bine, nu am de gând să mănânc tot nenorocitele astea de paste. Vreau să comanzi o mâncare și vreau o sticlă bună de vin, așa că fă bine și spune-mi unde sunt banii!

– Nu mai sunt alți bani, nicăieri, Sam, jur!

– Spune-mi unde sunt banii!

Sam luă oala clocotită de pe aragaz.

– Las-o jos până nu o răstorni, te rog!

Amy era speriată.

– Nu o las până nu îmi spui unde ții restul banilor!

– Nu am ce să îți spun, pentru că nu mai sunt alți bani, sincer!

Amy văzu apa fierbinte vărsându-se pe gresia bucătăriei în timp ce el se apropia de ea.

– Sam, pentru ultima oară, te rog să mă crezi că nu mai sunt...

– Minți!

Sam aruncă oala spre ea. Conținutul acesteia veni către ea ca un val și doar apucă să țipe scurt când apa clocotită îi atinsese picioarele, înainte ca oala să cadă cu zgomot pe podea.

Apoi Sam se repezi spre ea și o înhăță de umeri.

– Vreau doar să știu unde ai ascuns banii!

– Nu... nu am ascuns, țipă ea.

Se smuci din strânsoarea lui și se îndreptă clătinându-se spre hol, dar simți mâna lui apucând-o de cămașă, răsucind-o în loc și imobilizând-o de perete. Încercat să scape de el lovindu-l și zgâriindu-l, dar era prea puternic.

– Sam, încetează! Te rog!

Mâinile lui erau acum în jurul gâtului ei și simți cum e ridicată de la podea, pe perete în sus, cu picioarele zbătându-i-se în căutarea unui punct de sprijin.

– Amy, doar spune-mi unde sunt banii, doar spune-mi...

Dar Amy nu mai putea vorbi, cu ochii ieșiți din orbite și gura căscată, încercând cu disperare să inspire neprețuitul oxigen. Capul începu să i se învârtească și știu că era pe cale să-și piardă cunoștința.

Apoi din apropiere răsună un țipăt și simți dintr-odată strânsoarea slăbind în jurul gâtului. Alunecă de-a lungul peretelui, pe podea, trăgând aer în piept disperată. Clipi și își ridică privirea, lumea din jur începând să recapete contur. Deasupra ei era Freddie Lennox, imobilizându-l pe Sam.

– Mami, ce se întâmplă?

Cu privirea încețoșată, Amy îl văzu pe Jake în ușa sufrageriei, cu brațele în jurul Sarei.

– Dragilor, vine mama la voi imediat, vorbi ea cu răsuflarea întretăiată.

Freddie văzu copiii, îl aruncă pe Sam la podea și din câțiva pași ajunse lângă aceștia. Îi luă cu hotărâre de mână, apoi veni și se aplecă asupra lui Amy.

– Te poți ține pe picioare, draga mea?

– Cred că da.

Amy încercă, dar picioarele nu o ascultară.

Sam venea clătinându-se spre ei.

– Ce naiba faci? îi strigă el lui Freddie.

– Să nu îndrăznești să te apropii de ea! rosti Freddie cu răceală. Ridică mâna asupra ei sau a copiilor și sun imediat la poliție. Așa. Jake, ia-o pe Sara de mână, iar eu o ajut pe mama până la mașină, da?

– Amy, oprește-te! Unde pleci? se lamentă Sam. Amy! Eu...

Freddie scoase copiii pe ușă, aducând-o cu el și pe cu Amy, aproape în brațe. Închise ușa în urma lor și îi îndrumă pe toți spre mașină.

– Așa, spuse el, când toată lumea era așezată confortabil în mașină. Să te ducem la spital, domniță!

Amy clătină din cap.

– Nu, sunt bine. Serios. E vorba doar de picioare – a aruncat apă clocotită pe mine, reuși ea să spună, cu dinții clănțănindu-i din cauza șocului.

– În cazul acesta, trebuie să te examineze cineva, spuse Freddie cu hotărâre, pornind motorul. În regulă, copii?

Se întoarse și văzu două perechi de ochi speriați.

– Cred că da, răspunse Jake.

– Bravo, dădu el din cap și se îndepărtă de trotuar, iar Amy închise ochii ușurată.

Personaj din romanul Marile Speranțe, scris de Charles Dickens

Capitolul 34

În seara următoare, Tammy se pregătea să iasă din magazin când sună telefonul fix.

– E Jane, spuse Meena. Vorbește ciudat.

– OK. Tammy luă receptorul. Bună, Janey, ești bine?

– Oarecum, dar am ceva urgent de vorbit cu tine. Poți să vii până aici?

– Sigur că da, conveni Tammy, deși era complet epuizată.

– Mersi, Tam. Pa!

Tammy ieși din magazin și conduse până în Gordon Place, sperând din tot sufletul ca Jane să nu fi pierdut sarcina. Sună nerăbdătoare la ușă.

Ușa se deschise imediat.

– Bună, scumpo, mulțumesc că ai venit.

Tammy se gândi că, pentru cineva care abia spusese că trecea printr-o traumă, Jane părea foarte relaxată.

– Ce s-a întâmplat?

– Vino în bucătărie. Un pahar de vin? întrebă Jane.

– Mulțumesc. Tammy acceptă paharul. Cum sunteți, tu și copilul?

– Suntem foarte bine. Jane își mângâie cu mândrie cămașa, peste burtă, dezvăluind linia abia vizibilă a unui pântec de gravidă. Ia spune, ce faci de Crăciun?

Tammy o privi suspicioasă.

– Janey, ce se petrece?

– Nimic, absolut nimic, serios...

Se auzi ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se. Tammy auzi voci bărbătești apropiindu-se de bucătărie și inima începu să-i bată nebunește.

– Janey, nu... te rog!

Aruncă priviri rapide în încăpere, ca un animal încolțit care căuta scăpare.

– Cred că e, de fapt, un preț foarte bun și ar trebui să o sfătuiești pe mama ta să accepte, spuse Paul intrând în bucătărie.

Cu Nick.

Ochii li se întâlniră. Apoi vorbiră amândoi odată.

– Iisuse, Paul!

– Mulțumesc foarte mult, Janey! Am plecat. Tammy trecu pe lângă el, plecându-și privirea, și abia atunci văzu, pentru prima dată, o copilă de nouă sau zece ani care îl ținea pe Nick de mână.

– Ei bine? spuse Paul. Fac eu prezentările, Nick, sau tu?

Nick oftă resemnat.

– Tammy, ea este Clemmie. Fiica mea.

– Vă rog pe toți să mă scuzați. La revedere!

Tammy trecu pe lângă toată lumea, îndreptându-se spre ușa de la intrare, cu sângele curgându-i prin vene atât de grăbit încât o cuprinse amețeala. Odată ajunsă afară, o rupse la fugă, cât mai departe de lucrurile pe care nu voia să le știe sau să le audă.

– Cine era, tati? E foarte drăguță, spuse Clemmie.

– Pentru Dumnezeu, omule, fugi după ea! exclamă Paul, văzându-l pe Nick că rămăsese privind în urma lui Tammy. Nu crezi că merită o explicație, cel puțin? Paul practic îl împinse afară din bucătărie. Avem noi grijă de Clemmie. DU-TE!

Nick păși pe trotuar și o văzu pe Tammy îndepărtându-se. Porni încet pe urmele ei, fără să o piardă din vedere, încă nesigur; apoi începu să prindă viteză. Paul avea dreptate. Tammy merita o explicație. Acum că adevărul ieșise la iveală, putea cel puțin să vorbească cu ea.

Tammy o ținea înainte orbește, spre Kensington Gardens, simțind nevoia de aer și de spațiu. Intră în parc, se prăbuși pe o bancă și câteva secunde mai târziu, când Nick apăru lângă ea, țipă de nervi.

– Te rog, pleacă!

– Tam, înțeleg că nu vrei să mă mai vezi niciodată și îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Jur că nu a fost dorința mea.

Ea își ținea capul plecat și nu-i vedea decât pantofii și manșetele pantalonilor. Închise ochii strâns, pentru că nu voia să vadă nici atât.

– Ascultă, îți spun ce s-a întâmplat și plec, spuse Nick. Uite cum a fost: cu unsprezece ani în urmă, am angajat o tânără pe nume Evie Newman la magazinul meu din Southwold. Era dornică să învețe. Ne înțelegeam foarte bine și, deși știam că avea un iubit, m-am îndrăgostit de ea, dar ea nu mi-a dat niciodată vreun semn că îmi împărtășea sentimentele. Apoi, am făcut o călătorie în Franța, în căutare de exponate. Am mers într-un bar și ne-am îmbătat îngrozitor. În noaptea aceea ne-am culcat împreună. La momentul respectiv, am crezut că visele mele erau pe cale să se împlinească. I-am mărturisit sentimentele mele și i-am spus că o iubeam.

Nick începu să meargă încolo și încoace, în timp ce vorbea.

– A doua zi, ne-am întors acasă, eu fiind convins că acela era începutul unei iubiri minunate, atotcuprinzătoare, dar ea și-a petrecut următoarele două săptămâni făcând tot posibilul să mă evite. Apoi, peste alte câteva săptămâni, mi-a spus că era însărcinată. Brian, iubitul ei, primise un post de profesor la Leicester și plecau din Southwold.

Nick lovi o piatră cu piciorul și aceasta se rostogoli pe pământ.

– E greu de explicat genul de iubire pe care l-am simțit pentru Evie. Privind în urmă, mi-am dat seama că nu fusese o iubire sănătoasă, ci o obsesie. După ce mi-a spus că se mutau, am înțeles că nu puteam rămâne într-un loc care îmi amintea în permanență de ea, așa că am vândut tot și am plecat în Australia. Pot să mă așez?

Tammy ridică din umeri și el se așeză la o oarecare distanță de ea.

– Am revăzut-o pe Evie cu câteva luni în urmă, când am vizitat-o pe mama, în Southwold. Mi-a scris o scrisoare. Am mers la ea acasă și mi-a spus de ce mă contactase. Mă urmărești?

– Da, șopti Tammy.

– Ei bine, motivul pentru care îmi scrisese era Clemmie. La scurtă vreme după plecarea lor în Leicester, relația ei cu Brian începuse să scârțâie, dar ea nu înțelegea de ce. După nașterea lui Clemmie, el i-a mărturisit că își făcuse o vasectomie, cu cinci ani în urmă. Era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât ea, având la activ un divorț și doi copii care

locuiau cu mama lor. Cu alte cuvinte, nu era el tatăl lui Clemmie. Crezuse că se va obișnui cu trădarea lui Evie și că o va crește pe Clemmie ca pe fata lui, dar se pare că nu a putut. Așa că a părăsit-o la scurt timp după aceea, iar Clemmie a crescut fără să știe cine era tatăl ei.

Nick analiză chipul lui Tammy, încercând să-și dea seama ce simțea. Era lipsit de expresie, așa că vorbi mai departe.

– În noaptea aceea, în Southwold, Evie m-a întrebat dacă eram dispus să fac un test de paternitate, ca să mă conving că eram tatăl fetei. Așa că am făcut testul – sincer să fiu, rugându-mă să fie negativ. Abia te cunoscusem – ne făceam planuri de viitor, eu... Nick clătină din cap și oftă. În fine, rezultatul testului a fost pozitiv. Sunt tatăl ei biologic.

Tammy respiră încet, încercând să-și păstreze calmul.

– De ce nu te-ai bucurat? Tocmai ai spus că o iubeai pe Evie. Era clar că visele tale deveneau realitate.

– Da, cu mult timp în urmă, așa ar fi fost. Însă, după cum am spus, a fost o obsesie, nu o iubire adevărată. Nu ca iubirea pe care o simt pentru tine. Și în plus...

– Ce mai e? îl îndemnă Tammy, dornică să se încheie odată coșmarul acela cumplit.

– Evie e pe moarte, suferă de leucemie. Mi-a cerut să fac testul de paternitate, astfel încât Clemmie să aibă măcar unul din părinți. Și eventual o familie extinsă, când va crește. De asta s-a întors în Southwold.

– O, Doamne! Tammy îl privea pe Nick șocată. E... îngrozitor.

– Da, este. Nu are decât treizeci și unu de ani. E de vârsta ta.

O vreme rămaseră amândoi în tăcere.

– Nick, spuse Tammy cu blândețe. Iartă-mă că te întreb, după cele ce tocmai mi-ai spus, dar ești... din nou împreună cu ea?

– Nu. Îți jur că nu. I-am spus despre tine, că te iubesc și că îmi doresc un viitor cu tine.

– Dar... în cele din urmă reuși să vorbească, dacă Evie era sănătoasă, ți-ai dori să fii cu ea?

– Crede-mă, m-am gândit la asta fără încetare, Tammy. Și răspunsul e nu. Pe tine te iubesc, indiferent că Evie a revenit în viața mea. Tu ai anulat vraja. Nu am fost nicicând mai fericit, apoi s-a întâmplat asta și eu...

Nick își cuprinse capul între palme și Tammy îi văzu umerii scuturându-se. În pofida ei, inima lui Tammy îi împinse o mână către mâna lui, iar ea o cuprinse și i-o strânse ușor.

– Îmi pare rău, Tammy, îmi pare tare rău pentru încurcătura asta.

– Nick, de ce nu mi-ai spus mai curând?

– Pentru că trebuia să fiu alături de Evie și să petrec câtva timp cu Clemmie, să stabilim o legătură, să văd cum se aranjează lucrurile înainte să îți prezint situația. Totodată, după cum întâmplările ulterioare au demonstrat, nu m-am gândit că mă vei crede că nu am o relație cu mama ei. Sincer, am fost convins că dacă afli adevărul mă vei părăsi. Nu ne cunoaștem de foarte mult timp. Cum puteam să-ți cer să te obișnuiești cu faptul că îmi vizitez regulat fosta iubită și copilul?

– În noaptea aceea, când am trecut cu Amy pe acolo, ți-am văzut mașina lângă casa ei.

– Știu. Mi-a spus Amy. Eram acolo, cu Evie și Clemmie. Mi-am petrecut majoritatea weekendurilor cu ele. Dacă schimbă lucrurile cu ceva, Evie a spus că abia așteaptă să te

cunoască.

– De ce ar vrea să mă cunoască?

– Pentru că, oftă Nick, știe că există posibilitatea să devii mama vitregă a lui Clemmie.

– Înțeleg. Gândul acela îi puse lui Tammy un nod în gât. Ar fi fost de folos să îmi spui adevărul, în loc să te eschivezi și să mă lași să trag concluzii. Nu ai avut încredere nici în mine, nici în iubirea mea, Nick, rosti ea în șoaptă.

– Știu că nu am avut și îmi pare foarte rău.

– Așadar, unde ai fost, în ultimele două săptămâni? îl întrebă ea. Paul spune că te-ai mutat din Gordon Place.

– Așa este. Mi-am lăsat lucrurile la casa cea nouă, în Battersea, am învoit-o pe Clemmie de la școală și am zburat amândoi la Verbier, să schiem. Aveam nevoie de puțin timp împreună, ca să nu mai zic că am vrut să aduc puțină bucurie în viața lui Clemmie. Va trebui să-și vadă mama pierind sub ochii ei.

– Trebuie să fie cumplit pentru ea.

– Așa e. Evie a fost diagnosticată cu vreo doi ani în urmă. Cât a durat tratamentul, Clemmie a fost îngrijitorul ei principal. Apoi, timp de un an, boala a fost în remisie, dar apoi a revenit mult mai agresiv și i s-a spus că este în fază terminală.

– Prin urmare, Clemmie știe că mama ei va muri?

– Da. E o fată foarte drăguță, Tammy, și atât de curajoasă. Suferă cumplit pentru ce se întâmplă cu mama ei, desigur. Nu pot să fac nimic în privința asta, dar pot să fiu acolo pentru ea, să îi mai distrag atenția în timp ce Evie... Nick ridică din umeri. De când ne-am întors din Verbier, am ales mobilă pentru dormitorul ei, în Battersea. E important să simtă că are o casă.

– Casa în care mi-ai cerut să locuiesc cu tine, acum câteva săptămâni?

– Da.

Tammy îl privi și oftă.

– Uau, sunt multe lucruri de procesat. Aveai de gând să îmi spui?

– Nu știu. După ce trecutul mi-a explodat efectiv în față, nu am putut face nimic mai mult decât să iau fiecare zi așa cum a venit. A trebuit să fiu alături de Clemmie și pur și simplu nu știam de unde să încep să îți explic.

– Înțeleg.

– Oare?

– Da.

Nick se întoarse spre ea cu lacrimi în ochi. Îi luă mâna de pe mâna lui și o ținu strâns.

– Mulțumesc.

Rămaseră așa multă vreme, Tammy gândindu-se la toate lucrurile pe care i le spusese.

– Nick?

– Da?

– Te rog, spune-mi sincer, mai ai sentimente pentru Evie?

– Îmi pasă de ea, Tammy, firește că îmi pasă. E pe moarte și e atât de tânără, iar viața e nedreaptă. Mă întrebi dacă o iubesc așa cum te iubesc pe tine? Nu.

– Sincer? Te rog, Nick, trebuie să fii sincer cu mine, îl imploră ea.

– Sincer. Se întoarse din nou să o privească și îi zâmbi. Acum, după felul în care ai

reacționat la tot ce ți-am spus, te iubesc și mai mult. Ești frumoasă nu doar pe dinafară. Sincer. Întrebarea este dacă accepți un bărbat care s-a trezit că are o fiică de nouă ani.

– Nu m-am gândit cu adevărat la copii, niciodată, recunoscu ea.

– Ironia face că, până să te întâlnesc, nici eu, zâmbi Nick. Dar acum am unul, care nu este al tău, și înțeleg dacă nu vrei să ai de-a face cu asta. Clemmie va avea nevoie de multă iubire în viitorul apropiat. Trebuie să fiu lângă ea, Tammy.

– Sigur că trebuie.

– Și e de la sine înțeles că mi-aș dori să fii și tu alături de ea.

– Eu... o, Doamne, Nick, nu știu ce să spun. Nu sunt sigură că am instincte materne și, în plus, Clemmie s-ar putea să mă urască pentru că nu voi fi niciodată mama ei adevărată.

– Sunt sigur că nu te-ar urî, Tam. Te asigur, este nemaipomenit de drăguță. Înainte ca noi doi... să ne despărțim, i-am spus despre tine și că sper ca într-o zi să ne căsătorim. Mi-a spus că vrea să te cunoască.

– Serios?

– Da.

Tammy îl privi și știu că îl credea. Își dădu totodată seama că înghețase de frig.

– Nick, am nevoie de puțin timp să mă gândesc la toate astea.

– Desigur.

– Vreau să spun, n-aș vrea să intru în viața lui Clemmie pentru ca apoi să descopăr că nu pot face asta și să plec. Înțelegi?

– Întru totul. Nick îi zâmbi obosit. Vreau să știi că te iubesc și nu îmi doresc nimic mai mult decât ca lucrurile să meargă între noi. Dar voi înțelege dacă simți că nu poți s-o faci – că e prea mult pentru tine.

– Mulțumesc. Tammy se ridică și își îndesă mâinile în buzunarele jachetei de piele să le încălzească. Te anunț cât pot de repede. La revedere, Nick!

– La revedere!

Nick o urmări cu privirea – îi văzu părul luminat când trecu pe sub un felinar. Rosti în gând o rugăciune fierbinte, apoi se ridică să se întoarcă la fiica lui.

Capitolul 35

– Bună, Sam. Am adus o prăjitură pentru copii.

Posy își cercetă fiul cu privirea când acesta îi ținu ușa deschisă să intre. Arăta îngrozitor. Ochii îi erau înroșiți, pielea pământie și acoperită cu un strat subțire de sudoare, deși, când intră în casă, simți imediat temperatura scăzută. Era cumplit de frig. Sam se prăbuși înapoi pe canapea, pernele de la un capăt al acesteia indicând faptul că, cel mai probabil, acolo își petrecuse noaptea. Sticle de bere acopereau ca popicele măsuța de cafea și lângă ele era o sticlă de whisky, pe jumătate golită.

– Amy e acasă?

– Nu.

– Unde este?

– Mamă, nu mă întreba.

– Copiii? întrebă Posy.

– Cu Amy. Au plecat azi-noapte cu drăguțul tău.

– Freddie?

– Chiar el.

– Nu e drăguțul meu, Sam, și ce naiba căuta el aici?

– Pe mine.

– Încerci să îmi spui cumva că Amy te-a părăsit?

– Probabil, da. Vreau să spun, uită-te la mine și la astea. Sam arătă cu brațul în jurul lui. Tu ai vrea să rămâi?

– Sam, Amy te iubește. Nu te-ar părăsi din senin. Posy își dădu seama că încă ținea prăjitura în mână și dădu niște sticle la o parte, să îi facă loc pe masă. Ai băut? întrebă ea fără rost.

– Mi-am înecat amarul, mai degrabă.

– Merg să pun ibricul la fiert, îți fac o cafea. Apoi îmi povestești ce s-a întâmplat.

În bucătărie, Posy descoperi pe podea o oală din care se revărsau pastele închegate ca niște măruntaie. În jurul oalei podeaua era încă umedă, așa că Posy luă o cârpă și șterse pe jos. Apoi adună pastele în oală și le aruncă la gunoi.

– Așadar, ce s-a întâmplat? întrebă ea când reveni în sufragerie, așezând cafeaua în fața fiului ei. După cum arăta bucătăria, se pare că v-ați certat.

– Da, ne-am certat, apoi a plecat cu copiii.

– Unde a plecat?

– Întreabă-ți drăguțul. El este cel care a luat-o de aici, cu copiii. M-a acuzat că am atacat-o! Sam se uita la mama lui, cu ochii în lacrimi. Știi că nu aș face niciodată așa ceva, mamă. A fost doar o ceartă.

Lui Posy îi vâjâia capul. Sam vorbea în dodii. Sorbi din cafeaua ei, încercând să înțeleagă ceva din vorbele lui.

– Freddie te-a acuzat că ai atacat-o pe Amy?

– Da, dădu el din cap. Absurd, nu-i așa?

– Atunci, de ce nu te-ai dus după ei?

– Ce știu eu unde locuiește? Ochii injectați i se umplură iar de lacrimi. O iubesc pe Amy, mamă, tu știi că o iubesc. Nu aș face nimic să o rănesc, pe ea sau pe copii.

– Cred că ai face bine să îți vii în fire, Sam. Termină de băut cafeaua, apoi urcă și fă un duș rece. Miroși ca o distilerie și la fel miroase și camera asta. Cât tu faci asta, eu o să încerc să-ți găsesc nevasta și copiii.

– Îți va umple capul cu minciuni, nu îți dai seama? Da, am băut ceva și spiritele s-au încins, dar...

– Ajunge, Sam. Posy se ridică. Ne vedem mai târziu.

– Mamă! Nu pleca! Întoarce-te!

Posy trânti ușa în urma ei, gândindu-se că tânguirea lui Sam îi amintea de ziua în care îl lăsase, pentru prima dată, la internat. Îi rupsese inima, atunci, și suspinase întreg drumul spre casă. Dar Sam avea treizeci și opt de ani acum – era soț și tată.

În timp ce urca în mașină, o scutură un fior. Egoismul și autocompătimirea de care continua să dea dovadă – ca să nu mai spună de starea de mahmureală fetidă în care îl găsise – nu stârniseră în ea obișnuitele sentimente materne. Descoperi cu oroare că propriul ei fiu o dezgusta.

Bătea cu degetele în volan, conștientă că se afla în fața unei dileme. Singura persoană pe care Sam o menționase ca știind unde se aflau Amy și copiii, și ce se întâmplase cu o noapte în urmă, era singura persoană cu care ea nu putea să dea ochii.

Era mai bine să plece? Să îi lase pe Amy și pe Sam să își rezolve singuri problemele? La urma urmei, căsnicia lor nu era treaba ei.

„Dar nepoții tăi sunt..."

Ceva foarte rău trebuie să se fi petrecut, pentru ca Amy să ia copiii și să plece cu Freddie. Indiferent ce se întâmplase, Posy știa că trebuia să afle, altfel nu și-ar fi găsit liniștea. Porni motorul și conduse încet spre centrul orașului. Sigur, sigur, Freddie se înșelase, iar Sam nu o atacase pe Amy. Sam era în multe feluri, dar violent nu-l văzuse niciodată. Se întrebă dacă nu cumva era în pragul unei depresii și făcuse vreo prostie, singur cum era...

– Nu, rosti ea cu voce tare.

Dincolo de orice, Sam era un supraviețuitor și, probabil, prea laș pentru a-și face singur rău. Parcă pe High Street și porni cu pas sprinten de-a lungul ei, apoi pe alee spre casa lui Freddie. Apăsă butonul soneriei înainte să se răzgândească. Câteva secunde mai târziu, Freddie deschise ușa.

– Bună, Posy. Îi zâmbi obosit. Presupun că ești aici să-i vezi pe Amy și pe copii?

– Da, desigur, dar înainte de asta aș vrea să aflu de la tine ce ai văzut azi-noapte. Posy își auzi tonul răstit. Dacă nu te superi, adăugă ea cu un sentiment de vinovăție, pentru că, la urma urmei, Freddie nu avea nici o vină.

– Sigur că da, dar te avertizez, nu o să-ți placă ce o s-auzi, spuse el conducând-o în sufragerie.

– Ei sunt aici?

– Nu, sunt alături, în Hophouse, casa pe care o închiriez.

– Sunt... bine?

– Copiii sunt bine. Au fost aici mai devreme, mi-au decorat bradul de Crăciun, pentru ca Amy să se odihnească puțin. Sunt adorabili, amândoi, zâmbi Freddie.

– Și Amy?

– O să fie bine. Am dus-o direct la urgență, pentru arsurile de pe coapse. Din fericire, purta pantaloni, așa că nu a fost atât de grav pe cât ar fi putut fi. I-au tratat rănile și i-au dat analgezice.

– A aruncat apă fierbinte pe ea?

– Așa se pare. Eu am ajuns acolo după ce se întâmplase.

Posy își aminti de oala răsturnată pe podeaua bucătăriei și înghiți cu dificultate.

– Așadar, ce ai văzut?

– Posy, eu... vrei să bei ceva?

– Nu, mulțumesc. Ce ai văzut, Freddie? Doar spune-mi.

– Am ajuns la ușă și am auzit strigăte venind din interior. Am deschis ușa și l-am găsit pe Sam, pe hol, cu mâinile în jurul gâtului lui Amy.

– O, Doamne!

Posy se prăbuși pe un scaun.

– Posy, îmi pare foarte rău. Nu trebuia să îți spun așa, direct. Lasă-mă să îți aduc un coniac.

– Nu! Îmi revin, serios, Freddie. Sunt doar... șocată, firește. Încerca să – Posy înghiți – să o ucidă?

Freddie făcu o pauză.

– N-aș ști să spun. Era pur și simplu cumplit de beat.

– Dumnezeule mare, Freddie, Dumnezeule mare! Posy își duse mâna la frunte. Are urme pe gât?

– Mă tem că da, are. La spital, doctorul a vrut să cheme poliția, dar Amy i-a interzis pe loc. Mi-a repetat în dimineața asta că nu vrea să depună plângere.

Posy nu își găsea cuvintele, așa că rămase tăcută, cu mâinile împreunate în poală. Freddie se apropie șovăielnic de ea.

– Îmi pare teribil de rău. Numai asta îți lipsea, după cele ce ți-am spus. Te rog, Posy dragă, spune-mi ce pot face să te ajut.

Ea îl privi și clătină ușor din cap.

– Freddie, nu ai de ce să îți ceri scuze. Nimic din toate astea, din... viața mea încurcată, nu e vina ta. Mă duci, te rog, la Amy?

– Desigur.

Posy îl urmă afară din casă, prin curte, către Hophouse. Bătu la ușă și le răspunse Jake.

– Bună, unchiule Freddie. Putem veni să ne uităm din nou la emisiunea de Crăciun, la televizorul tău?

– Sigur că da. Mama doarme? A venit bunica să o vadă.

– Bună, bunico. Mama e trează. I-am dus eu un pahar cu apă. S-a ars cu o oală, azi-noapte, iar tati era puțin beat și nu a putut să conducă, așa că unchiul Freddie ne-a dus la spital.

În spatele fratelui ei, în cadrul ușii, apăruse și Sara, murdară de ciocolată pe la gură.

– Bună, bunico. Unchiul Freddie ne-a dus la magazinul de jucării și mi-a cumpărat o

păpușă nouă, spuse ea, apoi întinse brațele pentru o îmbrățișare.

Stăpânindu-se să nu plângă, Posy își trase amândoi nepoții spre ea și-i îmbrățișă strâns, mulțumind cerului pentru inocența lor. Și pentru bunătatea lui Freddie.

– Haideți, veniți cu mine. Să mergem să ne uităm la televizor. Cred că în zece minute începe The Muppets Christmas Carol. E preferatul meu, adăugă Freddie, întinzând fiecărui copil câte o mână.

După ce Sara își luă păpușa cea nouă, Posy privi cum Freddie traversează cu ei curtea, înapoi spre casa lui. Apoi intră și ea. Amy stătea pe canapea, cu o pătură puțin mai mare decât un prosop peste picioare.

– Este păturica păpușii Sarei. S-a gândit că trebuie să stau la căldură, spuse Amy, apoi o dădu la o parte, dezvăluind pansamentele mari, albe, care-i acopereau rănile și așezând păturica într-un leagăn mic, de nuiele împletite, care stătea pe podea lângă picioarele ei.

Își ridică agitată privirea către Posy.

– O, draga mea, îmi pare foarte, foarte rău. Posy veni lângă ea și se așeză alături, pe canapea. Îi luă mâna. Cum te simți?

– Bine. Doctorul spune că s-ar putea să nu rămână urme, ceea ce e bine. Iau și niște analgezice foarte puternice. Amy își înăbuși un căscat. Problema este că mă fac să fiu foarte somnoroasă. Îmi pare rău, Posy.

– Draga de tine, pentru ce să îți pară ție rău? Freddie mi-a spus ce a văzut noaptea trecută.

Acum că stătea lângă Amy, îi vedea vânătăile de pe gât. Se cutremură fără să vrea.

– Eu... Amy clătină din cap și își mușcă tare buza de jos. Nu trebuie să îl acuzi pe Sam. A trecut printr-o încercare cumplită și băuse prea mult și...

– Nu, Amy, te rog să nu-i găsești scuze. Comportamentul lui este absolut inacceptabil. O fi el fiul meu, dar, Dumnezeule, să își atace soția în felul acesta, eu... Posy clătină din cap. E o rușine și, dă-mi voie să îți spun, dacă te hotărăști să faci plângere, te însoțesc la secția de poliție. Te rog, Amy, trebuie să îmi spui adevărul; acum a fost prima dată sau a mai făcut astfel de lucruri și înainte?

– Eu... niciodată la fel de rău ca noaptea trecută, oftă Amy.

– Așadar, s-a mai întâmplat.

După o pauză lungă, Amy dădu din cap, dar mișcarea îi făcu rău, căci avu o grimasă de durere și duse mâna la gât.

– Ei bine, te rog să mă ierți că nu am văzut ce se întâmpla sub privirile mele.

– Nu se întâmpla foarte des, Posy, serios, doar când bea peste măsură, dar în ultima vreme...

– Așa ceva nu trebuie să se întâmple sub nici o formă, Amy. Înțelegi? Nu există scuze să lovești o femeie. Nici una.

– Dar eu... ochii lui Amy se umplură de lacrimi. Posy, nu am fost o soție prea bună. Am... cunoscut pe cineva.

– Sebastian?

Amy își ridică privirea spre soacra ei, în stare de șoc.

– Da. De unde știi?

– Mă tem că se citea pe fața voastră, a amândurora. Sam știa?

– Nu, sau cel puțin așa cred. A fost atât de prins cu afacerea cea nouă... Vezi? Nu e numai vina lui.

– Ba este, Amy, și trebuie să înțelegi asta. Din câte mi-ai spus, el se purta așa cu mult înainte ca tu să îl cunoști pe Sebastian, așa-i?

– Da.

– Nu trebuie să te învinovățești că ai căutat alinare în altă parte. Este de înțeles, în condițiile date. Și tu ești om, Amy, și după câte ai îndurat, ei bine...

– Așadar, nu mă urăști?

– Sigur că nu.

– Dar... l-am iubit, îl iubesc, Posy. Sebastian a fost atât de bun cu mine, atât de blând. Eu... O, Doamne!...

Amy începu să plângă și Posy își cuprinse cu grijă nora în brațe și o ținu așa, mângâindu-i părul blond. Când se mai liniști, Posy scotoci în buzunarul pantalonilor și îi dădu batista ei. Amy suflă nasul, apoi se ridică să se așeze mai confortabil.

– Îmi pare așa de rău, Posy.

– Te rog, încetează să îți mai ceri iertare, draga mea. Viața este neîndurătoare și complicată. O să limpezim noi lucrurile, nu îți face griji.

– Este încurcătura mea, Posy. Ai și tu partea ta.

– „Partea" mea, cum zici tu, este familia mea, iar asta vă include pe tine, și pe scumpii mei nepoți. Cât Amy plânsese, Posy se gândise. Sam are nevoie de ajutor, de urgență, probabil a avut dintotdeauna...

– Ce vrei să spui?

– Doar că, uneori, iubirea unei mame orbește. În fine, ai vrea să veniți toți să locuiți cu mine în Admiral House?

– Dacă nu te superi, Freddie a spus că putem sta aici o vreme. M-aș simți mai în siguranță, dat fiind că Sam nu știe unde suntem. Mă tem că n-aș putea da ochii cu el, nu acum. Freddie este atât de amabil, Posy. A fost foarte bun cu noi și copiii s-au atașat deja de el. Ești atât de norocoasă.

– Da, este un om foarte bun.

– E clar că ține foarte mult la tine. De aceea venise la noi, să afle cum ești tu. Era îngrijorat în privința ta, așa cum am fost și eu. Ești bine, Posy?

– Sunt bine, Amy, și nu mă preocupă nimic altceva decât să mă asigur că și tu ești. Trebuie să recunosc, casa lui Freddie este foarte confortabilă.

– O ador. Amy zâmbi, un zâmbet adevărat, pentru prima oară. Este... un sanctuar, adăugă ea.

– Și este exact ceea ce ai nevoie. Acum, trebuie să te mai întreb o dată: ești sigură că nu vrei să faci plângere împotriva lui Sam?

– Sunt sigură. Vreau să uit tot ce s-a întâmplat, nu să transform agonia într-un proces îndelungat și să ajung cu Sam în tribunal.

– Ei bine, este decizia ta, Amy, dar ceva trebuie făcut în privința lui. În prezent, este un pericol pentru orice femeie cu care ar avea de-a face. Înțelegi că nu te mai poți întoarce la el, niciodată, nu-i așa?

– Poate dacă nu mai bea, Posy, m-aș gândi la asta. La urma urmei, e tatăl copiilor.

– Tocmai. Pentru binele copiilor, trebuie să stai departe de el. Dacă a fost agresiv față de tine, cât crezi că durează până ce se va purta așa cu Sara și Jake?

Amy rămase cu privirea pierdută, ca și cum se gândea la ceva. Se întoarse către Posy.

– E groaznic, dar adevărul este că și dacă ar înceta să mai bea, nu îl mai iubesc. Mă simt atât de vinovată.

– Amy, trebuie să înțelegi ceva, vorbi Posy liniștit. După ce trece pasiunea, pentru ca o relație să reziste timpului, iubirea trebuie meritată. Și fără să știu ceea ce știu acum, am văzut că Sam nu a meritat-o.

– Doamne, Posy, cum poți să vorbești cu atâta sinceritate despre propriul tău copil. Cele mai multe mame n-ar putea.

– Pentru că am învățat pe pielea mea că îți poți alege prietenii și partenerul de viață, dar nu familia. Îl voi iubi mereu pe Sam, firește, și voi face tot posibilul să îl ajut – dacă va accepta ajutorul meu –, dar asta nu înseamnă că îmi place de el acum. Adevărul este că îmi e rușine cu el și mi-a fost de ani întregi. Și recunosc că o parte din felul în care este are de-a face cu mine. Iată, respiră Posy, aceasta este confesiunea mea pentru ziua de azi.

Pentru o vreme, urmăriră amândouă focul arzând în cămin, apoi Posy se întoarse spre Amy și zâmbi.

– Dau vina pe modelul „familiei perfecte": cu toții considerăm că am eșuat pentru că viețile noastre nu se ridică la înălțimea celor din filme sau, și mai important, la nivelul imaginii pe care cei mai mulți o afișăm în lume. Nimeni nu știe ce se petrece cu adevărat în spatele ușilor închise și îți garantez că, în spatele acestora, cele mai multe familii sunt la fel de complicate ca a noastră. Iar acum, cred că amândurora ne-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

Se ridică și porni spre bucătăria micuță, dar echipată cu tot ce-i trebuia.

– Posy?

– Da?

– Mulțumesc. Pentru tot. Ești cea mai grozavă persoană pe care o cunosc și te iubesc foarte mult.

– Mulțumesc, copilă scumpă, răspunse Posy, simțind cum îi dădeau lacrimile, făcându-i ochii să o usture, în timp ce pornea fierbătorul. Și eu te iubesc.

Cincisprezece minute mai târziu, Posy părăsea Hophouse. În timp ce traversa curtea, Freddie deschise ușa casei lui și veni spre ea.

– Cum se simte?

– Liniștită, răspunse Posy. Am vorbit despre ce o așteaptă de aici încolo.

– Și?

– În cele din urmă, a recunoscut că nu vrea să se întoarcă la Sam, chiar dacă el își corectează comportamentul, dar se teme să îi spună.

– Nu trebuie să se apropie de el, Posy. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar tu nu ai văzut ce am văzut eu noaptea trecută.

– Desigur. Mi-a spus că le-ai propus să stea în Hophouse pentru o vreme. I-am spus că e bine-venită să stea cu mine la Admiral House, dar preferă să rămână aici, deocamdată.

Spune că se simte în siguranță.
– Bine. Asta contează acum. Ea și copiii pot sta cât doresc.
– Mulțumesc, Freddie, ești foarte amabil. Acum, oftă Posy, trebuie să plec să văd ce face Sam și să adun niște haine și câteva jucării pentru Amy și pentru copii.
– Vin cu tine, Posy, nu poți face asta singură.
– Îți înțeleg îngrijorarea, dar, crede-mă, îmi cunosc copilul. Astăzi este în faza în care își plânge de milă, nu este câtuși de puțin periculos.
– Te rog, dă-mi voie cel puțin să te conduc.
– Cred că ai făcut deja destule pentru familia mea.
– Și tu, Posy? Tu cum te simți?
– Mă ocup de lucrurile de care trebuie să mă ocup. Acum, chiar trebuie să plec.
Se întoarse să plece, dar Freddie o prinse de braț.
– Trebuie să vorbim.
– Știu, dar nu acum, Freddie, te rog. Nu sunt în stare. Mai târziu.
Îi aruncă un zâmbet stins și porni pe alee.
Când bătu la ușa casei lui Sam și Amy, nu răspunse nimeni, așa că descuie singură cu cheia de rezervă pe care o avea. Își strigă fiul și verifică încăperile de la parter, apoi de la etaj. Își dădu seama că acesta nu era acasă. Luă câteva genți și le umplu cât putu cu haine de-ale lui Amy și de-ale copiilor. Puse apoi jucării într-o cutie, duse totul afară și le încărcă în portbagajul mașinii. Când îl închidea, îl văzu pe Sam venind spre ea, pe alee.
– Hei, mamă, cum sunt Amy și copiii? Unde sunt?
Posy se bucură că măcar nu mai era beat.
– Ce zici, vorbim în casă?
O luă înainte și intrară amândoi în sufragerie. Posy se așeză, Sam rămase în picioare.
– Așadar? Unde sunt? întrebă el din nou.
– Nu îți spun.
– Nu îmi spui unde sunt nevasta și copiii mei?
– Sam, noaptea trecută ai atacat-o pe Amy. Ești norocos că nu depune plângere. Doctorii de la urgență i-au spus că ar trebui să o facă.
– La urgență? Sam părea surprins. Serios, mamă, a fost o simplă ceartă care a scăpat un pic de sub control.
– Amy are câteva arsuri pe picioare și vânătăi pe gât, unde ai strâns-o. Totodată, există un martor ocular care este dispus să apară în instanță și să spună ce a văzut. Nu încape îndoială că vei fi acuzat de agresiune și, cel mai probabil, trimis la închisoare. Prin urmare, Posy arătă către un scaun, îți sugerez să iei loc și să asculți ce am de spus.
Sam o ascultă, alb ca varul.
– Amy și copiii nu vor mai locui aici. Am încărcat hainele și jucăriile lor în mașină.
– Vor sta la tine?
– Nu, sunt într-un loc sigur și te avertizez, Sam, dacă încerci să te apropii de ei, la serviciu sau la școală, Amy va merge la poliție, așa că te sfătuiesc să păstrezi distanța pentru moment.
– Și copiii? Am dreptul să îi văd.
– Sunt convinsă că, în timp, se va găsi o formulă, dar acum vreau să vorbim despre tine.

– Să îmi spui pentru a nu știu câta oară cât de rău te-am dezamăgit?

– Nu ți-am spus niciodată asemenea vorbe și tu o știi prea bine, Sam. Te-am susținut până în pânzele albe, până acolo încât ți-am acordat drept de preemțiune asupra Admiral House, așa că, te rog, nu-mi servi mie scuzele astea jalnice. Asta – ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută – face parte dintr-o cu totul altă categorie și, da, recunosc că sunt șocată și rușinată de comportamentul tău. Cu toate acestea, sunt în continuare mama ta și te iubesc. Mă aflu aici să îți spun că ai nevoie de ajutor. Este evident că ai o problemă cu băutura, lucru care te predispune la violență, în așa fel încât ți-ai atacat soția.

– Serios, mamă, n-am vrut să îi fac rău. O iubesc pe Amy.

Posy îi ignoră observația și continuă:

– Ceea ce îți propun este să plătesc pentru internarea ta într-un centru de reabilitare, unde să fii ajutat cu problemele legate de băutură și de violență. Ceea ce nu voi face este să subvenționez în continuare stilul tău de viață curent. Fără să mai primești bani de la mine și fără salariul lui Amy, presupun că vei fi nevoit să intri în șomaj sau cum i s-o mai spune. Prin urmare, ce alegi?

Sam se uita la ea ca la un om nebun.

– Mamă, te rog, încetează! Știu că ceea ce s-a întâmplat azi-noapte a fost o greșeală, dar nu e cazul să mă trimiți la balamuc ca să îmi revin! Azi nu sunt beat, nu vezi? Uită-te la mine! Sunt bine.

– Sunt sigură că ești, dar când bei, ai clar tendința să devii violent, Sam. Noaptea trecută, dacă nu venea Freddie, o puteai ucide pe Amy. O strângeai de gât, Sam, pentru numele lui Dumnezeu!

– Sincer, mamă, nu îmi amintesc.

– Ceea ce face cu atât mai necesar să fii ajutat. Altfel, chiar ai putea ucide pe cineva într-o zi. Sam, trebuie să înțelegi cât de gravă este situația. Cineva a văzut ce făceai și doctorii de la urgență de asemenea. Ai putea fi acuzat chiar de tentativă de omor, așa a spus Freddie.

– Ce știe el?

– Sam, el a fost avocat de drept penal. Mă tem că știe foarte bine. În orice caz, se ridică Posy, eu nu pot decât să te sfătuiesc, să îți ofer ajutorul de care consider că ai nevoie, dar nu am de gând să te forțez. Acum trebuie să plec.

Se îndreptă spre ușă.

– Mamă! Unde pleci?

– Să le duc lui Amy și copiilor lucrurile. Să le transmit și părerile tale de rău? Nu te-am auzit exprimând vreuna.

– Eu... sigur că îmi pare rău, dar...

– Nici un „dar", Sam. A venit timpul să îți asumi responsabilitatea pentru faptele tale. Să mă suni când te-ai hotărât ce vrei să faci. Noapte bună!

Posy urcă în mașină și trânti portiera. Așezată în fața volanului, își auzi respirația venind în valuri scurte, sacadate și văzu că mâinile îi tremurau. Sam rămăsese în ușă și se holba la ea. Posy porni motorul și demară înainte ca el să apuce să urce în mașină și să pornească pe urmele ei, spre Freddie.

Capitolul 36

– Draga de tine, pari complet epuizată, spuse Freddie când îi deschise ușa lui Posy.

– Sunt. Îmi pare rău să te deranjez din nou, dar Amy și copiii nu erau acasă și le-am lăsat hainele și jucăriile la ușă.

– Așa e. Sunt aici, cu mine. Tocmai am terminat cina.

– Înțeleg. Te rog să-i spui tu că am adus...

Posy se clătină și, pentru a doua oară în acea zi, crezu că va leșina.

Freddie îi luă brațul și o sprijini să ajungă în sufragerie.

– Stai aici. Îți torn un pahar de coniac și le spun copiilor că le-au sosit jucăriile. Asta îi va trimite imediat dincolo.

– Mulțumesc. Nu pot da ochii cu ei acum.

Freddie închise ușa în urma lui și Posy privi în jur prin camera primitoare, la focul care ardea în cămin și la luminițele de Crăciun strălucind în ferestre. Bătăile inimii îi încetiniră, pleoapele îi deveniră grele și când Freddie se întoarse cu băutura, Posy era aproape adormită.

– Gata. Au plecat dincolo. Poftim, spuse el, bea asta.

– De fapt, nu pot pentru că mi s-ar urca la cap imediat. Nu am mâncat nimic de azi-dimineață.

– În cazul ăsta, îți aduc o porție din tocana mea de miel – Amy și copiii au devorat-o – și înlocuiesc coniacul cu un pahar de vin alb. Mă întorc imediat.

Trecuse atât de mult timp de când avusese altcineva grijă de ea – să îi aducă de băut, să îi pregătească de mâncare – încât, în timp ce îl aștepta pe Freddie să se întoarcă, Posy a fost copleșită de emoție.

– Poftim, dragă Posy. Freddie așează o tavă – care mai conținea un șervet de in și recipiente cu sare și piper – pe genunchii ei. Ridică de pe tavă paharul cu vin și i-l întinse. Merg să fac ordine în bucătărie. Nu e nimic mai neplăcut decât să te privească cineva în timp ce mănânci.

„E atât de atent", gândi ea din nou, mâncând, „și atât de bun..."

Când termină, duse tava în bucătărie.

– Te simți mai bine? o întrebă Freddie, în timp ce ștergea un vas.

– Mult mai bine, mulțumesc. A fost delicios.

– Mulțumesc. Dar te avertizez, nu te lăsa luată de val. Soția mea glumea mereu că nu știu să gătesc decât două feluri de mâncare – grătar, vara, și tocană, iarna. Mergem să ne așezăm?

Posy se gândi că ar fi trebuit să plece, dar era atât de cald și de bine acolo față de Admiral House, mare și friguroasă, încât acceptă. Freddie înteți focul și se așeză pe un fotoliu în fața ei, cu un pahar de coniac.

– Cum a mers cu Sam?

– Sincer, nu sunt sigură. I-am comunicat propunerea mea – să plătesc pentru tratamentul dependenței de alcool, la o clinică –, dar el e încă în faza de negare.

– Agresorii întotdeauna sunt, am descoperit. Întotdeauna e vina altcuiva, ei n-au greșit cu nimic etc... etc.

– Interesant. Sam mă suna mereu, de la școală, plângându-se că se supărase cu prietenii lui. În orice caz, oftă ea, se poate să nu mai vorbim despre asta? Măcar în noaptea asta, Amy și copiii sunt în siguranță alături, iar eu am făcut tot ce am putut. Îți mulțumesc încă o dată, Freddie. Trebuia să mă fi sunat pe mobil, noaptea trecută. Aș fi mers eu cu Amy la spital.

El o privi întrebător.

– Ai fi răspuns, văzând că te sun eu?

– Nu, probabil că nu.

Zâmbi slab.

– Prin urmare, încă ești supărată pe mine pentru că ți-am spus ce s-a întâmplat cu ani în urmă?

– Nu, nu sunt supărată. Cum aș putea fi? Pur și simplu am avut nevoie de ceva timp să procesez totul. Să mă adaptez unei noi imagini a tatălui meu, după ce șaizeci de ani l-am pus pe un piedestal.

– Dacă nu aș fi revenit în viața ta, poate nu ai fi aflat niciodată.

– Ar fi fost corect să fie așa? Să mor fără să știu adevărul? Nu, privind retrospectiv, acum că m-am mai liniștit, mă bucur că mi-ai spus.

– Și înțelegi de ce a trebuit să te părăsesc cu ani în urmă?

– Înțeleg. Nu cred că mama ta ar fi fost de acord cu alegerea ta, oftă Posy. Să te căsătorești cu fiica omului care ți-a ucis tatăl.

– Soțul care a înșelat-o ani la rând cu mama ta, adăugă Freddie în șoaptă. Știi, după ce mi-am dat seama cine ești, mi-am amintit că ne-am cunoscut când am fost mici.

– Serios?

– Da. Eu aveam vreo cinci ani și tu nu aveai mai mult de trei. Părinții tăi veniseră să stea la noi și te aduseseră și pe tine. Îmi amintesc că m-am trezit în toiul nopții și am auzit o gălăgie teribilă venind din dormitorul părinților mei. Mama plângea isteric și tata încerca să o liniștească. Privind retrospectiv, mă gândesc că ea aflase că era ceva între tata și mama ta.

– Și eu mi-l amintesc pe unchiul Ralph vizitând-o în mod regulat pe mama când tata era plecat. Aventura lor trebuie să fi durat ani de-a rândul. Și mi-o amintesc pe Daisy, menajera noastră, spunând ceva despre Maman, că voia să nu fim acasă de Crăciun, când mergeam la bunica. Părinții tăi erau încă împreună când... s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Atunci, eu eram deja la internat, dar da, locuiau în aceeași casă, deși poate nu mai împărțeau același pat și nu mai aveau despre ce discuta. Căsnicia lor era, clar, eșuată, dar mama depindea financiar de tata, ca majoritatea femeilor în vremurile acelea. Poate că ajunsese să accepte situația pentru că pur și simplu nu avea de ales. Și pentru că, oftă Freddie, îl iubea. Când a murit, a fost... distrusă. Nu a depășit niciodată tragedia, și-a trăit restul vieții văduvă, singură și plină de amărăciune. Îmi amintesc că ți-am spus cât de trist era la noi Crăciunul. Mai ales ajunul Anului Nou.

– O, da, îmi amintesc, spuse Posy. Mă întreb dacă tata a știut înainte să... îi prindă împreună.

– Noi, oamenii, aveam o capacitate incredibilă de a ignora lucrurile pe care nu vrem să le vedem, Posy.

– Ai dreptate. Uită-te la mine și la fiul meu. Tata o adora pe mama. Și să dea peste ei acolo, în camera lui specială, cu fluturi, în flagrant... ei bine, înțeleg de ce a făcut ce-a făcut, oricât ar fi de greșit.

– Mai ales că el își riscase viața, pilotând avioane de război, timp de cinci ani. Impactul pe care asta trebuie să-l fi avut asupra minții lui, se cutremură Freddie, mulți nu și-au mai revenit.

– Totuși, nu e o scuză pentru o crimă cu sânge-rece.

– Nu, dar trebuia avut în vedere, la proces. Nu cred că trebuia spânzurat și de aceeași părere sunt mulți alții.

– Dar ție, Freddie? Ție ți-au spus ce s-a întâmplat?

– La început, nu. Îmi amintesc bătaia din ușă și pe cei doi polițiști. Mi s-a spus să urc în camera mea și, câteva momente mai târziu, am auzit-o pe mama țipând. Polițiștii au plecat și mama a venit în camera mea. Era isterică, după cum era de așteptat. Repeta întruna că tata e mort, până ce slujnica a chemat doctorul. Acesta practic a târât-o cu forța din camera mea și trebuie să-i fi administrat un sedativ să o liniștească. A doua zi, eram înapoi la școală. Ulterior, colegii mei mi-au comunicat detaliile sordide din presă.

– O, Freddie, îmi pare tare rău. Aveai doar zece ani. Trebuie să fi fost cumplit pentru tine.

– Adevărul este că a fost, dar tu nu trebuie să îți ceri scuze, Posy dragă. Au fost păcatele tatălui tău, zâmbi el slab. Cel puțin eu am știut adevărul, indiferent cât de crud, și nu am avut de ales, a trebuit să îl accept. Partea cea mai dureroasă pentru mine a fost când mi-am dat seama cine erai. Și că nu știai. Te auzisem vorbind despre tatăl tău de atâtea ori și cu atâta iubire... Am știut că nu puteam să îți frâng inima, spunându-ți.

– Aș fi vrut să îmi fi spus.

– Crezi, Posy? Ei bine, presupun că e ușor să spui asta, retrospectiv, dar mă îndoiesc că te-ai mai fi căsătorit cu mine atunci, dacă ai fi știut. Ar fi fost prea mult. Nu? o îndemnă Freddie.

– Da. Posy oftă din rărunchi. Am fost realmente distrusă când m-ai părăsit... Te-am urât.

– Înțeleg foarte bine de ce, dar ce altceva puteam face?

– Nimic. Știu asta. La momentul respectiv am hotărât că iubirea adevărată era o iluzie și că voi trăi singură, ca o fată bătrână. Posy își ridică privirea către Freddie și zâmbi trist. Și, de fapt, dorința aproape că mi s-a împlinit. Mi-am trăit majoritatea vieții de adult singură, cu excepția celor doisprezece ani în care am fost căsătorită cu scumpul de Jonny.

– Cum ai ajuns să te căsătorești cu el, Posy? Vreau să spun, după ce îmi spuseseși că ai rupt logodna cu el.

– Ne-am reîntâlnit la o petrecere organizată de Andrea, la câteva luni după ce m-ai părăsit. Jonny era în permisie – terminase perioada de instrucție – și urma să fie detașat. M-a întrebat ce mai fac, dacă tu și cu mine mai suntem împreună, iar eu i-am spus că lucrurile între noi n-au mers. M-a invitat la cină, o săptămână mai târziu, și pentru că nu aveam nimic mai bun de făcut, am acceptat. A fost atât de liniștit și de bun cu mine,

Freddie. Mi-a spus că mă iertase, în ceea ce te privea – că era de înțeles, având în vedere că el lipsise o perioadă îndelungată. Ceea ce nu era – de înțeles, vreau să spun. Posy se îmbujoră. Mi-a cerut să ieșim împreună și, după luni în care suferisem după tine, a fost o ușurare să zâmbesc cel puțin la povestirile lui. Era plăcut să fiu cu el, așa fusese întotdeauna, și m-a făcut să mă simt iubită și dorită când aveam mai mare nevoie de asta, așa că atunci când m-a întrebat dacă aș lua din nou în calcul să mă căsătoresc cu el, am spus da. Voiam să las în urmă amintirea ta, astfel că mi-am lăsat serviciul de la Kew Gardens, ne-am căsătorit pe grabă și l-am însoțit pe Jonny la primul lui post, în Cipru.

– Și ai fost fericită cu el?

– Da, am fost. Am dus o viață bună, rememoră Posy. Am trăit în câteva locuri absolut minunate, inclusiv în Malaysia. Deși nu am mai lucrat, am fost fascinată de flora și fauna din junglă. Zâmbi. Am continuat să desenez.

– L-ai iubit?

– Da. Nu în felul acela total, pasional, cum te-am iubit pe tine, dar am fost devastată la moartea lui. A fost un om foarte bun și un tată desăvârșit pentru Sam. Mi-a părut teribil de rău că nu a apucat să-l cunoască pe Nick și că n-a avut șansa să se bucure de viața de civil în Admiral House, dar după cum am învățat amândoi pe pielea noastră, viața poate fi cumplit de nedreaptă. Eu am învățat că e bine să trăiești clipa.

– Da, și pentru că tot veni vorba... Freddie se aplecă spre ea și-i luă mâna, Posy, mă poți ierta?

– Dumnezeule, Freddie, nu este nimic de iertat.

– Atunci ai putea... am putea încerca din nou? Vreau să spun, acum știi adevărul și mi se pare că pentru prima dată, în cuprinsul relației noastre, nu ne împiedică nimic să fim împreună.

– Da, recunoscu Posy.

– Ei bine?

– Cu siguranță, am putea încerca. Dacă asta vrei.

Posy simți că i se aprind obrajii.

– Vreau, din tot sufletul. Te iubesc, draga mea, dintotdeauna te-am iubit. Nu vreau să pierdem și mai mult timp. Cine știe cât ne-a mai rămas? Ne datorăm să încercăm să fim fericiți, cât încă mai putem.

– O, Freddie, tu știi deja ce complicată este familia mea și...

– Toate familiile sunt complicate, Posy, și mai bine așa decât o viață trăită în singurătate și tristețe. Știm amândoi cum este, nu-i așa?

– Da, știm.

Posy căscă, oboseala de peste zi punând dintr-odată stăpânire pe ea.

– Ești obosită, draga de tine. Ce-ar fi să rămâi aici peste noapte?

Ea îl fixă cu privirea în tăcere, iar el chicoti.

– Dumnezeule, drept cine mă iei?

– Știu foarte bine cine ești, domnule Lennox, îi răspunse ea cu un zâmbet obosit. Și îmi amintesc ce plăcut era.

– Ei bine, cel puțin în noaptea asta, am o cameră de oaspeți foarte primitoare, unde te poți odihni și îți promit că onoarea nu îți va fi întinată. Se ridică și îi întinse mâna. Te

însoțesc și îți arăt cele necesare.
– Mulțumesc. Sunt prea obosită să conduc până acasă.
Posy luă mâna lui Freddie și el o conduse la etaj, pe un palier îngust.
– Iată, aceasta este camera ta, spuse el deschizând o ușă și aprinzând lumina.
– Este absolut minunată, spuse ea fermecată de culorile odihnitoare, mirosul de vopsea și de covor nou, în timp ce el trăgea draperiile groase. Și atât de primitoare.
– Mă bucur că îți place. Pot să îți ofer unul din tricourile mele să te îmbraci de culcare?
– E foarte amabil din partea ta, spuse ea.
– Revin imediat, spuse el și ieși.
Posy se așeză pe pat, constatând cât de confortabilă era salteaua față de salteaua veche, din păr de cal, de pe patul ei și, totodată, cât de bine se simțea în casa lui Freddie.
– Oare chiar avem un viitor împreună, după toate cele întâmplate? șopti ea pentru sine.
Un lucru era clar, nimic nu îi împiedica să încerce, și ce avea de pierdut? Posy simți un fior, care părea să fie de fericire, străbătând-o.
Auzi o bătaie politicoasă în ușă, înainte ca Freddie să deschidă și să intre aducând cu el un tricou și o cană.
– Ți-am pregătit niște cacao cu lapte, draga mea, să te ajute să dormi, spuse el, așezând cana pe noptieră.
– Ești drăguț, Freddie. Mulțumesc.
– Ei bine, somn ușor și vise plăcute!
Se aplecă spre ea, îi cuprinse capul în palme și o sărută delicat pe buze. Apoi, pentru că ea nu făcu nici o mișcare, o sărută din nou, de data aceasta cum se cuvine, cuprinzându-i trupul cu brațele. Posy simți sentimentul amețitor al dorinței punând stăpânire pe ea.
– Ar fi bine să plec, până nu fac ceva nepotrivit, zâmbi el și se ridică. Noapte bună!
– Noapte bună, Freddie!
Posy stinse lumina și se întinse pe patul confortabil, cu capul vâjâind de gânduri. Fusese o zi deosebită.
„Ca să mă folosesc de cuvintele celebre, rostite cândva de Scarlet O'Hara, mă voi gândi mâine la asta", își spuse ea, pregătită să adoarmă.

Capitolul 37

– Bună, îndrăzni Tammy, deschizând ușa magazinului lui Nick. M-am gândit să trec pe aici, în drum spre casă, să văd ce mai faci.

– Avansez, încet-încet, zâmbi el trăgând pe podeaua magazinului o măsuță de toaletă, masivă, cu oglindă, din anii treizeci.

– Cât e de frumoasă, Nick! Mi-ar plăcea să am destui bani să o cumpăr eu.

– Ei bine, dacă o vând cu un profit bun, sunt sigur că pot face rost de una și pentru tine.

– Te-ai hotărât când deschizi?

– O să aștept până se întoarce Clemmie la școală, după Crăciun. Acum are nevoie de tot timpul pe care i-l pot oferi.

– Sigur că da.

Între ei se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Nick veni lângă ea.

– Tu cum ești?

– Bine. Da, bine. M-am gândit mult.

– Așa. Și...?

Tammy văzu speranța din privirea lui Nick.

– Și... mă gândesc că trebuie să mi-o prezinți pe Clemmie.

– Serios?

– Da. Nu fac nici o promisiune, Nick, doar să vedem cum ne înțelegem.

– Da. Chiar trebuie să merg la mama, să-i explic ce s-a întâmplat. Trebuie să afle că are o nepoată și ce s-a întâmplat cu Evie, înainte să fie prea târziu. A ținut mult la ea.

– Da, Nick, trebuie.

– Mă gândeam să merg miercuri. Ai putea să stai cu Clemmie toată ziua?

– Nu știu, Nick. Tammy se încruntă. Sunt la magazin. Ce să fac cu ea?

– Sunt convins că găsești tu ceva de făcut să nu se plictisească, Tam. Dacă nu, o să stea cu Paul și Jane.

– Dacă tot mergi la Southwold, nu o să vrea să o vadă pe mama ei?

– Evie a fost dusă la spital, în Ipswich. Din păcate, se simte foarte rău. A făcut o infecție la rinichi și doctorii încearcă să o stabilizeze. Evident, eu voi merge să o văd, dar ea nu vrea ca fiica ei să o viziteze acum.

– A... OK. Cât de grav este? Vreau să spun...

– Dacă e sfârșitul? vorbi Nick în locul ei. Cine știe? S-ar putea să scape de data asta, dar e doar o chestiune de timp, din păcate.

– Doamne, Nick, e cumplit. Nici nu îmi pot imagina prin ce trece. Desigur, stau eu cu Clemmie, acceptă Tammy.

– Mulțumesc. Nick o strânse în brațe. Bine, merg să o sun pe mama, apoi trebuie să plec, să o iau pe Clemmie de la Paul și Jane. Azi a însoțit-o pe Jane la o ședință foto. Era foarte încântată – este un videoclip pentru cea mai recentă piesă a unei trupe de băieți. Eu n-am auzit de ei, dar ea îi știe.

– O, la naiba! Tammy își dădu ochii peste cap. După așa ceva, o zi petrecută la magazin

o să fie un pas înapoi.
– Sunt sigur că n-o să fie. Așadar, ne vedem miercuri.
– Bine. Pa, Nick.
Tammy îl sărută, apoi plecă. Urcând în mașina parcată afară, oftă din greu. „În ce m-am băgat?" se întrebă, răsucind cheia în contact și pornind spre casă. Să își ia un angajament pe viață față de Nick era una, să se trezească cu un copil era cu totul altceva. Nu știa dacă avea instincte materne câtuși de puțin.
„ Și dacă nu mă place?"
Tammy își mușcă buzele, așteptând la semafor.
„Ce mă fac în situația asta? În plus, eu am afacerea de care trebuie să mă ocup și nu voi putea lua niciodată locul mamei ei, și..."
Ajunsă în fața casei, Tammy parcă, apoi deschise ușa de la intrare. Își umplu un pahar cu vin alb dintr-o sticlă de la frigider și sorbi cu sete. Nu avea rost să intre în panică. Va vedea cum merg lucrurile, miercuri.

– Bună, Tam, am ajuns.
Nick intră în magazin cu Clemmie de mână.
– Bună, Nick. Bună, Clemmie.
Tammy zâmbi către copila care îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet timid.
– Bună, Tammy.
– Sper să mă ajuți azi.
– O să încerc, spuse Clemmie, dar nu am mai lucrat într-un magazin până acum.
– Bine, atunci eu plec. Te sun când pornesc înapoi, dar ar trebui să ajung până la șase.
– Nici o problemă, Nick. Transmite-i mamei tale salutările mele, spuse Tammy.
– Sigur. La revedere, Clemmie! Nick își sărută fata pe creștetul mătăsos. Să fii cuminte!
– Da, la revedere, tati! spuse ea, iar Nick îi făcu semn cu mâna și ieși.
– Pe cine avem noi aici?
Meena își făcu apariția, ieșind din birou și venind prin magazin spre ele.
– Eu sunt Clemmie. Mă bucur să vă cunosc.
– Eu sunt Meena. Ce maniere frumoase ai, Clemmie. Ia spune, ce părere ai, vii cu mine, la subsol, să facem împreună un colier pentru mama ta, de Crăciun? Am mărgele de toate culorile și alegi ce îți place.
– Mi-ar plăcea, mulțumesc.
Tammy le privi coborând și oftă. Meena știa cum să se poarte cu copiii, având ea însăși copii, pe când ea, ea nici nu știa de unde să înceapă.
Din fericire, avură mulți clienți, care o ținură pe Tammy ocupată toată dimineața. Cu sărbătorile care se apropiau, vândură într-o dimineață mai mult decât oricând înainte.
La ora prânzului, Meena și Clemmie își făcură apariția.
– Mergem până la magazin. Vrei ceva, Tammy?
– Salata mea obișnuită e de ajuns, mulțumesc. Și o coca-cola. Am nevoie de cafeină, spuse ea, urmărind-o cu privirea pe Clemmie, care inspecta șirurile de haine.
– Rochiile tale sunt așa de frumoase, Tammy, spuse ea.
– Mulțumesc, Clemmie. Eu... Ne revedem când te întorci.

Tammy intră în birou, nervoasă că vocea ei sunase atât de falsă. Ea era adultul și cu toate astea parcă avea limba legată și era complet lipsită de idei când trebuia să vorbească cu Clemmie.

Zece minute mai târziu, se întoarseră cu prânzul și intrară toate în birou să mănânce împreună.

– Îmi place coca-cola, dar mama nu mă lasă să beau. Spune că distruge dinții, spuse Clemmie, în timp ce Tammy sorbea din cutie.

– Mama ta are dreptate, așa se întâmplă, recunoscu Tammy.

– Dinții tăi arată perfect, spuse Clemmie, cu ochii la cutie.

– Vrei și tu? Dacă bei doar puțin, nu e nici o problemă, sunt sigură.

– Da, mulțumesc, dar să nu-i spui tatei, s-ar putea supăra.

– Nu-i spun, promit, răspunse Tammy, turnând într-un pahar. Se auzi clopoțelul, anunțând că intrase un client.

– Merg eu, spuse Meena. Mâncați!

– Meena e atât de drăguță, spuse Clemmie. A zis că data viitoare când mai vin, îmi pregătește curry. Ador curry, dar până acum nu am mâncat decât de la restaurant, niciodată făcut în casă.

– În cazul acesta, pregătește-te să scoți fum pe urechi. Le face foarte picante.

Tammy zâmbi, iar Clemmie chicoti.

– Tati mi-a spus că, înainte să ai magazinul, ai fost model.

– Așa este.

– Părul tău este foarte frumos. Mi-ar plăcea să am păr ca al tău. Al meu e anost.

– Nu, nu este. E des, strălucitor și drept, așa cum mi-am dorit dintotdeauna să fie al meu.

– Pun pariu că ai fost coafată de nenumărate ori, când erai model.

– Am fost și am detestat asta.

– Dar ți-a plăcut să fii model?

– În anumite aspecte, da. Mi-a plăcut să călătoresc și să văd locuri noi și unele dintre hainele pe care le-am purtat erau cu adevărat extraordinare, dar, de fapt, este mult de muncă.

– Credeam că modelele se căsătoresc cu prinți. Clemmie sorbi din pahar, apoi o privi pe Tammy, cu teamă. Așa că, de ce ești cu tati?

– Pentru că îl iubesc, ridică ea din umeri.

– Și eu îl iubesc. Nu eram sigură că o să îl iubesc când mi-a spus mama despre el, dar acum mă bucur că e tatăl meu. O cunoști pe Posy?

– Am întâlnit-o o dată. Mi-a plăcut mult. Ție îți place?

– Foarte mult. Pentru o persoană în vârstă, arată foarte tânără. Clemmie mușcă din sendvișul ei. Știai că e bunica mea, de-adevăratelea?

– Da, știu asta.

– Tati îi va spune astăzi despre mine. Sunt curioasă ce va zice.

– Sunt convinsă că va fi peste măsură de încântată. Mama ta și cu ea au fost foarte bune prietene, așa mi-a spus tatăl tău.

– Știu. Tati mi-a spus că am verișori, o mătușă și un unchi. Nu am avut o familie până

acum. Am fost doar eu cu mama.

Clemmie oftă prelung și ochii i se întristară. Instinctiv, Tammy întinse mâna și cuprinse mâna mică a fetei.

– Ei și tati vor fi toți alături de tine.

– Cred că va muri curând, Tammy. L-am auzit pe tati vorbind la telefon cu doctorul. Sper să o mai văd, înainte de asta. Vreau... Clemmie își mușcă buzele, iar ochii i se umplură de lacrimi. Vreau să îi spun la revedere.

– Cum să nu? Vino aici. Tammy întinse brațele către Clemmie și o așeză pe genunchii ei. Îi mângâie încet părul negru, simțind cum i se pune un nod în gât. Știi ceva, Clemmie? Cred că ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

– Nu, mami e cea mai curajoasă.

– Ei bine, nu o cunosc pe mama ta, dar dacă aș cunoaște-o sunt sigură că și ea ar spune că tu ești.

– Uneori e greu, dar încerc să fiu, pentru ea.

– Sunt sigură că e mândră de tine, Clemmie. Eu aș fi, dacă erai fata mea.

– Voi fi când te căsătorești cu tati, nu?

– Da... și voi fi cea mai mândră mamă vitregă din câte există, îți promit, spuse Tammy, înghițindu-și lacrimile și dându-și seama că fiecare cuvânt pe care îl spusese era adevărat. Știu că nu voi fi niciodată mama ta adevărată, dar sper că vom fi prietene.

– Da. Clemmie luă mâna lui Tammy și se uită la unghiile ei. Îmi place mult culoarea asta. Pot să mi le vopsesc și eu la fel?

– Sigur că da. Am sticluța cu ojă în geantă. Tammy îi arătă unde era geanta. O aduci tu? Te ajut eu să ți le faci.

– Dar ai clienți.

– Se ocupă Meena de ei. Închide ușa, iar eu îi spun Meenei că suntem într-o ședință.

Îi făcu lui Clemmie cu ochiul, complice, în timp ce fata se dădu jos de pe genunchii ei să aducă geanta, apoi, cu un zâmbet, închise ușa.

– Bună, mamă, ce faci? întrebă Nick, intrând în bucătăria de la Admiral House.

– Nick, dragule! Ce faci tu? întrebă Posy, lăsând lingura cu care amestecase în supă și mergând să își îmbrățișeze fiul.

– Sunt bine, mamă. Doar că... am ceva de vorbit cu tine.

Posy văzu expresia gravă de pe chipul fiului ei.

– Să deschid sticla de vin din frigider?

– O deschid eu, dar beau foarte puțin. Mă întorc la Londra, mai târziu.

– Serios? Speram să rămâi peste noapte.

– Mă tem că nu pot, răspunse Nick, scoțând sticla din frigider.

– Te așteaptă Tammy să te întorci?

– Da. Mamă, hai să ne așezăm.

Nick aduse sticla pe masă și turnă în paharele pe care Posy le pregătise deja.

– Bine, spune tu primul, pentru că și eu am niște lucruri să îți spun, în îndemnă Posy. Unde ai fost în ultimele două săptămâni, Nick? Nu ai răspuns la telefon.

– Îmi pare rău, mamă. Ar fi trebuit să îți spun unde sunt, dar... din păcate am avut alte

griji pe cap. Ești bine?

– Da, acum sunt. Păstrez ce am eu de spus pentru mai târziu. Spune-mi ce ai pățit tu, Nick.

Posy sorbi din pahar să se liniștească. Spera să nu fie alte vești proaste – nu știa cât mai rezista.

– O mai știi pe Evie Newman?

– Cum să nu, Nick. Doar știi că am îndrăgit-o foarte mult. S-a mutat înapoi în oraș și am ieșit o dată cu fata ei – o scumpete –, dar Evie nu pare foarte dornică să fim prietene.

– Nu, ei bine, sper că după ce vei auzi ce am de spus, vei înțelege de ce.

Nick luă la rândul lui o gură de vin și se strădui să explice situația cât putu de delicat.

– Înțeleg. Creierul lui Posy făcea eforturi să proceseze cele spuse de Nick. Dumnezeule! Îl privi pe Nick. Încerci cumva să îmi spui că fata ei, Clemmie, este copilul tău?

– Da, mamă, asta spun.

– Ceea ce înseamnă că este nepoata mea.

– Da, așa este.

– De când știi?

– De când m-am întors în Anglia.

– De aceea te-ai întors?

– Nu, a fost o coincidență. Evie mi-a scris când eram în Australia – m-a găsit prin intermediul magazinului –, dar pe urmă tu i-ai spus că mă întorsesem, așa că mi-a lăsat scrisoarea aceea la magazin, cerându-mi să iau legătura cu ea.

– Înțeleg, cred. Dar de ce acum, Nick? Posy se încruntă. De ce a așteptat zece ani să îți spună?

– Mamă, mă tem că acum încep veștile cu adevărat dureroase. Motivul pentru care a luat legătura cu mine este că e bolnavă, foarte bolnavă. Are leucemie și sunt șanse mari să nu apuce Crăciunul. Îmi pare rău, mamă. Știu cât de mult ai ținut la ea.

Nick întinse o mână peste masă și luă mâna mamei lui.

– O, Doamne, o, Doamne, o fată atât de frumoasă și atât de tânără... Posy căută în buzunar după o batistă și își suflă nasul. Iar eu stau aici, la aproape șaptezeci de ani, sănătoasă tun. Viața este al naibii de nedreaptă! Adevărul e că ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în regulă. Arăta foarte rău, când am trecut pe acolo să o iau pe Clemmie.

– Știu, mamă, e cât se poate de tragic.

Mamă și fiu rămaseră o vreme în tăcere, fiecare cufundat în propriile gânduri.

– Așadar, Evie te-a căutat din cauza lui Clemmie, vorbi Posy în cele din urmă. Pentru că ești tatăl ei.

– Da.

– Și, desigur, Evie nu are pe nimeni... ea însăși a rămas orfană de mică. Cum rezistă Clemmie?

– Fantastic, în condițiile date, dar asta are foarte mult de-a face cu felul în care Evie a gestionat situația. A fost atât de curajoasă. Amândouă au fost.

– Iar tu și Clemmie vă înțelegeți bine?

– Mai mult decât bine, mamă. Aveam niște emoții, înainte să o cunosc, dar ne-am

înțeles din prima clipă, a fost ca și cum ne-am cunoaște. Știu că nu pot lua locul lui Evie și nici măcar nu am să încerc, dar voi fi alături de ea la fiecare pas.

– Și Tammy? Ce părere are despre această situație?

– Mă tem că nu am procedat deloc bine, ridică Nick din umeri. M-am temut atât de rău să nu o pierd pe Tammy, încât nu am știut cum să îi spun despre Clemmie și am dat bir cu fugiții. Am ajuns să îi spun adevărul doar pentru că Paul și Jane au aranjat să fim împreună. A reacționat absolut minunat, de fapt, chiar acum are grijă de Clemmie. E ciudat, mamă, am fost singur mai bine de zece ani, mai mult, dacă iau în calcul și timpul în care am fost îndrăgostit de Evie – și dintr-odată m-am pomenit că am o familie.

– Tammy și Clemmie sunt două fete deosebite, Nick. Sper că îți dai seama cât ești de norocos.

– O, da, știu. Tammy avea emoții că urmează să își petreacă ziua de azi cu Clemmie. Sper să meargă totul bine.

– Sunt sigură că o să fie bine. Asta arată cât de mult te iubește, Nick.

– Știu și jur că voi face tot ce îmi stă în putere să-i arăt cât sunt de recunoscător.

– O iubești? Revăzând-o pe Evie, cred că te-a tulburat.

– Da, m-a tulburat – mă tulbură –, dar cred că am pus-o pe un piedestal metaforic. Ceea ce simt pentru Tammy este foarte diferit. Pare – Nick căuta cuvântul potrivit – real. Ea pare reală.

– Și Evie? Cine are grijă de ea?

– Deocamdată este în spital, în Ipswich. Acasă are mereu o asistentă medicală lângă ea.

– Aș fi vrut să știu – aș fi putut să o ajut –, dar a fost foarte clară că nu voia să mă vadă.

– Îi era rușine pentru ce a făcut, mamă, dar acum că știi, sunt sigur că se va bucura că vei avea în mod oficial un rol în viața lui Clemmie.

– Categoric, Nick. Te rog să o asiguri că voi fi alături de Clemmie. Iar acum, Posy își drese vocea și se ridică, cred că amândoi trebuie să mâncăm ceva. Supă?

– Minunat, mamă.

Posy pregăti două boluri și adăugă niște pâine.

– Ia spune, întrebă Nick, ce s-a mai întâmplat pe aici?

– Multe, mă tem, și nu toate sunt bune.

– Sam? făcu Nick o presupunere avizată.

– Da, răspunse ea, așezându-se. Să mâncăm întâi, până nu se răcește supa. Nu o să fie o discuție plăcută.

După masă, la cafea, Posy îi spuse lui Nick despre eșecul privind vânzarea casei.

– Îmi pare rău să o spun, dar așa face de fiecare dată. Așadar, îl vor acuza?

– Dacă nu depune mărturie împotriva lui Ken Noakes. Dacă o va face, s-ar putea să scape cu un avertisment. Mă tem însă că mai e ceva, Nick, ceva mult mai grav.

Cu inima grea, Posy îi povesti despre abuzul fratelui lui asupra soției sale.

– Și continuă să refuze să se interneze să își rezolve problema. Tot nu acceptă că are o problemă.

– Ei bine, are, mamă, spuse Nick, categoric. Puteam să îți spun asta acum mulți ani. M-a

terorizat aproape întreaga copilărie.

Nick o văzu pe mama lui albindu-se la față.

– Îmi pare rău, mamă, îmi dau seama cum te simți să auzi asta, dar trebuie să știi că ceea ce s-a întâmplat cu Amy nu este un incident izolat. Știu că a terorizat și alți copii la școală, dar cumva a reușit întotdeauna să scape nepedepsit.

– Nick, nu știu ce să spun. Te-a rănit rău?

– Toți frații se mai încaieră, dar știi că eu nu sunt genul violent, așa că nu îi răspundeam. În orice caz, totul a încetat pe la treisprezece ani, când m-am făcut mai înalt și mai puternic decât el. Mă tem că i-am dat atunci câțiva pumni pe care nu îi va uita niciodată. De atunci, nu s-a mai luat de mine.

– Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta... Nick, de ce nu mi-ai spus?

– Mă temeam de urmări. Cu asta scapă bătăușii. Amy ar trebui să facă plângere. Sam o merită, asta e cert. Mamă, ești bine?

– Sinceră să fiu, nu. Cum aș putea? Vreau să spun, când erați copii, m-am temut uneori că obrăzniciile lui Sam erau urmarea faptului că își pierduse tatăl la o vârstă fragedă, dar nu l-am crezut niciodată capabil de atâta răutate. Și să aflu că tu ți-ai petrecut copilăria trăind cu teama fratelui tău? Toate astea mă fac să mă simt ca o mamă îngrozitoare. Ar fi trebuit să văd semnele și să te protejez, Nick, iar eu n-am făcut-o.

– Serios, viața mea nu a fost niciodată în pericol, iar tu ai fost – ești – o mamă și o bunică nemaipomenită.

– Dumnezeule! Posy scoase din nou batista. Cum au fost săptămânile acestea, din urmă, într-o formă sau alta! În fine, nu o să stau să îmi plâng de milă – situația lui Evie pune lucrurile în altă perspectivă, nu-i așa? Nu pot decât să spun că îmi pare foarte rău că nu mi-am dat seama ce îți făcea Sam.

– Ascultă, mamă, spuse Nick, ce-ar fi să îl lași pe Sam în grija mea? Trec pe la el, în drum spre spital. Să încerc să îl conving să meargă la dezalcoolizare.

Posy îl fixă cu privirea.

– Asta a sunat amenințător. Nu o să-l rănești, nu-i așa?

– Dumnezeule, mamă, sigur că nu! E mult mai probabil să mă rănească el pe mine. Ai făcut destul. Lasă-mă pe mine să mă ocup.

– Mulțumesc, Nick. Te rog, spune-i că e spre binele lui.

– Îi spun. Acum ar trebui să plec. Nick se ridică. Mă gândeam că aș aduce-o pe Clemmie să stea o vreme aici la Admiral House, dacă nu te deranjează. În felul acesta, suntem mai aproape de spital, în caz că se întâmplă ceva.

– Mi-ar plăcea, Nick, desigur. Dar ce faci cu magazinul?

– Totul se amână până la anul. Măcar o dată în viață îmi fac ordine în priorități, zâmbi el.

– Ei bine, mă bucur să fiu alături de Clemmie oricât are nevoie. Și de Evie. Te rog, transmite-i toată dragostea mea!

– Sigur, mamă, iar când vom avea mai mult timp, să vorbim despre Admiral House.

– Da, trebuie. E clar că m-am întors de unde am plecat, în privința casei, dar asta e ultima ta grijă acum. Și ca să închei într-o notă pozitivă, Nick, aș vrea să îți prezint pe cineva, spuse ea conducându-l spre ușa din spate.

– Serios? Acest „cineva" este un bărbat?

Pe buzele lui Nick flutură un zâmbet văzând-o pe mama lui îmbujorată.

– Da, numele lui e Freddie și este cel mai drăguț om pe care îl cunosc.

– Pare ceva serios, mamă.

– S-ar putea să fie, recunoscu Posy. L-am cunoscut când eram foarte tânără, apoi l-am reîntâlnit de curând, când s-a mutat în Southwold.

– Te face fericită?

– Da, dădu Posy din cap, mă face.

– În cazul acesta, sunt fericit pentru tine, sincer. Ai fost singură mult prea mult timp.

– Și tu la fel. Posy îl sărută călduros. La revedere, Nick, și te rog să mă suni, după ce vorbești cu Sam.

– Te sun. La revedere, mamă!

Trei ore mai târziu, în drum spre Londra, Nick o sună pe mama lui, după cum îi ceruse. Posy răspunse la al doilea apel.

– Bună, mamă, ești bine?

– Da, tu?

Nick îi simțea neliniștea din voce.

– Sunt bine, și Sam la fel. Am discutat și a fost de acord să meargă la dezalcoolizare. Am căutat o clinică, am sunat și mâine mă întorc să îl duc acolo.

– O, asta e o veste bună! A fost... vreau să spun, cum a primit vestea?

– Cred că după câteva zile în casa aia oribilă pe care a închiriat-o, singur, fără bani de băutură, și-a venit în fire, răspunse Nick diplomatic, vrând să o scutească pe mama lui să afle că Sam îl întâmpinase cu violență și ce făcuse ca să-l convingă să accepte.

– Și în privința costurilor? Am căutat și eu o clinică pe internet și sunt foarte scumpe.

– Nu îți face griji în privința asta, mamă, plătesc eu.

– Mulțumesc, dragul meu. Am fost foarte îngrijorată cu gândul la el. Acum, mai important, cum e Evie?

– Mă tem că e foarte slăbită. I se administrează foarte multe medicamente, așa că a dormit mai tot timpul cât am fost lângă ea. Dar i-am spus că o iubești și, dacă ești de acord, săptămâna viitoare o aduc pe Clemmie la Admiral House. Cred că trebuie să fim aproape de spital. Evie a spus că vrea să o cunoască și pe Tammy, așa că e posibil să vină și ea cu noi.

– Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine, dacă îmi permiți să mă exprim astfel, dragul meu. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce treceți.

– Nu. În orice caz, te anunț când venim cât pot de repede.

– Bine. Ai grijă cum conduci, Nick, și îți mulțumesc pentru tot.

– Da. Și tu ai grijă de tine, mamă. La revedere.

Închizând telefonul, Nick zâmbi. Probabil că mama lui i-ar fi spus să aibă grijă cum conduce și când avea să fie pensionar. Se simțea groaznic în legătură cu ce-i spusese despre Sam – știuse că se va necăji, dar măcar acum înțelegea de ce nu fuseseră niciodată apropiați.

În apropiere de Chelsea, gândurile i se îndreptară spre Tammy și Clemmie. Tammy îi

trimisese un mesaj chiar când el pleca de la spital, spunându-i că o ducea pe Clemmie acasă și comandau pizza, ceea ce era un semn bun, gândi el.

– Bună, draga mea, o salută el pe Clemmie când îi deschise ușa casei lui Tammy.

– Bună, tati, răspunse ea și el văzu că ochii fetei sclipeau. Așteptăm să sosească pizza. Am comandat și pentru tine una.

– Mulțumesc, spuse el intrând în casă și văzând-o pe Tammy în bucătărie, pregătind farfuriile. Ai avut o zi bună?

– Foarte, răspunse Clemmie întinzând mâinile să-i arate unghiile. Tammy mi le-a vopsit. Ce părere ai?

Nick privi către oja turcoaz și dădu din cap.

– Drăguț, recunoscu el.

– Nu-i așa că asta e cea mai frumoasă casă pe care ai văzut-o, tati? spuse Clemmie. E ca o casă de păpuși, dar pentru oameni mari. Putem locui aici, în loc de Battersea?

– Cred că e cam mică pentru toți trei, dar da, e o casă drăguță. Bună, Tammy. Nick o sărută cast pe obraz. Ce faci?

– Bine, zâmbi Tammy. Am avut o zi frumoasă azi, nu-i așa, Clemmie?

– Da. Voiam să ne uităm la niște filme vechi, cu păpușile Barbie ale lui Tammy, cât mâncăm, dar presupun că tu nu vrei să le vezi. Sau vrei?

– Nu mă deranjează, Clemmie, ne uităm la ce dorești tu.

– E în regulă. Tammy spune că pot să dorm într-o noapte aici. Ce face mama?

– E bine. Mi-a zis să îți spun că te iubește, adăugă el în timp ce Tammy îi arătă paharul de vin în care turna pentru ea, iar el dădu din cap. Am văzut-o pe bunica ta, Posy, astăzi. Vrea să știe dacă nu am prefera să locuim la ea, o vreme. În felul acesta, am fi mai aproape de mama.

– Poate să vină și Tammy?

– Desigur. Dacă poate să lase magazinul.

– Sunt convinsă că Meena se poate descurca singură câteva zile, spuse Tammy întinzându-i lui Nick un pahar cu vin.

Se auzi soneria și Clemmie merse să aducă pizza.

– Cum a fost azi? îi șopti Nick lui Tammy.

Tammy clătină din cap.

– Fiica ta este cu adevărat incredibilă, Nick. O iubesc deja.

Cuvintele ei îi umplură lui Nick ochii de lacrimi. Se strădui din greu să le rețină.

– Vorbești serios?

Tammy îi luă mâna.

– Foarte.

Capitolul 38

– Așadar, Amy, Nick l-a internat ieri pe Sam într-o clinică de dezalcoolizare. Ce părere ai? întrebă Posy, în timp ce luau amândouă ceaiul, în Hophouse.

– Să fiu sinceră, mă simt ușurată, Posy. Măcar știu că nu mă voi pomeni cu el la serviciu mâine. Mă temeam că ar putea s-o facă.

– Voiam să îți mai spun că în weekend m-am întâlnit cu Nick. Mi-a spus că Sam l-a terorizat și pe el în copilărie. E important să știi că nu e vorba doar de tine, Sam i-a agresat și pe alții. Îți poți imagina ce îngrozită sunt că nu mi-am dat seama ce se petrecea sub nasul meu – nici cu tine, nici cu el.

– Crede-mă, Posy, Sam se pricepea de minune să se asigure că nimeni nu observă, oftă Amy.

– Vei căuta un avocat să divorțezi?

– În cele din urmă, da. Dar cred că voi aștepta întâi să termine el tratamentul. Oricum, nu va fi un divorț complicat. Nu avem nimic de împărțit în afară de copii.

– Ei bine, acesta este un aspect care trebuie gestionat cu o deosebită grijă, când va veni vremea, Amy. În afara cazului în care se produce o transformare radicală, nu e sigur să îi lași singuri cu Sam.

– Știu, dar sper să revină un om schimbat după tratament. Chiar așa, știi cumva cât va sta acolo?

– Nick spune că cel puțin șase săptămâni, apoi doctorii vor face o evaluare. Trebuie să plec acum. Îl aștept pe Nick să sosească cu Tammy și cu Clemmie, în câteva ore.

– Clemmie? Adică fiica lui Evie?

– Într-adevăr. Întâmplarea face să fie și fiica lui Nick. Se pare că Sara și Jake au o nouă verișoară.

Amy o privea pe Posy cu ochii măriți.

– Clemmie este fiica lui Nick?

– Da. Din păcate, Evie este foarte bolnavă. L-a contactat pe Nick cu câteva săptămâni în urmă, din senin, să îi spună.

– Așadar, de asta eu și Tammy i-am văzut mașina lângă casa lui Evie. Tammy era convinsă că au o aventură. Se simțea îngrozitor în ziua aceea când a plecat. Dar, dacă azi vine cu ei, înseamnă că au lămurit lucrurile între ei.

– Așa este, le-au lămurit și sunt foarte fericită pentru ei, deși vin să stea la mine doar ca să fie mai aproape de spital. Evie nu mai are mult de trăit. Acum, chiar trebuie să plec. Poate vii cu copiii într-o seară la cină?

– Cu mare plăcere, Posy, și îți mulțumesc că ești o persoană extraordinară.

– Prostii, dacă aș fi fost extraordinară, nimic din încurcătura asta cu Sam nu s-ar fi întâmplat. În fine, trebuie să plec.

Posy părăsi Hophouse și traversa curtea, când Freddie deschise ușa.

– Posy, draga mea, ai timp să bem un ceai?

– Nu, Freddie, îmi pare rău, dar chiar nu am.

– O îmbrățișare, atunci?

– Întotdeauna, răspunse ea, în timp ce Freddie o cuprinse cu brațele și ea respiră complet pentru prima oară în ziua aceea.

– Știu că ești foarte ocupată, dar crezi că îți poți face timp să iei prânzul sau cina cu mine, cândva, în cursul săptămânii?

– Desigur, Freddie, știi că abia aștept să te văd. Sigur, e o perioadă aglomerată, cu Nick care le aduce pe Tammy și pe Clemmie să stea la mine, dar trebuie să vii să îi cunoști și tu.

– Da, mi-ar plăcea. Te rog însă, ai grijă, nu te obosi din cale-afară.

– Voi face tot posibilul, Freddie, promit.

– Bine, spuse el în timp ce Posy se desprinse din îmbrățișare. Te rog, amintește-ți că ai depășit de mult vârsta de pensionare și ai tot dreptul să te menajezi.

– Așa voi face, spuse ea și-l sărută pe obraz. Pa, Freddie, vorbim curând.

În mașină, în drum spre Admiral House, Posy își îngădui un moment în care lăsă toate grijile deoparte și se gândi la Freddie și la promisiunea de fericire pe care el o adusese în viața ei. Se rugă să aibă timp cât mai curând să se bucure de aceasta. Pentru moment însă, gândurile ei se îndreptau toate către Evie și fiica acesteia.

Ajunsă acasă, pregăti paturile pentru oaspeți, apoi făcu o prăjitură pentru Clemmie și o plăcintă cu pește pentru cină.

La lăsarea serii ieși în grădină pentru o plimbare să își liniștească gândurile și să se bucure de aerul curat. Trecu pe lângă turn și privi în sus, către ferestrele acestuia, parțial acoperite de iederă.

Mergând cufundată în gânduri înapoi către casă, Posy își scoase telefonul mobil din geantă și căută printre numere. După câteva secunde de ezitare, trase aer în piept și formă numărul.

– Bună, Posy, răspunse vocea gravă, melodioasă, după ce sună de câteva ori. Cărui fapt îi datorez onoarea? E totul în regulă?

– „Totul" e complicat ca întotdeauna, Sebastian, recunoscu Posy, dar supraviețuiesc. Tu ce faci?

– O, ca de obicei. Mă folosesc de orice scuză – inclusiv nenumărate petreceri de Crăciun la care nu vreau de fapt să merg – doar ca să nu stau și să termin cartea, dar sunt bine, mulțumesc.

– Sebastian, mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuți cu ceva.

– Orice, Posy, știi prea bine.

– Freddie mi-a spus că a vorbit cu tine despre... tatăl meu.

– Da, așa este. Înțeleg, prin urmare, că ți-a spus și ție.

– Da, mi-a spus. După cum îți imaginezi, a fost un șoc teribil, dar aproape l-am depășit. Trebuie, nu-i așa?

– Din păcate, da, trebuie. Și dacă cineva poate să o facă, aceea ești tu, Posy. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Asta i-am spus și lui Freddie, când mi-a cerut părerea, dacă să îți spună sau nu. Era disperat la gândul că te va necăji. Te adoră, Posy, sincer.

– Și eu îl ador pe el. Lucrurile între noi sunt bine acum.

– Sunt fericit să aud asta, spuse Sebastian. După atâția ani, meritați amândoi.

– Mulțumesc, dragă Sebastian. Într-un fel sau altul, viața a fost plină de provocări în ultima vreme. În ceea ce privește situația cu tatăl meu, am încercat să găsesc o cale prin care să las totul – și pe el – în urmă.

– Vrei să spui, să îți oferi o încheiere, cum spun prietenii noștri americani.

– Întocmai. Și m-am gândit la câteva feluri în care aș putea s-o fac.

– Bine. Spune-mi cu ce pot să te ajut.

Posy îi spuse.

– Înțeleg, rosti Sebastian după o pauză. Bineînțeles că pot să-i dau un telefon contactului meu de la Inspectoratul pentru Imigrări. M-a ajutat cu munca de cercetare pentru The Shadow Fields și m-ar putea îndruma. Nu am nici cea mai vagă idee dacă aceasta este o procedură standard sau nu.

– Sau măcar să îți spună unde este, Sebastian. Tot ar fi ceva.

– Desigur. Te anunț dacă rezolv ceva și de acolo mai departe te ocupi tu.

– Mulțumesc, Sebastian dragă, apreciez efortul. Acum trebuie să închid, dacă nu vreau să mi se ardă plăcinta.

– Îi simt mirosul de aici. Mâncarea ta m-a distrus, Posy. Mâncarea livrată la domiciliu nu mai are nici un gust. Te anunț când aflu ceva – la revedere.

Posy închise telefonul și merse să verifice plăcinta.

– Nick, dragule.

Posy își sărută călduros fiul care intră pe ușa bucătăriei.

– Bună, mamă. Ceva miroase delicios, ca întotdeauna, zâmbi el, apoi se întoarse spre Clemmie, care îl ținea strâns de mână. Bunica ta face cel mai bun tort de ciocolată din univers.

– Bună, Clemmie, spuse Posy, privind chipul palid al micuței, care semăna atât de mult cu mama ei. Pot să te îmbrățișez?

– Da, Posy... vreau să spun, bunico, se rușină ea.

– Știu, e derutant, spuse Posy luând copila în brațe și ținând-o strâns. Dar e amuzant să descoperim că suntem rude, nu?

– Da, cred că da, șopti Clemmie timid.

– Ce-ar fi să te dezbraci de haină și să iei o felie din tortul acela despre care a vorbit tati. Trebuie să îți fie foarte foame după atâta drum.

– Bună, Posy, spuse și Tammy venind la urmă.

– Draga mea, mă bucur să te revăd. Pun imediat de ceai. Posy merse și luă ibricul de pe aragaz, apoi îl umplu cu apă. Ați călătorit bine?

– N-a fost rău – cel puțin am evitat ora de vârf, spuse Nick, cu ochii la Clemmie care luase cuțitul să taie o felie de tort.

– După ce mănânci, Clemmie, te conduc în camera ta. Este încăperea în care a dormit tatăl tău când era mic, spuse Posy.

– Casa asta este așa de mare, bunico. Ochii lui Clemmie făcură ocolul bucătăriei. E ca un castel.

– E mare, așa este, are nevoie de mulți oameni care să o locuiască, zâmbi Posy în timp

ce apa fierbea în ibric.

– Ești norocos că ai copilărit aici, tati, spuse Clemmie, rupând bucăți mici din felia de tort și ducându-le la gură.

– Sunt.

– Luăm ceaiul în camera de zi? propuse Posy. Am aprins focul.

O jumătate de oră mai târziu, Tammy urca împreună cu Clemmie la etaj, pentru a despacheta, iar Posy rămase cu fiul ei în fața focului.

– Ai vești de la spital?

– Situația e neschimbată, din păcate. Merg mâine cu Tammy, Evie vrea să o vadă. Ai tu grijă de Clemmie cât sunt plecat?

– Bineînțeles. Poate să mă însoțească la galerie pentru câteva ore. Ea cum e?

– Știe că mama ei e tot la spital – Evie nu a vrut să o vadă până nu se externează, dar mă tem că e prea târziu pentru asta, oftă Nick. Mi-aș fi dori doar să nu fi fost Crăciunul – totul e și mai greu când lumea e în dispoziție de sărbătoare.

– Ei bine, vom face tot ce putem astfel încât Clemmie să se simtă aici ca acasă. Mâine după-amiază sosește bradul de Crăciun, așa că mă poate ajuta să-l decorez.

– Și poate mergi și tu s-o vizitezi pe Evie, depinde cum se simte.

– Sigur, dragule. Merg să pregătesc și niște legume pentru plăcinta cu pește.

După cină, Nick merse cu Clemmie la etaj să o pregătească de culcare, iar Tammy și Posy rămaseră în bucătărie, să spele vasele.

– Mi-a spus Amy că ai aflat că Nick o vizita pe Evie, spuse Posy cu grijă.

– Da, așa este.

– Ei bine, te apreciez că ești pregătită să le oferi tot sprijinul tău, lui Nick și lui Clemmie.

– Îl iubesc, Posy, rosti Tammy simplu. Recunosc, am avut ceva îndoieli dacă pot sau nu să fiu o figură maternă pentru Clemmie – până săptămâna trecută nu eram convinsă că am ce trebuie pentru a fi mamă și mi-am făcut griji despre cum s-ar simți Clemmie în preajma mea. Dar a fost minunată, Posy. A fost ca și cum mi-am dat seama că aveam emoții și a făcut să fie atât de ușor să o îndrăgesc. Este absolut adorabilă și mă sperie să descopăr cât de mult simt deja nevoia să o protejez.

– Dacă e așa, atunci asta trebuie să-i spui lui Evie, mâine, când o vezi.

– Dumnezeule, mi-e teamă, Posy, oftă Tammy. Chiar crezi că ar vrea să audă așa ceva? Nu o să fie ca și cum încerc să-i iau copilul, sau ceva?

– Cred că este exact ceea ce ar dori și are nevoie să audă, Tammy; tot ceea ce contează este că fetița ei este iubită și în siguranță. Cel puțin, asta aș simți eu, în locul ei.

– Nu cred că știu să mă port în astfel de situații, mărturisi Tammy. Cel mai probabil, voi ceda și nu mă voi putea opri din plâns.

– N-ai crezut nici că ai putea fi o mamă bună, Tammy, și e clar că vei fi. E foarte mult de asimilat dintr-odată și cel mai bine e să faci lucrurile pas cu pas. În ceea ce mă privește, eu sunt încântată că vei fi alături de fiul meu și de fiica lui și sunt convinsă că Evie – după ce te cunoaște – va fi la fel.

– Mulțumesc, Posy, îți mulțumesc pentru sprijin. Merg să-i spun lui Clemmie noapte bună, spuse Tammy, ștergându-și mâinile pe un prosop de bucătărie.

În timp ce Nick o conducea de-a lungul culoarului spre salonul lui Evie, Tammy se simțea ametită. Nu-i plăcuseră niciodată spitalele – o îngrozeau cu toate echipamentele acelea care bâzâiau și piuiau fără încetare, monitorizând fluxul vieților de care erau legate.

– Acolo este, arătă Nick către ușă.

– O, Doamne. Tammy se agăță strâns de el. Nu cred că sunt în stare, Nick...

– O să fie bine, iubito, crede-mă. E adormită mai tot timpul și eu voi fi lângă tine, nu îți face griji. În regulă? Îi ridică bărbia să o facă să-l privească.

– Bine, scuze.

Nick deschise ușa și intrară în încăpere. Tammy privi silueta fragilă și palidă care zăcea pe pat. Evie părea micșorată din cauza echipamentelor care o înconjurau – doar cu puțin mai mare decât fiica ei.

– Stai aici, îi șopti Nick, arătându-i un scaun.

Tammy se așeză lângă Nick, cu privirea lipită pe monitorul care afișa bătăile regulate ale inimii lui Evie. I se părea de neconceput că o femeie de vârsta ei, în câteva zile, va înceta să mai existe. Înghiți cu greu. Nu avea nici un drept să plângă, la urma urmei, ea avea toată viața înainte, alături de bărbatul pe care îl iubea și de îndrăgita fiică a lui Evie.

În cele din urmă, genele lungi ale lui Evie se zbătură și deschise ochii.

Imediat, Nick îi luă mâna.

– Bună, scumpo. Sunt Nick. Ai dormit bine?

Evie afișă umbra unui zâmbet și dădu imperceptibil din cap.

El își strecură mâna în buzunar și scoase o felicitare pe care Clemmie o făcuse cu puțin înainte, acoperită cu inimioare roșii.

– Clemmie a făcut asta pentru tine. O ridică în fața ochilor lui Evie. Vrei să îți citesc ce scrie?

Din nou, o altă mișcare abia perceptibilă din cap.

Dragă mami, îmi e dor de tine și te iubesc mult, mult de tot. Spune-i lui tati când poate să mă aducă în vizită. Cu toată dragostea, Clemmie.

Tammy văzu o lacrimă apărând în colțul ochilor lui Evie. O auzi înghițind cu dificultate.

– Evie, am adus-o pe Tammy să te vadă, așa cum ai cerut. E aici, lângă mine.

Evie își răsuci încet capul spre Tammy și o privi în tăcere o vreme. Tammy simțea cum i se aprind obrajii.

– Bună, Evie. Eu sunt Tammy, mă bucur să te cunosc.

Evie zâmbi, apoi vârful roz al limbii apăru să-i umezească buzele.

– Și mie, șopti ea. Întinse un braț emaciat către Tammy și deschise palma. Tammy îi cuprinse blând mâna în mâna ei.

– Ești foarte frumoasă, exact așa cum a spus Nick.

– Pare să aibă gusturi bune în privința femeilor, zâmbi Tammy, strângându-i mâna.

– Da. Evie făcu o pauză, ca și cum își aduna toate puterile să poată vorbi din nou. Ai cunoscut-o pe Clemmie?

– Da, am cunoscut-o. E adorabilă, Evie. Sincer, ai făcut o treabă nemaipomenită cu ea. Tammy își înghiți lacrimile. Sunt sigură că ești mândră de ea.

– Da, foarte.

Tammy văzu pleoapele lui Evie lăsându-se grele peste ochi și o asistentă își strecură capul pe ușă.

– Bună ziua, vreau să verific starea lui Evie, spuse ea veselă, luând fișa de la capătul patului.

Tammy se întrebă cum de mai reușeau asistentele să zâmbească, confruntate zilnic cu atâta durere.

– E totul în regulă, spuse asistenta. Eu mă retrag.

Asistenta ieși, iar Evie continuă să doarmă. Nick se întoarse spre Tammy.

– Te descurci foarte bine, o asigură el. Vrei un ceai? Merg să iau de la cafenea, în timp ce doarme.

Tammy vru să-i spună să rămână, că avea nevoie de el să poată face asta, dar îl lăsă să plece. Se întrebă cum se descurca Meena singură la magazin, se gândi că stocul scădea, apoi privirea îi căzu asupra lui Evie și își dădu seama că nimic din toate acelea nu conta. Singurul lucru care conta era în încăperea aceea – ca ea să aibă grijă cât putea mai bine de copilul acelei femei.

– Tammy?

Vocea lui Evie o smulse din visare.

– Da.

– Unde e Nick?

– A ieșit să ia niște ceai – se întoarce repede, crede-mă.

– Nu, mă bucur că suntem doar noi. Vreau... vreau să îți spun că sunt fericită că vei fi alături de Clemmie. Nick este – Evie înghiți dureros – un om bun, dar e bărbat, înțelegi?

– Da, știu ce spui, zâmbi Tammy.

– Clemmie are nevoie de o femeie, de o mamă; ești... ești OK cu asta?

– O, Evie, întru totul. Îi spuneam aseară lui Posy că mă temeam că nu am instincte materne. Dar apoi am cunoscut-o pe Clemmie și... am îndrăgit-o imediat. Simt deja o nevoie teribilă să o protejez.

– Asta e bine, mă bucur. Evie dădu din cap. Știu că... nu mai am mult. Trebuie să o văd pe Clemmie... să îmi iau la revedere.

Își mușcă buza și dădu din cap.

– Când vrei să o vezi?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Bine, îi transmit lui Nick.

– Să ai grijă de ea pentru mine, te rog. Să o iubești pentru mine...

– Îți promit, Evie.

– Mulțumesc.

Ochii lui Evie se închiseră din nou, când Nick veni cu ceaiul.

– Ești bine, draga mea? întrebă el, așezându-se și întinzându-i lui Tammy ceaiul într-un pahar din plastic.

Apoi îi șterse delicat o lacrimă care-i aluneca pe obraz.

– A spus că vrea să o vadă pe Clemmie să... își ia rămas-bun. Cât mai curând.

– Bine.

Nick sorbi din ceai și rămaseră amândoi în tăcere, în timp ce Evie se odihnea. Patruzeci de minute mai târziu, tot nu se trezise și Nick spuse că era momentul să plece.

– Când mă întorceam cu ceaiurile, l-am întâlnit pe doctor, spuse el în drum spre ieșire. Te duc pe tine acasă, apoi o aduc pe Clemmie, în seara asta. Evie a avut dreptate – nu mai are prea mult timp.

– Bine, conveni Tammy.

– O iau și pe mama cu noi, ca să se poată întoarce cu Clemmie, iar eu rămân lângă Evie, adăugă el, în timp ce ieșeau pe ușile spitalului și Tammy trase adânc aer în piept, de câteva ori. Nu vreau să fie singură când...

– Desigur, Nick. Eu și Posy vom avea grijă de Clemmie, pentru ca tu să poți fi alături de Evie, spuse ea când urcau în mașină.

– Ești sigură că nu te deranjează?

– Să mă deranjeze? Dumnezeule, sigur că nu mă deranjează.

– Pe unele femei le-ar deranja, spuse Nick, pornind motorul. La urma urmei, am iubit-o cândva și întreaga poveste nu este deloc un mod ideal de a începe relația noastră.

– Te rog, Nick, ajunge. Dacă nu voiam să fiu aici, pentru tine și pentru Clemmie, nu eram, OK? Evie are nevoie de tine acum mai mult decât am eu.

– Mulțumesc, Tammy. Îi zâmbi și porniră la drum. E bine că ai apucat s-o vezi. Ce a mai spus?

– A spus... Tammy înghiți cu greu. Mi-a cerut să am grijă de Clemmie în locul ei. I-am spus că voi face tot ce pot.

– O faci deja, draga mea, și nu-ți voi mulțumi niciodată îndeajuns.

Tammy își turna un pahar de vin, după ce își luase la revedere de la Nick, Clemmie și Posy, care plecaseră spre spital, când văzu farurile unei mașini apropiindu-se pe alee.

– Cine poate fi? murmură ea, în timp ce mașina ocoli și opri la intrarea din spatele casei.

Trăgând cu ochiul pe fereastra bucătăriei, o văzu pe Amy venind spre ușă.

– E cineva acasă? strigă Amy, deschizând ușa.

– Eu! Tammy merse spre ea și o sărută călduros pe obraz. Mă bucur să te văd. Credeam că Posy ți-a spus că pleacă la spital în seara asta, cu Clemmie și Nick.

– Așa este, mi-a spus, dar voiam să te văd pe tine, și Freddie a spus că are el grijă de copii. E de-a dreptul extraordinar – l-ai cunoscut?

– Nu, cine e?

– Prietenul lui Posy, după cum îi spune ea. Și totodată salvatorul meu. E un bărbat deosebit și nu glumesc. Dacă Posy nu pune mâna mai degrabă pe el, cred că-l iau de bărbat, zâmbi Amy. Ai niște vin?

– Sigur, spuse Tammy, umplând un pahar. Amy, adăugă ea întinzându-i paharul. Mi-a spus Nick prin ce-ai trecut de curând, dar arăți foarte bine.

– Acum că am depășit momentul, încep să îmi revin. Cred că e sentimentul de ușurare, gândul că Sam nu mai are cum să ajungă la mine, că nu trebuie să mă mai tem de sunetul cheii lui răsucindu-se în broască... Noroc!

Ciocniră paharele.

– Trebuia să îmi fi spus ceva, Amy – știi bine că aș fi făcut tot ce pot să te ajut.

– Știu, dar mi-a fost prea teamă de urmări. Sam ar fi negat, oricum. Doar l-ai cunoscut – ai văzut ce fel de om este. Deosebit de convingător.

– Ei bine, pe mine nu m-a convins, se cutremură Tammy. Cunosc genul lui.

– Serios?

Amy o privi în timp ce se așezau la masa din bucătărie.

– Da, din nefericire. Spre norocul meu însă, nu aveam copii și eram independentă financiar, cu o slujbă care îmi permitea să călătoresc oriunde în lume. Eu aveam cum să scap, tu nu. Așa că, da, pot să înțeleg prin ce ai trecut. Este vorba despre control, după cum mi-a explicat terapeutul meu, ulterior. Bărbați meschini, care se simt superiori supunându-și femeile prin furie și violență. În fine, să bem pentru faptul că a ieșit din viața ta.

– Nu pentru multă vreme. S-ar putea să nu rămână internat mai mult de șase săptămâni, se cutremură Amy. Ceea ce mă aduce la motivul vizitei mele. Posy mi-a povestit că Sam îl bătea și pe Nick, când erau copii. Apoi am avut o discuție lungă cu Freddie, care a fost avocat de drept penal, și... ei bine, m-am hotărât să depun plângere pentru vătămare corporală.

– Înțeleg. Și cum te simți?

– Îngrozită, ca și cum îl trădez, vinovată... Amy strânse din umeri. Dar după cum și Posy, și Freddie mi-au spus, dacă nu o fac, Sam poate face din nou asta, altcuiva. Și nu pot trăi cu asta pe conștiință. Tu ce crezi?

– Cred, Amy, că este un gest extrem de curajos din partea ta și ceea ce este corect.

– Ce crezi că va spune Posy? Vreau să spun, a fost foarte bună cu mine și foarte înțelegătoare, dar, la urma urmei, Sam e fiul ei.

– Așa este și îți înțeleg îngrijorarea, dar Amy, sunt convinsă că Posy ți-ar spune că trebuie să o faci.

– Freddie a spus că e puțin probabil ca Sam să primească o condamnare lungă; faptul că s-a internat ca să-și trateze problemele cu alcoolul și accesele de furie îl vor ajuta să demonstreze judecătorului că își asumă responsabilitatea pentru faptele sale. S-ar putea chiar să primească o pedeapsă cu suspendare, dar nu asta contează. Tot ce vreau este să rămână la dosar ceea ce mi-a făcut, în așa fel încât, în viitor, dacă o face din nou, mărturia mea există acolo negru pe alb. Mi-e groază de proces – gândul că trebuie să mă ridic în instanță și să depun mărturie împotriva soțului meu... se cutremură Amy. Dar era să mă omoare, în noaptea aceea, și nu vreau să fiu responsabilă dacă face asta altcuiva.

– Nu, așa este, și toată lumea te va ajuta să treci prin asta, crede-mă. Serios, Amy, sunt mândră de tine. Foarte multe femei se tem, pe bună dreptate, să-și aducă agresorul în fața justiției, mai ales când acesta este soțul sau partenerul lor de viață. Dacă mai multe femei ar face-o, poate bărbații ar înțelege că nu pot scăpa nepedepsiți. Tammy întinse mâna peste masă și strânse mâna lui Amy. Fă-o pentru noi toate, Amy, dar mai cu seamă pentru tine și pentru copiii tăi minunați.

– Da, o voi lăsa până după Crăciun – ori cu una, ori cu alta, familia Montague are prea multe probleme în momentul acesta. Îți mulțumesc pentru sprijin, Tammy. Ochii lui Amy sclipiră, plini de lacrimi, și luă o înghițitură de vin. În fine, să vorbim despre altceva. Cum

se simte Evie?
– Mă tem că nu e bine deloc. Am fost astăzi la ea.
– Și?
– Am încercat din răsputeri să nu plâng tot timpul cât am fost acolo. E de-a dreptul cumplit, Amy. Clemmie e acum la spital pentru ca Evie să-și ia rămas-bun.
– Dumnezeule, viața chiar e nedreaptă! Bietul Nick și biata Clemmie.
– Știu. Nick e atât de bun cu ea, atât de blând.
– Nick e un bărbat bun, Tammy. Și nu trebuie să îți faci griji că el și Evie...
– O, nu, nu îmi mai fac, serios, Amy. Mă bucur că Evie îl are alături de ea.
– Cum e posibil ca doi frați să fie atât de diferiți? oftă Amy. Oricum, se pare că eu l-am ales pe cel nepotrivit.
Tammy sorbi din vin și o privi pe Amy.
– Ai mai vorbit cu Sebastian în ultima vreme?
– Nu, de ce să fi vorbit?
– Pentru că la petrecere, voi doi păreați... ei bine, părea că sunteți împreună, dacă e să fiu sinceră.
– Am... fost, pentru o vreme. De fapt, tocmai mă pregăteam să îl părăsesc pe Sam înainte să fie arestat pentru fraudă în legătură cu vânzarea casei. Apoi, când a fost eliberat pe cauțiune, mi-am dat seama că nu puteam să-l părăsesc. I-am spus lui Sebastian să plece, că nu vreau să îl mai văd.
– Înțeleg. Și s-a terminat cu adevărat? Chiar și acum, că l-ai părăsit pe Sam?
Amy rămase cu privirea pierdută în depărtare.
– Îmi tot repet că s-a terminat, dar inima mea nu pare să înțeleagă. Oricum, am avut o șansă și am ratat-o. În plus, acum trebuie să îmi concentrez atenția asupra copiilor. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat, tocmai au rămas fără tată.
– Așadar, nu ai de gând să îi spui lui Sebastian că l-ai părăsit pe Sam?
– Nu, răspunse Amy categoric. Oricum, sunt sigură că și-a văzut de viața lui. Probabil nu am fost nimic altceva decât o distracție, cât a locuit aici.
– Din câte am văzut, ai fost mai mult de-atât.
– Tammy, îmi pare rău că spun asta, dar am putea să vorbim despre altceva?
– Scuze, sigur. Ce fac copiii?
– Nemaipomenit, mulțumesc. Chipul lui Amy se lumină. Le place la nebunie casa cea nouă și noua lor dădacă, adică Freddie. Care îi răsfață peste măsură. Apropo, tu și Nick v-ați făcut vreun plan de Crăciun?
– Sinceră să fiu, totul depinde de Evie. Nu ne-am făcut nici un plan.
– Evident. În orice caz, mă bucur că voi doi ați reușit să reparați situația, Tammy. Și bine ai venit în rândul mamelor!
Amy zâmbi și ciocniră din nou paharele.
– Da. E un pic mai devreme decât îmi doream, dar Clemmie e o fată atât de drăguță și în plus, cel puțin, am scăpat de durerile nașterii.
– Adevărat, chicoti Amy. Deși, sunt sigură că vor veni și astea. Tu și Nick locuiți deja împreună în Londra?
– Nu, pentru că nu am vrut să o grăbim pe Clemmie. Dar cred că după Crăciun mă voi

muta împreună cu ei în casa lui Nick, în Battersea.

– Sper din suflet să vă căsătoriți, Tammy. Ar fi plăcut să ne pregătim pentru un eveniment fericit.

– Toate la timpul lor, dar da, mi-ar plăcea și probabil ar fi bine pentru Clemmie. Vezi tu, trebuie să mă ceară întâi, zâmbi Tammy. Se pare că am făcut totul pe dos.

– Așa sunt familiile moderne, nu-i așa? Apropo, Posy s-a hotărât ce face în privința casei?

– Am vorbit un pic despre asta de dimineață – cred că o scoate din nou la vânzare în ianuarie.

– E atât de trist – casa aceasta aparține familiei ei de trei sute de ani. Și e atât de frumoasă! Sebastian s-a îndrăgostit de ea, și eu la fel. Va trebui să fac un tablou după ea, înainte să se vândă. Mă gândeam să i-l fac cadou lui Posy la aniversarea de șaptezeci de ani.

– Posy împlinește șaptezeci de ani? Tammy era stupefiată. Îi dădeam cu zece ani mai puțin.

– Știu, ne face pe toți de rușine cu energia ei. Ei bine, ar trebui să plec să-l salvez pe Freddie de la cea de-a douăsprezecea vizionare a spectacolului The Muppets Christmas Carol. Mă bucur că te-am revăzut, Tammy, și dacă ai ocazia, treci pe la mine. Nu locuiesc în centru, dar sună-mă când vii și îți explic cum ajungi. Adu-o și pe Clemmie, să își cunoască neastâmpărații de verișori.

– Dacă am timp, sigur că vin. Mă bucur mult că te-am văzut, Amy. Tammy se ridică și o sărută. Ai grijă de tine, da?

– Acum pot să spun cu certitudine că voi avea. La revedere, Tammy!

Capitolul 39

A doua zi după-amiază, Tammy se plimba cu Posy și cu Clemmie prin grădină, când îi sună telefonul din buzunar.

– Iertați-mă, nu durează mult, se scuză ea, șoptind „E Nick" peste creștetul lui Clemmie.

Posy dădu din cap, apoi o luă înainte cu Clemmie, pentru ca Tammy să poată vorbi liniștită.

– Alo?

– Tammy, sunt Nick. Evie a murit acum douăzeci de minute.

Îi simțea oboseala și dezolarea din voce.

– Nick, îmi pare așa de rău.

– Mulțumesc. Trebuie să mă ocup de niște formalități aici, dar vin acasă imediat ce termin. Te rog să nu-i spui nimic lui Clemmie până ce nu mă întorc. Eu sunt cel care trebuie să-i spună.

– Desigur. Ai grijă, dragul meu. Te iubesc.

Tammy își aruncă privirea peste grădina acoperită de ceață, care mirosea plăcut a foc de lemne. Posy tăia niște crenguțe de ilice dintr-un tufiș, iar Clemmie îi ținea scara.

Tammy porni către ele și, în timp ce cobora scara, Posy îi căută privirea. Tammy clătină ușor din cap și Posy înțelese.

– Se pare că am în sfârșit un membru al familiei care îmi împărtășește pasiunea pentru grădinărit, nu-i așa, Clemmie? zâmbi Posy.

– O, da, iubesc florile și plantele și bunica mă va învăța tot ce știe despre ele, la primăvară, când încep să răsară.

– Așa voi face. Acum, ce ziceți să intrăm pentru o cană de cacao cu lapte și o felie de prăjitură? Se lasă frigul și întunericul.

Întorcându-se spre casă, Tammy își ridică privirea spre cer și văzu deja primele stele sclipind în raiul de deasupra lor.

„Domnul să fie cu tine, dragă Evie. Și îți promit că îmi voi da toată silința să am grijă de fiica ta..."

Nick ajunse acasă o oră mai târziu, obosit și tras la față. O luă pe Clemmie în camera de zi, unde ea și Posy înălțaseră bradul de Crăciun, și închise ușa în urma lor.

– Mi-ar prinde bine un pahar mare de vin, și cred că nici ție nu ți-ar strica, spuse Posy tristă, scoțând sticla din frigider.

– Mulțumesc, Posy.

Cele două femei se așezară la masă în tăcere, cufundate în propriile gânduri.

– Eram puțin mai mică decât Clemmie când mi s-a spus că tata a murit, vorbi Posy în cele din urmă. Diferența era că eu nu mă așteptam; cu toate acestea, indiferent cât de mult a încercat mama ei să o pregătească pentru o asemenea veste, nu îi va fi ușor. Va fi devastată. Până acum, aceasta fusese doar o posibilitate, iar acum a devenit realitate.

– Cum a murit tatăl tău, Posy?

– Tammy, asta este o poveste lungă. Posy zâmbi trist. S-a întâmplat ceva, de curând, și

mă simt ca și cum a murit a doua oară.

Auziră amândouă ușa camerei de zi deschizându-se și Nick ieși cu Clemmie în brațe. Fata era cu capul îngropat în umărul lui.

– A zis că vrea la tine, mamă, spuse Nick, dându-i copila.

Tammy îi surprinse chipul plin de lacrimi și simți cum inima îi tresaltă de iubire. Nick îi întinse mâna, în timp ce Posy o așeza pe Clemmie pe genunchi.

– A mai rămas vin și pentru mine? întrebă el.

Tammy luă sticla și încă un pahar și părăsiră încăperea.

– Cum a primit vestea?

– Destul de bine, având în vedere împrejurările. Mi-a spus că Evie și-a luat rămas-bun de la ea ieri, spuse el în timp ce se așezau amândoi în camera de zi, în fața focului. Dar e devastată, desigur.

– Firește.

– I-am spus că mama ei a plecat la ceruri împăcată, ceea ce e adevărat. Evie a adormit și nu s-a mai trezit. E mai bine așa, Tammy, avea dureri cumplite. Eu...

Acum, veni rândul lui Nick să plângă. Tammy îl trase spre ea și el continuă să plângă liniștit pe umărul ei.

– Îmi pare tare, tare rău, șopti Tammy.

Nick se depărtă de ea și își șterse lacrimile cu mâneca puloverului.

– Iartă-mă că am plâns așa pe tine, Tammy. Trebuie să mă adun, de dragul lui Clemmie. Vor fi lucruri de pus la punct – înmormântarea lui Evie, de exemplu – vrea o slujbă simplă, la biserica din oraș. Apoi e casa din Southwold, i-a lăsat totul lui Clemmie, desigur. S-a gândit că cel mai bine ar fi să vindem totul și să punem banii deoparte pentru educația ei și pentru facultate.

– Astea se fac în timp, Nick. Acum cel mai important este să avem grijă de Clemmie.

– Da. Nick zâmbi slab. Îți mulțumesc, ai fost extraordinară. Îmi pare așa de rău, Tammy, eu...

– Taci, Nick. Asta înseamnă iubirea, nu? Să trecem împreună prin situațiile dificile.

– Ei bine, să sperăm că vin și vremuri bune.

– Vor veni, Nick, crede-mă, îi spuse Tammy cu convingere.

Înmormântarea lui Evie avu loc o săptămână mai târziu într-o miercuri mohorâtă și rece. După slujbă, câteva rude și cunoștințe îndoliate veniră la Admiral House pentru o cană de vin fiert și plăcintele de casă ale lui Posy.

– Sunt așa de mândră de ea, îi spuse Posy lui Nick, privind-o pe Clemmie, așezată pe podeaua bucătăriei cu noii ei verișori. Pare să se adapteze cu ușurință. Te-ai hotărât dacă va merge în continuare la școală, la internat?

– Am vorbit despre asta și Clemmie spune că da, deocamdată, vrea să rămână acolo. Și-a făcut mulți prieteni și cel puțin îi dă un sentiment de normalitate de care cred că are nevoie, răspunse Nick.

– Bună, Posy, spuse Marie, apropiindu-se de ei. Bună, Nick.

– Bună, Marie. Îți mulțumesc că ai venit, răspunse el politicos.

– Nu e nevoie. Eu și Evie am fost cele mai bune prietene la școală. Câte visuri aveam...

Marie clătină din cap. Cine s-ar fi gândit că acesta avea să fie viitorul lui Evie.

– Da, este foarte trist, oftă Posy.

– Știu că nu este momentul potrivit, dar te-ai gândit ce vei face cu Admiral House? întrebă Marie.

– Nu chiar, dar vei fi prima care află când mă hotărăsc, îi răspunse Posy iritată.

– Te caut eu să discutăm despre vânzarea casei lui Evie, după Crăciun, spuse Nick.

– Grozav, nu cred că va fi o problemă să o vindem. Clemmie va fi probabil mai bogată decât noi toți. Sună-mă oricând. Marie salută cu un gest din cap și plecă.

Nick privi expresia de pe chipul mamei sale.

– Viața merge înainte, mamă, spuse el, așa e lumea făcută.

– Știu. A mers și când l-am pierdut pe tata. Posy se întoarse să-l privească pe Freddie, care era foarte elegant, într-un costum închis la culoare. Acesta era prins într-o conversație cu Tammy.

– Pare de treabă, spuse Nick cu un zâmbet larg.

– Este. Mă simt binecuvântată.

– Era și timpul să aibă și de tine grijă cineva.

– Sper să avem grijă unul de altul, zâmbi Posy. Într-o bună zi îți voi spune totul despre el și de ce nu am putut fi împreună, cu ani în urmă. Apropo, te-ai mai gândit ce faceți de Crăciun?

– Am vorbit cu Tammy și cu Clemmie noaptea trecută și ne-am bucura să-l petrecem aici, cu tine, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Sigur că nu, Nick. Freddie, Amy și copiii vor fi și ei aici. E o perioadă dificilă și pentru ei – primul Crăciun fără tatăl lor. În orice caz, ne vom strădui să fie unul cât se poate de vesel.

Posy își auzi telefonul sunând în geantă.

– Nick, iartă-mă, te rog. Trebuie să răspund.

– Desigur.

– Alo?

– Posy, sunt Sebastian.

– Bună, Sebastian dragă.

– Am nimerit într-un moment nepotrivit?

– Nu, deloc. Posy ieși din bucătărie și închise ușa în urma ei ca să îl poată auzi. Ai avut noroc?

– De fapt, da. Tatăl tău a fost înmormântat într-un mormânt anonim, pe terenurile închisorii Pentonville.

– Anonim?

– Da, adică nu are o piatră funerară cu numele lui, ci un număr care indică locul unde a fost îngropat.

– Înțeleg. Și pot merge să îl văd?

– Ei bine, nu se obișnuiește, dar amicul meu a forțat o mână sau două, astfel încât, da, poți să mergi. Vineri e bine pentru tine?

– Și dacă nu este, voi fi acolo. Sebastian?

– Da.

– Te superi dacă îți cer să vii cu mine?
– Sigur că nu. Dar nu ai prefera să te însoțească cineva din familie?
– Nu, categoric nu. Fiii mei nu știu încă nimic despre asta.
– Bine, atunci – n-am crezut niciodată că îți voi spune asta, Posy, dar ne vedem la ora două, la porțile închisorii.
– Perfect. Îți mulțumesc din suflet că ai organizat totul.
– Pentru puțin, Posy. Pe vineri! La revedere!

Posy mai rămase un moment să își revină, gândindu-se la ironia faptului că descoperise locul unde se aflau rămășițele tatălui ei chiar când îngropau un altul plecat înainte de vreme. Trase aer în piept și intră înapoi în bucătărie.

Capitolul 40

– Bună, Posy? Ești pregătită? Sebastian îi zâmbi.

– Mai pregătită de-atât nu voi fi.

– Ești absolut convinsă că vrei să faci asta? Vreau să spun, e puțin sinistru, spuse el arătând spre clădirea austeră din fața lor.

– Categoric, da.

– În regulă, atunci. Să mergem.

Sebastian sună, comunică numele lor și porțile închisorii se deschiseră.

Cincisprezece minute mai târziu, erau conduși în grădină de o funcționară a închisorii.

– Conform coordonatelor, tatăl dumitale este înmormântat chiar aici, spuse ea în timp ce pășeau pe iarbă – și peste nenumărate cadavre, își imagina Posy – către un loc în apropierea zidurilor înalte ale închisorii. Consultând hârtia pe care o adusese cu ea, femeia arătă în stânga, către o movilă acoperită cu iarbă. Acela este, acolo.

– Mulțumesc.

– Vrei să vin cu tine? o întrebă Sebastian.

– Nu, mulțumesc, nu stau mult.

Posy se apropie de ridicătura mică de pământ pe care i-o arătase funcționara, cu inima bubuind. Se aplecă deasupra ei, cu ochii umeziți de lacrimi, constatând că nu exista nici un indiciu despre cine fusese tatăl ei.

– Bună, tati, șopti ea. Îmi pare tare rău că ai sfârșit în locul acesta îngrozitor. Meritai mai mult.

Cum stătea acolo, Posy își dădu seama, pentru prima dată, că tatălui ei i se acordase dreptul de a ucide, pilotându-și avionul de luptă în miezul războiului. Pentru asta fusese decorat, considerat erou. Iar acum zăcea acolo, îngropat între sute de alți criminali, pentru că luase viața unui om care îl trădase într-un mod atât de crud.

– Locul tău nu e aici, tati, și vreau să știi că te iert. Și că te voi iubi mereu.

Deschise geanta pe care o adusese cu ea și scoase buchețelul de flori pe care îl făcuse – flori albe, diafane de spânz, amestecate cu rămurelele verzi, încărcate de boabe roșii de ilice.

Îl așeză pe mormânt, apoi închise ochii și rosti o rugăciune.

Sebastian și funcționara o priveau de la o distanță respectuoasă.

– Știe că mai sunt alte două cadavre în aceeași groapă?

– Nu, și nici nu e nevoie să afle, șopti Sebastian pe un ton categoric, în timp ce Posy își făcea cruce, apoi se îndreptă spre ei.

– Gata? o întrebă el.

– Da, mulțumesc.

Îndepărtându-se de închisoare, Sebastian se întoarse spre ea și o întrebă:

– Acum că treaba asta e rezolvată, ce zici să luăm un taxi și să mergem la Fortnum's, pentru un ceai somptuos?

– Sebastian, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, zâmbi Posy. Hai să plecăm din locul

acesta îngrozitor.

O jumătate de oră mai târziu, se găseau în atmosfera festivă din Sala Fântânilor, la Fortnum & Mason. Sebastian comandase șampanie pentru ei.

– În memoria tatălui tău! Și în cinstea ta! Ciocniră și sorbiră din șampanie. Cum te simți, acum că ai văzut unde este îngropat? Mai bine sau mai rău?

– Mult mai bine, dădu Posy din cap, servindu-se cu un sendviș cu castravete. Oricât de neplăcut, marchează o încheiere a ceea ce s-a întâmplat. Mi-am luat rămas-bun de la el.

– A fost un gest de curaj din partea ta.

– Ei bine, mă bucur că am făcut-o și nu am cuvinte să îți mulțumesc pentru că ai aranjat pentru mine să o fac. Ia spune-mi, cum merge lucrul la carte?

– O, fac progrese. O voi preda la începutul lui februarie.

– Și ce faci de Crăciun?

– Nimic, răspunse Sebastian. Voi profita de timpul în care toată lumea se înfruptă din budinca cu prune[12], să lucrez în liniște.

– Asta sună destul de trist, dacă-mi permiți să spun.

– Presupun că este, dar e de preferat, decât să-mi petrec Crăciunul cu mama și cu bărbatul acela îngrozitor cu care s-a căsătorit după moartea tatălui meu, acum câțiva ani. Crăciunul se petrece în familie, și cum eu nu am una, asta e situația.

– Ce părere ai să îl petreci cu familia mea la Admiral House?

– Posy, e foarte drăguț din parte ta, dar mă îndoiesc că familia ta s-ar bucura de prezența mea.

– Cum așa?

– O, bombăni Sebastian, întinzând unt pe un biscuit. Pentru că sunt un străin.

– De fapt, Sebastian, cred că familia mea s-ar bucura foarte mult. O anumită persoană în particular.

– Și cine ar fi aceea?

Posy îl privi și luă încă un sendviș.

– Amy, desigur.

Îl privi pe Sebastian roșind până în vârful urechilor.

– Te rog, nu-mi spune că nu știi despre ce vorbesc, pentru că ar însemna să mă minți și am avut parte de suficiente minciuni pentru o viață.

– În regulă, nu o să te mint. Luă paharul de șampanie și bău cu sete. De unde știi?

– Se citea pe chipurile voastre.

– Se prea poate, dar Amy mi-a spus foarte clar că nu îl va părăsi niciodată pe Sam.

– Și de aceea ai plecat pe nepusă masă de la Admiral House?

– Da. Iartă-mă, Posy, probabil că ești teribil de furioasă pe mine. Sam e fiul tău și...

– Amy l-a părăsit, Sebastian. A atacat-o violent și, mulțumită lui Freddie, nu a rănit-o pe cât ar fi putut s-o facă. În prezent, Sam este internat într-o clinică, în Essex, încercând să-și rezolve problemele de temperament și cu alcoolul.

– Dumnezeule, Posy. Sebastian clătină din cap. Sunt... nici nu îmi dau seama cum sunt, sincer să fiu. Oripilat ar fi probabil cuvântul cel mai apropiat.

– Sebastian, ai bănuit vreodată că Amy era victima violenței?

– Da, mi-a trecut prin minte. Am văzut câteva vânătăi suspecte.

– Nu e cazul să te exprimi pe ocolite, Sebastian. Întotdeauna m-am mirat că generația tânără se sfiește să vorbească despre sex cu cei în vârstă, când e clar că aceștia au, de obicei, mai multă experiență în domeniu. În fine, ideea este că Amy nu se mai întoarce la Sam, indiferent dacă acesta revine de la tratament complet transformat.

– Trebuie să recunosc că sunt ușurat. Este o persoană atât de bună și a avut parte de o viață cumplită.

– Așa este, într-adevăr. Sebastian, o iubești?

– Da, Posy, și dacă mai aveam vreo îndoială când am plecat, acum sunt cât se poate de sigur. Deși mi-a spus că nu există nici o șansă, nu m-am gândit la nimic altceva în ultima lună. Să spun adevărul, din cauza asta n-am fost în stare să scriu. Mă gândesc întruna la ea.

– Așadar, ce zici să petreci Crăciunul cu noi? repetă Posy întrebarea.

– Chiar nu știu. O fixă cu privirea peste masă. Sincer să fiu, nu înțeleg de ce o încurajezi pe soția fiului tău să revină la amantul ei.

– Pentru că sunt realistă, Sebastian. Amy nu e singura care a avut o viață grea, la fel ai avut și tu. Atât de mulți oameni nu-și găsesc fericirea – la urma urmei, mie mi-a luat cincizeci de ani să o găsesc pe a mea și dacă stă în puterea mea, voi face tot posibilul. Amy are nevoie de tine, la fel și nepoții mei.

– Și cum rămâne cu Sam?

– Nici o mamă nu vrea să admită că fiul ei e soi rău, dar presupun că asta este. Și pentru că am ignorat adevărul, Nick a avut o copilărie cumplită – iar Amy, pe care o iubesc foarte mult, a fost cât pe ce să-și piardă viața. M-am întrebat zilele acestea dacă nu cumva este ereditar. La urma urmei, tatăl meu a fost mânat să-și ucidă cel mai bun prieten.

– Posy, asta e cu totul altceva. A fost o crimă pasională. Dacă se întâmpla în Franța, probabil era considerată o crimă de onoare, zâmbi Sebastian. Da, genele sunt gene, dar te rog să nu uiți că fiecare dintre noi are propriul ADN, complet personalizat, și în acest amestec se regăsesc nenumărate atribute.

– Presupun că ai dreptate. Nu am privit lucrurile în felul acesta. Firește că mă simt vinovată pentru comportamentul lui Sam. M-am întrebat dacă este din cauza a ceva ce am făcut eu, sau ceva ce n-am făcut, dacă agresivitatea lui are legătură cu faptul că și-a pierdut tatăl la o vârstă fragedă și așa mai departe..., dar toate astea nu duc nicăieri.

– Așa este, Posy, acum cel puțin Amy și nepoții tăi sunt în siguranță.

– Și mi-aș dori să fie și fericiți. Te rog, Sebastian, vii? Freddie va fi acolo, la fel și fiul meu Nick împreună cu Tammy.

– Este foarte amabil din partea ta, Posy, dar îmi dai voie să mă gândesc puțin, înainte să îți dau un răspuns?

– Bineînțeles. Acum dă-mi voie să îți spun povestea emoționantă prin care am ajuns să mai am o nepoată...

– Singuri, în sfârșit, spuse Freddie, îmbrățișând-o pe Posy în cadrul ușii casei sale. Intră, intră. Mi se pare că au trecut săptămâni întregi de când nu am mai fost doar noi, spuse el lăsând-o din brațe și conducând-o în sufragerie, unde pe măsuța de cafea aștepta o tavă

cu o sticlă de șampanie și două pahare.
– Dumnezeule, asta pentru ce este?
– Nimic altceva decât că e aproape Crăciunul și, mai ales, pentru faptul că inimile noastre încă bat. La vârsta noastră, nu mai ai nevoie de scuze ca să bei șampanie.
– Am băut și ieri.
– Serios? Unde? spuse Freddie, în timp ce destupa sticla și turna în pahare, întinzându-i apoi unul lui Posy.
– La Fortnum's. Cu Sebastian.
– Și zi așa! Am un rival?
– Dacă eram cu treizeci de ani mai tânără, da, zâmbi Posy. Noroc!
– Noroc! spuse și Freddie. Ce mai face Sebastian?
– E bine, Freddie, îți transmite salutări. Înțeleg că ți-a fost confident în cuprinsul melodramei noastre.
– A fost, într-adevăr, și îi sunt recunoscător pentru sfaturile bune. Dar, și mai important, ce făceați voi amândoi la Fortnum's?
– L-am rugat să mă ajute să găsesc mormântul tatălui meu și ieri am fost acolo.
– Înțeleg. Și unde este?
– Închisoarea Pentonville. Și înainte să mai spui ceva, da, a fost cât se poate de sinistru. Dar și-a îndeplinit rolul și acum chiar simt că pot lăsa totul în urmă.
– În cazul acesta, Posy, mă bucur pentru tine, deși, dacă mi-o cereai, te-aș fi însoțit bucuros.
– E ceva ce am vrut să fac singură, Freddie. Sper că înțelegi.
– Sigur că da.
– De fapt, l-am invitat la noi de Crăciun.
– Da? În cazul acesta, abia aștept să îl revăd. Momentan, bărbații sunt slab reprezentați în familie.
– A avut o aventură cu Amy în perioada în care a locuit la mine în Admiral House.
– Serios? Și tu ai știut?
– Am bănuit, da. Și amândoi au recunoscut de bunăvoie. E un bărbat tare cumsecade, Freddie. Este exact ce-i trebuie lui Amy.
– Ești o adevărată pețitoare, nu-i așa?
– După toate cele câte s-au întâmplat în ultimele săptămâni, cred că ești de acord cu mine că viața e al naibii de scurtă. Noi am ratat o viață fericită împreună, nu vreau să fie la fel pentru Amy și Sebastian.
– Măi să fie, îi zâmbi Freddie, un gest foarte altruist, dacă e să ne gândim la Sam.
– Ei bine, dat fiind că Sam m-a sunat de la clinică zilele trecute, spunându-mi că a cunoscut o femeie de care s-a atașat, mă îndoiesc că va fi singur multă vreme. O cheamă Heather și este internată tot pentru dependență de alcool. Știe despre problemele lui de temperament și cu băutura și se pare că îl ajută să le gestioneze. Date fiind împrejurările, era foarte optimist. Și treaz, desigur.
– Asta e o veste bună.
– Da, este. În ceea ce-i privește pe Amy și Sebastian, eu doar am făcut o invitație. Ce fac mai departe depinde doar de ei.

– Într-adevăr. Acum, ești gata să mergem la masă? Mă tem că avem tocăniță, din nou.

Freddie aprinsese lumânări pe masa din bucătărie și Posy se așeză pe un scaun, în timp ce el scotea mâncarea pe farfurii.

– Posy, draga mea, trebuie să îți mărturisesc ceva.

– O, Doamne, Freddie! Inima lui Posy începu să bată cu putere. Nu cred că sunt în stare să mai fac față altor vești proaste. Ce s-a mai întâmplat?

– Ei bine, are legătură cu arestarea lui Sam. Cu ceva timp în urmă, am avut o discuție cu Sebastian. Eram îngrijorat în privința acestui Ken Noakes și l-am întrebat pe Sebastian dacă a păstrat legătura cu colegii din perioada în care a lucrat ca reporter, care să ne ajute cu o verificare. Păstrase. Apoi, echipa antifraudă a luat legătura cu Sebastian, să afle unde era Ken Noakes. Drept urmare, acesta a fost arestat, și Sam odată cu el.

– Înțeleg. Ei bine..., răspunse ea după o pauză. Cel puțin nu e atât de grav pe cât m-am temut. De fapt, ar trebui să îți mulțumesc.

– Serios?

Freddie o privi îngrijorat.

– Categoric. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă tu și Sebastian nu interveneați. Sam se afla pe un drum extrem de periculos, iar acum primește ajutorul de care are nevoie. Și gândul că individul acela îngrozitor ar fi pus mâna pe Admiral House... Ceea ce ați făcut a pus capăt situației. A fost dureros, dar necesar.

– Așadar, mă ierți?

– Nu e nimic de iertat, Freddie. Serios.

– Slavă Domnului! După toți anii aceștia în care am ținut un secret cumplit, nu vreau să îți ascund nimic. Acum... ce face Clemmie? întrebă el în timp ce mâncau.

– E bine și așteaptă cu nerăbdare Crăciunul. Au plecat la Londra pentru câteva zile, se vor întoarce în Ajun. Vreau să încerc să fac acest Crăciun special pentru ea.

– Sunt sigur că vei reuși, Posy. Și Admiral House?

– Am sistat totul până după Crăciun, răspunse ea categoric.

– Desigur. Acum, mănâncă, te rog!

După cină, se întoarseră în sufragerie și se așezară cu câte un pahar de coniac în fața focului.

– Să sperăm că anul care vine va fi unul mai liniștit, spuse Freddie.

– Da, iar eu vreau să îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, nu doar pentru mine, dar pentru întreaga mea familie. Ai fost foarte bun cu noi, Freddie. Cu toții te adorăm.

– Serios?

– Da. Când te-am prezentat, m-am simțit ca un copil care aștepta aprobarea părinților. E important să ai aprobarea familiei, nu?

– Da, este, și mă bucur că am obținut-o.

– Ai obținut mai mult de-atât, Freddie. Acum trebuie să plec, ultimele zile au fost foarte obositoare.

– Posy? Freddie se ridică și veni lângă ea. Îi luă mâna și o ridică. N-ai vrea să rămâi?

– Eu...

– Te rog, spuse el.

Apoi o sărută și, zece minute mai târziu, când urcau la etaj, Posy nu își făcea griji că

peste trupul ei trecuseră șaptezeci de ani, căci la fel se întâmplase și în cazul lui.

Cunoscută și sub numele de „budinca de Crăciun", este un desert britanic, cu originea în Anglia medievală, ce se pregătește pentru cina de Crăciun. Este o prăjitură fiartă la abur, ce conține fructe uscate. În ciuda denumirii, desertul nu conține prune – în epoca pre-victoriană, prune era termenul cu care erau denumite stafidele.

Capitolul 41

– Amy, te superi dacă te rog să mergi la gară în Halesworth să aduci un vechi prieten? Eu și Clemmie suntem prinse până peste urechi cu plăcintele, nu-i așa, Clemmie?

– Da, recunoscu fata, așezând umplutura în foile de plăcintă.

– Nu, sigur că nu. Pe cine aștept?

– Îl cheamă George. Îi trimit un mesaj să se uite după o blondă superbă, zâmbi Posy.

Freddie, așezat la masă, dădu ochii peste cap, amuzat.

– Bine, dar să stați cu ochii pe copii, da? Sunt în camera de zi. Încearcă să ghicească ce sunt toate cadourile de sub brad.

– Ar fi bine să merg să mă asigur că nu le desfac, spuse Clemmie, ștergându-și mâinile pe șorț și ieșind din bucătărie.

– George, zici? spuse Freddie, venind în spatele lui Posy și masându-i umerii.

– Acesta este numele personajului principal din cartea lui Sebastian, ridică ea din umeri. A fost primul care mi-a venit în minte.

– OK. Pot să te ajut cu ceva?

– Da, poți să așezi masa. Tammy și Nick sunt sus, împachetează și ultimele cadouri. Copiii sunt îngrozitor de răsfățați Crăciunul acesta.

– Corect, spuse Freddie, îndreptându-se către sertarul cu tacâmuri. Mă întrebam...

– Ce anume? întrebă Posy, deschizând ușa cuptorului și strecurând tava cu plăcinte înăuntru.

– Dacă după ce trec sărbătorile, te-aș putea lua într-o vacanță, pentru vreo două săptămâni. O meriți din plin, Posy.

– Sună minunat, dar...

– Nici un „dar", Posy. Sunt sigur că toată lumea se descurcă două săptămâni fără tine. Meritățm puțin timp împreună, draga mea. Cu mâinile pline de cuțite și furculițe, așează un sărut pe obrazul lui Posy. Mă gândeam la Orientul Îndepărtat. Malaysia, poate?

– O, aș vrea să merg din nou acolo, Freddie.

– Bine. Atunci așa vom face, cât mai suntem în putere.

– Ai dreptate, da, recunoscu Posy. Mi-ar plăcea tare mult.

Cei trei copii intrară în bucătărie și atenția lui Posy se îndreptă asupra lor.

Amy stătea pe peron, lovindu-și mâinile una de alta să le încălzească. Trenul avea cincisprezece minute întârziere și era ger. În cele din urmă, intră în stație, debarcând pe peron călători cu brațele încărcate de cadouri de Crăciun. Amy scruta mulțimea, sperând că Posy reușise să transmită mesajul, altminteri risca să-l rateze pe George. Treptat, peronul se goli și Amy se pregătea să se îndrepte către mașină să-și ia telefonul și să o sune pe Posy, când văzu un bărbat înalt la câțiva metri de ea.

Amy înghiți cu greu, întrebându-se dacă nu avea vedenii, dar nu, era el. Îl urmări venind spre ea.

– Bună, Amy.

– Bună – mă tem că trebuie să mă grăbesc la mașină, pentru că trebuia să aștept pe

cineva pe nume George, un prieten al lui Posy, și...

– Eu sunt acela.

– Dar nu te cheamă George, și Posy nu te-a invitat la ea de Crăciun, sau te-a invitat?

– Că tot veni vorba, m-a invitat.

Amy îl privea în tăcere.

– Sun-o, dacă nu mă crezi.

– Dar de ce...?

– Pentru că este unul dintre cei mai minunați oameni pe care îi cunosc, dar dacă nu mă vrei acolo, iau următorul tren înapoi spre Londra. Mă vrei, Amy?

– Vrei să spui, de Crăciun?

– Știi ce se spune despre câini, că nu sunt doar un cadou de Crăciun, spuse el zâmbind larg. Așa că, ce-ai zice să mă ții mai mult de-atât.

– Eu..., îngăimă Amy, simțind că îi vâjâie capul.

– Dacă te ajută cu ceva, mi-a povestit totul și regret nespus că a trebuit să treci prin ceea ce ai trecut, cu Sam. L-aș strânge de gât cu mâinile goale, sincer să fiu, însă mă îndoiesc că ar ajuta la ceva, așa că voi face tot posibilul să mă abțin. Acum, înainte să murim amândoi într-un mod tragic, din cauza degerăturilor, crezi că putem lua o hotărâre?

Amy nu-l vedea clar, din cauza lacrimilor. Inima ei, în care își înăbușise toate sentimentele de când Sebastian plecase, acum stătea să explodeze.

– Ei bine, vorbi ea cu greu, ești invitatul lui Posy și m-a rugat să te aduc acasă.

– Și ești sigură că vrei să faci asta?

– Da, sunt sigură.

– Atunci, să mergem.

Îi întinse mâna și ea o luă. Și împreună porniră prin gara pustie către mașină.

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

Trandafir chinezesc (Rosa adorata)

Capitolul 42

Posy era așezată în fața oglinzii, la măsuța de toaletă și își făcea genele cu rimel. Apoi își dădu cu rujul cumpărat special pentru seara aceea, dar îl șterse imediat.

„E prea strident pentru o băbătie ca tine, Posy", se mustră singură.

Pe fereastra deschisă auzea orchestra mică de pe terasă acordându-și instrumentele. Furnizorii ocupaseră bucătăria, iar familia îi interzisese să pună piciorul acolo în ultimele trei ore.

Ridicându-se de pe scăunel, se duse lângă fereastră și privi. Era o seară de iunie, caldă, frumoasă, care îi amintea foarte mult de ultima mare petrecere care se ținuse acolo, când ea avea doar șapte ani. Se așezase pe una din treptele ce duceau în grădină, disperată să nu fie descoperită și trimisă la culcare, iar tatăl ei se așezase lângă ea și-și aprinsese o țigară.

„Promite-mi că atunci când vei întâlni iubirea, o vei ține strâns și nu-i vei da drumul niciodată", îi spusese el.

Vorbele lui îi răsunau în urechi și nu putea decât să spere că el ar fi fost de acord cu seara aceea.

Ea și Freddie se căsătoriseră discret, cu o zi înainte, la biroul de stare civilă, având alături doar membrii familiei. În noaptea aceea – când împlinea șaptezeci de ani – sărbătoreau.

Posy veni și se așeză pe marginea patului să își pună pantofii – aveau un pic de toc și erau incomozi, dar nu era să poarte cizme de cauciuc în noaptea ei specială, după cum spusese Clemmie când ieșiseră să caute o pereche de pantofi care să se asorteze cu rochia.

Tammy găsise rochia – o piesă vintage, din anii treizeci, de culoare crem strălucitor, care ascundea imperfecțiunile trupului aduse de vârstă și nu o făcea să semene cu o corabie cu toate pânzele ridicate.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Cine e?

– Suntem Tammy și Clemmie, răspunse Clemmie. Avem florile pentru păr.

– Intrați.

Intrară – Tammy absolut splendidă într-o rochie strâmtă verde smarald, iar Clemmie în tafta arămie, care îi punea desăvârșit tenul în evidență.

– Dumnezeule, cât sunteți de frumoase, zâmbi Posy.

– Și tu, bunico – vreau să spun, nu arăți deloc ca o bunică, chicoti Clemmie.

– În seara asta, draga mea, nici nu mă simt ca una, consimți Posy.

– Poftim un pahar de șampanie să îți mai potolești emoțiile, spuse Tammy. Îmi dai voie să îți prind florile în păr?

– Mulțumesc.

Posy luă o gură de șampanie, apoi merse și se așeză din nou la măsuța de toaletă.

La insistențele lui Freddie, își lăsase părul să crească și acum îi cădea în valuri delicate

pe lângă chip.

– Gata, spuse Tammy, prinzând cu agrafe cei doi boboci de trandafir crem culeși din grădină.

– Cum se descurcă furnizorii? Au așezat băuturile?

– Nu te mai agita, bunico! Totul este sub control.

– Chiar este, crede-mă, spuse Tammy. Mai ai nevoie de ceva? Au început să sosească musafirii, băieții sunt jos să-i întâmpine. Ar trebui să coborâm și noi.

– Nu mai am nevoie de nimic, mulțumesc. Veniți aici, frumoasele mele fete, și dați-mi voie să vă sărut.

Posy întinse mâna către Clemmie, să o aducă lângă ea, dar nepoata ei îi luă mâna stângă în mâinile ei și i-o prezentă lui Tammy.

– Privește, Tammy, bunica are acum două inele pe deget, iar tu ai doar unul.

– Maimuțică obraznică! o mustră Tammy. Tu abia aștepți să te îmbraci din nou în domnișoară de onoare.

– Vreau ca tu și tati să vă căsătoriți, ca să fim o familie adevărată.

– Curând, Clemmie, îți promit, dar acum ar trebui să o lăsăm pe Posy să se bucure de nunta și de petrecerea de ziua ei, nu crezi?

Tammy își dădu ochii peste cap, către Posy, care săruta creștetul nepoatei sale.

– Jos cu tine, domnișoară. Vin și eu imediat. Posy, Freddie vine după tine în cincisprezece minute.

– Mulțumesc, Tammy. Mă simt atât de răsfățată.

– O meriți din plin, Posy. Tu ai făcut atâtea pentru noi, acum a venit și rândul tău.

Cele două plecară și Posy mai luă o gură de șampanie, apoi merse și se așeză din nou lângă fereastră, spionând apariția invitaților, pe terasa de sub ea.

Se auzi o nouă bătaie în ușă.

– Intră.

De această dată era Amy, adorabilă într-o rochie de mătase turcoaz.

– Am venit să-ți urez mult noroc, Posy!

– Mulțumesc, fată scumpă. Apropo, ești frumoasă ca un vis. Chiar este o noapte pentru noi începuturi, nu-i așa?

– Da. Și îți promit că după ce eu și Sebastian ne mutăm în Admiral House, ești bine-venită oricând.

– Știu, draga mea, mulțumesc. Casa are nevoie de renovare și de o familie care s-o locuiască. Îi sunt recunoscătoare lui Sebastian că a fost de acord cu asta.

– Ei bine, va mai dura cel puțin un an până să ne mutăm, din cauza renovărilor, dar promit să am grijă de ea, dacă și tu promiți să mă ajuți cu grădina. Nu aș ști de unde să încep.

– În cazul acesta va trebui să înveți și imediat ce mă întorc din luna de miere îți voi arăta.

– Sigur nu te deranjează?

– Sigur că nu. La urma urmei, Jake și Sara sunt nepoții mei. Fac parte din familia Montague și, în felul acesta, neamul merge mai departe.

– Mai știi ceva de Sam? întrebă Amy timid.

– Da, a sunat mai devreme să îmi ureze o seară frumoasă.

– Înțeleg. Amy o privi tulburată. Cum părea?

– Într-o dispoziție bună, date fiind împrejurările. Stă tot la Heather – femeia pe care a cunoscut-o la clinică – în casa ei din Wiltshire. Mi-a spus că la terminarea procesului, în funcție de sentința pe care o primește, se gândesc să se mute în străinătate. Heather pare să dispună de mulți bani și, după toate aparențele, îl ține pe Sam din scurt. Categoric nu mai bea – Heather este complet abstinentă de când s-a externat și îl târăște pe Sam la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi de două ori pe săptămână.

Posy zâmbi trist.

– Îmi pare rău că nu a venit la nuntă și la petrecerea din seara aceasta, oftă Amy. Poate e din cauza lui Sebastian. Nu doar faptul că suntem împreună, ci și pentru că a ajutat echipa antifraudă să-i prindă, pe el și pe Ken Noakes. Mă simt groaznic pentru că Sebastian a avut un rol în toată povestea asta, dar... O, Posy, îmi pare atât de bine că a făcut-o. Sam avea mare nevoie de ajutor.

– Tot răul spre bine. Nimic în viață nu este perfect, copilă dragă. Iar acum. Posy se ridică. Hai să ne ocupăm de lucruri mai plăcute. Vreau să ai o seară frumoasă.

– Voi avea. Ți-am adus asta, cadou de ziua ta. Este din partea noastră, a tuturor. Îl desfaci când ai timp.

– Bine, spuse Posy, când Amy îi arătă pachetul mare, pătrat, învelit în hârtie maro, sprijinit de perete. Mulțumesc, draga mea.

– Nu e mare lucru, crede-mă, după tot ce ai făcut pentru mine. Amy veni lângă Posy și o îmbrățișă. Ești nemaipomenită, chiar ești. Acum, cobor. Seară frumoasă!

– Voi face tot posibilul să fie, promit!

Posy o urmări pe Amy plecând, apoi merse lângă pachetul învelit în hârtie maro. Se așeză pe marginea patului, cu el pe genunchi, gândindu-se la Sam și deplângându-i absența. Spera ca măcar să-și fi găsit mulțumirea în noua lui viață, deși se îndoia de asta. Dacă învățase ceva, era că oamenii nu se schimbă cu adevărat.

– Nu acum, Posy, șopti ea pentru sine, îndreptându-și atenția asupra pachetului de pe genunchi.

Rupse ambalajul și văzu spatele unei pânze. O întoarse cu fața și i se opri respirația la vederea unui tablou care înfățișa Admiral House.

Amy alesese partea din spate a casei, cu terasa ce dădea spre grădina pe care Posy o crease în prim-plan. Surprinsese grădina fluturilor, straturile de flori, trandafirii și aleea dintre sălcii, toate pictate în plină, magnifică înflorire.

Îi dădură lacrimile și se strădui din greu să le rețină, să nu își strice machiajul. Era contribuția ei la Admiral House și știa că aceasta avea să fie îngrijită cum se cuvine în continuare. Le va sugera lui Amy și Sebastian să găsească un grădinar competent – după cum se vedea din tabloul acela, Amy era mult prea talentată pentru a-și petrece zilele cu mâinile în pământ.

Se auzi o nouă bătaie în ușă și intră Freddie, răpitor în costumul lui elegant.

– Bună, fată dragă, zâmbi el când Posy se ridică. Ești frumoasă ca o cadră! Desfăcu brațele și Posy veni la pieptul lui. Cum te simți? o întrebă el.

– Agitată.

– Și tristă că aceasta este ultima ta petrecere în Admiral House?
– N-aș spune, nu, răspunse ea.
– Sunt surprins.
– Ei bine, am învățat ceva în aceste câteva luni.
– Ce anume?
– Casa nu înseamnă cărămizi și mortar, îi zâmbi ea privindu-l. Casa este aici, în brațele tale.
Freddie o privi la rândul lui.
– Dumnezeule, doamnă Lennox, ați spus un lucru deosebit de romantic!
– Înseamnă că m-am înmuiat, odată cu vârsta, dar vorbesc serios.
El o sărută pe frunte.
– Ei bine, îți promit că nu vei părăsi niciodată aceste brațe din vina mea și, de asemenea, dacă vrei o casă mai mare, cu o grădină de care să te ocupi, putem căuta când ne întoarcem din luna de miere.
– Nu, căsuța ta e perfectă, Freddie. Este cuibul perfect la care să ne întoarcem din nenumăratele călătorii pe care le vom face.
– Rămâne de văzut. E de ajuns o chemare de ajutor din partea vreunui membru al familiei tale ca să te întorci într-un suflet, chicoti Freddie. Și așa și trebuie să fie. Te iubesc, doamnă Lennox.
– Și eu te iubesc.
Răsună o nouă bătaie în ușă, iar Posy și Freddie se desprinseră din îmbrățișare când în încăpere intră Nick.
– Serios, spuse el ridicând dintr-o sprânceană, e ca și cum aș surprinde doi adolescenți în dormitor, făcând lucruri nepotrivite. Ești pregătită, mamă? Musafirii s-au adunat la parter, în hol.
– Da, cred că da.
Se întoarse spre Freddie, cu ochii strălucind.
– Casa asta revine la viață, știi?
Freddie dădu din cap.
– Știu, fată dragă, știu.
Și o conduse delicat pe ușă.

Posy stătea în capul scărilor, între soțul și fiul ei. Deasupra ei strălucea candelabrul, iar ea privea către holul din fața ei. O mare de chipuri fremăta înaintea ochilor ei. Acolo erau și membrii familiei ei – o nouă generație, căreia ea îi dăduse viață, privind cu speranță către viitor.
Cineva bătu din palme, apoi aplaudară și ceilalți invitați, până când holul răsună de aplauze. Posy îi luă de braț pe Freddie și pe Nick și coborâră treptele să li se alăture.

Citește în continuare un extras din primul volum al seriei CELE ȘAPTE SURORI

POVESTEA MAIEI

Capitolul 1

Nu voi uita niciodată unde anume eram când am aflat năpraznica veste a morții tatălui: în frumoasa grădină din Londra a unei vechi amice de liceu, care se dusese să-și ia copilul de la grădiniță. Țineam în poală un exemplar din romanul Penelopiada și mă bucuram din plin de razele calde ale soarelui de iunie.

Calmul din jur mă făcea să mă felicit pentru că avusesem ideea de a veni aici. Bobocii de clematite se desfăceau chiar sub ochii mei într-o explozie de culoare, când, deodată, am auzit sunând telefonul mobil. Am văzut că era Marina.

– Bună, Ma, ce faci? am întrebat-o pe un ton cald, sperând să remarce acest lucru.

– Maia, eu...

Marina s-a oprit brusc, și imediat mi-am dat seama că ceva nu era deloc în regulă.

– Ce-i?

– Maia, nu-mi vine deloc ușor să-ți spun, dar tatăl tău a suferit un atac de cord ieri după-amiază, aici, acasă și... a decedat în zori.

Am amuțit, în timp ce prin cap îmi treceau tot felul de gânduri, unele de-a dreptul ridicule, primul fiind acela că, nu se știe de ce, Marina se ținea de glume proaste.

– Maia, te-am sunat mai întâi pe tine pentru că ești cea mai mare. Te-aș mai ruga să-mi spui dacă preferi să le anunți tu pe surorile tale sau o fac eu.

– Eu...

Nu-mi găseam cuvintele, știind acum în mod clar că Marina, draga, iubita mea Marina, cea care-mi fusese ca o mamă, n-ar fi glumit niciodată cu așa ceva. Așadar, era adevărat. În acel moment, am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

– Maia, spune ceva, te rog! Știu că e groaznic, dar a trebuit să te sun. Numai Dumnezeu știe cum vor reacționa surorile tale.

Simțeam suferința din vocea ei, dându-mi seama că avea nevoie de tot sprijinul meu la fel cum aveam și eu nevoie de al ei. Așa că am încercat să-mi revin și s-o asigur că totul este în regulă.

– Ma, sigur că le voi suna eu pe fete, deși nu prea știu pe unde sunt acum. Mi se pare că Ally se pregătește pentru o regată.

Am continuat conversația, întrebându-ne pe unde ar putea fi de găsit surorile mele mai

mici, de parcă ne pregăteam să le invităm la o petrecere, nu la o înmormântare. Întrega situație părea suprarealistă.

– Când crezi că vom putea organiza funeraliile? Având în vedere că Electra este la Los Angeles, și Ally undeva pe mări și oceane, probabil că nu mai devreme de săptămâna viitoare.

– Ei bine... ezită Marina. Poate cel mai bine ar fi să discutăm despre asta când te întorci acasă. Nu e nici o grabă, așa că, dacă vrei să mai stai vreo două zile la Londra, poți s-o faci. Oricum, nu mai este nimic de făcut pentru el...

Vocea ei tristă s-a stins.

– Ma, categoric voi lua primul avion spre Geneva! Sun imediat la aeroport și pe urmă încerc să vorbesc cu fetele.

– Doamne, cât de mult regret! Chéri, știu cât țineai la el.

– Da, i-am spus, simțind că tot calmul de dinainte mă părăsește subit, de parcă intram în ochiul unui uragan. Te sun să te anunț când sosesc.

– Ai grijă de tine, Maia! Știu că îți e teribil de greu.

Am închis telefonul și, înainte ca furtuna din inima mea să mă înghită cu totul, am fugit sus, pe scări, în dormitorul meu, ca să-mi iau pașaportul și să sun la compania aeriană. În timp ce așteptam să se elibereze unul dintre agenții de turism, mă uitam la patul din care sărisem de dimineață pregătită doar pentru o zi obișnuită de vacanță. Slavă Domnului că ființele umane nu sunt înzestrate cu harul de a-și citi viitorul.

Tonul oficial al femeii care mi-a răspuns într-un târziu mă călca rău pe nervi, oferindu-mi toate acele detalii despre zboruri arhipline, penalizări și cărți de credit. În final, am obținut cu greu un loc în avionul de ora patru spre Geneva, ceea ce însemna că trebuia să-mi arunc imediat lucrurile în geanta de mână și să iau un taxi spre Heathrow. Desenul floral de pe tapetul din fața mea părea că alunecă în sus și-n jos prin fața ochilor mei.

– S-a dus, am spus eu într-o șoaptă. S-a dus pentru totdeauna. Nu-l voi mai revedea niciodată.

Mă așteptam să izbucnesc în plâns, dar am constatat cu surprindere că n-a fost așa. Stăteam cu capul plecat, complet amorțită, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Îmi era groază de momentul în care va trebui să-mi anunț surorile – pe toate cinci. Trebuia să încep cu una dintre ele și, desigur, am ales-o pe Tiggy, penultima dintre noi, de care mă simțeam deosebit de atașată.

Cu degete tremurânde, i-am căutat numărul de telefon în agendă și l-am apelat. Când mi-a răspuns robotul, m-am bâlbâit, rugând-o să mă sune urgent. Știam că lucrează undeva în Scoția, într-un centru pentru îngrijirea puilor de căprioară.

Cât despre celelalte surori... reacțiile lor vor fi cu siguranță diferite, așteptându-mă la indiferență, dar și la izbucniri dramatice.

Dat fiind că nu eram sigură cum vor reacționa, am preferat să recurg la un gest laș, și anume să le trimit câte un SMS, să mă sune cât mai curând. Pe urmă mi-am împachetat rapid lucrurile și am coborât scara îngustă spre bucătărie, ca să-i las un bilet lui Jenny, s-o informez despre plecarea mea intempestivă.

Am ieșit din casă, sperând că voi da peste unul dintr acele taxiuri negre, londoneze, strivind sub tălpi frunzele uscate, căzute pe asfaltul trotuarului din Chelsea, la fel ca

oricare alt trecător. Cred că am răspuns și la salutul unui vecin care-și plimba câinele. Chiar i-am zâmbit.

Am reușit să găsesc un taxi pe aglomerata stradă King's Road, m-am urcat și i-am cerut șoferului să mă ducă la Aeroportul Heathrow.

Nimeni nu știa prin ce treceam eu acum. Și nimeni nu va ști.

***

Peste cinci ore, în timp ce soarele apunea deasupra lacului Geneva, am ajuns la pontonul nostru privat de pe malul unde se afla casa noastră.

Christian era deja acolo, așteptându-mă la bordul șalupei noastre Riva. Și după figura pe care o avea, mi-am dat seama că aflase vestea.

– Ce mai faceți, domnișoară Maia? m-a întrebat, privindu-mă cu ochii lui albaștri, plini de compasiune, după care mi-a prins mâna ca să mă ajute să urc la bord.

– Îmi pare bine... că am ajuns aici, i-am răspuns pe un ton neutru și m-am așezat în spatele bărcii, pe canapeaua curbată, acoperită cu perne din piele crem.

De obicei, stăteam alături de Christian în față, botul ascuțit al ambarcațiunii despicând valurile în cele douăzeci de minute cât dura drumul spre casă. Dar acum simțeam nevoia să fiu singură. În timp ce Christian pornea motorul, soarele se oglindea în ferestrele vilelor fabuloase ridicate de jur împrejurul lacului. Deseori, mi se părea că în acel loc pătrund într-o lume mirifică, ruptă de realitate.

Lumea lui Pa Salt, tatăl nostru cu miros de sare de mare.

Am simțit cum lacrimile îmi înțeapă ochii, amintindu-mi porecla tatălui meu, pe care i-o dădusem eu pe când eram mică. Iubea ambarcațiunile cu pânze și, când revenea acasă, aducea cu el tot aerul proaspăt al oceanului. Porecla a prins, așa că surorile mele au început să îl strige la fel.

În timp ce șalupa prindea viteză și vântul cald îmi răvășea părul, îmi veneau în minte nenumăratele călătorii spre Atlantis, castelul de poveste al lui Pa Salt. Inaccesibil pe uscat, plasat pe un promontoriu privat, un șir de creste muntoase ridicându-se în spatele lui, puteai ajunge acolo numai pe apă. Cei mai apropiați vecini erau la kilometri distanță, astfel că Atlantis, izolat de lume, era regatul nostru privat. Totul la el era magic, de parcă Pa Salt și noi, fiicele lui, duceam o existență vrăjită.

Pa Salt ne adoptase pe toate, încă din fașă, din toate cele patru colțuri ale lumii, luându-ne sub aripa lui protectoare. Fiecare dintre noi eram, așa cum îi plăcea tatei să spună, specială, diferită... toate fetele lui. Ne botezase cu numele celor șapte stele din constelația lui favorită, Șapte surori (Pleiadele), Maia fiind prima și cea mai mare dintre ele.

De mică mă lua cu el în domul de sticlă al observatorului astronomic instalat în vârful castelului, mă sălta în sus cu mâinile lui mari și puternice și-mi arăta la telescop cerul nopții.

– Uită-te acolo, Maia, mă îndemna el, vezi splendida stea strălucitoare al cărei nume îl porți tu?

Sigur că o vedeam. Îmi povestea legende legate de numele noastre, dar aproape că nu-l auzeam, bucurându-mă din plin că mă aflam în brațele lui, un moment rar și foarte special, când simțeam că-mi aparține numai mie.

De-abia târziu mi-am dat seama că Marina, despre care credeam că este mama mea – chiar o strigam mami –, era, de fapt, o dădacă angajată de Pa ca să aibă grijă de mine, el fiind plecat mult timp. Sigur, cu timpul, Marina a însemnat mult mai mult pentru noi, fetele. Ea ne-a șters lacrimile, ne-a dăscălit cum să ne purtăm la masă și ne-a îndrumat în timpul adolescenței.

A fost mereu prezentă în viețile noastre și n-aș fi putut s-o iubesc mai mult nici dacă mi-ar fi fost mamă biologică.

Am petrecut primii trei ani de existență alături de Marina în castelul nostru vrăjit de pe malul lacului Geneva, în timp ce Pa Salt călătorea mai tot timpul peste mări și oceane, ocupat cu afacerile sale. Și, pe urmă, au început să apară surorile mele mai mici, una după alta.

Când se întorcea acasă, Pa obișnuia să îmi aducă câte un cadou. La auzul motorului șalupei, alergam în jos, pe pajiște, printre copaci, ca să-l îmbrățișez. Ca orice copil, de-abia așteptam să văd ce scoate din buzunarele lui magice. Spre deosebire de alte dăți, într-una din zile, după ce mi-a oferit un ren superb sculptat din lemn, asigurându-mă că provenea direct din atelierul lui Moș Crăciun de la Polul Nord, o femeie în uniformă s-a ivit în spatele lui, ținând ceva în brațe. O chestie care se mișca întruna sub un șal mare.

– Maia, de data asta ți-am mai adus un cadou. Special. De acum înainte vei avea o soră. M-a săltat în sus, tot numai un zâmbet. Așa că nu vei mai fi singură când voi fi eu plecat.

Din acel moment, viața mea s-a schimbat complet. După câteva săptămâni, dădaca fetiței a dispărut, și Marina a preluat sarcina îngrijirii bebelușului. Nu înțelegeam nicicum ce fel de cadou putea fi făptura aceea mică, roșie și urlătoare, care mirosea uneori urât și atrăgea toată atenția asupra ei. Asta, până în ziua în care Alcyone – botezată astfel după cea de-a doua stea din constelația Șapte surori – mi-a zâmbit din scaunul ei înalt de la masă.

– Ia te uită, știe cine sunt! i-am spus mirată Marinei care o hrănea cu lingurița.

– Sigur că știe, Maia dragă. Ești sora ei mai mare, cea pe care o va admira mereu. Depinde numai de tine s-o înveți toate lucrurile pe care le știi tu.

În câțiva ani, Ally a devenit umbra mea, se ținea după mine peste tot, ceea ce îmi plăcea, dar mă și enerva în egală măsură.

– Maia, așteaptă-mă! striga după mine, alergând cu piciorușele ei ca să mă prindă din urmă.

Chiar dacă Ally, după cum o poreclisem, îmi tulburase inițial existența bucolică de la Atlantis, n-aș fi putut să-mi doresc o companie mai iubitoare și mai dulce. Aproape că nu plângea niciodată și nici nu bătea nervoasă din picioare ca alți copilași de vârsta ei. Cu buclele ei roșcat-aurii și ochii mari, albaștri, Ally avea un șarm natural, care avea darul să atragă atenția tuturor, inclusiv a tatălui nostru. Când se înapoia din vreo călătorie lungă, ochii lui se luminau la vederea ei, făcându-mă geloasă. În timp ce eu eram timidă și rezervată cu străinii, Ally era deschisă și gata să se încreadă în oricine, motiv pentru care era îndrăgită de toată lumea.

În plus, făcea parte dintre acei copii dăruiți cu toate talentele posibile, mai ales la muzică și la orice sport acvatic. Îmi aduc aminte cum Pa o învăța să înoate în imensul

nostru bazin și, pe când eu mă luptam din greu să mă mențin la suprafața apei, fiindu-mi tot timpul teamă că mă duc la fund, sora mea mai mică zburda în piscină ca o sirenă înnăscută. Și, în timp ce eu nu-mi găseam locul pe Titan, frumosul iaht al lui Pa, pregătit să înfrunte inclusiv valurile oceanului, Ally îl implora să iasă pe lac cu ambarcațiunea noastră de dimensiuni mai mici, Laser, ancorată la docul privat. Stăteam încovoiată la pro vă, iar tati și Ally manevrau pe rând cârma, vasul accelerând pe oglinda apei. Pasiunea lor comună pentru iahting crease între ei o legătură specială.

Deși Ally a studiat muzica la Conservatorul din Geneva, fiind o flautistă talentată și ar fi putut să își construiască o carieră într-o orchestră profesionistă, a ales până la urmă domeniul nautic, după obținerea diplomei. Lua acum parte la diverse regate și reprezentase Elveția în mai multe rânduri.

Pe când Ally a împlinit trei ani, Pa a venit acasă cu următoarea noastră soră, care a primit numele de Asterope, cea de-a treia stea din aceeași constelație.

– Dar îi vom spune Star, a declarat Pa, zâmbindu-i Marinei, iar eu și Ally o studiam curioase pe nou-venită, ghemuită în coșulețul ei.

Pe atunci, luam lecții în particular, dimineața, cu un profesor, așa că sosirea ei m-a afectat mai puțin decât cea a lui Ally. Apoi, peste numai șase luni, a apărut un alt bebeluș, o fetiță în vârstă de trei luni pe nume Celaeno, scurtat imediat de Ally în CeCe.

Între Star și CeCe erau doar trei luni diferență și încă de la început s-a format o relație foarte strânsă între ele. Se purtau ca niște gemene, vorbind pe limba lor, continuând până în ziua de azi să comunice într-un limbaj aparte. Trăiau în lumea lor, deosebită de a noastră. Chiar și în prezent, la cei douăzeci de ani cât au, lucrurile nu s-au schimbat. CeCe, cea mai mare din ele două, era mereu șefa în relația cu Star; era îndesată și cu pielea alunie, contrastând izbitor cu Star, palidă și slăbuță.

Anul următor, a fost adus în familie încă un bebeluș: Taygete, pe care am poreclit-o Tiggy, pentru că părul ei negru, scurt o făcea să arate ca un arici din cunoscuta poveste a lui Beatrix Potter.

Aveam de acum șapte ani și m-am legat de Tiggy de cum am pus ochii pe ea. A fost cea mai plăpândă dintre noi, suferind de toate bolile copilăriei, dar de mică a dat dovadă de stoicism și resemnare. Când Pa a adus acasă încă o fetiță, pe nume Electra, doar câteva luni mai târziu, Marina, epuizată, mă ruga să stau adesea cu Tiggy, care tușea și avea febră. Diagnosticată cu astm, copila ieșea rareori din casă, fiindcă, mai cu seamă iarna, aerul rece și ceața densă de la Geneva îi afectau negative starea de sănătate.

Electra, cea mai mică dintre noi, avea un nume ce i se potrivea mănușă. În acel moment, eram deja obișnuită cu bebelușii și cu toanele lor, dar cea mai mică soră a mea reprezenta cea mai mare provocare posibilă. Parcă electriza totul în jur. Avea capacitatea înnăscută de a da instantaneu din râs în plâns și invers, și casa noastră, până atunci liniștită, răsuna de țipetele ei ascuțite. Nu scăpam nicăieri de crizele ei de isterie, și temperamentul acesta aprig al ei nu s-a atenuat în timp.

Eu, Ally și Tiggy o porecliserăm în secret „Fițoasa". Stăteam ca pe ace când eram în preajma ei, ca nu cumva să înceapă să se tăvălească pe jos, într-un acces de furie. Sinceră să fiu, aveam momente când o uram pentru că distrugea armonia de la Atlantis.

Totuși, recunosc că după ce a crescut, Electra era prima dispusă să-ți sară în ajutor la

necaz. Dădea dovadă deopotrivă de un egoism feroce, dar și de o generozitate fără margini.

După Electra, ne așteptam să mai apară o stea în familia noastră, cea de-a șaptea. Constelația preferată a lui Pa Salt n-ar fi fost completă fără ea. Îi știam până și numele – Merope –, întrebându-ne cum va arăta. Dar a trecut un an, pe urmă al doilea și al treilea, fără ca vreun bebeluș să-și mai facă apariția printre noi.

Nu pot să uit seara când, la paisprezece ani, stăteam alături de Pa în observatorul astronomic. Așteptam o eclipsă care, potrivit spuselor lui, era un moment de răscruce pentru omenire, aducător de multe schimbări.

– Pa, l-am întrebat, când o aduci acasă pe cea de-a șaptea noastră soră?

Dintr-odată, mi s-a părut că se crispează. Arăta de parcă purta tot globul pe umerii lui lați. Deși nu s-a întors spre mine, concentrat să orienteze telescopul spre locul eclipsei, mi-am dat seama că întrebarea îl afectase profund.

– Nu, Maia, nu va veni. Fiindcă n-am găsit-o.

***

Eram acum foarte aproape de casa de pe malul lacului și, după ce am trecut de perdeaua deasă de molizi care o apăra de ochii curioșilor, am zărit-o pe Marina pe chei și am simțit dispariția lui Pa ca pe un cui ascuțit înfipt în inimă.

După ce crease un regat magic pentru noi, prințesele lui, acel om nu mai era printre noi.